

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A human skull is centered in the background, rendered in a dark, moody style. A bright yellow crosshair is superimposed over the skull, with a horizontal line passing through the eye sockets and a vertical line passing through the nasal cavity.

*If We
Were Villains*

M. L. Rio

a novel

If We Were
Villains

M L Rio

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler Yazar](#)

[Hakkında Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

**Bu Flatiron Books e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik v e yeni çıkan
kitaplar ve diğ er harika okumalar hakkında
bilgi almak için,
haber bültenlerimiz için kaydolun.

Sign Up

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi çevrimiçi ziyaret
edin

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen us.macmillanusa.com/piracy adresinden yayıncıya bildiriniz.**

*Arkadaşım deme şansına eriştiğim pek çok tuhaf ve harika tiyatroc
için. (Söz veriyorum bu seninle ilgili değil.)*

YASA I

PROLOGUE

Bileklerim masaya kelepçeli oturuyorum ve düşünüyorum: *Ama yasaklandım / Hapishane evimin sırlarını anlatmaya, / En hafif kelimesi / Ruhunu üzecek bir hikaye anlatabilirim.* Gardiyan kapının yanında durmuş beni izliyor, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi.

Joseph Colborne'a girin. Artık kırılmış bir adam, neredeyse elli yaşında. Her birkaç haftada bir ne kadar yaşlandığını görmek insanı şaşırtıyor ve on yıldır her birkaç haftada bir biraz daha yaşıyor. Karşımda oturuyor, ellerini kavuşturuyor ve "Oliver." diyor.

"Joe."

"Şartlı tahliye duruşmasının senin lehine sonuçlandığını duydum. Tebrik ederim." "Ciddi olduğunu düşünseydim sana teşekkür ederdim."

"Buraya ait olduğunu düşünmediğimi biliyorsun." "Bu benim masum olduğumu düşündüğün anlamına gelmez."

"Hayır." İç geçiriyor, sanki onu sıkıyormuşum gibi saatine bakıyor - tanıştığımızdan beri aynı saati takıyor.

"Peki neden buradasın?" diye sordum. "İki haftada bir aynı sebepten mi?"

Onun kaşlar yapmak a düz siyah çizgi. "Sen olur söyle lanet olası 'iki hafta'."

"Çocuğu tiyatrodan çıkarabilirsin ya da onun gibi bir şey." Aynı anda hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş bir halde başını sallıyor.

"Eee?"

Dedim. "Peki ne?"

"*Darağacı iyi iş yapıyor. Ama nasıl iyi? Kötülük yapanlara iyi gelir,*" diye cevap veriyorum, onun kızgınlığını hak etmeye kararlıyım. "Neden buradasın? Şimdiye kadar sana hiçbir şey anlatmayacağımı bilmen gerekirdi."

"Aslında," diyor, "bu sefer fikrini değiştirebileceğimi düşünüyorum."
Sandalyemde daha dik oturuyorum. "Nasıl?"

"Teşkilattan ayrılıyorum. Satıldım, özel güvenlikte işe girdim.
Çocuklarımın eğitimini düşünmek zorundayım."

Bir an sadece ona baktım. Colborne'un, şefin ofisinden ayrılmadan önce vahşi ve yaşlı bir köpek gibi uyutulması gerektiğini hep hayal etmişimdir.

"Bu beni nasıl ikna edecek?" diye sordum.

"Söyleyeceğin her şey kesinlikle kayıt dışı olacak."

"O zaman neden zahmet ediyorsun?"

Tekrar iç geçiriyor ve yüzündeki tüm çizgiler derinleşiyor. "Oliver, ceza vermek umurumda değil, artık değil. Birisi cezasını çekti ve bizim işimizde nadiren bu kadar tatmin oluruz. Ama şapkamı asıp önümüzdeki on yılı on yıl önce gerçekten ne olduğunu merak ederek geçirmek istemiyorum."

Başta hiçbir şey söylemedim. Fikir hoşuma gidiyor ama güvenmiyorum. Etrafımdaki acımasız kül bloklarına, her köşeden aşağı bakan küçük siyah video kameralara, çıkık alt ısırlığıyla gardiyana bakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, derin nefes alıyorum ve Illinois baharının tazeliğini, hayatımın üçte biri boyunca bayat hapisane havasını soluduktan sonra dışarı çıkmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Nefesimi verdiğimde gözlerimi açıyorum ve Colborne beni yakından izliyor.

"Bilmiyorum," diyorum. "Öyle ya da böyle buradan gideceğim. Geri dönme riskini almak istemiyorum. Uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek daha güvenli görünüyor."

Parmakları huzursuzca masaya vuruyor. "Bana bir şey söyle," diyor. "Hiç hücrende yatarken tavana bakıp buraya nasıl düştüğünü merak ettiğin ve o günü düşünmekten kendini alamadığın iç i n uyuyamadığın oldu mu?"

"Her gece," diyorum, alay etmeden. "Ama aradaki fark şu Joe. Senin için sadece bir gündü, sonra her zamanki gibi iş. Bizim içinse bir gündü ve ondan sonra gelen her gün." Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim, böylece yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, böylece yüzümü indirdiğimde her kelimeyi duyuyordu.

ses. "Bilmemek seni canlı canlı yiyip bitiriyor olmalı. Kim olduğunu bilmemek, nasıl olduğunu bilmemek, neden olduğunu bilmemek. Ama *onu* tanı mıyordun."

Artık yüzünde tuhaf, mide bulandırıcı bir ifade var, sanki ben tarif edilemeyecek kadar çirkin ve korkunç biriymişim gibi. "Bunca zamandır sırlarını saklıyorsun," diyor. "Bu başka herkesi çıldırttı. Bunu neden yapıyorsun?"

"İstedim."

"Hâlâ istiyor musun?"

Kalbim göğsümde ağırlaşıyor. Sırlar kurşun gibi ağırlık taşıyor.

Arkama yaslanıyorum. Gardiyan, sanki başka bir dilde konuşan iki yabancıymışız, konuşmamız uzak ve önemsizmiş gibi kayıtsızca izliyor. Diğerlerini düşünüyorum. Bir zamanlar *biz*. Kötü şeyler yaptık ama onlar da gerekliydi ya da öyle görünüyordu. Yıllar sonra geriye dönüp baktığımda, öyle olduklarından pek emin değilim ve şimdi merak ediyorum: Colborne'a her şeyi açıklayabilir miydim, küçük kıvrımları, dönüşleri ve son *exodos'u*? Boş ve açık yüzünü inceliyorum, gri gözleri artık karga ayaklarıyla kanatlanmış, ama her zaman olduğu gibi berrak ve parlak.

"Pekâlâ," dedim. "Sana bir hikaye anlatacağım. Ama birkaç şeyi anlamaman gerekiyor."

Colborne hareketsiz. "Dinliyorum."

"Birincisi, buradan çıktıktan sonra konuşmaya başlayacağım, daha önce değil. İkincisi, bu bana ya da bir başkasına geri dönemez - çifte tehlike yok. Ve son olarak, bu bir özür değil."

Ondan bir yanıt bekliyorum, bir baş sallama ya da bir kelime, ama bana sadece göz kırpmıyor, bir sfenks gibi sessiz ve soğukkanlı.

"Evet, Joe?" Dedim. "Bununla yaşayabilir misin?"

Bana soğuk bir gülümseme veriyor. "Evet, sanırım yapabilirim."

SAHNE 1

O zaman: Eylül 1997, Dellecher Klasik Konservatuarı'ndaki dördüncü ve son yılım. Yer: Broadwater, Illinois: Broadwater, Illinois, neredeyse hiçbir önemi olmayan küçük bir kasaba. Şimdiye kadar ılık bir sonbahar olmuştu.

Oyunculara girin. O zamanlar yedi kişiydik, önümüzde çok değerli gelecekleri olan yedi parlak genç, ama gözümüz kitaplardan ötesini görmüyordu. Etrafımız hep kitaplarla, kelimelerle ve şiirle, deri ve parşömenle ciltlenmiş dünyanın tüm şiddetli tutkularıyla çevriliydi. (Olanlar için kısmen bunu suçluyorum.) Şato kütüphanesi havadar, sekizgen bir odaydı, duvarları kitap raflarıyla kaplıydı, görkemli eski mobilyalarla doluydu ve dışarıdaki sıcaklık ne olursa olsun neredeyse sürekli yanan anıtsal bir şömine tarafından uyku bir şekilde sıcak tutulurdu. Şöminenin üzerindeki saat on ikiyi çaldı ve biz de canlanan yedi heykel gibi teker teker kıpırdandık.

"Şimdi gece yarısı oldu," dedi Richard. En büyük koltuğa bir tahtmış gibi oturdu, uzun bacaklarını uzattı, ayaklarını ızgaraya dayadı. Üç yıl boyunca kralları ve fatihleri oynamak ona sahnede olsun olmasın her sandalyede bu şekilde oturmayı öğretmişti. "Ve yarın saat sekize kadar ölümsüz olmalıyız." Kitabını bir çırpıda kapattı.

Kanepenin bir ucuna kedi gibi kıvrılmış olan Meredith (ben de diğer ucuna köpek gibi yayılmıştım), uzun kumral saçlarının bir teliyle oynayarak "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Richard: "*Yorgunluktan bitap düştüm, aceleyle yatağıma-*" Filippa: "Bizi bağışla."

Richard: "Sabah erkenden falan." Alexander: "Sanki endişeliymiş gibi söylüyor."

Wren, ocağın yanındaki minderde bağdaş kurmuş otururken ve diğerlerinin tartışmalarından habersiz, "Hepiniz parçalarınızı seçtiniz mi? Karar veremiyorum."

Ben: "Peki ya Isabella? Isabella'n mükemmel."

Meredith: "*Measure* bir komedi, seni aptal. Biz seçmelere katılıyoruz. *Caesar*."

"Neden seçmelere katılma zahmetine girdiğimizi anlamıyorum." Masanın üzerine yığılmış, odanın arka tarafındaki karanlıkta debelenen Alexander dirseğinin dibindeki viski şişesine uzandı. Bardağını doldurdu, kocaman bir yudum aldı ve yüzünü buruşturarak bize baktı. "Şu anda bütün o piç kurusunu atabilirim."

"Nasıl?" diye sordum. "Sonumun nereye varacağını asla bilemem."

"Çünkü sizi her zaman en son atarlar," dedi Richard, "geriye ne kalırsa onu atarlar."

"Tsk-tsk," dedi Meredith. "Bu gece Richard mıyız yoksa Dick mi?"

"Boş ver onu Oliver," dedi James. En uzak köşede tek başına oturuyor, defterinden başını kaldırmaya bile tenezzül etmiyordu. Her zaman bizim sınıfın en ciddi öğrencisi olmuştu, bu da (muhtemelen) neden aynı zamanda en iyi oyuncu olduğunu ve (kesinlikle) neden kimsenin ona kızmadığını açıklıyordu.

"İşte." Alexander cebinden bir tomar on dolarlık banknot çıkarmış ve masanın üzerinde sayıyordu. "Bu elli dolar eder."

"Ne için?" Meredith söyledi. "Kucak dansı mı istiyorsun?" "Neden, mezuniyet sonrası için pratik mi yapıyorsun?"

"Isır beni."

"Kibarca sor."

"Ne için 50 dolar?" Sözünü kesmeye hevesli bir tavırla, "Ne için elli dolar?" diye sordum. Meredith ve Alexander yedimiz arasında açık ara en ağzı bozuk olanlardı ve birbirlerine küfür etmekten sapıkça bir gurur duyuyorlardı. Eğer onlara izin verseydik, bütün gece devam ederlerdi.

Alexander uzun bir parmağıyla onluk destesine vurdu. "Elli dolarına bahse girerim ki şu anda oyuncu listesini söyleyebilirim ve yanılmam."

Beşimiz meraklı bakışlarla birbirimize baktık; Wren hâlâ şömineye doğru kaşlarını çatıyordu.

"Pekâlâ, dinleyelim bakalım," dedi Filippa, merakı daha da ağır basmış gibi küçük bir iç çekişle.

Alexander asi siyah buklelerini yüzünden geriye doğru itti ve "Belli ki Richard Sezar olacak," dedi.

"Hepimiz gizliden gizliye onu öldürmek istediğimiz için mi?" James sordu. Richard bir kara kaşını kaldırdı. "*Et tu, Bruté?*"

"*Sic semper tyrannis,*" dedi James ve kaleminin ucunu bir hançer gibi boğazına doğru çekti. *Böylece her zaman tiranlara.*

Alexander birinden diğerine eliyle işaret etti. "Aynen öyle," dedi. "James Brütüs olacak çünkü o her zaman iyi adam, ben de Cassius olacağım çünkü ben her zaman kötü adamım. Richard ve Wren evlenemezler çünkü bu iğrenç olur, bu yüzden o Portia olacak, Meredith Calpurnia olacak ve Pip, sen de yine drag olacaksın."

Meredith (femme fatale) ya da Wren'den (ingénue) daha zor bir oyuncu olan Filippa, Shakespeare tiyatrosunda sık rastlanan bir durum olan iyi kadın rolleri bittiğinde çapraz giyinmek zorunda kalıyordu. "Öldür beni" dedi.

"Bekle," dedim, Richard'ın döküm sürecinde kalıcı bir artık olduğum hipotezini etkili bir şekilde kanıtlayarak, "bu beni nerede bırakıyor?"

Alexander gözlerini kısarak beni inceledi ve dilini dişlerinin arasında gezdirdi. "Muhtemelen Octavius olarak," diye karar verdi. "Seni Antonius yapmazlar

-Alınma ama yeterince *dikkat çekici* değilsin. O çekilmez üçüncü sınıf olacak, adı neydi?"

Filippa: "İkinci Richard mı?" Richard:

"Çok komik. Hayır, Colin Hyland."

"Muhteşem." Yüzüncü kezmiş gibi gelen bir hisle, taradığım *Perikles* metnine baktım. Diğerlerinin yarısı kadar yetenekli olmama rağmen, her zaman bir başkasının hikâyesinde yardımcı rol oynamaya mahkûm gibiydim. Sanatın mı hayatı taklit ettiğini yoksa tam tersi mi olduğunu kendime çok kez sormuştum.

Alexander: "Elli dolar, tam olarak bu döküm için. Alıcı var mı?"

Meredith: "Yok."

Alexander: "Neden olmasın?"

Filippa: "Çünkü olacak olan tam olarak bu."

Richard kıkırdadı ve sandalyesinden kalktı. "Sadece umut edebiliriz." Kapıya doğru ilerledi ve çıkarken James'in yanağını çimdiklemek için eğildi. *"İyi geceler, tatlı prens-"*

James defteriyle Richard'ın eline vurdu, sonra da defterin arkasında kaybolma numarası yaptı. Meredith Richard'ın kahkahasını yankıladı ve *"İtalya'daki herhangi biri kadar ateşli bir Jack'sin!"* dedi.

"İkinizin de evinin başına bela," diye mırıldandı James.

Meredith küçük, imalı bir iniltiyle gerindi ve kendini kanepeden itti.

"Yatağa geliyor musun?" Richard sordu.

"Evet. Alexander tüm bu çalışmalarını anlamsız hale getirdi." Kitaplarını ateşin önündeki alçak masanın üzerine bıraktı, boş şarap kadehini de onlarla birlikte bıraktı; kadehin kenarına bir ruj hilali yapışmıştı. "İyi geceler," dedi odanın geneline. "Yolun açık olsun." Birlikte koridorda gözden kayboldular.

Saatlerce kitap okumaktan yanmaya başlayan gözlerimi ovuşturdum. Wren kitabını başının üzerinden geriye doğru fırlattı ve ben de kanepede yanıma düştüğünde başladım.

Wren: "Canı cehenneme."

Alexander: "İşte ruh bu." Wren:

"Ben sadece Isabella'yı yapacağım." Filippa: "Sadece yatağa git."

Wren yavaşça ayağa kalktı ve ateşin körelmiş ışığını gözlerinden kırıştırdı. "Muhtemelen bütün gece uyanık kalıp replik okuyacağım," dedi.

"Sigara içmek için dışarı gelmek ister misin?" Alexander viskisini bitirmişti (yine) ve masanın üzerinde bir sigara sarıyordu. "Rahatlamana yardımcı olabilir."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi ve koridora doğru sürüklendi. "İyi geceler."

"Keyfin bilir." Alexander sandalyesini geriye itti, ağzının bir köşesinden esrar fışkırıyordu. "Oliver?"

"Eğer sigara içmene yardım edersem, yarın sesim olmadan uyanırım." "Pip?"

Gözlüklerini saçlarına doğru itti ve boğazını yoklayarak hafifçe öksürdü. "Tanrım, çok kötü bir etki bırakıyorsun," dedi. "Peki."

Başını salladı, elleri ceplerinin derinliklerine gömülmüş bir halde odadan çıkmıştı bile. Biraz kıskançlıkla gidişlerini izledim, sonra kanepenin koluna yaslandım. Metnime odaklanmakta zorlandım, o kadar agresif bir şekilde eklenmişti ki artık zar zor okunabiliyordu.

PERICLES: *Antakya, elveda! Çünkü bilgelik o adamları
görüür Gecedden daha karanlık eylemlerde kızarmaz
Onları ışıktan uzak tutacak bir yol yok. Bir günah,
biliyorum, bir başkasını kıışkırtır;
Cinayet şehvete, alevin dumana yakınlığı kadar yakındır.*

Son iki satırı nefesimin altında mırıldandım. Onları ezbere biliyordum, aylardır biliyordum ama seçmelerin yarısında bir kelimeyi ya da cümleyi unutacağım korkusu yine de içimi kemiriyordu. Odanın diğer ucundaki James'e baktım ve "Shakespeare'in bu konuşmaları bizim bildiğimizin yarısı kadar bilip bilmediğini hiç merak ettin mi?" dedim.

Okuduğu ayetten uzaklaştı, başını kaldırdı ve "Sürekli" dedi.

Gülümsedim, yeterince haklı çıktım. "Pes ediyorum. Aslında hiçbir şey yapmıyorum."

Saatini kontrol etti. "Hayır, ben de öyle olduğumu sanmıyorum."

Kanepeden kalktım ve James'i takip ederek sarmal merdivenlerden ortak yatak odamıza çıktım; burası kütüphanenin tam üzerindeydi ve genellikle Kule olarak adlandırılan küçük taş sütundaki üç odadan en yükseğiydi. Bir zamanlar sadece tavan arası olarak kullanılmış, ancak yetmişli yılların sonlarında daha fazla öğrenciye yer açmak için örümcek ağları ve dağınıklık temizlenmişti. Yirmi yıl sonra James ve ben, mavi Dellecher yatak örtüleri olan iki yatak, iki korkunç eski gardırop ve kütüphane için çok çirkin bir çift uyumsuz kitap rafı barındırıyordu.

"Sence Alexander'ın dediği gibi düşecek mi?" Ben sordum.

James gömleğini çıkardı ve bu sırada saçlarını karıştırdı. "Bana sorarsanız, bu çok tahmin edilebilir."

"Bizi ne zaman şaşırttılar ki?"

"Frederick beni her z a m a n şaşırtıyor," dedi. "Ama son sözü Gwendolyn söyleyecek, her zaman öyle yapar."

"Eğer ona kalsaydı, Richard tüm erkekleri ve kadınların yarısını oynardı."

"Bu da Meredith'in diğer yarıyı oynamasına neden olur." Avuçlarının topuklarını gözlerine bastırdı. "Yarın ne zaman okuyorsun?"

"Richard'dan hemen sonra. Filippa benim peşimde." "Ben de onun peşindeyim. Tanrım, onun için üzülüyorum."

"Evet," dedim. "Okulu bırakmamış olması bir mucize."

James kot pantolonundan sıyrılırken düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Şey, o hepimizden biraz daha dirençli. Belki de Gwendolyn'in ona eziyet etmesinin nedeni budur."

"Sırf o kaldırabiliyor diye mi?" Kendi kıyafetlerimi yerde bir yığının içine atarak söyledim. "Bu çok zalimce."

Omuz silkti. "Bu Gwendolyn."

"Elimde olsa her şeyi tersine çevirirdim," dedim. "Alexander'ı Sezar yapar, yerine Richard'a Cassius'u oynatırdım."

Yorganını geriye katladı ve "Ben hala Brütüs müyüm?" diye sordu.

"Hayır." Ona bir çorap fırlattım. "Sen Antony'sin. Bir kez olsun başrolde ben olacağım."

"Senin de trajik kahraman olma zamanın gelecek. Sadece baharı bekle."

Karıştırdığım çekmecedan başımı kaldırıp baktım. "Frederick sana yine sırlar mı anlatıyordu?"

Uzandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "*Troilus ve Cressida*'dan bahsetmiş olabilir. Bunu cinsiyetler savaşı olarak yapmak gibi fantastik bir fikri var. Bütün Truvalılar erkek, bütün Yunanlılar kadın."

"Bu delilik."

"Neden? Bu oyun savaşla ilgili olduğu kadar seksle de ilgili," dedi. "Gwendolyn Richard'ın Hector olmasını isteyecektir elbette, ama bu seni Troilus yapar."

"Neden *sen* Troilus olmayasın ki?"

Yer değiştirdi, sırtını dikleştirdi. "Özgeçmişimde biraz daha çeşitlilik olmasını istediğimden bahsetmiş olabilirim."

Ona baktım, aşağılanıp aşağılanmayacağımdan emin değildim.

"Bana öyle bakma," dedi, sesinde alçak bir sitem notası vardı. "Hepimizin kutularımızdan çıkmamız gerektiği konusunda hemfikirdi. Ben Troilus gibi aşkta aptalı oynamaktan bıktım, eminim sen de hep yardımcı rolü oynamaktan bıkmışsındır."

Yatağıma sırt üstü uzandım. "Evet, muhtemelen haklısın." Bir an için düşüncelerimin dağılmasına izin verdim ve sonra bir kahkaha attım.

"Komik bir şey mi var?" James ışığı söndürmek için uzanırken sordu.

"Sen Cressida olmalısın," dedim ona. "İçimizde yeterince güzel olan bir tek sen varsın."

Uykuya dalana kadar karanlıkta gülerek uzandık ve kendi icadımız olan bir dramın perdesinin kalkmak üzere olduğunu bilmeden derin bir uyku çektik.

SAHNE 2

Dellecher Klasik Konservatuarı, Broadwater'ın doğu ucunda yirmi kadar dönümlük bir araziyi kaplıyordu ve bu ikisinin sınırları o kadar sık çakışıyordu ki kampüsün nerede bitip kasabanın nerede başladığını söylemek zordu. Birinci sınıflar kasabadaki tuğla binalardan oluşan bir kümeye yerleştirilirken, ikinci ve üçüncü sınıflar Hall'da bir araya toplanmıştı ve bir avuç dolusu dördüncü sınıf kampüsün garip izole köşelerine sıkışmış ya da kendi başlarının çaresine bakmaya bırakılmıştı. Biz, dördüncü sınıf tiyatro öğrencileri, gölün uzak tarafında, tuhaf bir şekilde Kale (aslında bir kale değil, bir kulesi olan küçük bir taş bina, aslında bekçilerin odası) olarak adlandırılan yerde yaşıyorduk.

Kırmızı tuğladan yapılmış geniş bir konak olan Dellecher Hall, dik bir tepeden aşağı bakıyordu.

gölün karanlık ve düz sularına doğru uzanıyordu. Yatakhaneler ve balo salonu dördüncü ve beşinci katlarda, sınıflar ve ofisler ikinci ve üçüncü katlarda yer alırken, zemin kat yemekhane, müzik salonu, kütüphane ve konservatuara ayrılmıştı. Binanın batı ucunda bir şapel yer alıyordu ve 1960'larda Archibald Dellecher Güzel Sanatlar Binası (birden fazla nedenden ötürü genellikle FAB olarak anılır), salonun doğu tarafına, küçük bir avlu ve aralarına sıkıştırılmış petekli yürüyüş yolları ile birlikte inşa edildi. FAB, Archibald Dellecher Tiyatrosu ve prova salonuna ev sahipliği yapıyordu ve dolayısıyla zamanımızın çoğunu burada geçiriyorduk. Derslerin ilk günü sabah sekizde burası son derece sessizdi.

Richard ve ben Şato'dan birlikte çıktık, gerçi seçmelere daha yarım saat vardı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, çimenlikteki dik yokuşu tırmanırken.

"Gergindim, her zaman olduğum gibi." Kaç seçmeye katıldığının bir önemi yoktu; kaygı beni hiçbir zaman terk etmedi.

"Olmana gerek yok," dedi. "Asla düşündüğün kadar korkunç değilsin. Sadece ağırlığını çok fazla kaydırma. En ilginç halin hareketsiz durduğun zaman."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani sahnede olduğunuzu unuttuğunuzda ve gergin olmayı unuttuğunuzda. Diğer oyuncular gerçekten dinliyorsunuz, kelimeleri sanki ilk kez duyuyormuşsunuz gibi duyuyorsunuz. Çalışması harika ve izlemesi muhteşem." Yüzümdeki şaşkınlık ifadesi karşısında başını salladı. "Sana söylememeliydim. Kendini utandırma." Kocaman bir elini omzuma vurdu ve dikkatim o kadar dağılmıştı ki öne doğru eğildim, parmak uçlarım çimenlere değdi. Richard'ın gür kahkahası sabah havasında yankılandı ve dengemi bulmama yardım etmek için kolumu tuttu. "Gördün mü?" dedi. "Ayaklarını dik tutarsan iyi olacaksın."

"Berbatsın," dedim, ama kin dolu bir gülümsemeyle. (Richard'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.)

FAB'a ulaşır ulaşmaz sırtıma neşeli bir şaplak daha attı ve prova salonunda kayboldu. Geçit boyunca bir ileri bir geri volta atıyor, söyledikleri üzerinde kafa yoruyor ve *Perikles'i* kendi kendime bir dizi Meryem Ana duası söyler gibi tekrarlıyordum.

İlk dönem seçmelerimiz, güz prodüksiyonumuzda hangi rolleri oynayacağımızı belirledi. O yıl, *Julius Caesar*. Trajediler ve tarihler dördüncü sınıflara ayrılırken, üçüncü sınıflar romantizm ve komediye indirgenmiş ve tüm küçük roller ikinci sınıflar tarafından oynanmıştı. Birinci sınıflar sahne arkasında çalışmak, genel eğitimle boğuşmak ve kendilerini neyin içine soktuklarını merak etmek zorunda kalıyorlardı. (Her yıl, performansı yetersiz görülen öğrenciler programdan çıkarılıyordu.

-Çoğu zaman yarısı kadar. Dördüncü sınıfa kadar hayatta kalmak ya yeteneğin ya da aptalca bir şansın kanıtıydı. Benim durumumda, ikincisi). Son elli yılın sınıf fotoğrafları, geçitteki duvar boyunca iki düzgün sıra halinde asılmıştı. Bizimki

Sonuncusu ve kesinlikle en seksisi, bir önceki yılın *Bir Yaz Gecesi Rüyası* prodüksiyonundan bir tanıtım fotoğrafı. Daha genç görünüyorduk.

Yaz Ortası'nı bir pijama partisi olarak yapmak Frederick'in fikriydi. James ve ben (sırasıyla Lysander ve Demetrius) çizgili boxerlar ve beyaz atletler giymiştik ve Wren (Hermia, kısa pembe bir gecelik) aramızda sıkışmış bir şekilde birbirimize bakıyorduk. Filippa, Helena'nın uzun mavi geceliğiyle solumda duruyordu ve Wren'le 3. Perde'de birbirlerine vurdukları yastığı tutuyordu. Fotoğrafın ortasında, Alexander ve Meredith bir çift yılan gibi birbirlerine sarılmışlardı; adam dar ipek bornozu içinde uğursuz ve baştan çıkarıcı bir Oberon, kadın ise açık siyah danteli içinde şehvetli bir Titania. Ama Richard en dikkat çekicisiydi; diğer kaba mekaniklerin arasında palyaço gibi pazen pijamalarıyla duruyordu, kalın siyah saçlarından kocaman eşek kulakları çıkıyordu. Nick Bottom saldırgan, öngörülemez ve tamamen dengesizdi. Perilere dehşet saçıyor, diğer oyunculara eziyet ediyor, seyircilerin ödünü koparıyor ve her zaman olduğu gibi gösteriyi çalıyordu.

Yedimiz her yıl yapılan üç "tasfiyeden" sağ çıktık çünkü her birimiz bir şekilde oyun topluluğu için vazgeçilmezdik. Dört yıl içinde küçük bir oyuncu topluluğundan, titizlikle eğitilmiş küçük bir tiyatro topluluğuna dönüşmüştük. Bazı teatral özelliklerimiz barızdı: Richard, 1.80 boyunda, betondan yontulmuş, keskin siyah gözleri ve odadaki diğer tüm sesleri bastıran heyecan verici bas sesiyle saf bir güçtü. Savaş lordlarını, despotları ve seyircinin etkilenmesi ya da korkması gereken herkesi oynuyordu. Meredith baştan çıkarmak için eşsiz bir şekilde tasarlanmıştı, esnek kıvrımları ve saten gibi teniyle yürüyen bir hayaldi. Ama onun seksapelinde acımasız bir şey vardı; hareket ettiğinde, başka ne olursa olsun ve istesenez de istemesenez de onu izliyordunuz. (O ve Richard ikinci yılımızın bahar döneminden beri kelimenin tam anlamıyla "birlikteydiler"). Wren - Richard'ın kuzeni, gerçi onlara bakarak bunu asla tahmin edemezsiniz - ingénue, komşu kızı, mısır ipeği saçları ve yuvarlak porselen bebek gözleri olan zayıf bir şeydi. Alexander bizim kötü adamımızdı, zayıf ve

Uzun koyu bukleleri ve gülümsediğinde vampir gibi görünmesine neden olan keskin köpek dişleri vardı.

Filippa ve beni kategorize etmek daha zordu. Uzun boylu, zeytin tenli, belli belirsiz çocuksuydu. Onda, Horatio ya da Emilia kadar inandırıcı olmasını sağlayan havalı ve bukalemunsu bir şey vardı. Öte yandan ben, akla gelebilecek her yönden ortalama biriydim: özellikle yakışıklı değil, özellikle yetenekli değil, özellikle hiçbir şeyde iyi değil ama diğerlerinin bıraktığı boşluğu doldurabilecek kadar her şeyde iyiydim. Üçüncü yıl tasfiyesinden kurtulduğuma inanıyordum çünkü James bensiz huysuz ve somurtkan olurdu.

Kader bize ilk yılımızda iyi bir el dağıtmıştı, o ve ben kendimizi yatakhanelerin en üst katındaki küçük bir odada birlikte sıkışmış bulmuştuk. Kapımızı ilk açtığımda, elindeki çantadan başını kaldırıp elini uzattı ve "*İşte Sör Oliver geliyor! Umarım iyi karşılanmışsınızdır.*" Sahneye adımını atar atmaz herkesin aşık olduğu türden bir aktördü ve ben de istisna değildim. Dellecher'daki ilk günlerimizde bile, diğer arkadaşlar çok yaklaşıp "en iyi" olarak yerimi gasp etmekle tehdit ettiklerinde - meteor yağmuru kadar nadir bir olay - ona karşı korumacı ve hatta sahipleniciydim. Bazı insanlar beni her zaman Gwendolyn'in gördüğü gibi görüyordu: sadece sadık bir yardımcı. James o kadar özünde bir kahramandı ki bu beni rahatsız etmedi. Aramızdaki en yakışıklı oydu (Meredith bir keresinde onu bir Disney prensine benzetmişti), ama bundan daha büyüleyici olan, sahnede ve sahne dışında çocuksu duygu derinliğiydi. Üç yıl boyunca popülaritesinin taşmasından keyif aldım ve Richard'ın Gwendolyn'in olduğu gibi Frederick'in de bariz favorisi olmasına rağmen kıskançlık duymadan ona yoğun bir şekilde hayranlık duydum. Tabii ki James, Richard'ın egosuna ya da öfkesine sahip değildi ve herkes tarafından sevilirken, Richard'dan hem nefret ediliyor hem de aynı şiddetle seviliyordu.

Kendi seçmelerimizden sonra gelen seçmeleri izlemek bizim için bir gelenektir.

(gözlemlenmeden performans sergilemek ilk performansın telafisiydi) ve James'in izleyicim olmasını dileyerek geçit boyunca huzursuzca volta attım. Öyle olmak istemediğinde bile Richard göz korkutucu biriydi.

bir izleyici. Sesini prova salonundan duyabiliyordum, duvarlarda çınlıyordu.

Richard: *"Bu yüzden dikkat et, bizi nasıl esir alıyorsun,*

Uyuyan savaş kılıcımızı nasıl uyandırırıyorsun:

Tanrı adına sizi uyarıyoruz, dikkatli olun.

Çünkü hiçbir zaman böyle iki krallık çekişmedi.

Çok fazla kan dökülmeden; suçsuz damlaları her

biri bir keder, acı bir şikayettir,

"Haksızlıkları kılıçlara üstünlük sağlayanlara karşı."

Aynı konuşmayı daha önce iki kez yaptığını görmüştüm ama bu onu daha az etkileyici kılmıyordu.

Saat tam sekiz buçukta prova salonunun kapısı gıcırdayarak açıldı. Frederick'in tanıdık yüzü, pısırik ve neşeli, boşlukta belirdi. "Oliver? Artık senin için hazırız."

"Harika." Nabzım hızlandı; ciğerlerimin arasına sıkışmış küçük kuş kanatları gibi çırpınıyordu.

Her zaman yaptığım gibi prova salonuna girerken kendimi küçük hissettim. Yüksek tonozlu tavanı ve araziye bakan uzun pencereleri olan kavernöz bir odaydı. İki yanında mavi kadife perdeler asılı, kenarları parke zeminde tozlu yığınlar halinde toplanmıştı. "Günaydın, Gwendolyn" dediğimde sesim yankılandı.

Döküm masasının arkasındaki kızıl saçlı, sopa figürlü kadın bana baktı, odadaki varlığı orantısız derecede büyüktü. Koyu pembe ruju ve desenli başörtüsü onu bir tür çingene gibi gösteriyordu. Selamlamak için parmaklarını oynattı ve bileğindeki bilezikler şıngırdadı. Richard masanın solundaki sandalyeye oturmuş, kollarını kavuşturmuş, rahat bir gülümsemeyle beni izliyordu. Ben başrol oyuncusu değildim ve bu nedenle rakip olarak nitelendirilemezdim. Ona bir sırtış attım ve sonra onu görmezden gelmeye çalıştım.

"Oliver," dedi Gwendolyn. "Seni gördüğüme sevindim. Kilo mu verdin?"

"Kazandım aslında," dedim yüzüm ısınarak. Yaz tatili için ayrıldığımda bana "kilo almamı" tavsiye etmişti. Onu etkilemek umuduyla Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarının her günü spor salonunda saatler geçirdim.

"Hm," dedi, bakışları açık artırmadaki bir köle tüccarının soğuk incelemesiyle başımın tepesinden ayaklarıma doğru yavaşça iniyordu. "Peki. Başlayalım mı?"

"Elbette." Richard'ın tavsiyesini hatırlayarak ayaklarımı yerde düzelttim ve sebepsiz yere hareket etmemeye karar verdim.

Frederick, Gwendolyn'in yanındaki koltuğuna geri yaslandı, gözlüklerini çıkardı ve camlarını gömleğinin kenarına sildi. "Bugün bizim için ne getirdin?" diye sordu.

"Perikles," dedim. Bir önceki dönem bunu o önermişti.

Bana küçük, komplocu bir baş selamı verdi. "Mükemmel. Ne zaman hazır olursan."

SAHNE 3

Günün geri kalanını barda geçirdik - loş ıııklı, ahşap panelli, personelin çoğu Dellecher öğrencisini ismiyle tanıdığı, gerçek kimlikler kadar sahte kimlikleri de kabul ettiği ve bazılarımızın üç yıldır yirmi bir yaşında olmasını garipsemediği bir yer. Dördüncü sınıflar öğlene kadar seçmeleri bitirmişlerdi ama Frederick ve Gwendolyn'in görmesi gereken kırk iki öğrenci daha vardı ve öğle ve akşam yemeği araları ve müzakere

-Oyuncu listeleri muhtemelen gece yarısına kadar yayınlanmayacaktı. Altı kişi Bore's Head'deki (Broadwater'ın yapabildiği kadar zekice bir şakaydı) her zamanki yerimizde oturmuş, boş bardakları masanın üzerinde biriktiriyorduk. Votka soda içen Meredith ve viski içip sek içen Alexander dışında hepimiz bira içiyorduk.

FAB'de oyuncu listesinin çıkmasını bekleme sırası Wren'deydi. Geri kalanlarımız kendi listelerini çoktan almıştı ve eğer eli boş dönerse rotasyonun başına geri dönecekti. Güneş saatler önce batmıştı ama seçmelerimizi incelemeyi bitirmemiştik.

Meredith belki de onuncu kez, "Her şeyi berbat ettim," dedi. "Tam bir aptal gibi 'parçalara ayırmak' yerine 'parçalara ayırmak' dedim."

"O konuşmanın bağlamı içinde bunun pek önemi yok," dedi Alexander bıkkınlıkla. "Gwendolyn muhtemelen fark etmedi ve Frederick de muhtemelen umursamadı."

Meredith cevap veremeden Wren elinde tek bir kâğıtla dışarıdan içeri daldı. "Sıra geldi!" dedi ve hepimiz ayağa fırladık. Richard onu masaya götürdü, oturttu ve listeyi kaptı. Listeyi çoktan görmüşü ve bir köşeye itilmek için kendini zor tutuyordu

Geri kalanımız masanın üzerine eğildi. Birkaç dakika sessiz ve öfkeli bir şekilde okuduktan sonra Alexander tekrar ayağa fırladı.

"Ben sana ne demiştim?" Listeyi tokatladı, Wren'i işaret etti ve "Barmen, bu bayana bir içki ısmarlamama izin ver!" diye bağırdı.

Filippa, "Otur Alexander, seni akılsız herif," dedi ve dirseğinden tutarak onu kabine geri çekti. "İyi değildin!"

"Öyleydim."

"Hayır, Oliver Octavius'u oynuyor ama aynı zamanda Casca'yı da oynuyor."

"Öyle miyim?" Benim adımla Octavius'un adı arasına çekilen çizgiyi görür görmez okumayı bıraktım ve ikinci kez bakmak için eğildim.

"Evet, bende de üç tane var: Decius Brutus, Lucilius ve Titinius." İstenmeyen kişi olan bana soğukkanlı bir gülümseme sundu.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Meredith votkasından kalanları karıştırıp küçük kırmızı pipetindeki son damlaları emerken sordu. "Kullanacakları bir sürü ikinci sınıf var."

"Ama üçüncü sınıflar *Shrew'u* yapıyor," dedi Wren. "Alabilecekleri tüm bedenlere ihtiyaçları olacak."

"Colin meşgul bir çocuk olacak," dedi James. "Bak, ona Antony ve Tranio'yu oynatıyorlar."

Richard, sanki hepimiz bilmiyormuşuz gibi, "Geçen yıl da bana aynı şeyi yaptılar," dedi. "Nick Bottom hepinizle ve Oyuncu Kral da dördüncü sınıflarla. Günde sekiz saat prova yapıyordum."

Bazen üçüncü sınıflar, ikinci sınıflara emanet edilemeyecek bir rolü üstlenmek üzere dördüncü sınıf oyuncu kadrosuna seçilirdi. Bu, sekizden üçe kadar ders, sonra altı buçuğa kadar bir kadroyla prova ve on bire kadar başka bir kadroyla prova anlamına geliyordu. İçten içe Richard ya da Colin'i kıskanmıyordum.

"Bu sefer değil," dedi Alexander hınzır bir sırıtışla. "Haftanın sadece yarısında prova yapacaksın, üçüncü perdede öleceksin."

"Buna içerim," dedi Filippa.

"*Ne kadar çok düşkün aptal çılgın kıskançlığa hizmet ediyor!*" Richard ilan etti.

"Oh, kapa çeneni," dedi Wren. "Bize bir içki daha getir de belki sana biraz daha katlanırsın."

Oturduğu yerden kalktı ve bara doğru ilerlerken, "*Bir kap bira için tüm şöhretimi verirdim!*" dedi.

Filippa başını salladı ve "Keşke" dedi.

SAHNE 4

Eşyalarımızı Şato'da bıraktık ve ağaçların arasından, yamaçtaki merdivenlerden aşağıya, gölün kenarına doğru çılgınca koştuk. Birbirimize güldük ve bağırdık, duyulmayacağımızdan emindik ve duyulsak bile umursamayacak kadar sarhoştuk. Rıhtım, işe yaramaz eski aletlerden oluşan bir koleksiyonun parçalanıp paslandığı kayıkhaneden suya doğru uzanıyordu. (Kale'yi öğrenci yurduna dönüştürdüklerinden beri gölün güney tarafında bir tekne bulundurulmuyordu). Birçok sıcak geceyi ve bazı soğuk geceleri rıhtımda ayaklarımızı suyun üzerinde sallandırarak sigara ve içki içerek geçirdik.

Açık ara en formda ve hepimizden çok daha hızlı olan Meredith, saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanarak koştu ve oraya ilk varan oldu. Durdu ve kollarını başının üzerine sardı, bel kemerinin üzerinden sırtının soluk bir şeridi görünüyordu. "*Ay ışığı bu kıyıda ne kadar da tatlı uyuyor!*" Döndü ve iki elimi birden tuttu, çünkü en yakınında ben vardım. "*Burada oturalım ve müziğin sesleri / Kulaklarımızda çınlasın: yumuşak durgunluk ve gece / Tatlı ahengin dokunuşları olsun.*" Beni iskelenin sonuna doğru sürüklerken itiraz ediyormuş gibi yaptım ve diğerleri merdivenlerden yuvarlanarak birer birer bize katıldılar. Alexander hırıldayarak arkadan geldi.

"Hadi çıplak yüzmeye gidelim!" Meredith ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı bile. "Bütün yaz yüzmedim."

James, "*Güzelliğinin maskesini aya çıkarırsa,*" diye uyardı, "*en güzel kız yeterince savurgan olur.*"

"Tanrı aşkına James, hiç eğlenceli değilsin." Ayakkabılarından biriyle kalçalarımın arkasına vurdu. "Oliver, benimle suya gelmeyecek misin?"

O muzip gülümsemesine hiç güvenmediğim için, "En son çıplak yüzmeye gittiğimizde çırılçıplak iskeleye düştüm ve bütün günümü

Alexander kıcımdaki kıymıkları çıkarırken geceyi kanepede yüzüstü geçirdim."

Diğerleri benim yüzümden kahkahalarla güldü ve Richard uzun bir kurt ıslığı çıkardı.

Meredith: "Hadi, biri benimle yüzsün!"

Alexander: "Kıyafetlerini yirmi dört saat boyunca üzerinde tutamazsın, değil mi?"

Filippa: "Belki Rick onu mutlu edebilirse, geri kalanımızın yanında böyle sürük gibi davranmaz."

Daha fazla kahkaha, daha fazla ıslık. Richard Filippa'ya kibirli bir bakış attı ve "*Hanımefendi çok fazla itiraz ediyor, sanırım*" dedi.

Gözlerini devirdi ve sigara kağıdına ot ufalamakla meşgul olan Alexander'ın yanına oturdu.

Nefes aldım ve tatlı odunsu havayı ciğerlerimde tutabildiğim kadar uzun süre tuttum. Ohio'nun banliyölerinde geçirdiğim bunaltıcı bir yaz beni Dellecher'a ve göle dönmek için sabırsızlandırmıştı. Su geceleri siyah, gündüzleri ise yeşim taşı gibi koyu mavi-yeşildi. Ağaçların daha seyrek olduğu ve ay ışığında elmas tozu gibi parıldayan kumlu beyaz bir sahil şeridinin bulunduğu kuzey kıyısı dışında her tarafı sık ormanlarla çevriliydi. Güney kıyısında Hall'un ateşböceği ışıklarından yeterince uzaktaydık, görülme tehlikemiz çok azdı ve duyulma tehlikemiz daha da azdı. O zamanlar yalnızlığımızı seviyorduk.

Meredith arkasına yaslanmış, gözleri kapalı, huzur içinde mırıldanıyordu. James ve Wren iskelenin diğer ucunda oturmuş, sahile doğru bakıyorlardı. Alexander esrarını sarmayı bitirdi, yaktı ve Filippa'ya uzattı. "Bir fırt çek. Yarın yapacak bir şeyimiz yok," dedi ki bu tamamen doğru değildi. Akşamın ilerleyen saatlerinde ilk gerçek ders ve toplantı günümüz vardı. Yine de sigarayı kabul etti ve bana uzatmadan önce uzun bir nefes çekti. (Alexander hariç hepimiz özel günlerde içiyorduk, o her zaman en azından biraz kafayı bulurdu).

Richard içini çekti, göğsünde büyük bir kedinin mırıltısı gibi gürleyen derin bir memnuniyet sesiydi bu. "Bu iyi bir yıl olacak," dedi. "Yapabilirim

hissedin."

Wren: "Bunun nedeni istediğin rolü almış olman olabilir mi?"

James: "Ve geri kalanımızın yarısı kadar replik öğrenmen gerektiği için mi?" Richard: "Geçen yıldan sonra adil görünüyor."

Ben: "Senden nefret ediyorum."

Richard: "Nefret, dalkavukluğun en samimi şeklidir."

Alexander: "Bu taklittir, sik kafalı."

Birkaçımız kıs kıs güldük, hâlâ kafamız güzeldi. Didişmelerimiz iyi huyluydu ve genellikle zararsızdı. Yedi kardeş gibi birlikte o kadar çok zaman geçirmiştik ki, birbirimizin en iyi ve en kötü yanlarını görmüş ve ikisinden de etkilenmemiştik.

"Son yılımız olduğuna inanabiliyor musun?" Wren, kahkahalarımızdan sonraki sükûnet yeterince uzun sürdüğünde şöyle dedi.

"Hayır," dedim. "Sanki daha dün babam hayatımı bir kenara attığım için bana bağıırıyordu."

Alexander homurdandı. "Sana ne söyledi?"

"Case Western'deki bursunu geri çevirip önümüzdeki dört yılı makyaj ve külotlu çorapla geçirip pencereden bir kızla sevişerek mi geçireceksin?"

"Sanat okulu" tek başına katı pratik babamı kışkırtmak için yeterliydi, ancak Dellecher'in tehlikeli ayrıcalığı çoğu zaman kaşların kalkmasına neden oluyordu. Neden zeki ve yetenekli öğrenciler her yılın sonunda okullarından zorla atılma riskini göze alsınlar ve hayatta kaldıklarını gösterecek geleneksel bir diploma bile almadan mezun olsunlar? Konservatuar eğitiminin tuhaf alanının dışında yaşayan çoğu insanın fark etmediği şey, Dellecher sertifikasının Willy Wonka'nın altın biletlerinden biri gibi olduğuydu; sahibine akademi dışında hayatta kalan seçkin sanatsal ve filolojik sodalitelere kabul edilmeyi garanti ediyordu.

Babam, çoğu kişiden daha da katı bir şekilde karşı çıktı, kabul etmeyi reddetti.

Üniversite yıllarımı boşa harcama kararım. Oyunculuk kötüydü ama Shakespeare gibi niş ve eski moda bir şey (Dellecher'da başka bir şey yapmıyorduk) katlanarak daha kötüydü. On sekiz yaşındaydım ve savunmasızdım.

İlk kez bir şeyi umutsuzca istemenin ve parmaklarımla arasından kayıp gitmesini izlemenin olağanüstü korkusunu yaşadım, bu yüzden ona Dellecher'a gideceğimi ya da hiçbir yere gitmeyeceğimi söyleme riskini aldım. Annem, haftalar süren ultimatolar ve yuvarlak tartışmalardan sonra, ablamın Ohio State'te başarısız olma yolunda olduğu ve akşam yemeği partilerinde övündükleri kişi olmam için bana güvendikleri gerekçesiyle onu okul harcımı ödemeye ikna etti. (Aramızdaki en genç ve gelecek vaat eden Leah için neden daha büyük umutlar beslemedikleri bir muammaydı).

Alexander, "Keşke annem de bu kadar öfkeli olsaydı," dedi. "Hâlâ Indiana'da okula gittiğimi sanıyor." Alexander'ın annesi onu küçük yaşta koruyucu aileye vermiş ve iletişimde kalmak için çok az çaba göstermiş. (Babası hakkında ona söylemeye tenezzül ettiği tek şey, adamın Porto Riko ya da Kosta Rika'dan geldiğiydi - hangisinden olduğunu hatırlayamıyordu ve Alexander'ın varlığından haberi yoktu). Okul masrafları abartılı bir burs ve ölmüş bir dedenin ona bıraktığı küçük bir para yığınıyla karşılanıyordu; dedesi bunu sadece kendi müsrif çocuklarına inat olsun diye yapmıştı.

James, "Babam şair olmadığım için hayal kırıklığına uğradı," diye ekledi. Profesör Farrow Berkeley'de Romantik şairler üzerine ders veriyordu ve kendisinden çok daha genç olan eşi (skandal bir şekilde eski bir öğrencisiydi) James ilkokuldayken Plath benzeri bir çöküş yaşayana kadar kendisi de bir şairdi. Onlarla iki yaz önce James'i Kaliforniya'da ziyaret ettiğimde tanışmıştım ve ilginç insanlar ama ilgisiz ebeveynler olduklarına dair şüphelerim kesin olarak doğrulanmıştı.

"Annemle babamın umurunda bile değil," dedi Meredith. "Onlar botoks ve vergi kaçırmakla meşguller ve kardeşlerim de aile servetine iyi bakıyorlar." Dardenneler zamanlarını Montreal ve Manhattan arasında bölüştürüyor, politikacılara ve ünlülere fevkalade pahalı kol saatleri satıyor ve tek kızlarına ailenin bir üyesinden çok yeni bir evcil hayvan gibi davranıyorlardı.

Ailesi hakkında hiç konuşmayan Filippa hiçbir şey söylemedi.

Alexander, "*Akrabadan biraz daha fazla ve nazikten daha az,*" dedi. "Tanrım, ailelerimiz perişan halde."

"Hepsi değil," dedi Richard. Onun ve Wren'in ebeveynleri Londra'da yaşayan ve West End tiyatrolarında sık sık sahneye çıkan üç deneyimli oyuncu ve bir yönetmendi. Omuz silkti. "Ailelerimiz çok heyecanlandı."

Alexander bir duman çıkardı ve sigarasını savurdu. "şanslısın," dedi ve Richard'ı iskeleden itti.

Korkunç bir sıçramayla suya çarptı ve su hepimizin üzerine düştü. Kızlar ciyaklayarak kollarını başlarının üzerine atarken James ve ben şaşkınlıkla bağırdık. Bir an sonra hepimiz sırlsıklam olmuştuk, gülüyor ve Alexander'ı alkışlıyorduk, kafası tekrar su yüzeyine çıktığında Richard'ın küfürlerini duyamayacak kadar yüksek sesle.

Suyun kenarında bir saat daha oyalandıktan sonra teker teker şato'ya doğru yavaş yavaş tırmanmaya başladık. İskelede ayakta kalan son adam bendim. Tanrı'ya inanmazdım ama beni dinleyenlerden Richard'ın kehanetinin bize uğursuzluk getirmemesini istedim. Tek istediğim iyi bir yıldı.

SAHNE 5

Sabahın sekizi Gwendolyn için çok erken bir saatti.

Bacaklarımız masallardaki Kızılderililer gibi kıvrılmış, esneyerek ve yemekhaneden aldığımız kahve fincanlarını elimize alarak düzensiz bir daire şeklinde oturduk. Stüdyo Beş - Gwendolyn'in renkli duvar halılarıyla süslü ve kokulu mumlarla dolu ini- salonun ikinci katındaydı. Burada mobilya yoktu, bunun yerine bol miktarda yer yastığı vardı ve bu da uzanıp uyuma isteğini artırıyordu.

Gwendolyn her zamanki saatinden çeyrek sonra geldi ("modaya uygun bir şekilde geç" derdi bize hep), pırıltılı bir şala bürünmüştü, parmaklarında pırıl pırıl parlayan altın yüzükler vardı. Dışarıdaki solgun sabah güneşinden daha parlaktı ve ona bakmak neredeyse acı vericiydi.

"Günaydın canlarım," diye mırıldandı. Alexander yarım bir selamlama homurdandı ama başka kimse cevap vermedi. Kadın durdu, elleri kemikli kalçalarının üzerinde tepemizde dikiliyordu. "Bu çok utanç verici. Bugün sınıfın ilk günü; gözleriniz ıslık ıslık, kuyruğunuz dik olmalıydı." Ellerini havaya kaldırıp "Ayağa kalkın!" diyene kadar ona baktık. Hadi gidelim!"

Sonraki yarım saat bir dizi acı verici yoga pozisyonuna ayrılmıştı. Gwendolyn altmış yaşlarında bir kadına göre rahatsız edici derecede esnekti. Yelkovan dokuza doğru ilerlerken, benden başka birini de rahatsız etmiş olacak ki, kendinden geçmiş bir iç çekişle Kral Güvercin Duruşu'ndan doğruldu.

"Bu daha iyi değil mi?" dedi. Alexander ona yine homurdandı. "Eminim hepiniz yaz boyunca beni özlediniz," diye devam etti, "ama toplantıdan sonra arayış kapatmak için bolca vaktimiz olacak, bu yüzden hemen konuya girmek ve bu yıl işlerin biraz farklı yürüyeceğini size bildirmek istiyorum."

İlk defa, sınıf (Alexander dışında) yaşam belirtileri gösterdi. Yer değiştirdik, daha dik oturduk ve gerçekten dinlemeye başladık.

"Şimdiye kadar güvenli bölgedeydin," dedi Gwendolyn. "Ve artık o günlerin geride kaldığı konusunda seni uyarmanın adil olacağını düşünüyorum."

Kaşlarını çatan James'e yan gözle baktım. Her zamanki gibi dramatik mi davranıyordu yoksa gerçekten bir değişiklik mi yapmak istiyordu anlayamadım.

"Beni artık tanıyorsun," dedi. "Nasıl çalıştığımı biliyorsun. Frederick seni bütün gün kandırır ve ikna eder, ama ben bir iticiyim. Seni ittim ve ittim, ama"-bir parmağını kaldırdı-"asla çok ileri gitmedim." Tam olarak aynı fikirde değildim. Gwendolyn'in öğretim yöntemleri acımasızdı ve öğrencilerin sınıftan gözyaşları içinde ayrılmaları alışılmadık bir durum değildi. (Oyuncular istiridye gibidir, diye açıklıyordu bu duygusal vahşeti haklı çıkarmak isteyenlere. İçlerindeki değerli incileri bulmak için kabuklarını kırıp açmanız gerekir). Devam etti. "Bu senin son yılın ve seni ne kadar zorlamam gerekiyorsa o kadar zorlayacağım. Neler yapabileceğini biliyorum ve sen buradan ayrılana kadar bunu senden çıkarmazsam namerdim."

Bu kez Filippa'yla gergin bir bakış daha paylaştım.

Gwendolyn şalını düzeltti, saçlarını düzeltti ve "Şimdi, kim bana iyi bir performansın önündeki en büyük engelin ne olduğunu söyleyebilir?" dedi.

"Korku," dedi Wren. Bu Gwendolyn'in birçok mantrasından biriydi: Sahnede korkusuz olmalısın.

"Evet. Neyin korkusu?"

"Savunmasızlık," dedi Richard.

"Kesinlikle," dedi Gwendolyn. "Bir karakterin sadece yüzde ellisini oynuyoruz. Gerisi *biziz* ve insanlara gerçekte kim olduğumuzu göstermekten korkuyoruz. Duygularımızın tüm gücünü ortaya koyarsak aptal görünmekten korkarız. Ama Shakespeare'in dünyasında tutku karşı konulmazdır, utanç verici değil. O yüzden!" Ellerini çırpı ve çıkan ses yarımızın sıçramasına neden oldu. "Bugünden itibaren korkuyu kovuyoruz. Saklanırsanız iyi işler yapamazsınız, bu yüzden tüm çirkinlikleri açığa çıkaracağız. İlk kim?"

Meredith "Ben gidiyorum" demeden önce birkaç saniye şaşkın bir sessizlik içinde oturduk. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Mükemmel," dedi Gwendolyn. "Ayağa kalk."

Meredith ayağa kalkarken ona tedirginlikle baktım. Küçük çemberimizin ortasında durdu, dengesini bulana kadar ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırды, saçlarını kulaklarının arkasına topladı -her zamanki kendini merkezleme yöntemi. Hepimizde bir tane vardı ama çok azımız bu kadar zahmetsiz görünmesini sağlayabilirdi.

"Meredith," dedi Gwendolyn ona gülümseyerek. "K o b a y ı m ı z . Nefes al."

Meredith sanki bir esintinin itip çekmesiyle olduğu yerde sallanıyordu, gözleri kapalı, dudakları hafifçe ayıktı. Bunu izlemek garip bir şekilde rahatlatıcıydı (ve aynı zamanda garip bir şekilde şehvet vericiydi).

"İşte," dedi Gwendolyn. "Hazır mısın?"

Meredith başını salladı ve gözlerini açtı.

"Çok güzel. Kolay bir şeyle başlayalım. Bir sanatçı olarak en güçlü yanınız nedir?"

Normalde kendinden çok emin olan Meredith tereddüt etti. Gwendolyn: "En büyük gücün."

Meredith: "Sanırım-"

Gwendolyn: "Tahmin etmek yok. En güçlü yanınız nedir?"

Meredith: "Sanırım-"

Gwendolyn: "Ne düşündüğünüzü duymak istemiyorum, ne *bildiğinizi duymak istiyorum*. Kendini beğenmiş biri gibi görünmen umurumda değil, hangi konuda iyi olduğun umurumda ve bir sanatçı olarak bana bunu söyleyebilmelisin. *En güçlü yanınız nedir?*"

"Ben fizikselim!" dedi Meredith. "Her şeyi tüm vücudumla hissediyorum ve bunu kullanmaktan korkmuyorum."

"Bunu kullanmaktan korkmuyorsun ama gerçekten ne demek istediğini söylemekten korkuyorsun!" Gwendolyn neredeyse bağıırıyordu. Aralarında bir ileri bir geri baktım, olayların bu kadar çabuk tırmanması beni endişelendirmişti. Gwendolyn, "Hepimiz burada oturmuş sana baktığımız için parmak uçlarında geziniyorsun," dedi. "Şimdi, çıkar ağzındaki baklayı. *Dışarı.*"

Meredith'in o rahat zarafeti gitmiş, onun yerine bacakları kilitlenmiş, kolları iki yanında sert bir şekilde duruyordu. "Harika bir vücudum var," dedi. "Çünkü bunun için çok çalışıyorum. Bu şekilde görünmeyi seviyorum ve insanların bana bakmasını seviyorum. Bu da beni çekici kılıyor."

"Çok haklısın, öyle." Gwendolyn ona Cheshire Kedisi gibi baktı. "Sen çok güzel bir kızsın. Kulağa şirretçe geliyor ama ne var biliyor musun? Bu doğru. Bundan daha da önemlisi, *dürüst*." Bir parmağını ona doğru uzattı. "*Bu dürüsttü. Güzeldi.*"

Filippa ve Alexander, Meredith'in gözlerinden kaçarak kıpırdandılar. Richard, Meredith'in giysilerini oracıkta parçalamak ister gibi bakıyordu ve ben nereye bakacağımı bilemiyordum. Meredith başını salladı ve yerine oturmak istedi ama Gwendolyn, "Daha bitirmedin," dedi. Meredith dondu kaldı. "Güçlü yönlerinizi tespit ettik. Şimdi de zayıflıklarınızı öğrenmek istiyorum. En çok neden korkuyorsun?"

Meredith, beni şaşırtarak sessizliği bozmayan Gwendolyn'e ters ters bakıyordu. Geri kalanımız yerde kıvranıyor, gözlerimiz sempati, hayranlık ve utanç karışımı bir duyguyla Meredith'e kayıyordu.

"Herkesin bir zayıflığı vardır Meredith," dedi Gwendolyn. "Senin bile. Yapabileceğin en güçlü şey bunu kabul etmektir. Bekliyoruz."

Bunu takip eden dayanılmaz duraksamada Meredith inanılmaz bir şekilde hareketsiz durdu, gözleri asit yeşili yanıyordu. O kadar açıktaydı ki ona bakmak istilacı, röntgenci bir tavır gibi geliyordu ve ona bir şeyler söylemesi için bağırma dürtüsüyle boğuştu.

"Korkuyorum," dedi, bir yıl gibi gelen bir süreden sonra, çok yavaş konuşarak, "yetenekli ya da zeki olduğumdan daha güzelim ve bu yüzden kimse beni ciddiye almayacak. Bir sanatçı ya da bir insan olarak."

Yine ölüm sessizliği. Gözlerimi zorla indirdim ve diğerlerine baktım. Wren bir eliyle ağzını kapatmış oturuyordu. Richard'ın ifadesi hiç görmediğim kadar yumuşaktı. Filippa'nın hafifçe midesi bulanıyordu; Alexander gergin bir sırıtişla mücadele ediyordu. Sağ tarafımda James, Meredith'e keskin ve değerlendirci bir ilgiyle bakıyordu, sanki Meredith bir heykelmiş gibi.

Bin yıl önce bir pagan tanrısına benzetilerek şekillendirilmiş. Maskesini çıkarışı sert, büyüleyici ve bir şekilde ağırbaşlıydı.

Garip ve şaşkın bir şekilde, Gwendolyn'in tam olarak istediği şeyin bu olduğunu anladım.

Meredith'in bakışlarını o kadar uzun süre tuttu ki sanki zaman durmuş gibiydi. Sonra derin bir nefes verdi ve "Güzel. Otur. Şuraya."

Meredith'in dizleri mekanik bir şekilde büküldü ve çemberin ortasına oturdu, omurgası dik ve bir çit direği gibi kaskatı kesilmişti.

"Pekâlâ," dedi Gwendolyn. "Hadi konuşalım."

SAHNE 6

Gwendolyn, Meredith'i güvensizlikleri hakkında bir saat sorguladıktan sonra (ki tahmin edebileceğimden çok daha fazlası vardı), diğer herkesin önümüzdeki iki hafta boyunca aynı titiz sorgulamaya tabi tutulacağı sözünü vererek bizi gönderdi.

Merdivenlerden üçüncü kata çıkarken, ikinci sınıf sanat öğrencileri konservatuara inmek için etrafımızda koşuştururken, James yanıma geldi.

"Bu çok acımasızcaydı," dedim sotto voce. Meredith birkaç adım önümüzde yürüyordu, Richard'ın kolu onun omuzlarındaydı ama Meredith bunu fark etmemiş gibiydi. Kimseyle doğrudan göz teması kurmaktan kaçınarak kararlılıkla ilerledi.

"Yine," diye fısıldadı James, "bu Gwendolyn."

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama iki saat boyunca galeride kapalı kalmayı dört gözle bekliyorum."

Gwendolyn oyunculuğun daha içgüdüsel unsurlarını öğretirken -ses ve beden, kafadan çok kalp- Frederick Shakespeare'in metninin mahrem ayrıntılarını, vezinden erken modern tarihe kadar her şeyi öğretti. Ne kadar kitapsever ve çekingen olsam da, Frederick'in derslerini Gwendolyn'inkilere tercih ederdim, ama onun kara tahtasında kullandığı tebeşire alerjim vardı ve galerideki zamanımın çoğunu hapşırarak geçirirdim.

"Gidelim," dedi James sessizce, "Meredit masamızı çalmadan önce." (Filippa bu terimi ikinci yılımızın sonunda, ikisinin yeni aşık olduğu ve en iğrenç oldukları dönemde kullanmıştı). Merdivenlerde yanlarından geçerken Meredith'in yüz ifadesi hâlâ dalgındı. Richard onu yatıştırmak için her ne söylediyse işe yaramamıştı.

Frederick dördüncü sınıf derslerini, daha kalabalık olan ikinci ve üçüncü sınıflar için kullanmak zorunda kaldığı sınıf yerine galeride yapmayı tercih ediyordu. Burası bir zamanlar üçüncü katın tamamını kaplayan dar, yüksek tavanlı bir odaydı ama okul açıldığında acımasızca daha küçük odalara ve stüdyolara bölünmüştü. Uzun Galeri, iki tarafı kitap raflarıyla çevrili, uzun zaman önce ölmüş Dellecher kuzenlerinin ve çocuklarının portreleriyle dolu, bir uçtan bir uca ancak yirmi metre uzunluğundaki Kısa Galeri'ye dönmüştü. Bir aşk koltuğu ve alçak bir kanep, özenle işlenmiş alçı tavanın altında karşı karşıya dururken, küçük yuvarlak bir masa ve iki sandalye odanın güney tarafındaki elmas camlı pencerenin ışığında güneşleniyordu. Frederick'le ne zaman çay içsek (ki bunu üçüncü sınıftayken ayda iki kez, dördüncü sınıftayken de her gün yapardık), James ve ben masaya doğru koşardık. Kötü tebeşir tozundan en uzak yerdin ve gölün ve çevredeki ormanın ışıltılı bir manzarasını sunuyordu, konik Kule çatısı siyah bir parti şapkası gibi ağaçların tepesine tünemişti.

Biz geldiğimizde Frederick çoktan oradaydı, kara tahtayı bir kitaplık ile odanın sonundaki Homeros'un burunsuz büstü arasına sıkışmış tuhaf, küçük bir mızrak dolabından çıkarıyordu. James, "Günaydın Frederick," dediğinde hapsirdim.

Tahtadan başını kaldırdı. "James," dedi. "Oliver. İkinizi de tekrar aramızda görmek çok güzel. Oyuncu seçiminden memnun musunuz?"

"Kesinlikle," dedi James ama sesinde beni şaşırtan bir hüçün vardı. Kim Brütüs'ü oynadığı için hayal kırıklığına uğrar ki? Sonra iki gece önceki, özgeçmişinde biraz daha çeşitlilik istediğine dair sözlerini hatırladım.

"İlk provamız ne zaman?" diye sordu.

"Pazar günü." Frederick göz kırptı. "Yerleşmen için sana bir hafta vermeyi düşündük."

Şatodaki denetimsiz ikametgahları ve aşırı düşkünlükleri nedeniyle, dördüncü sınıf tiyatro öğrencilerinden genellikle okulun başında bir tür başlangıç partisi vermeleri beklenirdi.

Yıl boyunca. Cuma günü için planlamıştık. Frederick ve Gwendolyn ve muhtemelen Dekan Holinshed bile bunu biliyorlardı ama bilmiyormuş gibi davranıyorlardı.

Richard ve Meredith nihayet koridordan içeri girdiler ve James ile ben eşyalarımızı masaya bırakmak için acele ettik. Tekrar hapşırdım, burnumu çay peçetesine sildim ve pencereden dışarı baktım. Arazi güneş ışığıyla ıslanmıştı, göl bir esintinin dokunuşuyla hafifçe dalgalanıyordu. Richard ve Meredith küçük kanepeye oturmuş, diğerini Alexander ve Filippa'nın paylaşmasına bırakmışlardı. Masal saati için heyecanlanan bir çocuk gibi sevecen bir tavırla yere oturmayı tercih eden Wren'e yer bırakma zahmetine katlanmadılar. Frederick büfede çay doldurdu, böylece oda her zaman olduğu gibi tebeşir, limon ve Seylan kokuyordu. Sekiz fincan doldurduğunda - Frederick'in sınıfında çay içmek zorunluydu; bal teşvik edilirdi ama süt ve şeker yasaktı - arkasını döndü ve "Tekrar hoş geldiniz" dedi. Kitap kurdu küçük bir Noel Baba gibi bize göz kırptı. "Dünkü seçmelerinizden çok keyif aldım ve bu dönem sizinle tekrar çalışmak için sabırsızlanıyorum." İlk çay fincanını Meredith'e uzattı, o da Richard'a, O da James'e verdi ve böylece Wren'in eline geçene kadar devam etti. "Dördüncü yıl. Trajedinin yaşandığı yıl," dedi Frederick görkemli bir şekilde.

Çay tepsisi boştu ve herkesin bir fincanı ve tabağı vardı. (Fincanla çay içmenin, Solo bardakla kaliteli şarap içmeye benzediği sık sık hatırlatılırdı). "Size trajedileri komedilerden daha fazla ciddiye almanızı söylemekten kaçınacağım. Aslında, komedinin karakterler için ölümcül derecede ciddi olması gerektiği, yoksa seyirci için komik olmadığı iddia edilebilir. Ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu." Kendi çay fincanını tepsiden aldı, özenle yudumladı ve tekrar yerine koydu. Frederick'in hiçbir zaman bir masası ya da kürsüsü olmamıştı, onun yerine ders verirken tahtanın önünde yavaşça ileri geri yürürdü. "Bu yıl dikkatimizi Shakespeare'in trajik oyunlarına vereceğiz. Sizce bu çalışma neleri kapsayabilir?"

Sorusuna yanıt verircesine hapşırdım ve konuları önermeye başlamadan önce kısa bir duraklama oldu.

Alexander: "Kaynak malzeme." Filippa: "Yapı."

Wren: "İmgelem."

Meredith: "Çatışma, iç ve dış." Ben: "Kadere karşı eylem."

James: "Trajik kahraman."

Richard: "Trajik kötü adam."

Frederick bizi durdurmak için elini kaldırdı. "Güzel. Evet," dedi. "Bunların hepsi. Elbette bu oyunların her birine değineceğiz -Troilus ve *Cressida* ve diğer sorunlu oyunlar dahil- ama doğal olarak *Julius Caesar* ile başlayacağız. Bir soru: *Sezar* neden bir tarih oyunu değil?"

James karakteristik bir akademik hevesle cevap veren ilk kişi oldu. "Tarih oyunları İngiliz tarihiyle sınırlıdır."

"Gerçekten de öyle," dedi Frederick ve volta atmaya devam etti. Burnumu çektim, çayımı karıştırdım ve dinlemek için sandalyeme geri oturdum. "Trajedilerin çoğu tarihle ilgili bir şeyler içerir, ama James'in de dediği gibi, bizim 'tarih' oyunları olarak adlandırmayı seçtiklerimiz gerçek *İngiliz* tarih oyunlarıdır ve hepsi de İngiliz hükümdarlarının adlarını taşır. Başka neden olabilir? *Sezar'ı* her şeyden önce bir trajedi yapan nedir?"

Sınıf arkadaşlarım meraklı bakışlar attılar, ilk hipotezi ortaya atıp yanılma riskini almak istemiyorlardı.

"Şey," diye söze girdim, başka kimse konuşmayınca, sesim tıkanıklıktan kalınlaşmıştı, "oyunun sonunda ana karakterlerin çoğu öldü, ama Roma hâlâ ayakta." Fikrimi ifade etmekte zorlanarak durdum. "Bence daha çok insanlarla ilgili, daha az siyasetle ilgili. Kesinlikle politik ama herkesin taht için savaştığı *Henry VI* döngüsünün yanında *Caesar'a* bakarsanız daha kişisel olduğunu görürsünüz. Karakterlerle ve onların kim olduğuyla ilgili, sadece kimin iktidarda olduğuyla değil." Omuz silktim, demek istediğimin bir kısmını anlatıp anlatamadığımdan emin değildim.

Frederick, "Evet, sanırım Oliver bir şeylerin peşinde," dedi. "Başka bir soru sormama izin verin: Hangisi daha önemli, *Sezar'ın* suikasta uğraması mı yoksa yakın dostları tarafından öldürülmesi mi?"

Cevap gerektiren türden bir soru değildi, bu yüzden kimse cevap vermedi. Frederick'in beni izlediğini fark ettim, gururlu bir baba şefkatiyle

genellikle James'e ayrılmıştı- masanın diğer tarafına baktığımda bana zayıf ama cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

"İşte," dedi Frederick, "trajedi burada." Hepimize baktı, ellerini arkasında kavuşturmuştu, gün ortası güneşi gözlüklerinin üzerinde parlıyordu. "Peki, başlayalım mı?" Tahtaya döndü, tepsiden bir parça tebeşir aldı ve yazmaya başladı. "Perde I, Sahne 1. Bir sokak. Tribünler ve halktan kişilerle başlıyoruz. Sizce bunun önemi nedir? Ayakkabıcı, Flavius ve Murellus'la bir zeka savaşı yapar ve daha fazla sorgulama üzerine isimsiz kahramanımızı tanıtır..."

Defter ve kalem bulmak için çantalarımızı karıştırdık ve Frederick devam etti, neredeyse her kelimesini karaladık. Güneş sırtımı ısıtıyor ve siyah çayın acı tatlı kokusu yüzüme vuruyordu. Yazan, dinleyen ve ara sıra sorular soran sınıf arkadaşlarıma kaçamak bakışlar atıyor, aralarında olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyordum.

SAHNE 7

Toplantılar geleneksel olarak Leopold Dellecher'in doğum günü olan dokuz Eylül'de altın yaldızlı müzik salonunda yapılırdı. (Chicago'dan kuzeye taşınmış ve evi 1850'lerde inşa ettirmişti. Ancak yarım yüzyıl sonra, bakım masraflarının hızla küçülen Dellecher ailesi için çok fazla olduğu ortaya çıkınca okula dönüştürüldü). Yaşlı Leopold bir şekilde ölümden kurtulabilseydi, yüz seksen yedi yaşına basacaktı. Üzerinde tam olarak o kadar mum bulunan devasa bir pasta, Dekan Holinshed'in hoş geldiniz konuşmasının ardından kesilip öğrencilere ve personele dağıtılmak üzere balo salonunun üst katında bekliyordu.

Koridorun sol tarafında, uzun bir sıranın ortasında oturuyorduk. ikinci ve üçüncü sınıflar tarafından. Her zaman en gürültücü ve gülme olasılığı en yüksek olan tiyatro öğrencileri, enstrümantal ve koro müziği öğrencilerinin arkasında oturdular (görünüşe göre yedi Dellecher disiplini arasında en kayıtsız ve en az ulaşılabilir oldukları klişesini sürdürmeye kararlı olan bu öğrenciler çoğunlukla kendi içlerine kapanmışlardı). Dansçılar (az beslenmiş, kuğu benzeri yaratıklardan oluşan bir topluluk) arkamızda oturuyordu. Koridorun karşı tarafında stüdyo sanatı öğrencileri (alışılmışın dışındaki saç stilleri ve sürekli boya ve alçıya bulanmış kıyafetleriyle kolayca tanınırlar), dil öğrencileri (birbirleriyle ve bazen de diğer insanlarla neredeyse sadece Yunanca ve Latince konuşurlardı) ve felsefe öğrencileri (açık ara en tuhaf ama aynı zamanda en eğlenceli olanlarıydı, her sohbeti bir sosyal deney olarak ele almaya ve "hylozoizm" ve "compossibility" gibi kelimeleri "günaydın" kadar kolay anlaşılabilirilmiş gibi savurmaya eğilimliydiler) oturuyordu. Personel sahnede uzun bir sıra halinde sandalyelere oturdu. Frederick ve Gwendolyn yaşlı evli bir çift gibi yan yana oturmuş, komşularıyla sessizce sohbet ediyorlardı. Konuşma toplantısı, hepimizin bir arada eridiği nadir zamanlardan biriydi.

Hepimizin "Dellecher mavisı" olarak bildiği renkte insanlar, çünkü kimse ona "tavus kuşu" demek istemiyordu. Okul renkleri elbette zorunlu değildi ama neredeyse herkes aynı mavi kazağı giyiyordu ve sol göğsün üzerinde arma dikiliydi. Aile armasının daha büyük bir versiyonu kürsünün arkasındaki bir pankartta asılıydı; mavi bir alan üzerinde beyaz bir saltire, uzun altın bir anahtar ve ön planda kılıç gibi çapraz duran keskin siyah bir tüy. Altında da sloganı yazıyordu: *Per aspera ad astra*. Çeşitli eviriler duymuştum ama en çok hoşuma giden *dikenlerin arasından yıldızlara doğru oldu*.

Her zaman olduğu gibi, Holinshed'in konuşmasında söylediği ilk şeylerden biri buydu. "Herkeseye iyi akşamlar. *Per aspera ad astra*."

Görünmüştü

Kanatların gölgesinden sahneye çıktı, yüzündeki spot ışığı hepimizi sessizliğe gömdü. "Yeni bir yıl daha. Aranızdaki birinci sınıflara sadece hoş geldiniz ve sizi aramızda görmekten mutluluk duyduğumuzu söylemeliyim. İkinci, üçüncü ve dördüncü sınıflara tekrar hoş geldiniz ve tebrikler." Holinshed tuhaf bir adamdı; uzun boylu ama kambur, sessiz ama güçlü. Büyük engelli bir burnu, dağınık bakır saçları ve gözlerini doğal boyutlarının üç katına çıkaracak kadar kalın, küçük kare gözlükleri vardı. "Bu gece bu odada oturuyorsanız," dedi, "saygın Dellecher ailesine kabul edilmişsiniz demektir. Burada birçok dost ve belki de birkaç düşman edineceksiniz. Bu ihtimalin sizi korkutmasına izin vermeyin - eğer hayatınızda hiç düşman edinmediyseniz, çok güvenli yaşıyorsunuz demektir. İşte ben de bunu engellemek istiyorum." Durakladı, bir an için sözlerini çiğnedi.

Alexander, "Duvardan biraz uzaklaştı," diye mırıldandı.

"En azından her dört yılda bir konuşmalarını tekrarlamak zorunda kalıyor," diye fısıldadım. "Onu suçlayabilir misin?"

"Holinshed sözlerine şöyle devam etti: "Dellecher'de sizi cesurca yaşamaya teşvik ediyorum. "Sanat yapın, hata yapın ve pişmanlık duymayın. Dellecher'e geldiniz çünkü paranın, geleneklerin ve sayısal bir ölçekte değeriendirilebilecek bir eğitimin üzerinde bir şeye değer verdiniz. Size fevkalade olduğunuzu söylemekte tereddüt etmiyorum. Ancak"-ifadesi karardı-"beklentilerimiz sizin muazzam potansiyelinize göre ayarlandı. Kendinizi adanmış olmanızı bekliyoruz. Kararlı olmanızı bekliyoruz.

Gözlerimizi kamaştırmanızı bekliyoruz. Ve hayal kırıklığına uğramaktan *hoşlanmayız.*" Sözleri salonda gürlledi ve havada kokulu bir buhar gibi asılı kaldı, görünmezdi ama görmezden gelinmesi imkânsızdı. Doğal olmayan sessizliğin çok uzun süre devam etmesine izin verdi, sonra aniden kürsüden geriye doğru eğildi ve şöyle dedi: "Bazılarınız bir dönemin sonunda bize katıldınız ve ayrıldığınızda sadece yeni bir on yıla ve yeni bir yüzyıla değil, yeni bir bin yıla gireceksiniz. Sizi elimizden geldiğince buna hazırlamayı planlıyoruz. Gelecek geniş, vahşi ve vaatlerle dolu, ancak bir o kadar da tehlikeli. Önünüze çıkan her fırsatı değerlendirin ve denize geri dönmek için ona sımsıkı sarılın."

Bakışları açık bir şekilde bize, yedi dördüncü sınıf tiyatrocusuna yöneldi.

"İnsanların işlerinde bir med-cezir vardır / Sele kapılıp gidersek, talih bize yol gösterir," diyordu. *"Böyle dolu bir denizdeyiz şimdi, / Ve akıntıya kapılmalıyız hizmet ettiğinde / Ya da girişimlerimizi kaybetmeliyiz.* Bayanlar ve baylar, asla bir anınızı boşa harcamayın." Holinshed hülyalı bir şekilde gülümsedi, sonra saatine baktı. "İsraf konusuna gelince, yukarıda yenmesi gereken kocaman bir pasta var. İyi geceler."

Ve seyirciler daha alkışlamaya başlamadan sahneden çekip gitti.

SAHNE 8

İlginç başka bir şeyin olması için bir hafta geçmesi gerekti. Frederick'in dersinden sonra (meşhur "çadır sahnesinde" homososyal ve homoerotik arasındaki ince çizginin tartışılması hepimizi eğlendirdi ve utandırdı), açlığımızdan şikayet ederek merdivenlerden birlikte indik. Yemekhane -bir zamanlar Dellecher ailesinin büyük yemek odasıydı- öğle vakti kalabalıktı ama her zamanki masamız boştu ve bizi bekliyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Alexander, daha biz oturmadan tabağına saldırarak. "Bütün o lanet çayı içmek beni hasta ediyor."

"Belki kahvaltı etseydin böyle olmazdı," dedi Filippa, onun patates püresini ağzına tıktırmasını tiksintiyle izleyerek.

Richard elinde çoktan açmış olduğu bir zarfla geç geldi. "Posta var," dedi ve masanın sonunda Meredith ile Wren'in arasına oturdu.

"Hepimiz için mi?" Ben sordum.

"Sanırım öyle," dedi başını kaldırmadan.

"Ben giderim," dedim ve ben ayağa kalkarken birkaçı bana teşekkürlerini mırıldandı. Posta kutularımız yemekhanenin sonundaydı ve küçük ahşap bölmelerden oluşan duvarda ilk olarak kendi adımı buldum. Filippa'nınki benimkine en yakındı, sonra James'inki ve diğerleri alfabenin uzak uçlarında giderek yayılıyordu. Aynı kare zarf her birimizin posta kutusunda bekliyordu, ön yüzünde Frederick'in küçük, zarif yazısıyla isimlerimiz yazılıydı. Onları masaya geri götürdüm ve elden ele dolaştırdım.

"Nedir onlar?" Wren sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Henüz vize konuşması ödevlerini alıyor olamayız, değil mi?"

"Hayır," dedi Meredith, çoktan kendi kitabını yırtmaya başlamıştı. "Bu *Macbeth*."

Geri kalanımız hemen konuşmayı bıraktı ve kendi zarflarımızı yırtıp açtı.

Dellecher'de her yıl geleneksel olarak düzenlenen birkaç gösteri gerçekleşti. Hava sıcakken sanat öğrencileri kaldırım tebeşiriyle van Gogh'un *Yıldızlı Gece tablosunu* yeniden yarattılar. Aralık ayında dil öğrencileri "'Twas the Night Before Christmas" ı Latince olarak okudular. Felsefe öğrencileri her Ocak ayında Theseus Gemisi'ni yeniden inşa edip Mart ayında bir sempozyum düzenlerken, koro ve enstrüman öğrencileri Sevgililer Günü'nde *Don Giovanni*'yi, dansçılar ise Nisan ayında Stravinsky'nin *Bahar Ayini*'ni sahneledi. Tiyatro öğrencileri Cadılar Bayramı'nda *Macbeth*'ten sahneler ve Noel maskesinde *Romeo ve Juliet*'ten sahneler sergiledi. Birinci, ikinci ve üçüncü sınıflar çok az katıldıkları için nasıl seçildikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Zarfın mührünü kırdım ve Frederick'in minik yazısından beş satır daha taşıyan bir kart çıkardım:

Lütfen Cadılar Bayramı'nda gece yarısına çeyrek kala patika başında olun.

Perde I, Sahne 3 ve Perde IV, Sahne 1 için hazırlıklı gelin.

BANQUO oynayacaksınız.

Kostüm provası için 18 Ekim günü saat 12:30'da kostüm mağazasına gelin.

Bunu akranlarınızla tartışmayın.

Bir yazım hatası olup olmadığını merak ederek zarfa baktım. Zarfı tekrar kontrol ettim ama üzerinde açık bir şekilde *Oliver* yazıyordu. Olağandışı bir şey fark edip etmediğini görmek için James'e baktım ama yüzü bomboştu. Richard'ın *Macbeth*'ine karşı Banquo'yu oynamasını beklerdim.

"Şey," dedi Alexander, biraz şaşkın bir ifadeyle, "sanırım bu konu hakkında konuşmamamız gerekiyor."

"Hayır," dedi Richard. "Bu bir gelenek. Noel maskesi de aynıdır, gösteriden önce kimin kimi oynayacağını bilmemiz gerekmez." Bir an için onun bir önceki yıl Tybalt'ı oynadığını unutmuştum.

Kızların yüzlerini okumakta zorlandım. Filippa şaşkırmamış görünüyordu. Wren heyecanlı görünüyordu. Meredith, biraz şüpheli.

"Hiç prova yapabiliyor muyuz?" Alexander sordu.

Richard tekrar, "Hayır," dedi. "Yarın posta kutuna bir işaret metni gelecek. O zaman sadece repliklerini öğren ve gel. İzninizle." Sandalyesini geriye itti ve başka bir şey söylemeden masayı terk etti. Wren ve Meredith birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

Meredith: "Onun nesi var?" Wren: "Yarım saat önce iyiydi." Meredith: "Sen mi gitmek istersin yoksa ben mi gideyim?"

Wren: "Buyur."

Meredith iç çekerek masadan kalktı, çoban pastasının sadece yarısını yemişti. Kendininkini bitirmiş olan Alexander, "Sence bunun için mi geri gelecek?" demeden önce tam üç saniye bekleme nezaketini gösterdi.

James tabağı ona doğru itti. "Ye şunu, seni vahşi."

Omzumun üzerinden baktım. Köşede, kahve kaplarının yanında Meredith Richard'ı yakalamış, kaşlarını çatmış konuşmasını dinliyordu. Koluna dokundu, bir şeyler söyledi ama Richard omuz silkti ve yemekhaneden çıktı, şaşkınlık gözlerinin üzerinde bir gölge gibi asılı duruyordu. Onun gidişini izledi, sonra masaya dönüp bize migreni olduğunu ve Şato'ya geri döneceğini söyledi. Görünüşe göre tabağının kaybolduğu gerçeğinden habersiz, tekrar oturdu.

Öğle yemeği uzadıkça, yemek yiyor ve diğerlerinin konuşmalarını dinliyordum.

Sezar için öğrenmeleri gereken satırların sayısı, bir hafta daha vardı. Zarf kucağında ağırlaşmıştı. Masanın karşısındaki James'i izledim. O da sessizdi, konuşulanları pek dinlemiyordu. Ondan Meredith'e ve Richard'ın boş sandalyesine baktım ve güç dengesinin bir şekilde değiştiğini hissetmekten kendimi alamadım.

SAHNE 9

Dövüş dersi ögle yemeğinden sonra prova salonunda yapılıyordu. Depodan hırpalanmış mavi matları çıkarıp yere serdik ve gönülsüzce gerinerek Camilo'yu beklemeye başladık. Camilo - koyu renk sakalı ve altın küpesiyle biraz korsana benzeyen Şilili genç bir adam - dövüş koreografımız, kişisel antrenörümüz ve hareket koçumuzdu. İkinci ve üçüncü sınıf hareket dersleri dans, palyaçoluk, hayvan çalışmaları ve bir oyuncunun ihtiyaç duyabileceği tüm temel jimnastiklere ayrılmıştı. Dördüncü yılın ilk dönemi göğüs göğüse dövüşe, ikinci dönemi ise kılıç oyunlarına ayrılmıştı.

Camilo saat tam birde geldi ve Pazartesi olduğu için Hepimizi tartılmak için sıraya dizdi.

Tartıya çıktığımda, "Dönem başından bu yana beş kilo almışsın," dedi. Gwendolyn memnun olmasa da o yaz boyunca gösterdiğim ilerlemeden memnun kalmıştı. "Sana verdiğim programa sadık kalıyor musun?"

"Evet," dedim, ki bu çoğunlukla doğrudu. Koşmam, ağırlık kaldırmam, iyi beslenmem ve fazla içki içmemem gerekiyordu. Camilo'nun sorumlu içki politikasını oybirliğiyle görmezden geldik.

"Güzel. Ağırlıklara devam et ama kendini öldürme." Sanki bir sırrı paylaşacakmış gibi daha da yaklaştı. "Richard için Hulk gibi görünmek iyi bir şey ama açıkçası bunun için gerekli metabolizmaya sahip değilsin. Protein alımını yüksek tutarsan zayıf ve acımasız olursun."

"Harika." Tartıdan indim ve benden daha uzun olan ama sigarayı bırakmadığı ya da kahvaltı için zamanında uyanamadığı için her zaman çok zayıf olan Alexander'ın yerimi almasına izin verdim. Pencereilerin karşısındaki duvardaki uzun aynalarda yansımama baktım. Yeterince formdaydım ama biraz daha kilo, biraz daha kas istiyordum. Gerindim ve James'e baktım,

Aramızdaki en ufak tefek çocuktur; beş on yaşlarında, zayıf ama sıksa değildi. Onda neredeyse kediye benzer bir şey vardı, bir tür ilkel çeviklik. (Hayvan çalışması için Camilo ona leoparı vermişti. Uykumda üzerime atlayacak kadar rolüne kendini kaptırmadan önce bir ay boyunca karanlıkta odamızda sinsice dolaştı. Sonraki yarım saati kalbimin durmasını bekleyerek geçirdim ve bu sırada ona, evet, dehşet çılgılığımın tamamen gerçek olduğuna dair güvence verdim).

"Bugün Richard yok mu?" Alexander tartıdan indiğinde Camilo sordu.

"Kendini iyi hissetmiyor," dedi Meredith. "Migreni var."

"Yazık," dedi Camilo. "Neyse, onsuz devam etmeliyiz." Minderin kenarında küçük, düzgün bir sırada ördek yavrusu gibi oturan altımıza bakarak durdu. "Geçen hafta neyi bitirdik?"

Filippa: "Tokat."

Camilo: "Evet. Bana kuralları hatırlat."

Wren: "Çok yakın olmadığınızdan emin olun. Partnerinizle göz teması kurun. Şekerlemeyi gizlemek için vücudunuzu çevirin."

Camilo: "Ve?"

James: "Her zaman düz, açık bir el kullanın."

Camilo: "Ve?"

Meredith: "Onu satmak

zorundasın." Camilo: "Nasıl?"

Ben: "Ses efektleri çok ikna edici."

"Mükemmel," dedi Camilo. "Sanırım biraz daha güçlü bir şeyler denemeye hazırız. Neden backhand'i öğrenmiyoruz?" Boğazını temizledi, parmak eklemlerini çatlattı. "Backhand -bunu yumruğunuzla ya da düz bir elle yapabilirsiniz, ne yapmak istediğinize bağlı- düz bir tokattan farklıdır çünkü asla vücudu geçmemelisiniz."

"Nasıl yani?" Meredith sordu. "James, seni ödünç alabilir miyim?" Camilo söyledi.

"Elbette." James ayağa kalktı ve Camilo'nun onu yüz yüze duracak şekilde konumlandırmasına izin verdi. Camilo kolunu uzattı, böylece kolunun ucu

orta parmağı James'in burnunun ucundan kıl payı uzaktaydı.

"Birine tokat attığında, elini vücudunun ortasında gezdirmen gerekir." Elini James'in yüzünde ağır çekimde, ona dokunmadan gezdirdi. James de başını aynı yöne çevirdi. "Ama backhand yaparken bunu yapmak istemezsin. Bunun yerine, elim onun yan tarafı boyunca düz bir şekilde ilerleyecek." Camilo'nun sağ yumruğu sol kalçasından James'in başının tepesine doğru dikey olarak hareket etti. "Gördün mü? Uzun düz bir çizgi. Bunu yaparken asla yüzünü geçmek istemezsin çünkü neredeyse birinin yüzünü koparabilirsin. Ama hepsi bu kadar. Tam hızda deneyelim mi? James, kestirmeyi sana yaptıracağım."

"Pekala."

Göz göze geldiler ve James Camilo'ya küçük bir baş selamı verdi. Camilo'nun kolu aralarındaki boşlukta parladı ve James kendi kalçasına çarpıp uzaklaşırken sert bir *çatırtı oldu*. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki hiç temas etmediklerini söylemek imkânsızdı.

"Mükemmel," dedi Camilo. "Bu hareketi ne zaman ya da neden kullanmak isteyebileceğinizi konuşalım. Kimse yok mu?"

İlk cevap veren Filippa oldu. (Camilo'nun sınıfında genellikle öyleydi.) "Vücudu geçmediğiniz için birbirinize daha yakın durabilirsiniz." Başını eğdi, sanki darbeyi zihninde geri sarıp tekrar oynatıyormuş gibi Camilo'dan James'e baktı. "Bu da onu neredeyse mahrem kılıyor ve özellikle de çok mahrem olduğu *için* sarsıcı."

Camilo başını salladı. "Tiyatronun -özellikle de Shakespeare'in- bizi şiddet gösterilerine karşı nasıl uyuşturabildiği dikkate değer. Ama bu sadece bir sahne numarası değil. Macbeth'in kafası kesildiğinde ya da Lavinia'nın dili kesildiğinde ya da komplocular ellerini Sezar'ın kanında yıkadıklarında, ister kurban, ister saldırgan, ister sadece seyirci olun, bu sizi etkilemelidir. Hiç gerçek bir kavga gördünüz mü? Çirkindir. İçgüdüselidir. En önemlisi de duygusaldır. Sahnede kontrollü olmalıyız ki diğer oyunculara zarar vermeyelim ama şiddet, şiddet duygusundan kaynaklanmalı yoksa seyirci buna inanmaz." Birimizden diğerine baktı

ta ki gözleri bana dikilene kadar. Bıyıklarının altında bir sırıtış belirdi. "Oliver, bize katılır mısın?"

"Elbette." Kendimi ayağa kaldırdım ve Camilo'nun James'in karşısındaki yerini aldım.

"Şimdi," dedi Camilo, her birimizin omzuna birer elini koyarak, "siz ikiniz çok iyi arkadaşsınız, değil mi?"

Birbirimize sırttık.

"James, Oliver'a ters vuruş yapmayı deneyeceksin. Bunu yüksek sesle söyleme ama ona vurman için ne yapması gerektiğini düşünmeni istiyorum. Ve bu dürtüyü hissedene kadar tek bir kasını bile oynatma."

James'in gülümsemesi soldu ve kaşları burnunun köprüsü üzerinde sıkıca kenetlenmiş, yakın, şaşkın bir bakışla beni izledi.

"Oliver, senden tam tersini yapmanı istiyorum," dedi Camilo. "Bu saldırıyı kışkırttığını hayal et ve saldırı gerçekleştiğinde, yumruk vurmasa bile o hissin sana vurmasına izin ver."

Gözlerimi kırptım, ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Ne zaman hazır olursan," dedi ve geri çekildi. "Acele etme."

Orada öylece durduk, hareketsiz, birbirimize bakıyorduk. James'in gözleri keskin, parlak griydi ama o kadar yakın duruyordum ki her bir göz bebeğinin etrafında küçük bir altın halka görebiliyordum. Zihninde bir şeyler hareket ediyor, çalışıyordu - çenesinin köşelerinde bir sıkışma, alt dudağında gergin bir seğirme eşlik ediyordu. Bildiğim kadarıyla James bana hiç kızmamıştı. İşin tuhaflığı karşısında kendimden geçerek egzersizin bana düşen kısmını tamamen unuttum ve sadece baskının artmasını, omuzlarının yükselmesini, yumruklarının iki yanında sıkılaşmasını izledim. Bana küçük, sert bir baş selamı verdi. Ne olacağını biliyordum ama uyumsuz bir refleks öne doğru eğilmemi, ona doğru eğilmemi sağladı. Eli başıma doğru uzandı ama tepki vermedim, kestirmedim ya da dönmedim, sadece yanağıma keskin bir şey değince irkildim.

Oda tuhaf bir şekilde sessiz ve sakindi. James kaşlarını çatarak bana baktı, düşmanlık büyüğü bozulmuştu. "Oliver? Yapmadın- Oh!" Bir eliyle çenemi tutup başımı çevirdi ve yüzümün yan tarafını okşadı. Kan. "Tanrım, özür dilerim."

Kendimi sabitlemek için dirseğini tuttum. "Hayır, sorun yok. Kötü mü?" Camilo James'i kenara çekti. "Bakalım," dedi. "Hayır, sadece bir sıyrık, saatinin köşesini yakalamış. İyi misin?"

"Evet," dedim. "Ne olduğunu bilmiyorum, sadece dalmışım ve ona doğru eğilmişim." Ona garip bir omuz silkme hareketi yaptım, birden onun ve unuttuğum dört sınıf arkadaşımın bana baktığını fark ettim. "Bu benim hatam. Hazır değildim." James unutulmamıştı - nasıl unutulabilirdi ki? - öyle derin bir endişeyle beni izliyordu ki neredeyse gülecektim. "Gerçekten mi?" dedim. "Ben iyiyim."

Ama koltuğuma geri döndüğümde neredeyse sendeliyordum, sanki bana gerçekten vurmuş gibi başım dönüyordu.

SAHNE 10

Kitap dışı ilk provamız pek iyi gitmedi.

Aynı zamanda bu mekândaki ilk provamızdı. Archibald Dellecher Tiyatrosu beş yüz kişilikti ve barok bir opera binasının tüm mütevazılığıyla dekore edilmişti. Koltuklar büyük örtü ile aynı mavi kadife ile döşenmişti ve avize o kadar etkileyiciydi ki balkonda oturan bazı insanlar görmeye geldikleri oyunu izlemekten çok ona bakarak zaman geçiriyorlardı. Provaların bitmesine altı hafta kala, gerçek platformların ya da set parçalarının hiçbiri inşa edilmemişti ama hepsi sahneye bantlanmıştı. Dev bir yapbozun üzerinde duruyormuş gibi hissediyordum.

Casca repliklerimi biliyordum ama Octavius üzerinde fazla zaman harcamamıştım, çünkü o dördüncü perdeye kadar oyuna girmemişti. Üçüncü sıradaki koltuğa çömelmiş, Alexander ve James Çadır Sahnesi olarak adlandırmaya başladığımız, o ana kadar bir kısmı savaş stratejisi tartışması, bir kısmı da aşıkların atışması olan sahnede bocalarken gelecek konuşmalarımı öfkeyle tekrar okuyordum.

James: *"Caius Cassius'a böyle mi cevap vermeliydim?"*

Marcus Brutus çok açgözlü olduğunda

Böyle alçak sayaçları dostlarından ayırmak

için, Hazır olun tanrılar, tüm yıldırımlarınızla;

Parçalayın onu!"

Alexander: *"Seni inkar etmedim!"*

James: *"Sen yaptın!"*

İskender: *"Hayır, cevabımı getiren aptalın tekiydi.*

Brutus kalbimi söküp aldı.

Bir dost, dostunun kusurlarına katlanmalıdır,

Ama Brutus benimkileri olduğundan daha

büyük yapar."

Birbirlerine o kadar uzun süre baktılar ki James gözlerini kırpıştırıp "Satır" demeden önce istem masasına doğru baktım.

Sempatik bir mahcubiyet hissettim. Richard, Sezar'ın hayaleti olarak içeri girmek için kanatlarda bekliyordu, ağırlığını kaydırdı, kollarını sıkıca kavuşturdu.

Gwendolyn evin arkasından seslendi: "*Sen bana uygulayana kadar yapmayacağım,*" dedi. Taksimetreye yaptığı abartılı vurgudan gecikmelerden sıkılmaya başladığını anlayabiliyordum.

James: "*Benim üzerimde uygulayana kadar bilmiyorum.*"

Alexander: "*Beni sevmiyorsun.*"

James: "*Senin hatalarını sevmiyorum.*"

Alexander: "*Dost bir göz böyle kusurları asla göremez.*"

James: "*Bir dalkavuşunki göremez, görünseler de
Olimpos kadar büyük!*"

Alexander: "*Gel Antonius ve genç Octavius, gelin,
Cassius'tan tek başınıza öcünüzü alın,
Çünkü Cassius dünyadan korkuyor... Line?*"

Gwendolyn: "*Sevdiği biri tarafından nefret edilen-*"

Alexander: "*Sevdiğinden nefret eder; Kardeşi tarafından
cesaretlendirilir; Bir bondman gibi kontrol edilir; tüm
hataları gözlemlenir,
Bir not defterinde... Kahretsın. Çizgi mi?*"

Gwendolyn: "*-ezbere öğrenilir ve bağlanır-*"

Alexander: "*Doğru, üzgünüm, ezberledim ve
öğrendim, Dişlerimin içine atmak için. Ah,
ağlayabilirim
Ruhum gözlerimden uzak olsun!*"

İskender hayali bir bıçak uzattı (henüz sahne malzemelerimiz yoktu) ve gömleğinin boynunu yırtarak açtı. "*İşte hançerim,*" diye haykırdı, "*Ve işte çıplak göğsüm; içinde bir kalp / Plüton'unkinden -hayır, pardon- Plutus'unkinden daha değerli.* Bu doğru mu? Hay sikeyim. Satır?" İstem masasına doğru baktı, ama Gwendolyn ona metni veremedi, Richard sahnenin sol kanadından çalışma ışıklarına çıktı.

"Özür dilerim," dedi, derin sesi çoğunlukla boş olan salonda çınlıyordu. "Bütün geceyi bu sahne üzerinde mi geçireceğiz? Açıkça görülüyor ki

izgileri biliyorum."

Cevap veren sessizlikte James'e baktım, ağızım açıktı, arkamı dönmeye korkuyordum. O ve Alexander, Richard'a müstehcen bir şey söylemiş gibi ters ters bakarken Meredith koridorda yere oturduğu yerde donup kalmış, bir bacağını diz arkası kirişindeki kıvrımı esnetmek için uzatmıştı. Wren ve Filippa boyunlarını bükerek omzumun üzerinden karanlığa baktılar. Arkama bakma riskini göze aldım. Gwendolyn ayaktaydı; Frederick onun yanında oturmuş, ellerini kavuşturmuş, kaşlarını çatmış yere bakıyordu.

"Richard, bu kadar yeter," dedi Gwendolyn sertçe. "Beş dakika ara ver ve sakinleşene kadar geri gelme."

Richard anlamamış gibi önce tepki vermedi, sonra aniden topuklarının üzerinde döndü ve tek kelime etmeden kanatlardan çıktı.

Gwendolyn James ve Alexander'a baktı. "Siz ikiniz de beş dakika ara verin, repliklerinizi gözden geçirin ve çalışmaya hazır olarak geri gelin. Aslında herkes beş dakika ara versin. Başlayın." Kimse kıpırdamayınca, sanki istenmeyen tavuklarmışız gibi bizi salondan kovmak için ellerini çıırttı. James yanımdan geçip gidene kadar oyalandım, sonra onu yükleme iskelesine kadar takip ettim. Alexander çoktan oradaydı ve bir sigara yakmıştı.

"Orospu çocuğı," dedi. "Bizim yarımız kadar satırı var ve ilk kitap dışı çalışmamızı bölme cüretini mi gösteriyor? *Siktirsin gitsin.*" Oturdu, sigarayı sertçe emdi, sonra James'e uzattı, o da kısa bir nefes çekip geri verdi.

"Haksız değilsin," dedi nefes verirken, dudaklarından beyaz bir duman bulutu çıkıyordu. "Ama o da değil."

Alexander isyankâr görünüyordu. "Sen de siktir git."

"Surat asma. Repliklerimizi daha iyi bilmeliyiz. Richard bizi bu konuda uyardı, hepsi bu."

"Evet," dedim, "ama bu konuda tam bir pislikti."

James'in ağzının bir köşesi gülümsemeye doğru seğıirdi. "Doğru."

Kapı açıldı ve Filippa kollarını gecenin soğıuğına karşı kavuşturmuş bir halde göründü. "Hey. Siz iyi misiniz?"

Alexander uzun bir nefes daha çekti ve ağzını açık bıraktı, duman uzun, tembel bir akış halinde dışarı dökülüyordu.

"Uzun bir gece oldu," dedi James kesin bir ifadeyle.

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Meredith az önce Richard'ın kafasını ısırıldı."

"Ne için?" Ben sordum.

"Ahmağın teki olduğu için," dedi, sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi. "Onunla yatıyor olması, onun ne zaman bir pislik olduğunu göremeyeceği anlamına gelmez."

James: "Kafam karıştı. O bir ahmak mı yoksa bok kafalı

mı?" Filippa: "Dürüst olmak gerekirse, bence Richard ikisi de olabilir."

Ben: "En azından bir süre seks yapmayacak."

Alexander: "Evet. Harika. Bu onu çok daha işbirlikçi yapacaktır."

"Aslında özür diledi," dedi Filippa. "En azından Meredith'ten. Dedi ki çocukçaydı ve şimdiden pişman oldu."

"Gerçekten mi?" Alexander yanmak üzereymiş gibi duman başının etrafında kıvrılırken, "Gerçekten mi?" dedi. "Yani sadece ahmağın teki olmakla kalmıyor, aynı zamanda şimdiden özür mü diledi?" Sigarasını betona fırlattı ve topuğuyla yere vurarak söndürdü. "Bu mükemmel, artık kızgın bile kalamayız. Cidden, siktir et onu." Sigarasını toz haline getirmeyi bitirdi ve bize baktı. Etrafında gevşek bir halka oluşturmuş, dudaklarımızı birbirine bastırmış, yüzümüzü asmamaya çalışıyorduk. "Ne?"

Filippa gözüme takıldı ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

SAHNE 11

Zaman farklı kişilerle farklı hızlarda ilerler. Bizimle birlikte Ekim ayı boyunca koştu, tırıs gitti ve dörtnala koştu. (Yirmi ikinci Kasım sabahına kadar hiç durmadı ve en azından bana öyle geliyor ki, o zamandan beri gerçekten hareket etmedi).

Güçlü ve zayıf yönlerimizi listelemeyi uzun zaman önce bitirmiştik. Alexander, Meredith'i izledi ve insanları korkutma yeteneğini gururla ilan etti, ancak kendi hayat hikayesindeki kötü adam olduğu endişesini itiraf etti. Wren iki ucu keskin bir kılıç gibiydi: duygularıyla yakından temas halindeydi ama sonuç olarak böylesine rekabetçi bir sanatsal ortam için fazla hassastı. Richard bize hepimizin zaten bildiği bir şeyi söyledi: kendine güveni sonsuzdu ama egosu onunla çalışmayı zorlaştırıyordu. Filippa açıklamasını hiç utanmadan yaptı. Çok yönlü biriydi ama bir "tipi" olmadığı için sonsuza kadar ikincil karakterleri oynamak zorunda kalacaktı. James - yavaşça, derin düşüncelere dalarak, geri kalanımızı görmüyormuş gibi konuşarak - oynadığı her karaktere kendini tamamen kaptırdığını, ancak bazen onları tam olarak geride bırakmadığını ve tekrar kendisi olmayı öğrenemediğini açıkladı. Sıra bana geldiğinde birbirimizin güvensizliklerini o kadar kanıksamıştık ki, sınıfımızdaki en yeteneksiz kişinin ben olduğumu söylemem kimseyi şaşırtmadı. Sahip olduğum büyük bir gücü düşünemiyordum ve bunu itiraf ettim, ancak James sözümü keserek, "Oliver, içinde bulunduğun her sahneyi diğer insanlar hakkında yapıyorsun. Sen buradaki en iyi insan ve en cömert oyuncusun, bu da muhtemelen yetenekten daha önemli." Böyle düşünen tek kişinin o olduğundan emin olarak hemen çenemi kapattım. Garip bir şekilde, başka kimse itiraz etmedi.

16 Ekim'de galeride her zamanki yerimizi aldık. Dışarıda, mükemmel bir sonbahar günü gölün etrafındaki ağaçları alev alev yakmıştı. Renk cümbüşü -tavuk turuncusu, kükürt sarısı, atardamar kırmızısı- suyun yüzeyinde baş aşağı parılıyordu. James omzumun üzerinden pencereden dışarı baktı ve "Görünüşe göre Gwendolyn sanat derslerinde sahile sıçratmak için sahne kanı hazırlatıyor." dedi.

"Eğlenceli olmaz mı?"

Başını salladı, ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı ve benimkinin karşısındaki sandalyeye kayd. Bir fincan ve tabağı ona doğru ittim ve hala gülümseyerek fincanı dudaklarına götürmesini izledim. Diğerleri salondan içeri girdiler ve tembel huzurun büyüsu buhar gibi havaya karıştı.

Resmi olarak *Sezar'la ilgili* derslerimizi bırakmış ve *Macbeth'e geçmiştik*, ama *Sezar*'ın tanıdık sözleri kolayca dudaklarımıza döküldü ve onlarla birlikte bir tür gerilim de geldi. Haftalardır süren zorlu provalar ve Gwendolyn'in psikolojik kuklacılığı tarafsızlığı imkansız hale getirmişti. O gün, trajik yapının basit bir tartışması olarak başlayan şey hızla bir tartışmaya dönüştü.

"Hayır, ben öyle demiyorum," dedi Alexander, dersimizin yarısında, sabırsızca saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Demek istediğim, trajik yapı *Macbeth'te gözünüzün içine* bakıyor; *Sezar'ı* bir telenovela gibi gösteriyor."

Meredith: "Bu da ne demek oluyor?"

Frederick: "Dil, lütfen, Meredith."

Wren yerde daha dik oturdu ve çay fincanını dizlerinin arasındaki tabağa geri koydu. "Hayır," dedi, "anlıyorum."

Richard: "O zaman geri kalanımıza açıklarsın, değil mi?"

Wren: "Macbeth ders kitaplarındaki trajik kahramanlardan biri."

Filippa: "Trajik kusur: hırs." Ben:

[hapşırık]

James, Wren'den Filippa'ya bakarak, "Ve Leydi M tam bir trajik kötü adam," diye ekledi. "Macbeth'in aksine, o

Duncan'ı öldürmekle ilgili tek bir ahlaki kaygıları yoktur, bu da yaptıkları diğer tüm canice şeylerin önünü açar."

"Peki fark nedir?" Meredith söyledi. "*Caesar*'da da durum aynı.

Brutus ve Cassius Sezar'a suikast düzenleyerek kendilerini felakete hazırladılar." "Ama onlar kötü adam değiller, değil mi?" Wren sordu.

"Cassius belki, ama

Brütüs ne yapıyorsa Roma'nın iyiliği için yapıyor."

"*Sezar'ı daha az sevdiğimden değil, Roma'yı daha çok sevdiğimden,*" diye okudu James.

Richard sabırsız bir ses çıkardı ve "Ne demek istiyorsun Wren?" dedi.

"Alexander öne doğru kayarak kanepenin en ucuna tünedi, uzun bacaklarını dizleri neredeyse göğsü hizasına gelecek şekilde büktü.

"*Sezar, Macbeth*'le aynı trajedi kategorisinde değil."

Meredith: "Peki, hangi kategoride?"

Alexander: "Biliyorsam ne olayım."

Frederick: "Alexander!"

Alexander: "Üzgünüm."

"Bence işi çok karmaşık hale getiriyorsun," dedi Richard. "*Sezar* ve *Macbeth* aynı kurguya sahip. Trajik kahraman: Caesar. Trajik kötü adam: Cassius. Arzu dolu aracı: Brutus. Sanırım onu Banquo ile bir tutabilirsiniz."

"Bekle," dedim. "Banquo'yu Banquo yapan nedir?"

Ama James araya girdi: "*Sezar*'ın trajik kahraman olduğunu mu düşünüyorsun?" Richard omuz silkti. "Başka kim olabilir ki?"

Filippa James'i işaret etti. "Um, duh."

"Brütüs olmalı," dedi Alexander. "Antonius Beş Beş'te bunu gün gibi açıklıyor. Sıra sende Oliver, ne diyor?"

Ben: "*Bu, Romalıların en soylusuydu: Bir tek o hariç, bütün komplocular, Büyük Sezar'ı kışkandıkları için yaptılar bunu; Sadece o, dürüst bir düşünceyle Ve herkes için ortak iyilik, onlardan birini yaptı.*"

"Hayır," diye ısrar etti Richard. "Brütüs trajik kahraman olamaz." James hakarete uğramıştı. "Neden olmasın?"

Richard onun yüzündeki ifadeye neredeyse gülecekti. "Çünkü on dört tane trajik kusuru var!" dedi. "Bir kahramanın sadece *bir tane* olması gerekir."

"Sezar'ınki hırs, tıpkı Macbeth gibi," dedi Meredith. "Basit. Brütüs'ün tek trajik kusuru Cassius'u dinleyecek kadar aptal olmasıdır."

"Caesar nasıl kahraman olabilir?" Wren birinden diğerine bakarak sordu. "Üçüncü Perde'de ölüyor."

"Evet, ama oyun onun adını taşıyor, değil mi?" Richard, sözcükler ve nefesi bir bıkkınlık telaşı içinde birlikte çıktı. "Diğer tüm trajedilerde de böyle oluyor."

"Gerçekten mi?" dedi Filippa, sesi düzleşerek. "Argümanını oyunun *başlığına mı* dayandıracaksın?"

"Hâlâ bu on dört kusurun ne olduğunu duymayı bekliyorum," dedi Alexander. "*Tam olarak on dört* tane olduğunu kastetmedim," dedi Richard ince bir sesle. "Demek istediğim kendini şişlemesine yol açan *bir tanesini* izole etmek imkansız olacaktır."

"Brütüs'ün trajik kusurunun aşılmaz aşkı olduğunu iddia edemez misiniz?"
Roma'nın?" Masanın karşısından Richard'ı kısık gözlerle izleyen James'e bakarak sordum. Frederick tahtanın önünde durmuş, dudaklarını büzmüş, dinliyordu.

"Hayır," dedi Richard, "çünkü bunun yanı sıra onun gururu, kendini beğenmişliği, kibri var-"

"Hepinizin bilmesi gerektiği gibi, bunların hepsi temelde aynıdır." James'in sesi Richard'ınkini kesti ve hepimiz irkilerek sessizliğe gömüldük.

"Neydi o?" Richard sordu. James çenesini sıktı ve bu kadar çok şeyi yüksek sesle söylemek istemediğini biliyordum.

"Beni duydu."

"Evet, söyledim amına koyayım," dedi Richard ve sesindeki soğukluk ensemdeki tüm tüyleri diken diken etti. "Söylediklerini değiştirmen için sana bir şans veriyorum."

"*Beyler.*" Frederick'in orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Alçak sesle, belli belirsiz konuştu ve bir an için bunun şokunun onu bayılıp bayılmayacağını merak ettim. "*Yeter.*"

Kanepeden atlayıp kendini James'in üzerine atacakmış gibi öne doğru eğilen Richard tekrar minderlere yaslandı. Meredith'in ellerinden biri onun dizine kondu.

James gözlerini kaçırdı. "Richard, özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

Richard'ın yüzü önce bomboştu ama sonra öfkesi kayboldu ve kederli bir ifadeye büründü. "Sanırım bunu hak ediyorum," dedi. "Kitap dışı günde yaptığım küçük taşkınlık için doğru dürüst özür dilemedim. Ateşkes, James?"

"Evet, elbette." James tekrar başını kaldırdı, omuzları rahatlamıştı. "Ateşkes."

Filippa ve Alexander'la hızlı şaşkın bakışlar attığım biraz garip bir aradan sonra Meredith, "Bu az önce mi oldu? Tanrı aşkına, bu sadece bir *oyun.*"

"Pekala." Frederick içini çekti, gözlüklerini çıkardı ve gömleğinin kenarına takarak parlatmaya başladı. "Düellolar daha azı için yapıldı."

Richard, James'e bir kaşını kaldırdı. "Şafak vakti yemekhanenin arkasında kılıçlar mı?"

James: "Sadece Oliver benim ikincim olursa."

Ben: "*Yaşamak için umudum var ve ölmeye hazırım.*"

Richard: "Pekala, Meredith benim olabilir."

Alexander: "Güven oyu için teşekkürler, Rick."

Richard güldü, görünüşe göre her şey affedilmişti. Tartışmamıza geri döndük ve medeni bir şekilde devam ettik ama James'i göz ucuyla izledim. Aramızda her zaman küçük rekabetler olmuştu ama daha önce hiç bu kadar açık bir düşmanlık sergilememiştik. Çayımдан bir yudum alarak kendimi hepimizin aşırı tepki verdiğiğine ikna ettim. Aktörler doğaları gereği ateşleyici unsurlardan, duygulardan, egolardan ve kıskançlıklardan oluşan uçucu-kimyasal yaratıklardır. Bunları ısıtın, birbirine karıştırın ve bazen altın elde edin. Bazen de felaket.

SAHNE 12

Cadılar Bayramı, gecenin içinde bir kaplan gibi, yumuşak bir uyarı gümbürtüsüyle yaklaştı. Ekim ayının ikinci yarısı boyunca gökyüzü çürük ve fırtınalıydı ve Gwendolyn her sabah bizi "Ne korkunç bir *İskoç* havası var!" diyerek karşıladı.

O uğursuz gün yaklaştıkça öğrenciler arasında artan heyecanı bastırmak mümkün değildi. Otuz birinci günün sabahı, kahvelerimizi doldururken yemekhanede fısıltılar peşimizi bırakmıyordu. Herkes o akşam rüzgârlı sahilde neler olacağını merak ediyordu. Derslerimize odaklanamayacak kadar huzursuzduk ve Camilo "gidip büyülerimizi hazırlamamızı" söyleyerek bizi erkenden gönderdi. Şato'ya döndüğümüzde, bir tımarhanenin sakinleri gibi birbirimizden kaçıyor, köşelere sınıyor ve repliklerimizi kendi kendimize mırıldanıyorduk. Cadı saati geldiğinde, teker teker ormana doğru yola çıktık.

Gece ürkütücü derecede sıcaktı ve kadife gibi pelüş karanlıkta eğri büğrü orman yolunu takip etmekte zorlandım. Görünmeyen kökler ayak bileklerimi yakalamak için uzandı ve bir keresinde ayağımı kaybedip yere düştüm, yaklaşan fırtınanın nemli kokusu burnumda şişti. Kendimi fırçaladım ve daha dikkatli ilerledim, kalp atışlarım gergin bir tavşanın nabızı gibi hızlı ve sığdı.

Patika başına vardığımda, bir an için geç kaldığımdan korktum. Kostümümde (kültürel olarak belirsiz askeri tarzda pantolon, bot, gömlek ve ceket) saat yoktu. Ağaçların kenarında durup tepeden salona doğru baktım. Üç ya da dört pencerede loş ışıklar yanıyordu ve sahile cesaret edemeyecek kadar temkinli birkaç öğrencinin ürkekçe dışarı baktığını hayal ettim. Gölgelede bir dal kırıldı ve döndüm.

"Orada biri mi var?"

"Oliver?" James'in sesi.

"Evet, benim," dedim. "Neredesin?"

İki kara çamın arasından çıktı, yüzü karanlığın içinde soluk bir ovaldi. Benim gibi giyinmişti ama omuzlarında gümüş apoletler parlıyordu. "Senin benim Banquo'm olabileceğini umuyordum," dedi.

"Sanırım tebrikler sırayla, Her Şeyin Hâkimi."

Şüphelerimin doğrulanmasıyla bir tutam gurur hissettim. Ama aynı zamanda içimde bir şeyler kıpırdandı, belli belirsiz bir huzursuzluk. Richard'ın sahne atamalarının yapıldığı gün mutlu olmamasına şaşmamalı.

Gece yarısı: Şapel saatinin alçak gümbürtüsü durgun gece havasında dalgalandı ve James kolumu sertçe kavradı. "*Çan beni davet ediyor*," dedi, kelimeler hafif ve heyecandan nefessiz. "*Duyma Duncan, çünkü bu bir çan sesi / Seni cennete ya da cehenneme çağırıyor!*" Bıraktı ve çalılıkların gölgesinde gözden kayboldu. Peşinden gittim ama çok yaklaşmadım, tekrar ayağım takılıp ikimizi de yere düşürmesinden korktum.

Salon ile kuzey kıyısı arasındaki ağaç kuşağı sık ama dardı ve çok geçmeden dalların arasından alacakaranlık turuncu bir ışık süzölmeye başladı. James -o zamana kadar onu net bir şekilde görebiliyordum ya da en azından dış hatlarını- durdu ve ben de parmak uçlarımla arkasından yaklaştım. Yüzlerce insan sahilde toplanmıştı, bazıları banklarda uzun ve sıkışık sıralar halinde oturuyordu, diğerleri ise yerde küçük kümeler halindeydi, silüetleri şenlik ateşinin dolgun parıltısına karşı siyahtı. Bir gök gürültüsü mırıltısı dalgaların kıyıya vuruşunu ve alevlerin çıtırtısını bastırdı. Seyircilerden heyecanlı fısıltılar yükselirken, gökyüzündeki yağlı boya ile boyanmış önsezili menekşe rengi, şimşeklerle beyazlaştı. Sonra kumsal yeniden sessizleşti, ta ki yüksek ve tiz bir ses "*Bakın!*" diyene kadar.

Suyun üzerinde simsiyah bir şekil yaklaşıyordu; Loch Ness Canavarı'nın kamburuna benzeyen uzun, yuvarlak bir kubbe.

"Bu da ne?" Nefes aldım.

"Cadılar," dedi James yavaşça, ateş ışığı iki gözüne de kırmızı kıvılcımlar gibi yansıyor.

Hayvani şekil yaklaştıkça yavaş yavaş netleşmeye başladı, öyle ki devrilmiş bir kano olduğunu anlayabildim. Gövdenin su üzerindeki yüksekliğine bakılırsa, altında bir hava boşluğu için yeterli yer olacaktı. Tekne sığılğa doğru sürüklendi ve bir an için gölün yüzeyi cam gibi pürüzsüzdü. Sonra bir dalgalanma, bir titreme oldu ve üç figür ortaya çıktı. Seyircilerden toplu bir soluk sesi yükseldi. Kızlar ilk bakışta cadıdan çok hayalete benziyorlardı; saçları yüzlerinin üzerinde ıslak bir şekilde sarkıyor, beyaz elbiseleri bacaklarından eriyerek arkalarında spiraller çiziyordu. Sudan çıktıklarında parmak uçları damlıyor ve kumaş vücutlarına o kadar sıkı yapışuyordu ki, yüzleri kapalı olmasına rağmen kimin kim olduğunu anlayabiliyordum. Solda Filippa, uzun bacakları ve ince kalçalarıyla dikkat çekiyordu. Sağda Wren, diğer ikisinden daha küçük ve zayıftı. Ortada Meredith, ince beyaz elbisesinin altında kıvrımları cesur ve tehlikeli. Kan kulaklarıma hücum etti. James ve ben, şimdilik birbirimizi unutmuştuk.

Meredith çenesini, saçları yüzünden geriye kayacak kadar yukarı kaldırdı. "*Üçümüz tekrar ne zaman buluşacağız?*" diye sordu, sesi alçak ve ılık havada gürdü. "*Gök gürültüsü, şimşek ya da yağmur altında mı?*"

Wren sinsice, "*İşler bittiğinde,*" diye cevap verdi. "*Savaş kaybedildiğinde ve kazanıldığında.*"

Filippa'nın sesi, gırtlaktan ve kalın: "*Bu güneş batmadan önce olacak.*"

Ağaçların derinliklerinde bir yerden bir davul sesi yankılandı ve seyirciler zevkle titredi. Filippa sese doğru baktı, doğruca James ve benim gölgelerin arasında gizlendiğimiz yere doğru ilerledi. "*Bir davul, bir davul! Macbeth geliyor.*"

Meredith ellerini yanlarından kaldırdı ve diğer ikisi onları kavramak için öne çıktı.

*"Tuhaf kız kardeşler, el ele, Denizin
ve karanın posterleri,
İşte böyle,
Üç kere senin, üç kere benim, Ve
üç kere daha dokuz eder."*

Üçgen şeklinde bir araya geldiler ve açık avuçlarını gökyüzüne doğru kaldırdılar.

"*Barış!*" Meredith söyledi. "*Büyü bozuldu.*"

James aniden nefes aldı, sanki daha önce nefes almayı unutmuş gibiydi ve ışığa doğru adım attı. "*Bu kadar kötü ve adil bir gün görmedim,*" dedi ve her kafa bize doğru döndü. Arkasından yakın yürüdüm, artık tökezlemekten korkmuyordum.

"*Forres'e ne kadar var?*" Dedim ve sonra durdum. Üç kız yan yana durmuş, bize bakıyorlardı. "*Bunlar nedir / Bu kadar solmuş ve kıyafetleri bu kadar vahşi, / Yeryüzünün sakinlerine benzemeyen, / Ve yine de üzerinde olan?*" Daha yavaş indik. Binlerce göz bizi izledi, beş yüz çift ciğer nefesini tuttu.

Ben: "*Yaşıyor musun? yoksa bir şey mi
Bu adam soru sorabilir mi? Beni anlıyor gibisiniz-*"

James: "*Konuşabilirsen konuş.*"

Meredith önümüzde çömelerek yere çöktü. "*Selam sana Macbeth, selam sana Glamis Thane'i!*"

Wren gelip onun yanında diz çöktü. "*Selam sana Macbeth, selam sana Cawdor Thane'i!*"

Filippa kıpırdamadı, ama çınlayan bir sesle, "*Bundan sonra Kral olacak Macbeth'e selam olsun!*" dedi.

James geriye doğru seğirdi. Omuzlarını tuttum ve dedim ki, "*İyi efendim, neden başlıyorsunuz ve korkuyor gibi görünüyorsunuz / Kulağa çok adil gelen şeyler?*"

Bana yan yan baktı ve ben de isteksizce gitmesine izin verdim. Bir anlık tereddütten sonra yanından geçtim ve son kumlu merdivenden inerek cadıların arasında durdum.

Ben: "*Ben*" gerçeğin adı,
Fantastik misin yoksa gerçekten
Dışarıya ne gösteriyorsun? Benim asil ortağım
Şimdiki lütuf ve büyük öngörü ile selamlıyorsun
Asil sahipliğin ve asil umudun,
Kendinden geçmiş gibi görünüyor. Benimle konuşmuyorsun.

*Eğer zamanın tohumlarına bakabilerseniz,
Ve söyle hangi tahıl büyüyecek, hangisi
büyümeyecek, Konuş o zaman benimle, ne yalvaran
ne de korkan
Ne iyiliğiniz ne de nefretiniz."*

Meredith bir anda ayağa kalktı. "Selam!" dedi ve diğer kızlar da onu yankıladı. İleri atıldı, çok yaklaştı, yüzü benimkinden sadece bir santim uzaktaydı. "Macbeth'ten daha küçük ve daha büyük."

Wren arkamda belirdi, parmaklarını belime vuruyor ve muzip bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "O kadar mutlu değil, ama çok daha mutlu."

Filippa yine de uzak durdu. "Hiç kimse olmasanız da krallar alacaksınız," dedi, kayıtsız, neredeyse sıkılmış bir halde. "Macbeth ve Banquo'ya selam olsun."

Wren ve Meredith beni okşamaya ve mıncıklamaya, kıyafetlerimi çekiştirmeye, boynumun ve omuzlarımın hatlarını keşfetmeye, saçlarımı geriye itmeye devam ettiler. Meredith'in eli ağzıma kadar uzandı, parmak uçları alt dudagımda gezinirken James -gerçekten de bir tür tiksintiyle bakıyordu- konuşmaya başladı. Kızların başları ona doğru döndü ve ben de onların ilgisini kaybetmiş olmanın verdiği güçsüzlükle olduğum yerde sallanmaya başladım.

James: "Durun, sizi kusurlu konuşmacılar! Biraz daha anlat.

*Sinel'in ölümüyle Glamis'in Thane'i olduğumu
biliyorum; Ama Cawdor'un nasıl? Cawdor
Thane'i yaşıyor, Müreffeh bir beyefendi; ve Kral
olmak için
İnanç beklentisi içinde değildir."*

Sadece başlarını salladılar, parmaklarını dudaklarına götürdüler ve suya geri daldılar. Yüzeyin altında tamamen kaybolduklarında ve aklımızın çoğunu geri kazandığımızda, James'e döndüm, kaşlarımı beklentiyle kaldırdım.

"Çocuklarınız kral olacak," dedi. "Sen kral olacaksın."

"Ve Cawdor'un Thane'i de. Öyle değil mi?"

"Aynı melodi ve sözlerle." Ağaçların arasından ayak sesleri yaklaştı ve onlara doğru baktım. "Kim var burada?"

Sahnenin geri kalanı kısaydı ve konuşmadığım zamanlarda gözümü sudan ayırmıyordum. Su yine durgundu ve fırtınalı mor gökyüzünü yansıtıyordu. Zamanı geldiğinde, ben ve Ross ile Angus'u oynayan iki şanslı üçüncü sınıf öğrencisi sağa, ateş ışığının dışına çıktık.

"İşimiz bitti," diye fısıldadı içlerinden biri. "Bacakları kırın."

"Teşekkürler." Kumsalın kenarındaki kulübenin arkasına saklandım. Bir müstemilattan daha büyük değildi ve bir köşesinden baktığımda ateşi, suyun üzerinde duran kanoyu ve James'in şu anda tek başına durduğu kum yığınının görebiliyordum.

"Bu önümde gördüğüm bir hançer mi, / Kabzası elime doğru?" Önündeki boş havayı el yordamıyla yokladı. *"Gel, seni tutmama izin ver."*

Bu, ondan duymayı hiç beklemediğim bir konuşmaydı. Macbeth gibi kan ve cinayetle bahsedemeyecek kadar lekesizdi ama ateşin kızıl parıltısında artık melek gibi görünmüyordu. Onun yerine, şeytanı yakışıklı olarak düşündüğünüz gibi yakışıklıydı, hem de çok yakışıklı.

James: *"Sen kesin ve sağlam topraksın,
Adımlarımı duymayın, hangi yöne yürürlerse
yürüsünler, korkarım taşlar nerede olduğumu
söylerler,
Ve şimdiki dehşeti zamanın içinden al,
Ki şimdi ona uyuyor. Ben tehdit ederken, o
yaşıyor: Sözler eylemlerin sıcaklığına çok soğuk
nefes verir. Ben gidiyorum, ve bitti."*

Duncan'ı bir kez daha kınadı, sonra seyirciler birbirlerine fısıldayarak bir sonraki sahnenin başlamasını beklerken benimle buluşmak üzere ateş ışığının kenarına kaçtı.

"Şimdi ne olacak?" Duyabilecek kadar yaklaştığında söyledim. "Sanırım-bekle." Geri çekildi, bana çarptı.

"Ne?"

"Hekate," diye tısladı.

Ben daha ne dediğini anlayamadan Alexander sudan fırladı. Dalgalar tekrar etrafına çarparken seyircilerden küçük şaşkınlık çığlıkları yükseldi. Sırılsıklam olmuştu,

Beline kadar çıplaktı, bukleleri gevşekti ve yüzünü çevreliyordu. Başını geriye attı ve bir kurt gibi gökyüzüne doğru uludu.

"Kelimenin tam anlamıyla kötü," dedim.

Kızlar tekrar sudan çıktılar ve Meredith, "Ne oldu *Hekate*, öfkeyle bakıyorsun!" der demez Alexander onu ensesinden yakaladı ve her yere su sıçrattı.

"*Aklım yok mu, sizin gibi beldams,*" diye hırladı, "*Arsız ve cüretkâr? Macbeth'le / Bilmeceler ve ölüm meseleleri üzerine / Ticaret yapmaya nasıl cesaret ettiniz?*"

James kolumu tuttu. "Oliver," dedi. "*Kanı deli Banquo bana gülümsüyor.*"

"Oh. Oh, *kahretsin.*"

Beni zorla kulübeye soktu, kapı arkamızdan haince gıcırdadı. İçeride zemin kürekler ve can yelekleriyle doluydu ve ikimizin yüz yüze durması için ancak yeterli alan bırakıyordu. Alçak bir rafta bir galonluk bir kova bekliyordu.

"Tanrım," dedim aceleyle ceketimin düğmelerini açarak. "Ne kadar kana ihtiyacımız olduğunu düşündüler?"

"Görünüşe göre bir sürü var," dedi James bana, eğilip kapağı kapatırken. "Ve leş gibi *kokuyor.*" Botlarımdan sıyrıldığımda odayı tatlı, çürümüş bir koku doldurdu. "Sanırım özgünlükleri için onlara puan vermeliyiz."

Kolum gömleğimin koluna dolanmıştı. "*Kahretsin, kahretsin, sıkıştım, ah, lanet olsun-James, yardım et-!*"

"Sus! Al." Ayağa kalktı, gömleğimin eteklerinden tuttu ve başımın üzerine çekti. Başım yakaya sıkıştı ve ona çarptım. "Pantolonuna kan bulaşmış olabilir mi?" diye sordu, beni sabitlemek için kemerimi yakaladı.

"Çıplak gitmeyeceğim."

Kovaya uzandı. "Yeterince adil. Ağzını kapat."

Ağzımı ve gözlerimi kapattım ve o da bir tür sapkın pagan vaftizi gibi kanı başımdan aşağı döktü. Kan yüzümden aşağı akarken sıçradım ve öksürdüm. "Bu da ne *böyle?*"

"Bilmiyorum. Ne kadar zamanın olduğunu da bilmiyorum." Başımı tuttu. "Kıpırdama." Kanı yüzüme, göğsüme ve omuzlarıma bulaştırdı, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirerek dik durmalarını sağladı. "İşte böyle." Bir anlığına bana baktı, aynı anda hem etkilenmiş hem de tamamen tiksiniş görünüyordu.

"Nasıl görünüyorum?"

"İnanılmaz," dedi ve beni kapıya doğru itti. "Şimdi git."

Kulübeden tökezleyerek çıktım ve çıplak ayaklarıma batan keskin taşlar ve çam iğneleri yüzünden küfrederek ağaçlara doğru koştum. Gece yarısı karanlıkta kiminle karşılaşacağımızı bilmeden ortaya çıkmak kesinlikle ürkütücüydü ama aynı zamanda sıkıntılıydı da. Sadece kendi sahnelerimi biliyordum, bu yüzden Banquo'nun hayaleti olarak girmeden önce ne kadar zamanım olduğunu tahmin etmekte zorlanıyordum. Bir dal yüzüme çarptı ama onu görmezden geldim ve tepeye tırmandım, köklerin, kayaların ve sürünen sarmaşıkların üzerinden geçtim. Yanağımdaki bir çizik daha önemli değildi; zaten kan içindeydim. Tenim çiğ gece havasında soğudukça yapış yapış oluyordu ve kalbim yeniden çarpmaya başlamıştı - yarısı patika başına tırmanma çabasından, yarısı da ikinci girişi kaçıracağım korkusundan.

Görünüşe göre, ağaç hattına bolca zaman içinde geri döndüm. Yavaş ve beceriksizce geldim, dallar ayaklarımin altında çatırdıyordu ama seyirciler James'in cadılarla ikinci konferansını endişeli bir dikkatle izliyordu ve bana aldırış etmediler. Alçak bir dalın altına gizlendim, çamın keskin kokusu tenimdeki olgunlaşmış sahne kanı kokusunu kesiyordu.

Wren: *"Başparmaklarımin iğnesiyle, Kötü bir şey geliyor bu tarafa!"*

James: *"Nasıl şimdi, sizi gizli, siyah ve gece yarısı cadıları! Ne yapmıyorsun?"*

Kızlar ateşin etrafında halka şeklinde dans ediyorlardı, saçları dağınık ve karışık, eteklerine yeşil göl yosunları yapışmıştı. Arada bir içlerinden biri ateşe bir avuç köpüklü toz atıyor ve renkli bir duman bulutu patlıyordu

alevlerin üzerinde. Saklandığım yerde kıpırdandım, bekliyordum. Bir dizi görüntünün sonuncusuydum ama nasıl görüneceklerdi? Seyirci kalabalığında tanıdık yüzler aradım ama hava ayırt edici birçok özelliği seçemeyeceğim kadar karanlıktı. Evin sol tarafında Colin'in sarışın kafasını gördüm ve ateş ışığı Gwendolyn'e ait olabileceğini düşündüğüm bakır rengi bir bukleden parlıyordu. Merak etmekten kendimi alamadım - Richard neredeydi?

Wren'den gelen doğaüstü bir kahkaha çığlığı dikkatimi tekrar sahile çekti.

Meredith: *"Konuş!"*

Wren: *"Talep!"*

Filippa: *"Cevap vereceğiz."*

Meredith: *"Söyleyin, bizim ağzımızdan mı duymak istersiniz, yoksa efendilerimizden mi?"*

James: *"Ara onları, göreyim."*

Kızların sesleri yüksek, uyumsuz bir ilahiyle yükseldi. James düşünceli ve kararsız bir şekilde bakıyordu.

Meredith: *"Dokuz farrow'unu yiyen domuzun kanını dökün; terlemiş yağ Katilin darağacından ateşe atıl-"*

HEPSİ: *"Gel, yüksek ya da alçak; Kendini ve makamını ustalıkla göster!"*

Filippa ateşe bir şey attı ve alevler başlarının üzerinde kükredi. Kumsalın öte yanından, ilkel bir tanrı gibi muazzam ve korkunç bir ses yükseldi. Açıkça Richard.

"MACBETH. MACBETH. MACBETH. MACDUFF'A DİKKAT ET."

Görünürde yoktu ama sesi her taraftan üzerimize geliyordu, öyle yüksekti ki kemiklerimi titretiyordu. James de en az benim kadar telaşlanmıştı ve konuşurken sözcüklerin üzerinde tökezledi. *"Her neysen, iyi tedbirin için teşekkürler; / Korkumu haklı çıkardın: ama bir kelime daha-"*

Richard sağır edici bir sesle araya girdi.

Richard: *"BE KANLI, BOLD, VE ÇÖZÜM; GÜL SCORN'A*

"İNSANIN GÜCÜ, ÇÜNKÜ DOĞAN HIÇBİR KADIN MACBETH'E ZARAR VEREMEZ."

James: *"Öyleyse yaşa Macduff, senden korkmama ne gerek var?"*

Richard: *"ASLAN YÜREKLİ, GURURLU OLUN; VE HIÇBİR ŞEYE ALDIRMAYIN*

KIM KIZAR, KIM ÜZÜLÜR, YA DA KOMPLOCULAR

NEREDEDİR: MACBETH ASLA YENİLMEYECEK

"BÜYÜK BIRNAM ORMANI'NDAN YÜKSEK DUNSINANE

TEPESİ'NE KADAR ONA KARŞI GELECEKLER."

James: *"Bu asla olmayacak-*

*Ormanı kim etkileyebilir, ağaca kim
teklif edebilir*

Toprağa bağlı kökünü çözer mi? Tatlı bedenler! Güzel!

İsyanın başı, asla yükselme ormana kadar

Birnam'ın yükselişi ve yüksek mevkideki

Macbeth'imiz doğanın kirasını yaşayacak,

nefesini zamana ve ölümlü geleneklere

ödeyecek. Yine de kalbim

Throbs bir şeyi bilmek istiyor: Söyle bana, eğer

sanatın bu kadar çok şey söyleyebiliyorsa:

Banquo'nun soyu bu krallıkta hüküm sürecek

mi?"

Cadıların hepsi birden haykırdı: *"Daha fazlasını öğrenmeye*

çalışmayın!" James: *"Ben tatmin olacağım: bunu benden*

esirgeyin,

Ve ebedi lanet senin üzerine olsun! Bana haber ver."

ALL: *"Gözlerini göster ve kalbini üz; Gölgeler*

gibi gel, öyle git!"

Seyircilerin arka sıralarında sekiz pelerinli figür yükseldi. Yanlarında oturan bir kız şaşkınlıkla ciyakladı. Orta koridora doğru süzöldüler ve aşağı inmeye başladılar (daha fazla üçüncü sınıf mı? Merak ettim), James geniş gözlü dehşet içinde izlerken. "Ne," dedi, *"sıra kıyamet çatlağına kadar uzayacak mı?"*

Kalbim boğazıma kadar fırladı. İkinci kez ışığa doğru adım attım, kan

kayganlaşmış ve tenimde parlıyordu. James bana baktı ve

Seyirciler hep birlikte döndü. Bastırılmış çığlıklar sessizliğin yüzeyinde dalgalandı.

"*Korkunç bir manzara,*" dedi James zayıf bir sesle. Merdivenlerden tekrar inmeye başladım, kolumu kaldırarak sekiz pelerinli figürü işaret ettim ve kendime ait olduğunu iddia ettim. "*Şimdi anlıyorum, bu doğru; / Çünkü kana bulanmış Banquo bana gülümsüyor, / Ve onları kendisininmiş gibi gösteriyor.*"

Elimi tekrar indirdim ve kayboldular, sanki hiç var olmamışlar gibi etraftaki gölgelerin içinde eridiler. James ve ben ateşin önünde iki metre arayla duruyorduk. James'in yüzü hayalet gibi beyazken ben kıpkırmızı, yeni doğmuş bir bebek gibi acımasız ve kanlı parlıyordum.

"*Ne, öyle mi?*" dedi -bana *öyle gelmişti*. Bunu garip, kabaran bir sessizlik izledi. İkimiz de ayaklarımızı kıpırdatmadan öne doğru eğilmiş, bir şey olmasını bekliyorduk. Sonra Meredith aramıza girdi.

"*Evet, efendim,*" dedi ve James'in bakışlarını benden uzaklaştırdı. "*Bütün bunlar böyle: ama neden / Macbeth böyle hayretle duruyor?*"

Kendini ateşe ve cadıların baştan çıkarıcı ilgisine geri götürülmesine izin verdi. Merdivenlerin tepesine tırmandım, orada durdum ve ona musallat olmak için oyalandım. Gözleri iki kez bana doğru kaydılar ama seyirciler yine kızları izliyordu. Ateşin etrafında döndüler, fırtınalı gökyüzüne bakarak kıkırdadılar ve bir kez daha şarkı söylemeye başladılar. James bir an dehşetle baktı, sonra döndü ve ateşin ışığından kaçtı.

"*Çifte çifte, zahmet ve sıkıntı; Ateş
yanar ve kazan köpürür-
Ejderha pulu, kurt dişi, cadı
mumyası, maw ve gulf...*"

Meredith ve Wren vahşi ve şiddetli hareketlerle dansa devam ederken, Filippa kumun derinliklerine saklanmış bir kâseyi kaldırdı. Kenarlarından kırmızı ve yapışkan bir sıvı akıyordu, tenimi karıncalandıran sahte kanın aynısıydı bu.

"*Çifte çifte, zahmet ve sıkıntı, Ateş
yanar ve kazan köpürür.
Babun kanıyla soğut,*

O zaman çekicilik sağlam ve iyidir."

Filippa kaseyi devirdi. Mide bulandırıcı bir sıçrama oldu ve her şey karardı. Seyirciler neşe ve şaşkınlık içinde ayağa kalktı. Ağaçların arkasına doğru koştum.

Göl kenarındaki ışıklar yandığında, zayıf turuncu ampuller kumsalın kenarlarında garip bir şekilde titriyordu; kıyı bağırışlar, kahkahalar ve alkışlarla canlanmıştı. Ormanın serin karanlığında iki büklüm oldum, ellerimi dizlerime koydum, derin derin nefes aldım. Bir heyelanı atlatmış gibi hissediyordum. Tek istediğim diğer dördüncü sınıfları bulup rahat bir nefes almaktı.

Ama sessiz bir kutlama olmayacaktı. Cadılar Bayramı baksana boyutlarında bir parti gerektiriyordu ve başlaması da uzun sürmedi. Fakülte ve daha çekingen olan birinci ve ikinci sınıflar gider gitmez, sanki kalıcı bir sihirle yaratılmış gibi fiçılar ortaya çıktı ve Richard'ın sesini ürkütücü bir şekilde yükselten hoparlörlerden müzik gümbür gümbür geldi. Aramızdan ilk çıkan Alexander oldu, boğulmuş bir adamın yeniden canlanması gibi sendeleyerek sudan çıktı. Hayranları ve diğer disiplinlerden arkadaşları (ilkinden çok, ikincisinden az vardı) etrafını sardı ve onlara bir saatten fazla bir süre suda kalmanın heyecan verici hikayesini anlattı. Kanlar içinde olduğumun ve dikkat çekmememin imkânsız olduğunun farkında olarak ağaçların arasında bir süre daha bekledim. Ancak Filippa'yı gördüğümde sahile geri dönme cesaretini gösterdim.

Işık bana vurur vurmaz insanlar tebrik çılgınlıkları attı, sırtımı tokatlamak için uzandılar ve ne kadar yapışkan olduğumu fark etmeden önce saçlarımı okşadılar. Filippa'ya doğru yol aldığımında, bira ile köpüren iki plastik bardak ellerime zorla tutuşturulmuştu.

"Al," dedim ve bir tanesini ona uzattım. "Cadılar Bayramınız kutlu olsun."

Gözleri kanlı yüzümden kirli çıplak ayaklarıma kaydı ve tekrar geri döndü. "Güzel kostüm."

Hâlâ nemli ve çoğunlukla şeffaf olan elbisesinin kolunu çekiştirdim. "Seninkini daha çok beğendim."

Gözlerini devirdi. "Sence bu yıl hepimizi tamamen çıplak bırakmaya çalışacaklar mı?"

"Her zaman Noel maskesi vardır."

"Tanrım, dilini ısır."

"Diğerlerini gördün mü?"

"Meredith The Voice'u aramaya gitti. James ve Wren hakkında hiçbir fikrim yok." Alexander dinleyicilerin arasından sıyrılıp aramıza daldı ve her birimizin boynuna birer kolunu doladı. "Bu da en az beklenebilirdi," dedi. Sonra, "Bu ne lan? Oliver, *iğrençsin*." "Hayır, ben Banquo'yum." (Her iki seferimde de teknenin altına geri dönmüştü. sahneler.)

"Çiğ et gibi kokuyorsun."

"Gölet suyu gibi kokuyorsun."

"Touché." Sırıttı ve avuçlarını birbirine sürttü. "Bu partiyi düzgün bir şekilde başlatalım mı?"

"Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?" Filippa sordu.

"Sarhoş ol, gürültü yap, şanslı ol." Bir parmak tabancayı ona doğrulttu. "Tabii daha iyi bir fikrin yoksa."

İki elini de teslimiyetle havaya kaldırdı ve "Önden buyurun" dedi.

Cadılar Bayramı Dellecher öğrencilerinde bir tür histeriye yol açıyor gibiydi. İlk üç yılımdan hatırladıklarım çabucak unutuldu, çünkü dördüncü sınıf olmak biraz ünlü olmak gibiydi. Tanımadığım, çok az tanıdığım, çok az bildiğim insanlar bana ve diğerlerine iltifatlar yağıdırıyor, ne kadar zamandır prova yaptığımızı soruyor ve prova yapmadığımızı öğrendiklerinde uygun bir şaşkınlık ifade ediyorlardı. Bir saat kadar teklif edilen içkileri kabul ettim, esrar ve sigaralardan içtim, ama insanların yoğun baskısı beni boğmaya başladı. Dördüncü sınıftaki tiyatrocü arkadaşlarımdan birini aramak için kalabalığı aceleyle taradım. (Alexander ve Filippa'dan ayrılmıştım ama o anda ne zaman ve nasıl olduğunu hatırlamıyordum). Umutsuzca çapkınlık yapan ikinci sınıf bir kıزدan bir içkiye daha ihtiyacım olduğunu söyleyerek kurtuldum, bir tane buldum ve ışığın kenarına doğru yürüdüm. Biraz daha rahat nefes aldım, sefahati bir süre katılmadan izlemekten memnun oldum. Kolumda bir el hissedene kadar biramı yavaşça yudumladım.

"Merhaba."

"Meredith." Bir grup stüdyo sanatçısı çocuktan ayrılmış (muhtemelen resim dersi için poz vermesi için yalvarıyorlardı) ve beni partinin çevresine kadar takip etmişti. Hâlâ cadı elbisesi içindeydi ve buğulu halimle kumaşın üzerinden ona bakmamak imkânsızdı.

"Ne kadar muhteşem olduğunuzu duymaktan bıktınız mı?" diye sordu. "Çoğunlukla sadece kana dokunmak istiyorlar."

Gülümsedi ve parmaklarını dirseğimden omzuma doğru gezdirdi. "Hasta küçük ucubeler." Kesinlikle içki içmişti ama içkiyi hepimizden daha iyi tutuyordu. "Belki de sadece *sana* dokunmak için bir bahane arıyorlardır." Bir parmağının ucundaki sahne kanını yaladı ve devekuşu tüyü yelpazeler gibi kalın siyah kirpikleriyle göz kırptı. Bu dayanılmaz derecede seksiydi ve nedense beni rahatsız ediyordu. "Biliyorsun," dedi, "çıplak göğüslü, kanla kaplı görünüm, senin için işe yarıyor."

"Sütyensiz, çarşafli görünüm, sende işe yarıyor," dedim, düşünmeden ve sadece yarı alaycı bir şekilde. Richard'ın dişlerimi tekmelediği ağır çekim bir film aklımdan geçti ve yüksek sesle ekledim, "Erkek arkadaşın nerede? Onu gördüğümü sanmıyorum."

"Surat asıyor, beni ve diğer herkesi eğlenmekten alıkoymaya çalışıyor." Bakışlarını sahile kadar takip ettim; Richard bir bankta tek başına oturmuş, içkisini yudumluyor ve eğlenenleri sanki onların partilerini son derece rahatsız edici buluyormuş gibi izliyordu.

"Onun nesi var şimdi?"

"Kimin umurunda? Her zaman bir şey vardır." Parmaklarımı çekiştirdi ve "Hadi, James seni arıyor." dedi.

Elimi çektim ama itaatkâr bir şekilde içkimin çoğunu bir yudumda yuttum. Richard'ın bana ters ters baktığını hissedebiliyordum.

Birisi ateşi yeniden alevlendirmişti ve James ile Wren ateşin yanında durmuş, birbirleriyle konuşuyor ve diğer herkesi görmezden geliyorlardı. Biz yaklaşırken James ona paltosunu uzattı; Wren paltoyu omuzlarına kadar çekti, sonra aşağı bakıp güldü. Etekleri dizlerinin yarısına kadar sarkıyordu.

"Dördünüz birden o kanonun altına nasıl sığdınız?" James, ben duyabilecek kadar yaklaştığımda sordu.

"Şey, çok rahattı," dedi. "Alexander'ı kazara neredeyse beş kez öpmüş olmalıyım."

"Çok hoş. Ona birkaç içki daha ver ve herkese onu ne kadar çok istediğini söylesin."

Wren bize doğru döndü ve James'in ceketinin yakasını iki eliyle tutarak küçük bir nefes verdi. "Oliver, beni korkuttun! Hâlâ korkunç görünüyorsun."

Ben: "Yıkanmak isterdim ama su çok soğuk görünüyor."

Wren: "Beline kadar girdikten sonra o kadar da kötü değil."

Ben: "Bunu ateşin yanında duran ve başkasının paltosunu giyen kız söylüyor."

"Wren," dedi Meredith, omzunun üzerinden banklara doğru bakarak, "lütfen Richard'la konuşur musun? Ondan bıktım artık."

Wren geri kalanımıza belli belirsiz bir gülümseme sundu ve "*Benim nazik kuzenim*" dedi.

James onun kalabalığın arasından kendine yol açmasını izledi. Meredith onun yarısı boş fincanına baktı, ondan aldı ve benimkine uzandı. "Siz ikiniz burada kalın," dedi. "Ben daha fazla içkiyle döneceğim."

"Oh iyi," dedim. "Sabırsızlanıyorum."

O gittiğinde James bana döndü ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim. "İyiyim."

Şüpheli gülümsemesinden bana inanmadığını anlayabiliyordum ama neyse ki konuyu değiştirmeyi tercih etti. "Biliyor musun, *gerçekten* korkunç görünüyorsun. Ağaçların arasından öyle çıkınca ödüm koptu."

"James, bunu bana sen yaptın."

"Evet, ama o küçük kulübede karanlıkta aynı şey değildi. Üzerinizdeki tüm ışık ve yüzünüzdeki o bakışla..."

"Eh," dedim, "*kan kana kavuşacak*."

"Seninle asla ters düşmemeyi planlıyorum."

"Ben de öyle," dedim. "Şaşırtıcı derecede ikna edici bir kötü adam oldun."

Omuz silkti. "Richard'dansa ben daha iyiyim. Gerçekten canı görünüyor."

Tekrar banklara doğru baktım. Richard ve Wren yan yana oturmuş, başlarını birbirine eğmişlerdi. Ellerine bakarak konuşurken yüzünde uğursuz bir ifade belirdi. O yarı gömülü huzursuzluk tekrar yüzeye çıktı. Kendi kendime bunun sadece bir karın ağrısı olduğunu, çok fazla içkinin çok hızlı içildiğini söyledim. "*Ses ve öfke,*" dedim, "*hiçbir şey ifade etmiyor.* Ona aldırmayın."

Bir saat daha geçti, belki de iki ya da üç. Gökyüzü o kadar karanlıktı ki, dakikaları içtiğiniz içki sayısıyla ölçmediğiniz sürece zamanın nasıl geçtiğini anlamak imkansızdı. Yediden sonra saymayı bıraktım ama elim hiç boş kalmadı. Daha genç öğrenciler salona çekilmiş, ağaçların arasından geçerken gülüşüyor ve küfrediyorlardı; çıkıntılı köklere takılıp biralarından arta kalanları üzerlerine döküyorlardı. Her disiplinden dördüncü sınıflar ve birkaç erken gelişmiş üçüncü sınıf oyalandı. Birileri gecenin herkes sıırıslıklam olmadan bitemeyeceğine karar verdi ve kaygan, yalpalayan tavuk dövüşleri başladı.

Bir düzine raundun ardından Alexander ve Filippa şampiyonluklarını ilan ettiler. İki yaratıktan çok tek bir yaratığa benziyorlardı, Filippa'nın uzun bacakları Alexander'ın omuzlarına o kadar sıkı sarılmıştı ki korkunç bir Siyam ikizleri olabilirlerdi. Alexander beline kadar suyun içinde durmuş, zar zor sallanıyor ve onun dizlerini tutuyordu. Meredith'in aksine sarhoş olduğu her halinden belliydi ama bu onu yenilmez kılıyordu.

"Sıradaki kim?" diye bağırdı. "*Yenilmez,* işte biz buyuz."

"Eğer biri seni yenerse, bu geceyi bitirecek misin?" James sordu. Geri kalanımız kumda oturduk, çıplak ayaklarımız suyun kenarında, unutulmuş içecekler parmak uçlarımızdan sarkıyordu. Hava Ekim ayına göre oldukça ılımandı ama yaklaşan kışın habercisi olan soğuk dalgalar ayak parmaklarımızı ısıırıyordu.

Alexander sola doğru sıralandı ve bizi işaret etmek için Filippa'nın bacağını bıraktı; Filippa düşmemek için diğer elini tuttu. "Siz olacaksınız çocuklar," dedi.

James'e başımı salladım. Kalan üçüncü sınıfları ezip geçerken onları alkışlamaktan ve tezahürat yapmaktan mutluluk duymuştuk.

Meredith: "Suya geri dönmeyeceğim."

Filippa: "Sorun nedir, Mer? Biraz sert bir oyundan mı korkuyorsun?" Otuz kadar seyirci yuhaladı ve ıslık çaldı.

Meredith: "Ne yaptığını biliyorum. Beni yemliyorsun."

Filippa: "Duh. İşe yarıyor mu?"

Meredith: "Emin olabilirsiniz, sürtük. Getir bakalım."

İnsanlar kıkırdadı ve Filippa sırtıttı. Meredith ayağa kalktı, sırtındaki kumları temizledi ve omzunun üzerinden seslendi, "Rick! Şu moronlara bir ders verelim."

Sahile inmeye tenezzül eden ama hepimizin bir metre kadar gerisinde oturan Richard, "Hayır, istersen kendini göster. Ben kuru kalacağım."

Bir kahkaha daha, bu sefer daha acımasız. (Meredith çok takdir edilen ama aynı zamanda çok kıskanılan biriydi ve onun her yanlış adımı en azından birkaç kişi tarafından kıskançlıkla karşılanırdı).

"Peki," dedi soğukkanlılıkla. "Yapacağım." Eteğini tuttu ve kalçasının üzerinde bir düğümle bağladı. Suya girdi, döndü ve "Geliyor musun Oliver?" dedi.

"Ne, ben mi?"

"Evet, sen. Birinin bu salakları batırmama yardım etmesi gerekiyor ve James'in bunu yapmayacağı kesin."

"O haklı," dedi James umursamazca. "Ben kesinlikle değilim." (Meredith'ten biyolojik ve kaçınılmaz bir şekilde etkilenen hepimizin aksine, James onun açık cinsel çekiciliğini bir şekilde itici buluyor gibiydi). Bana sırtıttı. "İyi eğlenceler."

Meredith ve ben bir an birbirimize baktık ama Meredith'in yüz ifadesindeki sertlik reddetmeyi bir seçenek gibi hissettirmiyordu. Tanımadığım insanlar, ben biraz özensiz bir şekilde ayağa kalkana kadar beni cesaretlendirmek için bağırıyorlardı. "Bu kötü bir fikir," dedim, çoğunlukla kendi kendime.

"Merak etme." Wren dirseğiyle James'i dürttü. "Kazananlarla benimle birlikte savaşmasını sağlayacağım."

İtiraz etti ama ne dediğini duymadım çünkü Meredith kolumdan tutmuş beni suya doğru sürüklüyordu. "Dizlerinin üzerine çök," diye emretti.

"Eminim bunu bütün oğlanlara söylüyordur," dedi Alexander. "*Senden hiç alçakgönüllülük, hiç kızlık utancı, / Hiç utangaçlık yok mu?*"

Suyun içinde çömelirken ona ters ters baktım. Soğuk neredeyse nefesimi kesiyor, karnımı ve göğsümü bir buz tabakası gibi kaplıyordu. "Tanrım," dedim. "Acele et ve bin!"

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyordur," dedi Filippa göz kırparak. "*İtiraf etmeliyim ki, / Seni daha gerçek bir kibarlığın efendisi sanmıştım!*"

"Tamam," dedim Meredith'e, kulaklarımda daha fazla müstehcen kahkaha fokurdarken. "Hadi onları öldürelim."

"İşte ruh bu." Bir bacağını omzuma attı, sonra diğerini ve neredeyse onu deviriyordum. Ağır değildi ama ben sarhoştum ve o ana kadar ne kadar sarhoş olduğumu fark etmemiştim. Ayaklarını koltuk altlarımdan geçirdi ve ben de yavaşça doğruldum. Dengemi bulmaya çalışırken, suyun beni itmeyi ve çekmeyi bırakmasını dilerken bir alkış tufanı koptu. Sahnedeki kanın bir kısmı derimden gevşedi ve karnımdan aşağıya, bel kemerime doğru süzüldü.

Colin, bizim ukala genç Antony, hakem rolüne soyunmuş gibiydi. Devrilmiş kanonun üzerine oturmuş, Solo bardaklarını çift yumruk yapıyordu. "Hanımlar, pençelerinizi kendinize saklayın," dedi. "Gözbebeklerinizi koparmak yok, lütfen. Bir kızı suya ilk düşüren kazanır."

Alexander'a odaklanmakta zorlanıyor, onu nasıl alt edeceğimi düşünüyordum. Meredith'in kalçaları ıslak ve yüzümün iki yanında parlarken konsantre olmak zordu.

"*Fie, fie!*" Filippa sevinçle söyledi. "*Seni taklitçi, seni kukla seni!*" Meredith, "Evet, *oyun bu şekilde devam ediyor,*" dedi. "*Ben ne kadar alçağım, sen boyalı mayıs direği? Konuş!*"

"*Kızdığı zaman çok keskin ve kurnaz oluyor!*" Filippa cevap verdi. "*Okula gittiğinde tam bir cadalozdu!*" Daha fazla skandal kahkahası.

"Beni böyle aşağılamasına izin mi vereceksin?" Meredith dedi ki. "Bırakın ona geleyim!"

Ve ileri doğru savrulduk. Meredith'in altına girdim ve dik durmak için mücadele ettim. Kızlar şiddetle boğuşuyorlardı, çalkalanan su ve Alexander'ın manik kahkahası gürültülü ve kafa karıştırıcıydı. Meredith dengesini kaybetti ve onun ağırlığının kayması beni hızla geriye doğru çekti.

Vücudumu ters yöne fırlattım ve Alexander'a çarptım. Filippa neredeyse yüzüme tekme atacaktı ve tüm dünya sarsıldı, ama aynı anda bir fikir kıvılcımlandı. Alexander'a tekrar kafa üstü atıldım ve Filippa'nın ayağının beyaz parıltısını gördüğümde, onu yakalamak için Meredith'in bacağını bırakma riskini aldım. Sertçe yana doğru eğildik ama "Meredith, şimdi!" diye bağırdım.

Filippa'nın ayağını yukarı doğru fırlattım ve Meredith onu sertçe itti. Filippa hemen geriye doğru yattı, Alexander'ı da kendisiyle birlikte çekti ve kısa bir askıda kalma anından sonra, kollar iki yanda sallanırken, ikisi de suya çakıldılar. Meredith ve ben sağa doğru savrulduk ve boştaki elimi tekrar onun kalçasına kenetledim. Seyirciler alkışladı ve bağırdı ama Meredith bacaklarıyla başımı kucakladığı ve bir eliyle saçlarımı tuttuğu için onları zar zor duyabiliyordum. Başım dönerek olduğum yerde döndüm ve gülümsemeye çalıştım.

Filippa ve Alexander suyun altından boğulma ve çırpınma sesleri çıkararak çıktılar.

"Tamam," dedi Alexander. "Biri bana bir içki versin, işim bitti." "Sanırım hepimizin işi bitti," dedi Filippa.

"Olamaz," dedi Meredith, beni dehşete düşürerek. "Wren kazananı oynayacağını söyledi." Colin kanonun kenarına vurdu. "Duyduk duymadık demeyin!"

Wren, "James istiyorsa ben de varım," dedi.

Gözlerimdeki suyu sildim ve ona baktım. Utangaç bir yarım gülümsemeye kumda kıpırdanarak oturuyordu. Birdenbire oynamasını istedim. "Hadi James," dedim. "Seni aptal yerine koyalım ve hepimiz eve gidelim."

"Haydi, bizim için biraz intikam al," dedi Filippa, sahilde durup eteğindeki suyu sıkarak.

"Pekala," dedi, "eğer mecbur kalırsam."

Wren ayağa kalktı ve James'e yardım etmesi için ellerini uzattı. Eteğini Meredith'inkinden daha mütevazı bir düğümle bağladı ve suya girmeye başladı. Seyircilerden bazıları uzaklaşmıştı ama yaklaşık on kişi kalmıştı ve güven verici sesler çıkarıyorlardı. Meredith omuzlarımda ağırlık hissetmeye başlamıştı, bu yüzden onu biraz daha öne ittim. Parmak uçlarıyla saçlarımı gözlerimden geriye doğru taradı ve "Aşağıda iyi misin?" dedi.

"Bunun için çok sarhoşum." "Sen benim kahramanımsın."

"Tam da her zaman istediğim şey."

Wren bulunduğumuz yere doğru yüzerek geldi ve "Tanrım, hava çok soğuk!" dedi.

"Yüzmek için yaramaz bir gece." James onun peşinden içeri girerken yüzünü buruşturdu. "Kalkmana yardım edeyim." Benim yaptığım gibi o da çömeldi ve bacağını omzuna koyarken kızın ellerinden birini tuttu.

Ama o tırmanmayı bitiremeden, bütün gece zar zor duyduğumuz bir ses, "Aslında, sanırım bu kadar yeter," dedi.

Yavaşça ve dikkatlice döndüm. Richard sahilde durmuş, kaşlarını çatıyordu.

"Oynamak istemedin," dedi Meredith. "Neden fikir sahibi oluyorsun?"

"Bu sadece biraz eğlence," dedi Wren. Sadece yarısına kadar çıkabilmişti ve

papağan gibi James'in omzuna tünemişti. Gözleri Richard'a sabitlenmişti.

"Bu çok aptalca ve birilerinin canı yanacak. Yere yat."

"Hadi Rick," dedi Alexander elinde bir içkiyle kumlara yayıldığı yerden. "O iyi olacak."

"Kapa çeneni," dedi. "Sarhoşsun sen."

"Peki sen değil misin?" Filippa dedi ki. "Sakin ol, bu sadece bir oyun." "Siktir git Filippa, bunun seninle bir ilgisi yok."

"Richard!" Wren söyledi. Filippa şaşkınlıkla ağzı hafifçe açık bir şekilde ona baktı.

"Tamam, sanırım gösteri sona erdi," dedi Colin kanodan kayarak. "Hadi çocuklar, dağılın." Geride kalan birkaç seyirci hayal kırıklıklarını homurdanarak dile getirdiler ve uzaklaşmaya başladılar. Colin tereddüt etti, Richard'dan bize bakarken hâlâ bir hakeme ihtiyacımız olup olmadığından emin değildi.

"İkiniz de saçmalamayı keser misiniz?" Richard, sesi sanki bir kez daha sihirli bir şekilde büyütülmüş gibi suyun üzerinde taşınarak konuştu.

"Oh, anlıyorum," dedi Meredith. "Surat asmakla meşgul olduğun için iyi vakit geçirmemize katlanamıyor musun? Bir kez olsun son yayı sen almadığın için mi?" Yüzü bembeyaz kesildi, mosmor oldu ve ben de dizlerini sıkarak onu fazla konuşmaması için uyarmaya çalıştım. Hissetmedi, anlamadı ya da umursamadı. "Siktir et," dedi. "Bu her zaman seninle ilgili değil."

"Dünya çapında bir ilgi orospusundan gelen bu sözler çok zengin."

"Richard, ne oluyor?" Bir öfke parıltısı başımı aniden sıcak hissettirdi. Meredith'in bacaklarını tutuşum refleks olarak sıkılaştı. Onu savunma içgüdüsü beklenmedik ve yersizdi ama bu konuda kafamın karışması için zamanım yoktu. Tehlikeli derecede sessizdi.

Richard başka bir şey söylemeye başladı ama James araya girdi. "Bu kadar yeter," dedi ve sesinde daha önce hiç duymadığım bir ısırık vardı. "Neden beş dakika ara vermiyorsun ve sakinleştiğinde geri gelmiyorsun?"

Richard'ın gözleri simsiyah yanıyordu. "Ellerini kuzenimin üzerinden çekersen
-"

"Peki sen *ne yapacaksın*?" Wren suya atladı ama James'e yakın kaldı. "Neyin var senin? Bu sadece bir oyun."

"Evet, tamam," dedi Richard suya doğru adım atarak. "Hadi bir oyun oynayalım."

Wren, çekil, sıra bende."

"Richard, aptallık etme." Meredith bir bacağını omzumdan salladı ve ben de onu belinden tutarak aşağı inmesine yardım ettim. Onun ekstra ağırlığı olmadan kendimi helyumla dolmuş gibi hissediyordum. Kafamı toparlamaya çalışarak gözlerimi kırıştırdım.

Richard tekrar, "Hayır, oynamak istiyorum," dedi. Ne kadar içmişti? Net konuşuyordu ama hareketleri gevşek ve umursamazdı. "Wren, al

yoldan çekil."

"Hadi ama Richard, o hiçbir şey yapmadı," dedim.

Bana doğru döndü. "Merak etme, bir dakika içinde yanında olacağım."

Geriye yaslandım. Biriyle kavga etmeye kararlıysa şansım pek yaver gitmedi.

"Onu rahat bırak," dedi James sertçe. "O sadece sen istemediğin için oynadı ve nazik olmaya çalışıyordu."

"Evet, Oliver'ın ne kadar *iyi biri* olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Richard," dedi Meredith. "Götlük yapma."

"Değilim, şimdi oynamak istiyorum. Hadi ama, son bir oyun istediğini sanıyordum." Wren'in etrafından dolandı ve James'i geriye doğru itti. Su onu yakaladığında yumuşak bir sığrama oldu.

"Richard, dur!" Wren söyledi.

"Sorun ne?" diye sordu. "Bir oyun daha!" James'i tekrar itti ve James onun kolunu savurdu.

"Richard, seni uyarıyorum-"

"Ne? Ben oynamak istiyorum."

"Oyun oynamıyorum," dedi James ona, vücudundaki her kas gergin ve sertti. "Bunu bir daha sakın yapma."

"Yani kızlarla, Alexander ve Oliver'la oynayacaksın ama benimle oynamayacaksın öyle mi?" Richard talep etti. "HADI AMA!"

"Richard, dur!" Hep birlikte bağırdık ama çok uzun süre beklemiştik. James'i tekrar itti ve bunun şakayla karışık bir yanı yoktu. James sertçe suya çarptı, kendini yakalamaya çalışırken kolları yüzeye çarptı. Tekrar ayağa kalkar kalkmaz Richard'a doğru hamle yaptı, tüm ağırlığıyla ona vurdu ve onu geriye doğru itti. Ama su etraflarında kaynarken Richard gülüyordu, o çok daha iriydi, dövüşün adil olması imkânsızdı. Onlara doğru ilerliyordum, bacaklarım sürükleniyordu ki Richard'ın kahkahası bir hırlamaya dönüştü ve James'i yüzüstü suya daldırdı.

"RICHARD!" Bağırdım.

Belki James'in çırpınışlarından beni duymadı, belki de duymamış gibi yaptı. Onu altında tuttu, bir kolu boynuna kilitlenmişti.

James bir yumruğunu diğer tarafına vuruyordu ama karşılık mı veriyordu yoksa sadece kurtulmak için mi mücadele ediyordu anlayamadım. Kızlar, Colin ve Alexander onlara doğru koştular ama oraya önce ben vardım. Richard beni silkeledi ve soğuk su yüzüme çarptı, ağzıma ve burnuma sıçradı. Kendimi tekrar ona attım, bir parazit gibi yapıştım.

"DUR! ONU BOĞACAKSIN-" Omzu çeneme çarptı ve dilimi sertçe ısırdım. Colin bir anda ortaya çıktı ve ben "ONU BOĞACAKSIN, *DUR!*" diye bağırırken James'i altında tutan kolunu çekti.

Meredith Richard'ı boynundan yakaladı, sonra Filippa onun dirseğini tuttu ve sonunda James'i bıraktığında hepimiz birbirimize dolanmıştık, su etrafımızda kabarıyordu, buz gibi ve acımasızdı.

James bir solukla su yüzeyine fırladı ve tekrar batmadan önce onu yakaladım. "James," dedim. "James, iyi misin?" Tek koluyla boynuma asıldı, boğuluyordu, su ve safra birlikte yukarı çıkıyor ve önünden aşağı sırıyordu.

Meredith yumruklarıyla Richard'ın göğsüne vuruyor, ona bağırıyor, onu sudan çıkmaya ve sahile inmeye zorluyordu. "*Aklını mı kaçırdın sen? Onu öldürebilirdin!*"

"Neyin *var* senin?" Wren bağırıyordu, sesi çatlıyordu, gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu.

"James?" Elimden geldiğince onu destekledim, kollarım kaburgalarının etrafında garip bir halka oluşturdu. "Nefes alabiliyor musun?"

Güçsüzce başını salladı ve tekrar öksürdü, gözlerini sıkıca kapattı. Boğazımın arkası gerilmiş, yay kirişi gibi gerilmişti.

"Aman Tanrım," dedi Colin sessizce. "Bu da neydi böyle?"

"Bilmiyorum," dedi Filippa, aramızda durduğu yerden, zayıflamış ve titriyordu. "Onu sudan çıkaralım."

Colin ve ben James'in kumsala çıkmasına yardım ettik, James orada kumun üzerine yan yattı. Saçları gevşek ve ıslak bir şekilde gözlerine dökülüyor, nefes alırken tüm vücudu titriyordu. Yanına çömeldim ve Filippa üzerimizde gezindi. Alexander şaşkın görünüyordu. Colin, kesinlikle dehşete düşmüştü. Wren ağladı.

Sessizce, küçük hıçkırıklar omuzlarını sarsıp seğirtiyordu. Meredith'i hiç bu kadar kızgın görmemiştim, yanakları zayıf ay ışığında bile kıpkırmızı yanıyordu. Richard ise şaşkın bir şekilde öylece duruyordu.

"Richard," dedi Alexander dikkatle. "Bu berbat bir şeydi."

"O iyi, değil mi? James?"

James yerden ona baktı, gözleri çelik gibi parlak ve sertti. Sessizlik çöktü ve ben kendimizin ve etrafımızdaki her şeyin camdan yapılmış olduğu gibi anlamsız bir fikre kapıldım. Nefes almaktan korkuyordum, hareket etmekten korkuyordum, bir şeylerin kırılmasından korkuyordum.

"Sadece oynuyorduk," dedi Richard ince bir gülümsemeyle. "Sadece bir oyun."

Meredith bir adım atarak Richard'la aramıza girdi. "Uzaklaş," dedi. Richard cevap vermek için ağzını açtı ama Meredith onun sözünü kesti. "Kendini okuldan attıracak kadar aptalca bir şey yapmadan önce Şato'ya dön ve yatağına git." Öfkeli görünüyordu, gözleri alev alev yanıyor, saçları ıslak ipler halinde omuzlarına dökülüyordu. "Git. *Hemen*."

Richard ona ters ters baktı, geri kalanımıza göz gezdirdi, sonra dönüp kumsala doğru yürüdü. İçime bir rahatlama hissi doldu ve başımı döndürdü, tıpkı kanın hissiz bir uzva geri akması gibi.

Adam gözden kaybolup ağaçların gölgesinde kaybolur kaybolmaz Meredith'in içi burkuldu. "Tanrım." Yarıya kadar eğildi, avuçlarının topuklarını gözlerine bastırdı, ağlamamak için ağzını buruşturdu. "James. Çok özür dilerim."

Kumda bağdaş kurup oturmak için kendini yukarı itti. "Sorun yok," dedi.

"Bu iyi *değil*." Elleri hâlâ yüzündeydi.

"Bu senin hatan değil Mer," dedim. Meredith'in ağlaması fikri o kadar tuhaf, o kadar rahatsız ediciydi ki, bunu izleyebileceğimi sanmıyordum.

"Ondan sen sorumlu değilsin," dedi Filippa. Gözleri yere sabitlenmiş olan Wren'e baktı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, kuma damlamadan önce çenesine yapışıyordu. "Hiçbirimiz değiliz."

Alexander, yarım saat öncesine göre çok daha ayık bir halde, "*Gece çok asi geçti*," dedi. "Tanrım, ne boktan bir gece."

Meredith sonunda ellerini indirdi. Gözleri kuruydu ama dudakları çatlamış ve renksizdi, sanki kusmak üzereydi. "Sizi bilmem ama ben temizlenip yatmak ve en az sekiz saat boyunca bunlar olmamış gibi davranmak istiyorum."

Filippa, "Bence biraz uyumak herkes için iyi olur," dedi ve bir onay mırıltısı duyuldu.

"Siz gidin," dedi James. "Ben bir dakika içinde orada olacağım."

"Emin misin?" Colin sordu.

"Evet. Ben iyiyim, sadece bir dakika istiyorum." "Pekala."

Yavaşça sahile çıktık. Meredith önce gitti, James'e ve nedense bana özür dileyen son bir bakış attıktan sonra. Filippa bir kolunu Wren'in omuzlarına dolayarak onu takip etti. Colin ve Alexander patikada birlikte dolaştılar. Ben kostümümün geri kalanını kulübeden çıkarma bahanesiyle oyalandım. Dışarı çıktığımda James onu bıraktığımız yerde oturmuş göle bakıyordu.

"Kalmamı mı istiyorsun?" diye sordum. Onu terk etmek istemiyordum.

"Lütfen," dedi kısık bir sesle. "Sadece bir süreliğine diğerleriyle başa çıkamadım."

Eşyalarımı kuma bıraktım ve onun yanına oturdum. Parti sırasında bir ara fırtına dinmişti. Gökyüzü açık ve sessizdi, yıldızlar geniş bir çivit rengi kubbeden bize merakla bakıyordu. Su da durgundu ve gökyüzü ile suyun ne kadar yalancı olduklarını düşündüm. Durgun, sakın ve berrak, sanki her şey yolundaymış gibi. İyi değildi ve gerçekten de bir daha asla iyi olmayacaktı.

James'in yanaklarına birkaç inatçı su damlası yapışmıştı. Bir şekilde kendisi gibi görünmüyordu. O kadar kırılgan görünüyordu ki ona dokunmaya korktum. Bir şeyler söylemeye başladı -belki de benim adıma- ama durup elinin tersini ağzına bastırmadan önce sadece bir sesin hayaleti çıktı. Göğsüm ağrıyordu ama bu ağrı kas ve kemik ağrısından daha derindi, sanki keskin bir şey içimde küçük bir delik açmıştı. Ona doğru uzanma riskini göze aldım. Titreyerek küçük bir iç geçirdi, sonra nefes aldı

daha kolay. Uzun bir süre hiç konuşmadan yan yana oturduk, elim omzundaydı.

Göl, geniş siyah su, ondan sonra oynadığımız her sahnenin arka planında gizlendi - bir zamanlar oynadığımız bir oyundan bir set gibi, her gün yanından geçmek zorunda olmasaydık çabucak unutulacağı sahne dükkanının arkasına karıştırıldı. James'in suya battığı o birkaç karanlık dakikada bir şeyler geri dönülmez bir şekilde değişti, sanki oksijen eksikliği tüm moleküllerimizin yeniden düzenlenmesine neden olmuştu.

ACT II

PROLOGUE

On yıldır tesisten ilk kez ayrıldığımda, güneş gri bulaşık suyu gökyüzünde kör edici beyaz bir küreydi. Dış dünyanın ne kadar muazzam olduğunu unutmuşum. İlk başta uçsuz bucaksızlığı karşısında felç olmuş gibiyim, sanki birinin evcil Japon balığı beklenmedik bir şekilde okyanusa düşmüş gibi. Sonra Filippa'yı görüyorum, arabasının kenarına yaslanmış, havacı gözlüklerinin ışığı parlıyor. Ona doğru koşma isteğime zorlukla direniyorum.

Kardeşler gibi kabaca kucaklaşıyoruz ama ben onu daha uzun süre tutuyorum. Sağlam ve tanıdık ve bu çok uzun zamandır yaşadığım ilk şefkatli insan teması. Yüzümü saçlarına gömüyorum. Badem gibi kokuyor ve içime çekebildiğim kadar derin çekiyorum, ellerimi sırtına bastırıyorum ki kalp atışlarını hissedebileyim.

"Oliver." İç çekiyor ve ensemini sıkıyor. Bir an için gözyaşlarına boğulacağımı sanıyorum ama onu bıraktığımda gülümsüyor. Hiç farklı görünmüyor. Tabii ki, beni hapse attıklarından beri iki haftada bir beni görmeye geliyor. Colborne dışında bir tek o geldi.

"Teşekkür ederim,"

dedim. "Ne için?"

"Burada olduğun için. Bugün."

"*Zavallı tutsağım,*" diyor bir elini yanağıma koyarak, "*ben de senin kadar masumum.*" Gülümsemesi soluyor ve elini geri çekiyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Bir ya da iki saniyeliğine bunu gerçekten düşündüm. Ama Colborne'un son ziyaretinden beri yaptığım tek şey buydu ve kararımı vermiştim. "Evet. Eminim."

"Pekâlâ." Sürücü kapısını açtı. "Atla."

Bir çift erkek kot pantolonu ve bir tişörtün düzgünce katlandığı yolcu koltuğuna tırmanıyorum. O arabayı çalıştırırken onları kucağıma alıyorum. "Bunlar Milo'nun mu?"

"Aldırmayacaktır. Çıkarken giydiğin kıyafetlerle gelmek isteyeceğini düşünmemiştim."

"Bunlar aynı kıyafetler değil."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor. "Sana uymuyorlar. Yaklaşık 20 kilo almış gibi görünüyorsun. Çoğu insan hapishanede kilo vermez mi?"

"Tek parça halinde çıkmak istiyorlarsa hayır," diyorum ona. "Ayrıca, yapacak pek bir şey yok."

"Yani durmadan egzersiz mi yapıyorsun? Meredith gibi konuşuyorsun."

Kızaracağımdan korkarak, fark etmeyeceğini umarak tişörtümü çıkarıyorum. Gözleri yolda gibi görünüyor ama gözlükleri aynalı olduğu için tam olarak anlayamıyorum. "O nasıl?" Diğer gömleğin etiketini ararken soruyorum.

"Kesinlikle mücadele etmiyorum. Pek konuşmuyoruz. Artık hiçbirimiz konuşmuyoruz." "Peki ya Alexander?"

"Hâlâ New York'ta," diyor, ki bu sorduğum sorunun cevabı değil. "Gerçekten yoğun sürükleyici şeyler yapan bir şirketle anlaştı. Şu anda kum ve canlı yılanlarla dolu bir depoda Kleopatra'yı oynuyor. Çok Artaud. Sırada *The Tempest* var ama bu onun son gösterisi olabilir."

"Neden?"

"*Sezar'ı oynamak* istiyorlar ve o bir daha asla bu oyunda yer almayı reddediyor. O oyunun hepimizi mahvettiğini düşünüyor. Ona yanıldığını söyleyip duruyorum."

"Bizi mahvedenin *Macbeth* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Kırmızı ışıktaki durdu ve bana baktı. "Sanırım hepimiz en başından beri boku yemiştik." Araba tekrar gümbürdüyor, önce birinci vitese, sonra ikinci vitese geçiyor.

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," diyorum ama ikimiz de konunun peşini bırakmıyoruz.

Bir süre sessizlik içinde yol alıyoruz ve sonra Filippa müzik setini açıyor. Bir sesli kitap dinliyor: İris Murdoch, *Deniz, Deniz*. Birkaç yıl önce hücremde okumuştum. Egzersiz yapmak ve fark edilme m e y i ummak dışında, acemi bir Shakespeare akademisyeninin hapishanede yaptığı şey budur. On yıllık görev süremın ortasına geldiğimde, iyi (yani göze batmayan) davranışlarım için patates soymak yerine kitap raflarında çalışarak ödüllendirildim. Hikayeyi bildiğim için kelimeleri zar zor dinliyorum. Filippa'ya camı indirip indiremeyeceğimi soruyorum ve kafamı bir köpek gibi dışarı sarkıtıyorum. Bana gülüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Temiz Illinois havası yüzümün üzerinden geçiyor, ağırlıksız ve uçucu. Kirpiklerimin arasından dünyaya bakıyorum, ne kadar Bu bulutlu günde bile parlak.

Aklım Dellecher'e giden yolda dolaşıyor ve merak ediyorum, acaba tanıyabilecek miyim? Belki de kaleyi yıkmışlar, gerçek yatakhanelere yer açmak için ağaçları yerle bir etmişler ve çocukları gölden uzak tutmak için çit çekmişlerdir. Belki şimdi steril ve güvenli bir çocuk yaz kampına benziyordur. Ya da belki de Filippa gibi neredeyse hiç değişmemiştir. Onu hala görebiliyorum, yemyeşil ve vahşi, küçük bir şekilde büyülü, Oberon'un ormanı ya da Prospero'nun adası gibi. Böyle büyülü yerler hakkında size söylemedikleri şeyler vardır; güzel oldukları kadar tehlikelidirler de. Dellecher neden farklı olsun ki?

İki saat geçtikten sonra araba salonun uzun ve boş yoluna park ediliyor. Önce Filippa iniyor ve ben de yavaşça onu takip ediyorum. Salonun kendisi aynı, ama hemen ötesine, kansız güneşin altında parıldayan göle bakıyorum. Çevredeki orman hatırladığım kadar sık ve vahşi, ağaçlar gökyüzüne doğru şiddetle yükseliyor.

"Sen iyi misin?" Filippa soruyor. Arabanın yanından ayrılmadım.

"Burası *insanların ayak bastığı kadar garip bir labirent*."

Panik kalbimin etrafında usulca çırpınıyor. Bir anlığına yeniden yirmi iki yaşına dönüyor, masumiyetimin parmaklarımın arasından kayıp gidişini heves ve dehşetle izliyorum. Dellecher'ı, tüm yanlış yönlendirilmiş ihtişamıyla, hiç üniversiteye gitmemiş ya da liseyi bile bitirmemiş bej tulumlu adamlara açıklamaya çalışmakla geçen on yıl, bir

Dellecher'ın akademik bir kurum olmaktan ziyade bir tarikat olduğunu bilmiyordu. O kapılardan ilk girdiğimizde, artık Musaların sunağında sunulduğu sürece her şeyin mazur görülebileceği garip bir fanatik dinin parçası olduğumuzu bilmeden bunu yaptık. Ayinsel çılgınlık, kendinden geçme, insan kurban etme. Büyülenmiş miydik? Beynimiz yıkanmış mıydı? Belki de.

"Oliver?" Filippa daha nazikçe söylüyor. "Hazır mısın?" Cevap vermedim. Hiç hazır olmadım.

"Hadi."

Yürürken arkasından takip ediyorum. Kendimi Dellecher'ı tekrar görmenin şokuna hazırlamıştım - sakat ya da başka türlü - ama beklemediğim şey göğsümdeki ani ağrı, eski bir sevgiliye duyulan özlem gibi. Onu çok özledim.

"Nerede o?" Filippa'ya yetiştiğimde sordum.

"Bore's Head'de beklemek istedi ama henüz geri dönmeniz gerektiğinden emin değildim."

"Neden olmasın?"

"Aynı insanların yarısı hâlâ orada çalışıyor." Omuz silkiyor. "Onları görmeye hazır olup olmadığını bilmiyordum."

"Ben olsam beni görmeye hazır olmadıkları için daha çok endişelenirdim," diyorum, çünkü onun gerçekten böyle düşündüğünü biliyorum.

"Evet," diyor. "O da var."

Beni ön kapıdan geçiriyor - Dellecher arması, Anahtar ve Quill, sanki "*Artık burada istenmiyorsun*" dercesine, onaylamaz bir tavırla bana bakıyor. Filippa'ya geri döndüğümü başka kimin bildiğini sormadım. Yaz mevsimindeyiz ve öğrenciler gitti ama personel genellikle burada kalıyor. Bir köşeyi döndüğümde kendimi Frederick'le yüz yüze bulacak mıyım? Gwendolyn? Tanrı korusun, Dekan Holinshed.

Salon ürkütücü bir şekilde boş. Ayak seslerimiz geniş koridorlarda yankılanıyor, genellikle insanlar o kadar sıkışık ki en ufak bir ses bile ayaklar altında eziliyor. Merakla müzik salonuna bakıyorum. Uzun beyaz çarşaf sarkıyor

ve ışık boş koltukların üzerine geniş soluk çizgiler halinde düşüyor. Terk edilmiş bir katedralin perili hissine sahip.

Yemekhane de neredeyse bomboş. Öğrenci masalarından birinde tek başına oturan, bir fincan kahve içen ve belirgin bir şekilde yerinde görünmeyen Colborne'dur. Aceleyle ayağa kalkıyor ve bir elini uzatıyor. Onu gördüğüme garip bir şekilde sevinerek tereddüt etmeden elini tutuyorum.

Ben: "Şef."

Colborne: "Artık değil. Geçen hafta rozetimi teslim ettim." Filippa: "Neden fikrini değiştirdin?"

Colborne: "Çoğunlukla karımın fikri. Eğer düzenli olarak vurulma riskini göze alacaksam, en azından bunun için iyi bir ücret almam gerektiğini söylüyor."

Filippa: "Ne kadar dokunaklı." Colborne: "Onu seversin."

Filippa güler ve "Muhtemelen" der.

"Peki sen nasılsın?" diye soruyor. "Hâlâ buralarda takılıyor musun?" Sanki nerede olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi boş masalara, kornişli tavana bakıyor.

"Broadwater'da yaşıyoruz," diyor. "Biz" derken Milo'yla onu kastettiğini tahmin ediyorum. Birlikte yaşamaya başladıklarını bilmiyordum. On yıl önce olduğu gibi şimdi de benim için neredeyse bir gizem, ama bu yüzden onu daha az sevmiyorum. Umutsuzca saklanan sırları herkesten daha iyi bilirim. "Yazın buraya pek gelmiyoruz."

Colborne başını sallıyor. Acaba onun yanında kendini garip hissediyor mu? Beni tanıyor -bir zamanlar hepimizi tanıyordu- ama şimdi? Ona bakınca bir şüpheli mi görüyor? Onu yakından izliyorum ve umarım ona anlaşmamızı hatırlatmak zorunda kalmam.

"Bunun için fazla bir neden olamaz," diyor, yeterince dostane bir şekilde.

"Gelecek yıl için bir sezon belirlememiz gerekiyor ama bunu şehirde yapabiliriz."

"Bir fikrin var mı?"

"Üçüncü sınıflar için *On İkinci Gece*'yi düşünüyoruz. Wren ve Wren'den bu yana ilk kez DNA'larını paylaşan iki arkadaşımız var.

Richard." Devam etmeden önce kısa, rahatsız edici bir duraklama oluyor. "Ve dördüncü sınıflarla ne yapacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yok. Frederick biraz dallanıp budaklanmak ve *Kış Masalı'nı* denemek istiyor ama Gwendolyn *Othello'da* ısrar ediyor."

"Bu yıl iyi bir grup mu?"

"Her zamanki gibi iyi. Bir kez olsun erkeklerden çok kızları seçtik." "Bu kötü bir şey olamaz."

Hızlı bir sırtış paylaşıyorlar ve sonra Filippa dikkatle bana bakıyor. Kaşlarını zar zor kaldırıyor. *Şimdi ya da asla.*

Colborne'a dönüp onun yüz ifadesini taklit ediyorum. Saatini kontrol ediyor. "Biraz yürüyelim mi?"

"Sen nasıl istersen," dedim.

"Pekâlâ," dedi bana. Ve sonra Filippa'ya: "Geliyor musun?"

Başını sallıyor, bir şekilde aynı anda hem kaşlarını çatıyor hem de gülümsüyor. "Gerek yok," diyor. "Ben oradaydım."

Colborne'un gözleri kısıldı. Hiç istifini bozmadan koluma dokunuyor, "Akşama görüşürüz," diyor ve yemekhaneden çıkıp gidiyor, Colborne'un sorulmamış soruları arkasında havada asılı kalıyor.

Onun gidişini izliyor, sonra da "Ne kadarını biliyor?" diye soruyor.

"O her şeyi biliyor." Kaşlarını çatıyor, gözleri kalın kaşlarının altında neredeyse kayboluyor. "İnsanlar Filippa'yı hep unuttur," diye ekliyorum. "Ve sonra hep unutmamış olmayı dilerler."

İç çekiyor, sanki gerçekten hoşnutsuz olacak enerjisi yokmuş gibi. Kahvesini bir süre düşündükten sonra masanın üzerine bırakıyor. "Pekala," diyor. "Yolu göster."

"Nerede?"

"Sen benden daha iyi bilirsin."

Sessizim, düşünüyorum. Sonra oturuyorum. En iyi yer burası. Colborne isteksizce kıkırdadı. "Kahve ister misin?" "Hayır demezdim."

Köşede iki kahve fincanının durduğu mutfağa doğru gözden kaybolur. (En az on dört yıldır oradalar. Her zaman doludurlar ama ben öğrenciyken bile onları kimin doldurduğunu hiç görmedim). Geri geliyor

dolu bir fincanla önüme koyuyor. Az önce kalktığı sandalyeye otururken sütün girdabını izliyorum.

"Nereden başlamamı istersiniz?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "En iyisi neresi olduğunu düşünüyorsan. Bak Oliver, ben sadece ne olduğunu bilmek istemiyorum. Nasıl, neden ve ne zaman olduğunu da bilmek istiyorum. Anlamlandırmak istiyorum."

Uzun zamandır ilk kez, ortamdaki o küçük yırtık, neredeyse on yıldır iyileşmeye çalışan ruhumdaki siyah çürük zonkluyor. Eski duygular usulca geri geliyor. Acı-tatlılık, uyumsuzluk ve kafa karışıklığı.

"Ben olsam buna güvenmezdim," diyorum Colborne'a. "On yıl oldu ve ben hala bir anlam veremiyorum."

"O zaman belki bu ikimiz için de iyi olur."

"Belki."

Düşünceli bir şekilde kahvemi yudumluyorum. Güzel - hapishanede içtiğimiz kahverengimsi balçıktan farklı olarak tadı var, iyi günlerde bile bana sadece belli belirsiz kahveyi hatırlatıyordu. Sıcak, göğsümdeki şişen ağrıyı bir an için yatıştırıyor.

"Evet," diyorum hazır olduğumda. Kupa avuçlarımı ısıtıyor ve anılar bir uyuşturucu gibi içime akıyor, jilet gibi keskin, kristal berraklığında, kaleydoskopik. "Güz dönemi, 1997. Hatırlar mısın bilmem ama o yıl ılık bir sonbahardı."

SAHNE 1

Açılış gecesinden iki hafta önce tanıtım için fotoğraflarımızı çektirdik ve FAB tam bir tımarhane gibiydi. Fotoğraf çekirmek için kostümlere ihtiyacımız vardı ve Gwendolyn tatmin olana kadar herkes soyunma odalarından prova salonuna koşturuyor, kravat, gömlek ve ayakkabı değiştiriyordu. Bir önceki yılın seçimleri Frederick'e *Sezar*'ı bir başkanlık yarışı olarak yapma konusunda ilham vermişti, bu yüzden hepimiz Beyaz Saray adayları gibi giyinmiştik. Hayatım boyunca üzerime tam oturan bir takım elbise giymemiştim ve kendi yansımam beni birden fazla kez şaşırttı. İlk kez, yeterli çabayla yakışıklı olabileceğim fikrine kapıldım. (Daha önce kendimi sadece unutulabilir, zararsız bir şekilde çekici buluyordum; bu fikir, birlikte olduğum birkaç kızın beni sahnede Antonio ya da Demetrius olarak, sahne dışındaki yumuşak huylu halimden daha çok sevdiklerini fark etmeleriyle pekişmişti). Tabii ki sınıf arkadaşlarımın arasında görünmez de olabilirdim. Alexander, göğsünde parıldayan oniks bir tiepin ile parıldayan kömür grisi içinde bir mafya gibi görünüyordu. James, koyu mürekkep mavisi içinde tertemiz, küçük bir Avrupa monarşisinin veliahtı olabilirdi. Ama soluk inci grisi ve kan kırmızısı kravatıyla Richard, aramızdaki en etkileyici figürdü.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu takım onu gerçekten daha mı uzun gösteriyor?" Ben sordum,

Arka planımız olması için siyah bir perde kurdukları prova salonunun kapısından bakıyordum. Önce Richard'ı istediler, Gwendolyn'in dediği gibi "kampanya afişi çekimi" için.

James, "Bence egosu onu daha büyük gösteriyor," dedi.

Alexander aramızdakileri görebilmek için boynunu büktü. "Belki de öyledir. Ama inkar edemezsin, adam *iyi* görünüyor." Bana baktı ve ekledi, "Windsor düğümünü düzgün atmayı öğrenebilseydin sen de öyle olurdun."

Ben: "*Hala eğri mi?*"

Alexander: "Kendini gördün mü?"

Ben: "Sadece düzelt, olur mu?"

Alexander kravatımı düzeltmek için çenemi yukarı kaldırdı ve James'le fısıldaşmaya devam etti. "Dürüst olmak gerekirse, bunun için provalara bir gece ara verdiğimizize memnunum. Ne zaman Gwendolyn'in yorumuyla Lanet Çadır Sahnesi'ni yapsak, uzanıp ölmek istiyorum."

"Muhtemelen böyle hissetmeniz gerekiyor."

"Bakın, bir gösteriden sonra duygusal olarak tükenmiş olmayı beklerim, ama o sahneyi o kadar gerçek kılıyor ki sahne *dışında* size bakıyorum ve sizi öpmek mi yoksa öldürmek mi istediğime karar veremiyorum."

Bir kahkaha attım ve Alexander kravatımı çekiştirdi. "Kıvranmayı kes."

"Özür dilerim."

Filippa kızların soyunma odasından çıkıp arkamızda belirdi. (En az üç kostümü vardı; o anda giydiği ince çizgili bir pantolon takımıydı, hiç de hoş değildi). "Ne hakkında konuşuyoruz?" diye fısıldadı.

Alexander: "Yarın James'le öpüşebilirim." James:

"Şanslıyım."

Filippa: "Daha kötüsü de olabilirdi. Oliver'ın yüzüme kafa attığı *yaz ortasını* hatırlıyor musun?"

Ben: "Seni güzelce öpmeye çalıştım ama Puck aşk suyunu gözüme fışkırttığı için göremedim."

Alexander: "Bu cümlede o kadar çok ima vardı ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Odanın diğer ucundaki Gwendolyn ellerini çırpı ve "Bundan daha iyisini bulabileceğimizi sanmıyorum. Sırada ne var? Çiftler mi? Güzel." Bize doğru döndü ve "Filippa, git ve diğer kızları bul, olur mu?" diye seslendi.

"Çünkü beni burada başka bir nedenle istemeleri *mümkün değil*," diye mırıldandı Filippa ve tekrar soyunma odasında kayboldu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi James başını sallayarak, "baharda ona iyi bir rol vermezlerse diziyi boykot edeceğim."

Diğer kızlar görüldüğünde gardırobun onlar üzerinde daha fazla zaman harcadığı hemen anlaşılıyordu. Wren zevkli bir lacivert elbise giymişti, Meredith ise kıvrımlarını bir kat boya gibi saran kırmızı bir şey giymişti, saçları bir aslan yelesi gibi tüm hacmiyle açılmıştı.

"Bizi nerede istiyorlar?" Meredith sordu.

Alexander ona yukarıdan aşağıya bakarak, "Orta sayfadadır her halde," dedi. "Seni onun içine sokmak zorunda mı kaldılar?"

"Evet," dedi. "Ve beni bundan kurtarmak için beş kişiye ihtiyacım olacak." Kendini beğenmişlikten ziyade bu durumdan rahatsız olmuş gibiydi.

"Eh," dedi James, "eminim gönüllü sıkıntısı çekmeyiz." Bunu kendini beğenmiş bir şeymiş gibi söylemedi.

"James!" Gwendolyn havladı. "Sana ve kızlara dün burada ihtiyacım var."

Odanın içinde ilerlediler, Meredith pırıl pırıl rugan ayakkabılarıyla birbirine dolanmış uzatma kablolarının arasında dikkatle ilerliyordu.

"Yani," dedi Filippa, "artık kız bile sayılmıyorum."

"Alınma," dedi Alexander, "ama bu kıyafetin içinde değilsin."

"Koridorda sessizlik lütfen!" Gwendolyn arkasına bile dönmeden seslendi.

Filippa çürük bir elmayı ısırması gibi bir yüz ifadesi takındı. "Tanrım, bağışla beni," dedi. "Sigara içmeye gidiyorum."

Ayrıntıya girmedi ama girmesine de gerek yoktu. Gwendolyn ve fotoğrafçı Richard, Meredith, James ve Wren'i ışıkların altına yerleştirirken, bariz kayırma gösterisini görmezden gelmek imkansızdı. Gwendolyn onu ve Wren'i itip kakarken içimi çektim ve James'i izledim - kameranin farkında bile değildi, istemeden de olsa çekiciydi. Alexander kulağıma eğilip "Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" dediğinde sadece yarı yarıya dinliyordum.

"Ha?"

"Tamam, bir dakikalığına dikkatini ver ve *sonra* bana bir şey görüp görmediğini söyle.

o."

İlk başta neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama sonra bir şey gördüm; Richard'ın eli Meredith'in sırtını okşarken Meredith'in ağzının kenarındaki bir seğirme. Yan yana duruyorlardı, hafifçe birbirlerine doğru dönmüşlerdi ama Meredith, Calpurnia'ya, mükemmel politikacı eşine benzemiyordu, dikkati dağılacak kadar tapıyordu. Eli Richard'ın yakasında düz duruyordu ama orada sert ve doğal görünmüyordu. Fotoğrafçının talimatıyla bir kolunu onun beline doladı. Kadın kendi kolunu zar zor kaldırdı, böylece dirsekleri birbirine değmiyordu.

"Cennette sorun mu var?" Alexander önerdi.

Cadılar Bayramı "olayından" sonra, aklımda kaldığı kadarıyla, hepimiz büyük ölçüde olağan dışı bir şey olmamış gibi davranmış, bunu biraz fazla ileri giden sarhoş bir eşek şakası olarak değerlendirmiştik. Richard James'e göstermelik bir özür teklif etti ve bu da orantılı bir samimiyetsizlikle kabul edildi ve o noktadan sonra birbirlerine karşı son derece samimi davrandılar. Geri kalanımız normale dönmek için övgüye değer bir çaba sarf ediyordu. Meredith beklenmedik bir istisnaydı: Kasım ayının ilk birkaç günü Richard'la hiç konuşmayı reddetti.

"Yine aynı odada yatmıyorlar mı?" diye sordum. "Dün gecedan beri değil."

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Kızlar bana bir şeyler anlatıyor."

Yan gözle ona baktım. "İlginç bir şey var mı?"

Bana hızlıca bir göz attı ve "*Hiçbir* fikrin yok" dedi.

Ne olduğunu sormamı istediğini anlayabiliyordum, o yüzden sormadım. Meredick'le olan durum hakkında bir sonuca varmayı umarak kapıdan geri baktım ama başka bir küçük hareket dikkatimi dağıttı. Gwendolyn'in talimatıyla Wren başını James'in omzuna yaslamak için eğdi.

Alexander, "Mükemmel bir Amerikalı çift gibi görünmüyorlar mı?" diye sordu.

"Evet." Kamera parladı. James, Wren'in saçının bir tutamıyla boş boş oynadı ama ensesinde, fotoğrafçının yakalayamayacağından oldukça emin olduğum bir yerde. Kaşlarımı çattım, gözlerimi kısarak odaya baktım.

"Alexander, sen de benim gördüğümü görüyor musun?"

Bakışlarımı sadece belli belirsiz bir merak gösterisiyle takip etti. James Wren'in bir tutam saçını parmağına dolamaya devam etti. İkisinin de bunu yaptığının farkında olup olmadığını anlayamadım. Wren gülümsedi -belki de kamera için- sanki bir sırrı varmış gibi.

Alexander bana tuhaf, üzgün bir bakış attı. "Bunu şimdi mi görüyorsun?" dedi. "Oh, Oliver. Sen de en az onlar kadar habersizsin."

SAHNE 2

Ertesi geceki kostümlü prova, tamamlanmış bir set üzerindeki ilk provamızdı. On iki büyük Toskana sütunu üst platformda yarım bir daire oluşturuyordu ve sığ beyaz basamaklardan oluşan bir merdiven, Kase adını verdiğimiz yere iniyordu: zeminde, kötü şöhretli suikastın gerçekleştiği, sekiz fit çapında düz bir suni mermer disk. Sütunların arkasındaki bez yumuşak bir şekilde parlıyor, alacakaranlık morundan gün doğumunun turuncu allığına kadar göksel renklerin tam bir spektrumunda dönüyordu.

Yeni bir set her zaman erken provalar sırasında beklemediğimiz zorluklar çıkarırdı ve hepimiz Şato'ya huysuz ve ağırlı bir şekilde dönerdik. James ve ben hemen kuleye çıktık.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu koşu bir şekilde on saat mi sürdü?" Yatağıma geri geri düşerek sordum. Yatak beni yakaladı ve inledim. Saat gece yarısını geçmişti ve biz beşten beri ayaktaydık.

"Öyle hissediyorum." James yatağının kenarına oturdu ve ellerini saçlarında gezdirdi. Başını tekrar kaldırdığında dağınık ve yorgun, hatta biraz hasta görünüyordu. Yüzünde yeterince renk yoktu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "İyi misin?"

"Neden?"

"Gerçekten, bilmiyorum, bitkin görünüyorsun." "İyi uyuyamıyorum."

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Sanki soruyu anlamamış gibi gözlerini kırptırdı, sonra da "Hayır, önemli değil" dedi. Ayağa kalktı ve ayakkabılarını çıkardı.

"Emin misin?"

Kot pantolonunun düğmelerini açıp yere doğru kaymasına izin verirken bana sırtını döndü. "Ben iyiyim." Sesi düz ve yanlışı geliyordu, sanki birisi

piyanoda yanlış bir nota çaldı. Kendimi yataktan kaldırdım ve yavaşça odanın onun tarafına geçtim.

"James," dedim, "yanlış anlama ama sana inanmıyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı. "*Hayatımda hiç / Bu kadar alçakgönüllü bir meydan okuma duymadım.* Beni çok iyi tanıyorsun." Kot pantolonunu katladı ve yatağının ayakucuna bıraktı.

"Öyleyse bana sorunun ne olduğunu söyle."

Tereddüt etti. "Bunu kendine saklayacağına dair bana söz vermelisin."

"Evet, tabii ki."

"İstemeyeceksin," diye uyardı.

"James," dedim daha ısrarla, "neden bahsediyorsun?"

Cevap vermedi - sadece gömleğini çıkardı ve konuşmadan iç çamaşırlarıyla orada durdu. Şaşkın ve açıklanamaz bir şekilde endişeli bir şekilde ona baktım. Ağzımda bir düzine farklı soru birbirine karıştı, sonra kendi beceriksizliğim yüzünden yere baktım ve bana ne göstermeye çalıştığını anladım.

"Aman Tanrım." Her iki bileğinden tutup kendime doğru çektim, önceki anın zilleti unutulmuştu. Dirseklerine kadar uzanan kollarının alt kısımlarında çiğ, canlı mavi çürükler vardı. "James, bu da *ne*?"

"Parmak izleri."

Elektrik çarpmış gibi sol kolunu bıraktım. "Ne oldu?"

"Suikast sahnesi," dedi. "Onu son kez bıçakladığımda dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarımı tutuyor ve... şey."

"Bunu gördü mü?"

"Tabii ki görmedi."

"Ona göstermelisin," dedim. "Sana zarar verdiğinin farkında bile olmayabilir."

Bir anlık kızgınlıkla bana baktı. "En son ne zaman birinin üzerinde böyle bir iz bıraktın ve bunu yaptığını bilmiyordun?"

"Daha önce hiç kimsede böyle bir iz bırakmamıştım." "Kesinlikle. Bırakmış olsaydın bilirdin."

Hâlâ diğer bileğini tuttuğumu fark ettim ve aniden bıraktım. Sanki daha önce onu ileri doğru çeki-yormuşum gibi dengesiz bir şekilde geriye doğru sallandı. Parmaklarını kolunun iç kısmında gezdirdi, ağzını açmaya korkuyormuş gibi alt dudaklarını sertçe ısır-dı, ağzından çıkabileceklerden korkuyordu.

Birdenbire öfkelen-dim, nabzım kulaklarımda hafifçe atmaya başladı. Richard'a James'e verdiği her bir morluk için on morluk vermek istiyordum, ama onu asla incitmeyi umamazdım, bu şekilde değil ve kendi yetersizliğim beni her şeyden daha çok öfkelen-dirdi.

"Frederick ve Gwendolyn'e bunu yaptığını söylemelisin," dedim, kastettiğimden daha yüksek sesle.

"Muhbir gibi mi?" James söyledi. "Hayır, teşekkür ederim." "Sadece Frederick o zaman."

"Hayır."

"*Bir şey söylemek zorundasın!*"

Beni bir adım geriye itti. "*Hayır, Oliver!*" Uzaklara, odanın boş bir köşesine baktı. "Bana tek kelime etmeyeceğine söz vermiş-tin, o yüzden söyleme."

Sanki bir şey beni sokmuş gibi küçük bir acı hissettim. "Bana nedenini söyle." "Çünkü ona bu zevki tattırmak istemiyorum," dedi. "Eğer o Bana ne kadar kolay zarar verebileceğini biliyor, onu ne durduracak?" Gözleri tekrar yüzüme dikildi, gri bir parıltıyla. Yalvaran ve endişeli. "İşe yaramadığını düşünürse vazgeçecektir. Bu yüzden bana hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver."

Bağırsaklarım sanki biri karnıma tekme atmış gibi sıkıştı. Söylemek istediğim şey zordu, ulaşılmazdı, ulaşılamazdı. En yakın yatak direğini kavradım ve ona yaslandım. Başım şaşkınlık, öfke ve tanımlayamadığım başka bir şeyle ağırlaşmıştı.

"James, bu çok boktan."

"Biliyorum."

"Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey. Henüz değil."

SAHNE 3

Ertesi gece kostümlü prova sırasında gözlerimi Richard'dan ayırmadım ama ne olduysa oldu, çok ileri gittiğinde onu izleyen tek kişi ben değildim.

Brutus'un komplocularla görüşmesini, Portia ile görüşmesini ve Ligarius ile görüşmesini içeren Perde II, Sahne 1'i yeni bitirmiştik. (Wren ve Filippa sahnenin sağından çıkmışlardı ve perdenin arkasından merakla bakıyorlardı. James, Alexander ve ben sol sahneden çıktık ve bir sonraki girişimiz için kanatların yoğun karanlığında huzursuzca bekledik: Üç-Bir, suikast sahnesi.

"Sence ne kadar zamanım var?" Alexander omzunun üzerinden boğuk bir fısıltıyla sordu.

"Sigara içmek için mi?" Dedim. "Yeter, şimdi gidersen." "Eğer geç kalırsam, beni oyala."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Bir cümleyi unutmuş gibi davran." "Ve Gwendolyn'in gazabını mı çağırayım? Hayır."

Wren sahnenin karşı tarafında parmağını dudaklarına götürdü ve James bir dirseğiyle Alexander'ı dürttü. "Konuşmayı kes. Diğer taraftan seni duyabilirler."

"Hangi sahne bu?" Alexander daha alçak bir sesle sordu.

Richard çoktan içeri girmişti -çarşafsız ve paltosuz- ve tükenmez ikinci sınıflarımızdan birinin canlandığı bir hizmetçiyle konuşuyordu.

"Calpurnia," diye mırıldandım.

Sanki onu bir şekilde çağırmışım gibi, Meredith ortadaki iki sütunun arasında, yalınayak ve kısa ipek bir bornoz giymiş, kollarını sıkıca

katlanmış.

Alexander nefesinin altında ıslık çaldı. "Bacaklarına bakar mısın? Sanırım bilet satmanın bir yolu da bu."

"Biliyor musun," dedi James, "diğer erkeklerden hoşlanan bir çocuk için çok fazla heteroseksüel yorum yapıyorsun."

Alexander: "Meredith için bir istisna yapabilirim ama o cübbeyi giyiyor olması gerekir."

James: "İğrençsin." Alexander:

"Uyum sağlayabilirim."

Ben: "Kapa çeneni, bunu duymak istiyorum."

James ve Alexander anlamadığım ve görmezden gelmeyi tercih ettiğim bir bakış alışverişinde bulundular.

"*Ne demek istiyorsun, Sezar? Yürümeyi mi düşünüyorsun?*" Meredith, hizmetçi dışarı çıktığında sordu. "*Bugün evinden dışarı çıkmayacaksın.*" Bir eli kalçasında, karanlık ve yargılayıcı bir ifadeyle duruyordu. Son gördüğümünden bu yana sahne değişmişti; Meredith Kaseye inmişti ve rüyasını anlatırken bir uyarıdan çok tehdide benziyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Richard'ın buna hiç tahammülü yoktu.

"Şey," dedi Alexander, "ben olsam evde kalacağına güvenmezdim."

Hizmetçi tekrar içeri girdi, ikisiyle aynı sahnede olmaktan bile korktuğu belliydi.

Richard: "*Büyücüler ne diyor?*"

Hizmetçi: "*Bugün seni harekete geçirmek istemiyorlar.*

Bir sununun bağırsaklarını çıkarmak,

Canavarın içinde bir kalp bulamadılar."

Richard Meredith'in üzerine yürüdü.

Richard: "*Tanrılar bunu korkaklığın utancıyla yapıyor: Sezar kalbi olmayan bir canavar olmalı,*

Eğer bugün korkudan evde kalacaksa!

Hayır, Caesar kalmayacak."

Adam kadının omuzlarını kavradı ve kadın adamın pençesinde iki büküm oldu.

"Bu engelleme mi?" diye sordum. Ne James ne de Alexander cevap verdi.

Richard: *"Tehlike, Sezar'ın ondan
daha tehlikeli olduğunu çok iyi biliyor:
Biz iki aslanız bir günde çöpe atılan,
Ve ben daha yaşlı ve daha korkunç-
"*

Meredith kıpırdandı ve acı dolu bir çığlık attı. Filippa karşı kanattan gözüme takıldı ve zar zor başını salladı.

"*Ve Sezar,*" diye bağırdı Richard, "*ileri gidecek!*" Meredith'i o kadar sert bir şekilde itti ki Meredith dengesini kaybetti ve geriye, merdivenlere doğru düştü. Kendini yakalamak için kollarını savurdu ve dirseği tahtaya çarptığında keskin bir *çatırtı duyuldu*. Cadılar Bayramı'nda hissettiğim aynı kindar refleks beni öne doğru itti -ne yapmak için, hiçbir fikrim yoktu- ama Alexander omzumu tuttu ve fısıldadı, "Sakin ol, kaplan."

Meredith saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve geniş, kızgın gözlerle Richard'a baktı. "Özür dilerim, az önce ne oldu öyle?" demeden önce salon, ışıkların yumuşak vızıltısı dışında bir anlığına sessizliğe büründü.

"Durun!" Gwendolyn evin arkasından bağırdı, sesi tiz ve uzaktı.

Meredith ayağa kalktı ve elinin tersiyle Richard'ın göğsüne vurdu. "O da neydi öyle?"

"*Ne neydi?*" Anlaşılmaz bir nedenden ötürü adam ondan daha da kızgın görünüyordu.

"Bu engelleme değildi!"

"Bak, bu büyük bir an, *kendimi* kaptırdım-" "Ve sen de *beni lanet merdivenlere atmaya mı* karar verdin?"

Gwendolyn orta koridorda koşuyor ve "Durun! Durdurun şunu!" diye bağıırıyordu.

Richard Meredith'in kolunu tuttu ve onu öpebileceği kadar yakına çekti. "Şu anda gerçekten olay mı çıkaracaksın?" dedi. "Ben olsam yapmazdım."

Bir küfür savurdum, Alexander'ın elini omzumdan indirdim ve James hemen arkamdayken sahneye koştum. Ama Camilo oraya varmıştı.

Önce ön sıradan zıpladı. "Oha," dedi. "Ayrılın. Hadi, sakinleşin." Aralarına bir kolunu soktu ve Meredith'i Richard'dan uzaklaştırdı.

"Burada neler oluyor?" Gwendolyn sahnenin kenarına ulaştığında şöyle dedi.

Meredith, Camilo'yu iterek, "*Dick* biraz doğaçlama blok yapmaya karar verdi," dedi. Adamın eli koluna değdiğinde irkildi ve gözleri aşağı kaydı; kolundan bir damla kan süzüldü. Yarısı James'e, yarısı Meredith'e olmak üzere üst üste binen ve kafası karışan öfkem göğsümde kabardı ve Richard'ı orkestra çukuruna itmek için intihara meyilli bir dürtüyle savaşıarak dışlarını birbirine geçirdim.

Meredith parmak uçlarındaki kırmızı lekelere bakarak, "Kanıyor," dedi. "Seni orospu çocuğu." Döndü ve perdeleri arkaya doğru savurdu, "Meredith, bekle!" diye seslenen Gwendolyn'i duymazdan geldi.

Richard'ın öfkesi bozuk bir ampul gibi yanıp söndü ve onu huzursuz görünmeye itti.

"Herkes on tane alsın," dedi Gwendolyn geri kalanımıza. "Kahretsin, on beş tane alın.

Şimdi ara veriyoruz. Gidin."

İlk hareket edenler ikinci ve üçüncü sınıflar oldu, birbirleriyle fısıldaşarak ikiye ikiye salonu terk ettiler. Alexander'ın arkamda dolaştığını hissettim ve rahat bir nefes aldım.

"Camilo, onun iyi olduğundan emin olur musun?" Gwendolyn sordu. Adam başını salladı ve sahneden çıktı. Richard'a döndü. "Git ve o kızdan özür dile," diye emretti, "ve Tanrı yardımcım olsun, böyle bir şey daha yapma yoksa Oliver'a repliklerini öğretirim ve açılış gecesi ön sıradan izlersin."

"Özür dilerim."

"*Benden* özür dileme," dedi ama öfkesi çoktan yerini kızgınlığa bırakmıştı.

Richard neredeyse alçakgönüllülükle başını salladı ve onun evin tepesine doğru yavaş adımlarla yürüyüşünü izledi. Arkasını dönene kadar

Diğer beşimizin de orada durmuş ona baktığını fark etti. "Oh, sakın ol," dedi. "Onu gerçekten incitmedim. O sadece kızgın."

Yanımda James yumruklarını öyle sıkımişti ki kolları titriyordu. Ayaklarımı kaydurdım, hareketsiz duramayacak kadar tedirgindim. Alexander öne doğru eğildi, sanki gerekirse kendini ikimizle Richard'ın arasına atmaya hazırdı.

"Tanrı aşkına," dedi Richard, kimse cevap vermeyince. "Hepiniz onun nasıl bir drama kraliçesi olduğunu biliyorsunuz."

"Richard!" Wren söyledi.

Suçlu görünüyordu ama sadece bir an için. "Gerçekten," dedi, "hepinizden de özür dilemem mi gerekiyor?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Filippa, kulaklarımda kendi nabzımın sesini duymamı engelleyen sakın ve düzgün bir sesle. "Neden yapasın ki? Sadece koşumuzu böldün, Gwendolyn'in blokajını mahvettin, Milo'yu bir kavgayı ayırmaya zorladın, muhtemelen bir kostümü mahvettin, belki sete zarar verdin ve arkadaşlarımızdan birini yaraladın - bu ilk kez de olmuyor. Şimdi Oliver tüm repliklerini öğrenmek, rolünü oynamak ve kaçınılmaz olarak yine çuvalladığında gösteriyi kurtarmak zorunda kalabilir. Ve sen bunu Meredith'in drama kraliçesi olmasına bağlayacak kadar taşaklı mısın?" Mavi gözleri donmuş gibi soğuktu. "Biliyorsun *Rick*, insanlar senin saçmalıklarına daha fazla tahammül edemeyecek."

Adamın cevap vermesine fırsat vermeden ona sırtını döndü ve sekmelerin arasında kayboldu. Hepimizin söylemek istediği şeyi söylemişti ve gerginlik çok az da olsa azalmıştı. Ben nefes verdim; James yumruklarını çözdü.

Ağzını tekrar açtığında Wren, "Yapma Richard," dedi. Kadın tiksintiden farksız, gergin ve kısık bir ifadeyle başını salladı. "Sadece yapma." Ve Filippa'yı takip etti.

Richard burnunu çekti, sonra bana, James'e ve Alexander'a "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Alexander, "Sanırım o her şeyi halletti." Kanatlardan çıkmadan önce bana ve James'e uyarıcı bir bakış attı, ceplerinde sigara kâğıtlarını karıştırmaya başlamıştı bile.

Sadece üçümüz kalmıştık. James, Richard, ben. Barut, ateş, fitil.

Richard ve James sanki ben orada değilmişim gibi bir süre birbirlerine baktılar ama ikisi de konuşmadı. Aralarındaki sessizlik dengesiz ve istikrarsızdı. Bekledim, ne yöne eğileceğini merak ettim, endişe tüm kaslarımın derimin altında gerilmesine neden oldu. Sonunda James, Richard'a küçük bir gülümseme verdi -küçük bir zafer parıltısı- sonra döndü ve Alexander'ı dışarı kadar takip etti.

Richard'ın gözleri üzerime dikildi ve içimi yakıp geçeceklerini düşündüm.

"Henüz konuşmalarımı öğrenmeye başlamayın," dedi.

Ve beni sahnede yalnız bıraktı. Sessizdim. Hareketsizdim. Kendi tahminime göre, *anlamsız*. Ateşi olmayan ve tutuşturacak hiçbir şeyi olmayan bir fitil.

SAHNE 4

Oyunumuzu bitirdiğimizde (neyse ki başka bir olay olmadan) soyunma odalarından kaçtım. Herkesin gittiğini düşünene kadar lobide gizlendim, sonra tiyatroya geri döndüm. Salon ışıkları kapatılmıştı ve uyuşmuş ellerimle koltukların arasında dolaştım, karanlıkta diz kapaklarıma vurmak için uzanan kolçaklara homurdandım.

Erkekler soyunma odasına girdiğimde çapraz ışıklar vızıldadı ve boş olduğunu görünce rahatladım. Bir duvardaki aynalar bana kendi yansımamı gösteriyordu ve bir kostüm rafı, bir düzine oyuncunun her biri için iki veya üç takım elbise ile sıkıca paketlenmiş olarak diğerine doğru itildi. Tiyatronun çöpleri her yere saçılmıştı - unutulmuş giysiler, taraklar ve saç jölesi, kırık göz kalemi kalemleri.

Bir kez olsun diğer dört çocukla dirsek dirseğe gelmeden kostümümü çıkarmaya başladım. Normalde boş *alan* lüksü hoşuma giderdi ama ikinci perdedeki felaketin etkisinden henüz tam olarak kurtulamamıştım ve odayı Richard'la paylaşmak zorunda olmadığım için belli belirsiz rahatlamıştım. Gömleğimi, ceketimi ve pantolonumu dikkatlice bir askıya astım, sonra ayakkabılarımı rafın altına yerleştirdim. Kendi giysilerim odanın her tarafına dağılmıştı, muhtemelen V. Perde'nin ardından herkesin giyinip eve gitmek için çırpındığı çılgınlık sırasında toplanıp atılmışlardı. Kot pantolonumu bir köşede buruşmuş, gömleğimi aynanın üzerinde asılı buldum. Çoraplarımdan biri tezgahın altına saklanmıştı ama diğeri hiç ortaya çıkmamıştı. Ağır ağır bir sandalyeye çöktüm ve ayakkabılarımı giymeyi henüz bitirmiştik ki kapı gıcırdayarak açıldı.

"İşte buradasın," dedi Meredith. "Nereye gittiğini bilmiyorduk."

Üzerinde hâlâ bornoz vardı. Ona bir kez bakma riskini göze aldım, sonra yoğun bir şekilde ayakkabılarımı bağlamaya odaklandım. "Sadece biraz alana ihtiyacım vardı.

Nefes al," dedim. "Ben iyiyim."

Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim ama o önümdeydi, çerçeveye yaslanmıştı, bir bacağı flamingo gibi kıvrılmıştı, dizi ayak bileğinin kıvrımına mükemmel bir şekilde sıkışmıştı. İfadesinde içe dönük ve belirsiz bir şey vardı, ama yüzü kızarmıştı, sanki öfkenin sıcaklığı onu tam olarak terk etmemiş gibiydi.

"Meredith, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Dikkat dağıtmak için belki." Yarım bir gülümseme sundu, beni yakalamamı bekledi.

üzerinde.

Anlayışım bana elektrik şoku gibi küçük bir sarsıntıyla çarptı ve geriye yaslandı, ondan uzaklaştı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Gerçekten kafası karışmış, neredeyse sabırsız görünüyor; kendime onun doğal bir oyuncu olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

"Çünkü bu tür oyunlarda insanlar zarar görür," dedim. "Şu anda Richard'ı pek umursamıyorum ama onlardan biri olmak da istemiyorum."

Gözlerini kırıştırdı ve sabırsızlığı gitmiş, yerine daha yumuşak, kendinden emin bir şey gelmişti. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi. Sanki beni ürkütmekten korkuyormuş gibi temkinli bir şekilde yaklaştı. Felç olmuş bir halde ipeğin teninde su gibi hareket edişini izliyordum. Köprücük kemiğinin altında bir çürük şişmeye başlamıştı bile ve Richard'ın ellerini ve ne kadar zarar verebileceğini düşünmeden edemiyordum.

"Aklıma gelebilecek biri var," dedim.

"Onu düşünmek istemiyorum." Sesinde, ne olduğunu hemen anlayamadığım ham, hassas bir nitelik vardı: utanç.

"Doğru, dikkatinin dağılmasını istiyorsun." "Oliver, öyle değil."

"Gerçekten mi? O zaman nasıl bir şey?" Umutsuz bir soruydu. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum - onu korkutmak, baştan çıkarmak ya da meydan okumak; blöfünü görmek, elini zorlamak, bana göstermesini sağlamak. Belki de hepsi birden.

Yapmadığı tek şey onu caydırmaktı. Hâlâ bana bakıyordu, ama daha önce hiç bakmadığı bir şekilde, umursamaz bir şekilde

deniz camı gözlerinde parlıyordu. "İşte böyle."

Ellerini göğsümde hissettim, avuç içleri gömleğimin ince kumaşında sıcacıktı. Kalbim onun dokunuşuyla tekledi ve aniden bornozun altında bir şey giyip giymediğini merak ettim. Bir yanım onu yırtıp çıkarmak istiyordu, diğer yanım ise kafasını duvara vurup aklını başına getirmek istiyordu. Bana doğru eğildi ve vücudunun baskısı tüm mantıksal itirazlarımı alaşağı etti. Ellerim iznim olmadan otomatik olarak hareket etti, belinin kıvrımını bulmak için yükseldi, ipeği teninde yumuşattı. Parfümünün kokusunu alabiliyordum, tatlı, gür ve baştan çıkarıcı, egzotik bir çiçeğin kokusu. Boynumun arkasında yumuşak bir ısrarla duran parmakları yüzümü kendine doğru çekti. Nabzım kulaklarımda kreşendo yapıyor, hayal gücüm haince ilerliyordu.

Başımı aniden çevirdim ve burnumun ucu yanağına değdi. Eğer onu öpersem, arkasından ne gelirdi? Durmak için kendime güvenmiyordum.

"Meredith, bunu neden yapıyorsun?" Ağzına bakmadan ona bakamıyordum.

"İstiyorum."

Gizli kalmış tüm öfkem asit gibi fokurdamaya başladı.

"İstiyorsun," dedim. "Neden? James sana dokunmadığı ve Alexander kızlardan hoşlanmadığı için mi? Richard'ı öfkelenlendirmek istediğin ve bunu yapmanın en kolay yolu ben olduğum için mi?" Onu geriye ittim, böylece artık birbirimize dokunmuyorduk. "Öfkelendiğinde nasıl olduğunu bilirsin. Çok tatlısın ama buna değmezsin."

Son sözcükler ben onları yakalayamadan, ne kadar korkunç olduklarını bile fark edemediğimden ağzımdan çıkmıştı. Bir an hareketsiz bir şekilde bana baktı. Sonra döndü ve kapıyı kırarak açtı. "Biliyor musun, sanırım haklısın," dedi. "İnsanların canı yanıyor."

Kapı arkasından kapandığında, iki ay önce Gwendolyn'in sınıfındaki ilk günümüze geri döndüm. Bu kadar güzel olması çıldırtıcıydı ama bu onun geri kalanını daha mı az gerçek yapıyordu? Bir elimi yüzümde gezdirdim, midem bulanıyordu. "Lanet olsun," dedim sessizce. Tek yapabildiğim buydu.

Eşyalarımı topladım, çantamı omuzladım ve binadan çıktım, artık ikimize de öfkeliydim. Kale'ye döndüğümde, Kule'ye çıkarken onun kapısının önünde durakladım. Aklımdan serseri bir şiir dizesi geçti. *Cesaret, dostum; acı çok fazla olamaz.*

Buna inanmamam gerektiğini biliyordum.

SAHNE 5

Ertesi sabah James yediyi biraz geçe beni yataktan kaldırıp koşuya çıkardı. Kollarındaki morluklar çürümüş bir yeşile dönüşmüştü ama üzerinde kolları bileklerine kadar çekilmiş bir sweatshirt vardı. O sırada hava yeterince soğuktu ve bu durum tuhaf görünmüyordu.

Sık sık gölün güney tarafındaki ormanın içinden geçen dar patikalarda koşardık. Hava serin ve keskindi, sabah hava kapalıydı, nefesimiz uzun beyaz tüyler halinde çıkıyordu. İki millik bir döngü boyunca birlikte iyi bir tempo tutturduk, kısa ve kesik kesik konuşuyorduk.

"Dün gece nereye gittin?" diye sordu. "Son perdeden sonra seni bulamadım."

"Richard'la yakın mesafede uğraőmak istemediğim için lobide bekledim."

"Meredith sana tuzak mı kurdu?"

Kaşlarımı attım. "Nereden biliyorsun?"

"Olabileceğini düşündüm."

"Neden?"

"Sadece son zamanlarda sana bakma őekli."

Bir köke takıldım ve biraz arkasına düştüm, sonra yetişmek için hızımı iki katına çıkardım.

Ben: "Bana nasıl bakıyordu?"

James: "Sanki o bir köpekbalığı ve sen de kayıtsız bir fok balığısın."

Ben: "Neden son zamanlarda herkes beni tanımlamak için bu kelimeyi kullanıyor?" James: "Başka kim sana kürklü fok dedi?"

Ben: "O değil. Boş ver."

Bir süre yere bakıp düşündüm. Ne zaman nefes alsam sol tarafımdaki sızı őiddetleniyordu. Hava toprak ve herdem yeşil kokuyordu.

ve yaklaşan kış.

"Peki, bana ne olduğunu anlatacak mısın?" James sordu.

"Ne?"

"Meredith ile." Bunu hafifçe, alay ederek söyledi ama içinde bir endişe de vardı. Suçluluk duygusu yüzümü zaten yorgun olan yüzümden daha sıcak hale getirdi.

"Hiçbir şey olmadı,"

dedim. "Hiçbir şey mi?"

"Pek sayılmaz. Ona Richard'ın bir sonraki kum torbası olmakla ilgilenmediğimi söyledim ve gitti."

"Tek sebep bu mu?" Ses tonundan ikna olmadığı anlaşılıyordu.

"Yani, bilmiyorum." Gecenin büyük bir bölümünde uyanık kalıp sahneyi kafamda tekrarlamış, son birkaç kelime üzerinde kafa yormuş, bunun yerine söylemem gereken binlerce şeyi düşünmüş, farklı bir şekilde olmasını dilemiştim. Meredith'e karşı bağışıklığım varmış gibi davranamazdım; ona her zaman hayranlık duymuştum ama güvenli bir mesafe olduğunu düşündüğüm bir mesafeden. Yaklaşarak kafamı karıştırmıştı. Beni gerçekten istediğine inanmıyordum, sadece en kolay hedefin ben olduğumu düşünüyordum. Ama bunu James'e itiraf edemiyordum - çünkü utanıyordum ve yanıldığımdan korkuyordum.

Beni izledi, detaylandırmamı bekledi.

"Alexander'ın geçen gün söylediği gibi," dedim ona. "Onu öpmek mi yoksa öldürmek mi istediğime karar veremedim." Kış için henüz güneye uçmamış olan kuşların cıvıltılarının yumuşattığı garip bir sessizlik içinde koşmaya devam ettik. Kale'ye giden patikayı geçtik ve Salon'a doğru dik yokuşu tırmanmaya başladık. Yolun yarısına geldiğimizde "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Meredith

hakkında mı?"

"Evet."

"Meredith hakkında ne hissettiğimi biliyorsun," dedi, başka soruların cesaretini kıran bir kesinlik notuyla. Ama bu gerçekten bir cevap değildi - söylenmemiş, dişlerinin ardına hapsolmuş bir şey vardı. Onunla konuşmak istedim.

Ne düşündüğünü biliyordu ama nasıl soracağını bilmiyordu, bu yüzden yolun geri kalanını konuşmadan tepeye tırmadık.

Salonun arkasındaki geniş çimenliğe indiğimizde baldırlarım yanıyordu, iki büklüm olmuş, zor nefes alıyordum. Vücutlarımız soğudukça Kasım soğuğu içeri girdi. Gömleğim sırtıma yapışmış, boncuk boncuk ter saçlarımdan ve şakaklarımdan aşağı kayıyordu. James'in yüzü ve boğazı ateş kırmızısı parlıyordu ama cildinin geri kalanı uykusuzluktan solgundu ve bu tezat onu belirgin bir şekilde hasta gösteriyordu.

"Su mu?" Dedim. "İyi
görünmüyorsun." Başını salladı.
"Evet."

Islak çimenlerin üzerinden yemekhaneye doğru yürüdük. Cumartesi günü sabah sekizde, çoğunlukla boştu. Birkaç öğretmen ve erken kalkanlar, önlerinde kahve fincanları ve kahvaltı tabaklarıyla sessizce kitap okuyorlardı. Bir masada, siyah tayt giymiş bir grup dansçı uzun bacaklarını uzatıyordu. Bir diğerinde ise bir koro müziği öğrencisi, belki de akşamdan kalma olmanın ses telleri üzerindeki etkilerini gidermeyi umarak, sıcak suyla dolu bir mısır gevreği kâsesinden çıkan buharı içine çekiyordu. Posta kutularının bulunduğu uzak duvarın dibinde küçük ve karışık bir grup birikmişti.

"Bunun neyle ilgili olduğunu düşünüyorsun?"

diye sordum. James yüzünü buruşturdu.

"Oldukça iyi bir fikrim var."

Onu takip ettim ve küçük kalabalık geçmemize izin vermek için kolayca ayrıldı.

-Belki kızardığımız ve terlediğimiz içindir ama belki de değildir.

Duvarın ortasında genel kampüs duyuruları için ayrılmış uzun bir mantar pano vardı. Genellikle kulüp ilanları ve özel ders reklamlarıyla doluydu ama o gün diğer her şey Richard'ın devasa bir kampanya posterinin arkasına gizlenmişti. Yakışıklı yüz hatları koyu siyah gölgelerle keskinleştirilmiş, tek renkli kırmızıyla izleyiciye bakıyordu. Kravatının tertemiz düğümünün altında, ancak üretim bilgilerini detaylandıran daha küçük metnin üzerinde beyaz blok harfler ilan ediyordu,

James ve ben, incelemeye gelen diğer insanların çoğunun ilgisini kaybedip uzaklaşmasına yetecek kadar uzun süre ona baktık.

"Şey," dedi, "bu insanların dikkatini çekecektir."

Hâlâ bakıyordum ve James'in daha fazla sinirlenmemesine sinirlenmiştim. "Siktir et bunu," dedim. "Önümüzdeki iki hafta boyunca her duvardan Büyük Birader gibi beni izlemesini istemiyorum."

"O dar dünyayı / Bir Colossus gibi yönetiyor," diyor du James, "ve biz küçük adamlar / Onun devasa bacaklarının altında yürüyor ve kendimize onursuz mezarlar bulmak için / Etrafı gözetliyoruz."

"Onu da siktir et."

"Alexander gibi konuşmaya başladın."

"Üzgünüm ama dün gecedен sonra Richard'ın kafamı koparma ihtimali yüzde yüz arttı."

"Bir dahaki sefere Meredith sana saldırdığında bunu aklında tut."

"Tam olarak öyle değildi," dedim ve hemen konuşmamış olmayı diledim.

"Dikkatli ol Oliver," dedi bilerek, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Çok fazla güveniyorsun. Bunu bana da ilk yıl yapmıştı. Ses dersinde ortaktık - şu garip mırıldanma şeyi. Hatırladın mı?"

"Bekle, ne yaptı?"

"Beni istediğine karar verdi ve benim de onu istediğimi varsaydı, çünkü herkes öyle yapmaz mı? Ona hayır dediğimde fikrini değiştirdi. Hiç olmamış gibi davrandı ve onun yerine Richard'ın peşinden gitti."

"Ciddi misin sen?"

Cevap olarak bana alaycı bir bakış attı.

"Tanrım." Uzaklara, yemekhanenin etrafına baktım, herkesin ne tür sırlar sakladığını merak ediyordum. Diğer insanların iç dünyalarını ne kadar az merak ediyorduk. "Neden bana söylemedin?"

"Önemli görünmüyordu."

Wren'in bir tutam saçını parmağında döndürdüğünü düşündüm ve "Hazır konu açılmışken bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır. Gerçekten." Eğer bir şey saklıyorsa, ifadesi -rahat, etkilenmemiş- bunu ele vermiyordu. Belki de Alexander haklıydı ve James ile ben de aynı derecede habersizdik.

Ağırlığımı değiştirdim. Richard'ın beni izlediğini hissettim, poster çevresel görüşümde cafcıflı kırmızı bir leke oluşturuyordu. Döndüm, içimi çektim ve "Sanırım iyi haber şu ki dünkü dramadan sonra 3. Perdede kollarını kırmaya çalışmaktan vazgeçmek zorunda kalacak." dedim.

"Öyle mi
düşünüyorsun?"

" "Sen
düşünmüyor
musun?"

Başını üzgün ve dalgın bir şekilde salladı. "Bunun için fazla zeki."

"Peki... ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Ara verecek ama sadece önümüzdeki birkaç gün için. Açılış gecesini bekleyecek. Gwendolyn sahneye çıkıp gösteriyi durdurmayacak." Gözleri posterin üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Bir an için orada olduğumu unutmuş olabilirdi.

James: *"Şimdi, bütün tanrıların adına, Sezarımız
hangi etle besleniyor da bu kadar büyümüş?"*

Bir süre sessiz kaldım, sonra tam olarak nereden geldiğini bilmediğim bir şekilde cevap olarak kendi cümlelerimden birini söyledim.

Ben: *"Elimi tut:
Tüm bu acıların telafisi için acımasız ol,
Ve ben bu ayağımı uzağa koyacağım
En uzağa giden gibi."*

James'in gri gözleri bana bakarken altın gibi parlıyordu ve *"İşte bir pazarlık yapıldı"* dedi. Gülümsemesinde alışılmadık bir şey vardı, beni hem heveslendiren hem de tedirgin eden şiddetli bir memnuniyet. Elimden geldiğince sıırttım, sonra bir bardak su almak için onu mutfağa kadar takip ettim. Ağzım dayanılmaz derecede kuruydu.

SAHNE 6

Richard'ın yüzü haftanın geri kalanında peşimi bırakmadı ama tek yüz onunki değildi. James'in posterleri de ortaya çıkmıştı; onunki kraliyet mavisi rengindeydi ve *Roma'nın Ruhu* sloganını taşıyordu. Alexander, Wren ve Meredith, sonra da ben, Colin ve Lepidus'umuzun birlikte yer aldığı diğer tanıtım fotoğrafları FAB'ın lobisinde ve okul gazetesinde yer aldı. Kampüs, yaklaşan prodüksiyonun beklentisiyle yeniden uğuldamaya başladı.

Açılış gecesinde salonda tek bir boş koltuk bile yoktu. Dellecher'in prodüksiyon kalitesi efsaneviydi ve bir sonraki büyük aktör, sanatçı veya virtüözü şöhret onları kapıp götürmeden önce görme ihtimali, öğrenci ve öğretim üyelerinden oluşan bariz bir koleksiyondan daha fazlasını çekti. Salon, yerel Bardolators, okul gezilerindeki öğrenciler ve sezonluk bilet sahipleriyle doluydu. (İlkbaharda, en iyi koltuklar New York'tan bizi izlemek üzere davet edilen bir grup ajan için ayrılırdı). Işıklar, Dellecher'de ilk kez sahneye çıkmakla fikriyle sersemlemiş bir grup heyecanlı ikinci sınıf öğrencisine, yani sıradan Romalılara geldi. Daha deneyimli ve ancak yarısı kadar heyecanlı olan bizler ise kuliste bekliyorduk.

Oyun ilk iki perde boyunca öyle bir tırmandı ki gerilim o kadar büyüktü ki tüm salon nefesini tutmuş gibiydi. Suikast hızlı ve şiddetliydi ve James komplocuları dağılmaları için yönlendirir yönlendirmez, kulaklarım çınlayarak sahnedən çıktım.

"*Siktir!*" Sahnenin solundaki ağır siyah perdelerin içine daldım. İkincil komplocular soyunma odalarına geri dönerken biri beni omuzlarımdan yakaladı ve sekmelerin dışına yönlendirdi. Salon, Antonius'un Sezar'ın cesedi üzerine söylediği ateşli nutukla çınladı.

Colin: "*Ah, affet beni, seni kanayan toprak parçası,*

Bu kasaplara karşı uysal ve nazik olduğumu!

Sen en asil adamın kalıntılarısın

Zamanın gelgitinde yaşayan.

Bu pahalı kanı döken elin vay haline!"

Karanlıkta el yordamıyla duvara doğru ilerledim, bir elim kulağımın üzerindeydi. Aynı k i ş i beni çevirdi, böylece sinek iplerine yüzüstü düşmedim.

"Sen iyi misin?" Alexander fısıldadı. "Ne oldu?" "Tam kulağıma vurdu!"

"Ne zaman?" James'in sesi.

"Onu bıçakladığımda, arkasını döndü ve dirseğiyle bana vurdu!" Kafatasıma bir demiryolu çivisi gibi saplanmış, çok şiddetli bir acı hissettim. Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilerek kilit demirinin üzerine tünedim. Sıcak bir el enseme indi; kimin olduğunu bilmiyordum.

Alexander, "Bu engelleme değil," dedi.

"Tabii ki değil," dedi James. "Nefes al, Oliver."

Çenemi açtım ve nefes aldım. James'in eli omzuma kaydı. "Yine bileklerini kırmaya mı çalıştı?" diye sordum.

"Evet." Sahne altındaki ayakların arasından süzülen ışığa doğru baktı. Colin konuşmasını bitirmiş, bir hizmetçiyle sohbet ediyordu.

"Bu boku bilerek mi yapıyor?" Alexander söyledi. "Onu bıçakladığımda neredeyse kafamı koparacaktı ama ben yine kendini kaptırdığını düşünmüştüm."

"James'in kollarını gördün mü?"

James beni susturdu ama sol kol düğmesini açtı ve kolunu geriye sıyırdı. Kanatların karanlığında bile tenindeki mavi ve mor lekeleri görebiliyorduk. Alexander tek nefeste bir dizi küfür savurdu.

James manşetini aşağı doğru salladı.

"Aynen öyle." "James," dedim, "bir şeyler yapmalısınız."

Döndü, sahneden gelen ışık yüzünü hastalıklı bir sıtma sarısına dönüştürüyordu. Neredeyse ara veriliyordu. "Pekâlâ," dedi. "Ama Frederick ve Gwendolyn'i bunun dışında bırakıyoruz."

"Nasıl?"

Alexander'ın sesinde bir hırıltı vardı, "Eğer dövüşmek istiyorsa, ona bir dövüş verelim" dedi.

Kulak mememi çekiştirdim. Hafif, tiz bir çınlama beni bir sinek gibi rahatsız etti. "Alexander," dedim, "bu intihar."

"Nedenini anlamıyorum."

"O hepimizden daha büyük."

"Hayır, Oliver, aptal. O hepimizden daha büyük." Bana çok sert bir bakış attı.

Sahnenin ışıkları aniden söndü ve seyirciler alkışa boğuldu. Bir anda insanlar koşuşturmaya başladı. Karanlıkta kimin kim olduğunu anlamak imkânsızdı ama içlerinden birinin Richard olması gerektiğini biliyorduk. Alexander beni ve James'i ip setlerine doğru itti ve ağır halatlar arkamızda bir geminin donanımı gibi sallanıp inledi. Eli omzumda bir mengene gibiydi, seyirciler kulaklarımda gümbürdüyordu. "Dinle," dedi, "Richard üçümüzle birden aynı anda savaşılamaz. Yarın bir şey yapmaya kalkışırsa, suikast yerine ona haddini bildiririz."

James bir anlık tereddütten sonra, "*İşte elim,*" dedi. "*Bu işi yapmaya değer.*"

Ben de tereddüt ettim, bir saniye daha. "*Ben de öyle diyorum.*"

Alexander kolumu sıktı. "*Ve ben ve şimdi üçümüz konuştuk,* bırakalım o aptal piç en kötüsünü yapsın."

Salon ışıkları yanarken ve seyirciler perdenin diğer tarafında ayağa kalkarken bizi aniden bıraktı. Siyahlar giymiş birkaç birinci sınıf teknisyeni çoktan sahneye çıkmış ve suikasttan sonra kalan pisliği temizlemeye başlamıştı. Üçümüz birbirimize acımasızca baktık ve başka bir şey söylemeden tek sıra halinde soyunma odasına gittik. James'in peşine takıldım, uzuvlarım bir hafta önceki aynı huzursuz duyguyla karıncalanıyordu, hem hevesli hem de tedirgindim.

SAHNE 7

Richard'ın gereksiz sertliği dışında açılış gecesini iyi geçmişti ve ertesini sabah koridorlarda bize övgüler yağdırılıyordu. Koro ve orkestra öğrencileri, *müzik* gibi rafine bir şey için gerekli disipline sahip olmayan kimseden etkilenmemişlerdi *ama* diğerleri bize hayranlıkla bakıyorlardı. Bir sahnede durup bir başkasının sözlerini kendi szlerinizmiş gibi söylemenin cesareten ziyade karşılıklı anlayış için umutsuz bir hamle olduğunu nasıl açıklayabilirdik? Konuşmacı ve dinleyici arasındaki o zayıf bağı kurma ve bir şeyler, herhangi bir şey, zli bir şey iletme çabası. Bunu ifade edemediğimiz için, iltifatlarını ve tebriklerini uygun (ve bazı durumlarda tamamen yapmacık) bir alçak gönüllülükle kabul ettik.

Sınıfta dikkatimiz kolayca dağılıyordu. Frederick'in dersini zar zor dinledim ve Camilo'nun denge egzersizlerinden birinde zihnim o kadar dağıldı ki Filippa'nın beni geriye doğru devirmesine izin verdim. Alexander bana sabırsız bir bakış attı, bu açıkça "Kendini *topla*" anlamına geliyordu. Dağılır dağılmaz, bir fincan çay ve Ren Girard'ın *Kıskançlık Tiyatrosu*'yla Kule'ye çekildim ve önümüzdeki gecenin bir düzine üzücü nsezisinden kendimi uzaklaştırmayı umdum. O zamana kadar Richard'a hiç sempati duymuyordum - son birkaç haftadır uyguladığı acımasız, genel geçer düşmanlık, üç yıllık sakın arkadaşlığın bıraktığından daha derin bir etki bırakmıştı - ama bizim tarafımızdan yapılacak hiçbir misillemenin cezasız kalmayacağını biliyordum. Tarafsız bir gözlemci bunu görkemli bir kin maçı olarak görmezden gelebilirdi, ama kendimi bundan ibaret olduğuna ikna etmeye çalıştığımda, Frederick'in sesi sessizce bana delloların daha azı için yapıldığını hatırlattı.

Richard'la aramızdaki kavganın olası intikamı, ne kadar büyük olursa olsun, aklımı kurcalayan tek şey değildi. Cuma gecesini

Oyuncular için parti gecesi; son perdeden bir saat sonra, Dellecher'in tiyatrosu öğrencilerinin çoğu ve diğer disiplinlerden daha cesur olanlar, iyi bir açılışı kutlamak ve yaklaşan kapanışa içmek için Şato'nun birinci katını işgal edeceklerdi. İkinci Perde'den sonra sahneye çıkmayan Meredith ve Wren, ara ve perde arasında gizlice geri dönüp her şeyi cümbüşlü bir gece için hazırlamayı nezaketle kabul etmişlerdi. Geri kalanımız geldiğinde, Dionysos'a şükranlarımızı sunmak ve kendimizi şımartmaktan başka yapacak bir şeyimiz olmayacaktı.

Altı buçukta kitabımı kapattım ve merdivenlerden yemek odasına indim. Masa ve sandalyeler dans pistine yer açmak için çoktan kaldırılmıştı. Ses kabininden gizlice ödünç alınmış bir dizi hoparlör bir köşeye yığılmıştı, kablolar süpürgelikler boyunca en yakın prizlere doğru uzanıyordu. Şato'dan ayrıldım ve her geçen dakika daha da korkuya dönüşen tedirgin, endişeli bir hisle FAB'a doğru uzun bir yürüyüşe başladım.

Soyunma odasının kapısını açtığımda yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü Alexander ceketimin önünü tuttu, beni yükleme iskelesine götürdü ve ağzıma yanan bir esrar attı.

"Heyecanlanma," dedi. "Her şey yoluna girecek."

(Kimsenin bu kadar yanıldığından emin değilim.)

Sadece yarım santim kalana kadar itaatkâr bir şekilde tüttürdüm. Alexander onu aldı, parmak uçlarına kadar emdi, yere attı ve beni içeri götürdü. Kuşkularım beynimin arkasında belli belirsiz bir paranoyaya dönüştü.

Makyajımı ve kostüm parçalarımı giyip vokal ısınma hareketlerini yaparken zaman yavaş ilerliyordu. James, Alexander, Wren, Filippa ve ben çaprazdaki duvara yaslanmış, ellerimizi diyaframlarımıza koymuş, "*Uyuyun, uyuyun, uyuyun, uyuyun-O, siz taştan adamlarsınız*" diye ilahi söylüyorduk. Kulaklıkları bir birinci sınıf öğrencisi ortaya çıkıp bize beş dakikamız olduğunu söylediğinde, kişisel zaman gecikmem çöktü ve her şey hızla ilerlemeye başladı.

İkinci sınıflar soyunma odalarını boşalttı ve kanatlarda yerlerini bulmak için çabaladılar, aceleyle gömleklerini ve manşetlerini iliklediler ya da ayakkabılarını bağlamaya çalışırken koridorda zıpladılar. Filippa beni kızların soyunma odasında bir sandalyeye oturttu ve ışıklar açılıp oyunun ilk replikleri sahne arkasındaki hoparlörlerden çıtırdarken bir tarak ve bir tüp saç jölesiyle bana saldırdı.

Flavius: *"Evinize dönün, sizi aylak yaratıklar, evinize dönün: Bu bir tatil mi?"*

Filippa alnıma küçük, akıllı bir tokat attı. "Oliver!" "Siktir, ne?"

"İşin bitti, defol git buradan" dedi, bir eli kalçasında bana kaşlarını çatarak. "Neyin var senin?"

"Özür dilerim," dedim sandalyeden kalkarken. "Sağ ol Pip."

"Kafan iyi mi?"

"Hayır."

"Saçmalıyor musun?"

"Evet."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı ama beni daha fazla azarlamadı. Tamamen ayık değildim ama tamamen sarhoş da değildim ve muhtemelen suçlunun çoğunlukla Alexander olduğunu biliyordu. Kızların soyunma odasından çıktım ve Richard yanımdan geçip gidene kadar geçitte oyalandım, beni duvarlardaki boyadan daha fazla fark etmemişti. Yarım adım arkasından gittim, göz kamaştırıcı ışıklara çıktım ve toplayabildiğim kadar içtenlikle, *"Barış, ho! Sezar konuşuyor."*

I. ve II. perdeler bir kasırganın ilk yağmurlu cephesi gibi geçti. Gümbürtü, gürültü ve yaklaşmakta olan bir tehlike hissi vardı ama biz ve seyirciler en kötüsünün henüz gelmediğini biliyorduk. Calpurnia içeri girdiğinde, kanatların kenarından izledim. Richard ve Meredith aralarındaki sorunları aşmış ya da en azından oyun süresince askıya almış görünüyorlardı. Richard ona karşı sertti ama saldırgan değildi; Meredith de Richard'a karşı sabırsızdı ama kışkırtıcı değildi. Ne olduğunu anlamadan James omzumdan tutmuş beni sarsıyor ve "Gidelim" diye fısıldıyordu.

Üçüncü Perde, sütun dizisinin kırmızı renkte parlayan perdeye karşı silüetiyle açıldı - çiğ, tehlikeli bir şafak. Richard ortadaki iki sütunun arasında duruyordu, Metellus Cimber kasede diz çöküp kardeşi için yalvarırken geri kalanımız onun etrafında bir halka oluşturmuştuk. En yakınında ben duruyordum, o kadar yakındım ki Richard'ın çenesindeki küçük bir sinir kıpırtısını görebiliyordum. Çemberin karşı tarafında yırtıcı bir kedi sabrıyla bekleyen Alexander gözüme takıldı ve ceketinin önünü açarak kemerine sıkıştırdığı kağıt bıçağı gösterdi. (Temaya hançerlerden daha uygundu ama daha az tehditkâr değildi).

Richard: *"Ben de sizin gibi olsaydım, çok etkilenirdim:*

Hareket etmek için dua edebilseydim, dualar beni hareket ettirirdi: Ama ben kuzey yıldızı gibi sabitim,

"Gök kubbede eşi benzeri olmayan, gerçek ve dinlendirici bir nitelik."

Parlak ışıltılı gözlerle geri kalanımıza baktı, ona karşı çıkmamız için bizi cesaretlendirdi. Ayaklarımızı kaydırdık ve dar bıçaklarımızı parmakladık ama sessizliğimizi koruduk.

Richard: *"Gökyüzü sayısız kıvılcımlarla boyanmış, Hepsi*

ateş ve her biri parlıyor,

Ama hepsinin içinde sadece biri yerini korur:

Dünya da öyle; insanlarla dolu, İnsanlar da etten kemikten ve kaygılı. Yine de bir tane tanıyorum

Rütbesini sarsılmaz bir şekilde koruyan,

Hareketten sarsılmayan: ve ben o'yum!"

Sesi, yer kabuğunda açılan bir çatlak, bir depremin gümbürtüsü ve sarsıntısı gibi salonun her köşesini doldurdu. Sağ tarafımda Filippa çenesini zar zor kaldırdı.

Richard: *"Biraz göstereyim, bunda bile;*

Cimber'in sürgün edilmesine kararlıydım, Ve onu bu şekilde tutmak için kararlıyım."

Cinna itiraz etmeye başladı ama ona kulak asmadım. Gözlerim James ve Alexander'a sabitlenmişti. Birbirlerinin hareketlerini yansıtıyorlar, seyircilerin kemerlerinde parlayan çeliği görebilmeleri için hafifçe sahnenin aşağısına dönüyorlardı. Alt dudağımı yaladım. Her şey çok yakın, çok gerçek, sanki bir sinema salonunun ön sırasında oturuyormuşum gibi geliyordu. Gözlerimi kapadım, bıçağımın kabzasına yumruğumu sıktım ve beni harekete geçirecek beş ölümcül kelimeyi dinledim.

Richard: " *Brutus diz çökmüyor mu?* "

Gözlerimi açtığımda tek gördüğüm James'ti, bir dizini bükmüş, Richard'a bakıyordu, yüzünde cesur bir küçümseme vardı.

" *Benim için ellerini konuş!* " diye bağırdım ve Richard'ın üzerine atılarak bıçağımı sahnedeki kolunun altına sapladım. Diğer komplocular aniden canlandılar ve eşek arıları gibi üzerimize üşüştiler. Richard bana dik dik baktı, dişleri birbirine geçmiş ve sertçe gıcırıyordu. Bıçağımı çekip geri çekilmek istedim ama beni yakamdan yakaladı ve kumaşı boğazıma öyle sıktı ki nefes alamadım. Bıçağı bıraktım, başparmağı şahdamarıma saplanırken iki elimle bileğini yokladım.

Richard acı dolu bir kükremeyle beni bıraktığında görüşüm çoktan yüzmeye başlamıştı - Alexander onu saçlarından yakalamış ve geriye doğru çekmişti. Kuyruk sokumumun üzerine sertçe düştüm, bir elim boynuma gitti. Birisi Richard'ın kolunu arkadan bükmişti ve diğer yarım düzine komplocu da ona saldırmak için hamle yapmışlardı. O kargaşada Richard çılgınca bir hamle yaptı ve Filippa'nın tam karnına, onu yere serecek kadar sert bir darbe indirdi. Merdivenlerde bir yığın halinde yere yığıldı, tam zamanında ayağa kalkıp düşüşünü izleyebilmişim ki boğazıma bir öfke sesi takıldı. Cinna'yı kenara ittim ve yanına dizlerimin üzerine çöktüm. Başını kaldırdı, karnını tutuyordu, boş yere yutkunuyordu, tüm rüzgârı kesilmişti.

Birden ortalık yatıştı ve ben de yarı yoldan dönerek, sessiz ama bacağımı sıkıca kavrayan Filippa'nın üzerine diz çöktüm. Richard nefes nefese kalmış komplocular tarafından çevrelenmiş, kolları iki yanına kısıtılmış, Alexander'ın

Yumruğu hâlâ saçında sıkılıydı. James onun ulaşamayacağı bir yerde duruyordu, takım elbisesi dağınıktı, bıçağı elinde sıkıca tutuyordu.

Richard'ın sözleri nefretle doluydu, "*Et tu, Bruté?*" dedi. James bir adım öne çıktı ve bıçağı boynuna dayadı. Richard: "*Öyleyse düş, Sezar.*"

James'in yüzü endişe verici bir şekilde boştu. Bıçağı hızla ileri kaydırdı. -Richard kısa bir boğulma sesi çıkardı, sonra başını göğsüne yasladı. Alexander ve diğer komplocular onu teker teker bıraktılar ve o da yere yığıldı. Tekrar doğrulduklarında, ikinci ve üçüncü sınıflar benden James'e ve Alexander'a baktılar, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, seyircilerin ve sahnenin tamamen kontrolden çıktığının acı bir şekilde farkındaydılar. İçlerinden birinin bir repliği vardı ama unutmuş olmalıydı çünkü kimse konuşmadı. Alexander bekleyebildiği kadar bekledi ve sonra onun yerine konuştu.

"Özgürlük! Özgürlük! Tiranlık öldü!" En yakınındaki ikinci sınıfa küçük bir itiş verdi. "*Koşun, ilan edin, sokaklarda haykırın.*" Diğerleri yer değiştirdi, nefes verdi, rahatladı. Hava tekrar ciğerlerine dolduğunda Filippa'nın nefesi kesildi. Alexander emirler yağdırmaya devam ederken ben yarı yarıya doğrulmasına yardım ettim. "*Bazıları kürsülere çıksın ve haykırınsın, / 'Özgürlük, hürriyet ve haklar!*"

James komploculara, "*Halk ve senatörler, korkmayın,*" dedi ve sakinliği onlara güven veriyor gibiydi. "*Kaçmayın; yerinizde kalın; hırsın borcu ödendi.*"

Sanki olağandışı hiçbir şey olmamış gibi tekrar metnin içine daldık. Ama Filippa ve ben ayağa kalktığımızda Richard'a bakmaktan kendimi alamadım. Göz kapaklarının öfkeli seğirmesi dışında hareketsiz yatıyor, boğazında bir damar şişkinleşip zonkluyordu.

SAHNE 8

Brutus ve Cassius'un darbesi çöktüğünde kafam rahatladı. Richard ara sırasında kapıdan kaybolmuştu ve Sezar'ın hayaleti olarak geri döndüğü dördüncü perdeye kadar kimse onu bir daha görmedi - taş gibi ciddiyetiyle iki kat daha uğursuz bir görüntü. Son perde saat on buçukta açıldı ve vücudum yorgunluktan ağrıyordu, ancak suikast sahnesinin katmanlı draması ve parti beklentisi beni uyanık ve tetikte tuttu. Yüzümü yıkadığımda, kostümümü çıkardığımda ve tekrar giyindiğimde, ikinci ve üçüncü sınıfların çoğu gitmişti. James ve Alexander ellerinde dört koca sigarayla (ikimiz için birer tane ve üstünü değiştirmek için Şato'ya dönmüş olan Filippa için bir tane) geçitte bekliyorlardı. FAB'den ayrıldık ve ellerimiz ceplerimizde ormandaki patikadan aşağıya doğru yürüdük. Alexander'ın sadece "Umarım dersini almıştır" demesi dışında Üç-Bir olayından bahsetmedik.

Kaleden sadece otuz adım uzaktayken, boğucu parti ışığı ağaçların kalın gölgeleri arasından sızmaya başladı. Sigarayı bitirmek için durduk ve hamam böceklerini nemli çam iğnelerinin arasına gömdük. Alexander bize döndü ve şöyle dedi: "Uzun bir hafta geçirdik. Uzun bir gece geçirmeyi planlıyorum ve eğer siz ikiniz gece yarısına kadar krallar gibi sikilmezseniz, sabaha kadar krallar gibi ya da başka bir şekilde sikildiğinizi görmeyi kendime görev *edineceğim*. Anladınız mı?"

Ben: "Kulağa tecavüz gibi geliyor." Alexander:

"Dediğimi yaparsan iş oraya varmaz." James: "İkiniz de cehenneme gideceksiniz."

Alexander: "Doğrudan."

Ben: "Posthaste."

Alexander: "*Her insan kendini zafere adadı; kimi dans etmeye, kimi şenlik ateşi yakmaya, her insan bağımlılığının onu götürdüğü eğlenceye ve şenliğe. Gidin.*"

İtaatkar bir şekilde gittik.

Ön kapı açıldı ve bir gürültü dalgası bizi karşılamak için dışarı fırladı. Kale tıka basa insan doluydu, bazıları içiyor, bazıları dans ediyor, parti kıyafetleri içinde ıslıl ışıldılar. (Çocuklar her zamankinden çok da farklı görünmüyorlardı.

-Sadece daha iyi giyinmiş, daha bakımlılardı ama kızları tanımak zordu. Gece çökmüştü ve kısa dar elbiseler, koyu rimel ve saten ruj onları sadece *kızlardan*, büyüleyici gece yaratıklarından oluşan bir cadılar meclisine dönüştürmüştü). Karşılama kükremesi üzerimize yıkıldı; eller kıyafetlerimizi kapmak ve bizi çaresizce içeri sürüklemek için uzandı.

Alt kattaki küvette iki fiç, buz ve su şişeleriyle sıkıca paketlenmiş halde terliyordu. Solo bardak yığınları mutfak tezgahını darmadağın ederken, ucuz rom, votka ve viski sapları ocağın üzerinde bowling pini piramidi şeklinde dizilmişti (çoğunlukla Meredith'in fahiş aylık harçlığıyla ödeniyor, geri kalanımız daha mütevazı katkılarda bulunuyordu). İyi mallar Alexander'ın yatak odasında saklanıyordu. Biz gelir gelmez Filippa üst kata çıktı ve her birimiz için birer viski ve soda ile döndü. Hemen ardından James ve Alexander kalabalığın içinde kayboldular. Tiyatro öğrencilerinin çoğu mutfakta toplanmıştı; burada konuşmaları ve gülmeleri gerekenden iki kat daha yüksek sesle gülüyorlar, hala performans sergiliyorlar, sanat, dil ve felsefe bölümlerinden daha az iğrenç izleyiciler tarafından izleniyorlardı. Müzik seçimini eleştirmeye hevesli koro ve orkestra öğrencileri ve gösteriş yapmaya hevesli dansçılar, o kadar az aydınlatılmış olan yemek salonunu doldurmuşlardı ki, kiminle dans ettiklerini ya çok az biliyorlardı ya da umursamıyorlardı. Müzik döşeme tahtalarında gürlüyordu, her bas nota küçük bir deprem, yavaşça yaklaşan bir dinozorun ayak sesi gibiydi. Filippa içine bir avuç buz atana kadar içkimin yüzeyi titredi ve titreşti.

"Teşekkürler," dedim. Yüz ifadesi mesafeliydi, dikkati dağılmıştı. "İyi misin?"

"İyi," dedi acı dolu bir gülümsemeyle. "Kötü bir çürük var ama kimsenin göreceği bir yerde değil."

"Bana iyi görünüyorsun," dedim zoraki. Uzun bacaklarını gösteren kısa mavi bir şey giymişti. Neyse ki çok makyajlı değildi ve hâlâ insan gibi görünüyordu.

"Arada sırada böyle şeyler olur," dedi ve nefes vererek rahatladı. "Nerelerdeydin?"

"Dışarıda. İstersen Alexander sana bir sigara yuvarladı." "Tanrı o pis hedonisti korusun. Şimdi nerede o?"

"Dans pistinde," dedim, "henüz gey olduğunu bilmeyen birinci sınıfları arıyor."

"Başka nerede olacak?" dedi ve tezgâhta hızla azalan mikserleri ele geçirmek için mücadele eden insanların arasından ustalıkla sıyrılarak mutfaktan çıktı. Viski ve sodadan uzun bir yudum aldım, çapraz geçişin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Colin ve diğer birkaç üçüncü sınıf öğrencisi, insanların sigara içip sohbet edecekleri ve kulak zarlarının zonklamasının durmasını bekleyecekleri garaj yoluna doğru giderken durup beni iyi bir gösteri için tebrik ettiler. Onlara teşekkür ettim ve onlar dışarı çıktıklarında Colin eşikte bekledi. Onu duyabilmek için başımı onunkine yaklaştırdım.

"Üç-Bir bugün raydan çıktı," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle," dedim. "Pip biraz hırpalandı ama sağlam kızdır. Richard'ı gördün mü?"

"Üst katta, sanki onu hayatta tutuyormuş gibi viski içiyor."

Bir yanı küçümseme, bir yanı endişe olan bir bakışı paylaştık. İkimiz de Richard en son çok fazla içtiğinde neler olduğunu çok iyi hatırlıyorduk.

"Peki ya Meredith?" Richard'ın kötü ruh haline katkıda bulunan bir faktör olup olmadığını ya da James, Alexander ve benim tek suçlu olup olmadığımızı merak ederek sordum.

"Bahçede mahkeme düzenliyor," dedi Colin. "Bütün ışıkları oraya astı. Sanırım kimsenin onları yıkmadığından emin olmak için izliyor."

"Kulağa doğru geliyor."

Sırıttı. (Başlangıçta onu Richard'a benzetmiştik ama bu benzetme pek tutmadı. Aynı gösterişli rolleri oynuyordu ama sahne dışındaki ukalalığı çileden çıkarmaktan çok sevdirdiyordu). "Sigara içmek için dışarı gelmek ister misin?" dedi.

"Benim bir tane vardı ama Pip'i bahçede bulmalısın."

"Harika," dedi ve arkadaşlarının ardından dışarı çıktı. James'in nereye gittiğini merak ederek mutfağı taramak için döndüm.

Belki bir saat, belki daha uzun bir süre boyunca odadan odaya, sohbetten sohbe dolaştım, kibar bir ilgisizlikle içkileri ve tebrikleri kabul ettim. Yemek salonundaki müzik o kadar yüksekti ki kimin ne dediğini zor duyuyordum. Donuk kırmızı ışık ve vücutların sürekli dalgalanması ve sallanması sarhoşluk halimi daha da kötüleştirdi ve başım dönmeye başladığında araba yoluna çıktım. Dışarı adımımı atar atmaz, Cadılar Bayramı'ndaki aynı çapkın kız beni fark etti. Ani bir 180 derece dönüş yaptım ve binanın yanından bahçeye doğru kaçtım.

Bahçe -gerçek bir bahçeden ziyade üç tarafı ağaçlarla çevrili küçük bir çim alan- o kadar kalabalık değildi. İnsanlar üçerli dörderli kümeler halinde durmuş, konuşuyor, gülüyor ya da ağaçtan ağaca özenle gerilmiş ip ışıklara bakıyorlardı. Avlu, sanki partiye katılmaya karar vermiş yüzlerce yardımsever ateşböceği gibi parıldıyordu. Meredith ortadaki masada bacak bacak üstüne atmış, bir elinde içkisi, diğer elinde iki zeytine saplanmış kürdanıyla oturuyordu. (Görünüşe göre o martinisini yudumlarken diğer herkes likör ve kola ile idare ediyordu). Avlunun kenarında belirsiz bir şekilde bekledim. Soyunma odası olayından beri birbirimizle birkaç kelimedenden fazla konuşmamıştık ve nerede durduğumuzdan emin değildim. Çok geçmeden kendimi onun bacaklarına bakarken buldum. Baldırları ince bileklerine ve beş inç topuklu siyah ayakkabılarına doğru mükemmel bir şekilde sivrilmişti. Masanın üzerinde oturuyor olma ihtimalini düşündüm çünkü yumuşak zeminde batmadan duramıyordu.

Orada olduğumu fark ettiğinde, kızgınlık duymadan gülümsedi. görünüyordu. (Yanındaki çocuk - orkestra öğrencileriyle viyolonsel çalıyordu, ama hangi sınıfta olduğunu bilmiyordum - konuşmaya devam etti.

dikkati başka yöne kaymıştı). İçimden küçük bir rahatlama dalgası geçti. Tekrar viyolonselciye döndü ama zeytinleriyle yavaşça karıştırdığı içkisine baktı.

Tam içeri girmek üzereydim ki bir kolun belime dolandığını hissettim.

"Merhaba," dedi Wren, her zamanki sevimli, kedi yavrusu şefkatiyle içki içerken görüntülenirdi. Üzerinde onu Tinker Bell'e benzeten soluk yeşil ve uçuşan bir şey vardı.

Saçlarını karıştırdım. "Merhaba. İyi vakit geçiriyor musun?" "Harika, sadece Richard biraz sümüklü davranıyor."

"Şok oldum."

Kaşlarını çatarken burnu kırıştı. Hâlâ belimden sarılıyordu ve tek başına ayağa kalkıp kalkamayacağını belli belirsiz merak ediyordum. "Ona ne oldu bilmiyorum," dedi, sesinde daha önce duymadığım bir acılık vardı. "Her zaman biraz domuz gibiydi, ama şimdi... Bilmiyorum. Huysuz."

O kadar masum bir kelimeydi ki içimde korumacı, ağabeyce bir his uyandı. Onu yanıma sıkıştırdım ve "'Huysuz' demek doğru olur mu bilmiyorum" dedim.

"Neden olmasın?"

"Bilmiyorum, bu sadece kaba değil, sadistçe. Sahnede bizi hırpalıyor. Açılış gecesi neredeyse kulak zarımı patlatacaktı, Filippa'nın Avustralya büyüklüğünde bir çürüğü var ve James-" Durdum, kendime saklayacağıma dair verdiğim sözü geç de olsa hatırladım. Sözel ve görsel filtrelerim düzgün çalışmıyordu.

"James'e ne yaptı?" diye sordu, bir tür korku dolu belirsizlikle. Ayak uydurmaya çalışıyordu ama viski buna izin vermiyordu.

"Kimseye söylemeyeceğimi söyledim. Ama ona sorarsan sana söyleyecektir." Saçının bir tutamını döndürüşünü düşündüm ve aklıma kızın istediği her şeyi yapabileceği geldi. Göğsümde rahatsız edici bir şey sıkıştı.

Yine kaşlarını çattı. Sanki orada olduklarını unutmuş gibi kollarını bana dolamıştı. "Biliyor musun, bazen beni korkutuyor."

"James mi?" Şaşkınlıkla sordum.

Başını iki yana salladı. "Richard. Birine ya da kendisine gerçekten zarar vermesinden korkuyorum. O sadece... umursamaz biri, anlıyor musun?"

Benim seçeceğim kelime bu değildi ama yine de başımı salladım. "Bunu ona sen söylemelisin. Muhtemelen dinleyeceği tek kişi sensin."

"Olabilir. Ama sabaha kadar beklemek zorunda. Şu anda tamamen sarhoş durumda."

"Şey," dedim, "eğer ayağa kalkamayacak kadar sarhoşsa bu parti iyi sonuçlanabilir."

O anda içimde garip, batan bir his vardı. Richard, ne kadar içerse içsin, alkolün etkisinden hiçbir zaman tam olarak kurtulamamıştı. Bu onu sadece, Wren'in deyimiyle, daha *pervasız* yapıyordu.

Meredith masadan kayarak kalktı ve hayranlarının (o sırada dört kişi olmuşlardı) yanından uzaklaştı. Şaşırtıcı bir kararlılıkla avluyu geçti, başını eğdi ve "Siz ikiniz çok değerli değil misiniz?" dedi. Yakından ve pek de akli başında olmayan halimle ona bakmaktan kendimi alamadım. Bir omzu çıplak, diğer omzunda minik jet boncukların parıldadığı bir askı olan dar siyah bir kılıf giymişti. O ayakkabıların içinde neredeyse benim boyumdaydı.

"Bahçe harika görünüyor Mer," dedi Wren.

"Evet." Işıklara doğru gülümsedi. "Oradan ayrılmaktan nefret ediyorum. *Ve kaybetmek zorundayım / Dünyadaki en tatlı iki arkadaşımı.*" Göz kırptı. Göz farı

-koyu erik moru- bir şekilde gözlerini daha da yeşil yaptı.

"Nereye gidiyorsun?" Wren sordu.

"Başka bir içki için içeri." Boş bardağını kaldırdı.

"Doldurayım mı?" Wren hıçkırdı. "Sanırım bu kadar yeter."

"Bence sen de öylesin," dedi Meredith, neredeyse kız kardeş gibi azarlayarak. Bana döndü. "Zeytin, Oliver?" Kürdanını kaldırdı, ucuna son bir zeytin daha saplanmıştı.

"Sende var," dedim, sırtıma bastıramayarak. "Eğer yapsaydım bu yamyamlık olurdu."

Bana öyle delici bir bakış attı ki ateşim yaklaşık on derece yükseldi, sonra kürdandan zeytini ısırdı ve içeride kayboldu. I

Wren konuşana kadar onun gidişini izledi ve boş kapı aralığına aptal aptal baktı. "Çok acı çekiyor gibi görünmüyor."

"Ne?"

"O ve Rick 'biraz ara veriyorlar'," dedi tek eliyle havada tırnak işareti yaparak. "Bildiğini tahmin etmiştim."

"Uh, hayır. Ben yapmadım."

"Onun fikri. Bundan pek memnun değil ama nasıl biri olduğunu bilirsiniz, hiçbir şey için özür dilemez." Yüzünü buruşturdu. "Eğer gururunu bir kenara bıraksaydı, fikrini değiştirebilirdi."

"Oh."

Esnedi ve elinin tersini ağzına bastırdı. "Saat kaç

Bu

mu "Bilmiyorum," dedim. "Geç oldu." Kendi göz kapaklarım
?" biraz ağırlaşmıştı. "Gidip öğreneyim."

"Bilmek istemiyorum."

Beni bıraktı ve dik durmak için kendini yanımdan itti.

"Tamam, sana söylemeyeceğim." Sanki bir köpekmişim gibi kolumu okşadı, sonra eteğinin bir kısmını iki parmağının arasına sıkıştırarak merdivenlerden yukarı çıktı.

Sohbetimiz sırasında avlu büyük ölçüde boşalmıştı. İnsanlar ya içeri dönüyor ya da (umarım) evlerine gidiyorlardı. Küçük açıklığımızın ortasına çıktım ve gözlerimi kapattım. Gece havası serindi ama beni rahatsız etmedi. Sıcak tenimi bir merhem gibi rahatlattı, dumanı ciğerlerimden temizledi, Meredith'in kadife gölgesini kafamdan uzaklaştırdı. Gözlerimi açtığımda karanlık ağaç tepelerinin arasında bir parça mavi, bana sırttan beyaz bir ay parçası görünce şaşırdım. Gökyüzünün tamamını görmek için duyduğum ani bir arzu beni göle inen patikayı takip etmeye itti. Ama harekete geçtiğimde James'in sesi beni yerimde tuttu.

"İyi parladsın, Ay. Gerçekten de ay iyi bir zarafetle parlıyor."
Döndüğümde onu arkamda, elleri cebinde dururken buldum.

"Bütün gece neredeydin?"

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Bir süre etrafta dolaştım ama bunaldım ve biraz okumak için üst kata çıktım."

Güldüm. "Seni aptal. Neden geri döndün?" "Şey, saat gece yarısını geçti ve Alexander'ı hayal kırıklığına uğratamam."

"Şimdiye kadar bize bunu söylediğini hatırladığından bile şüpheliyim."

"Muhtemelen hayır." Gökyüzünü seyretmek için başını arkaya eğdi. "Bu kadar az olduğunda daha uzakta görünüyor."

Bir süre orada öylece durduk, yüzler yukarı dönük, konuşmadan. Şato'dan gelen gürültü arka planda donuk bir gümbürtüydü, uzaktaki bir yolda giden araba motorlarının gürültüsü gibi. Bir yerlerde bir baykuş usulca ötüyordu. Kale boşken, parti yokken, diğer öğrenciler yarım mil ötedeki Salon'dayken ne kadar yalnız olduğumuzu (sanırım ilk kez) fark ettim. Sadece *biz vardık*; yedi kişi, ağaçlar, gökyüzü, göl, ay ve tabii ki Shakespeare. Bizimle sekizinci bir ev arkadaşı gibi yaşadı, daha yaşlı, daha bilge bir arkadaş, sürekli gözden uzak ama asla akıldan çıkmayan, sanki odadan yeni çıkmış gibi. *Cennette yetişmiş şiirin gücü çok büyüktür.*

Hafif bir elektrik fısıltısı duyuldu; Meredith'in ışıkları titredi ve söndü. Derin karanlığın içinde Şato'ya doğru baktım. Mutfakın ışıkları yanıyordu ve müzik duyulabiliyordu, bu yüzden sigortayı attırmadığımızı varsaydım.

"Ne olduğunu merak ediyorum."

James gözlerini gökyüzünden ayıracak kadar meraklı değildi. "Bak," dedi.

Işıklar kapalıyken yıldızları görebiliyorduk, ayın etrafına dağılmış ve pul gibi parlayan küçük beyaz iğne uçları. Dünya değerli bir an için tamamen hareketsizdi. Sonra bir çarpışma oldu, bir çığlık ve içimizde bir şeyler paramparça oldu. İlk başta ikimiz de hareket etmedik. Birbirimize bakıp durduk.

-Sessizce, umutsuzca, anlamsızca, birinin tezgahından bir şişe düşürdüğünü, merdivenlerden kaydığını ya da başka bir sakarlık, masum bir şey yaptığını düşündük. Ama ikimiz de tekrar konuşmadan içeriden sesler çığlık atmaya başladı.

"Richard," dedim, kalbim çoktan boğazıma düğümlenmişti. "Her şeye bahse girerim." Elimizden geldiğince düz bir çizgi çizerek Şato'ya doğru koşmaya başladık.

Kapı açık duruyordu ama insanlar kapıyı tamamen kapatmış, boşluğu doldurmuşlardı. James ve ben onları kenara iterek mutfığa girdik, en az bir düzine kişi odanın kenarında bir halka oluşturmuştu. James önce çemberi yararak iki ikinci sınıf dilbilimcisini yolundan çekti. Mesafeyi değerlendirecek kadar ayık değildim ve durduğunda ona çarptım, ancak insanların yakın baskısı ikimizin de düşmesini engelledi.

Dışarıda Meredith'le konuşan çellist, masanın üzerine çökmüş oturuyordu.

Bir eliyle yüzünü kapatmış, parmaklarının arasından kan damlıyordu. Filippa onun yanına çömelmiş, kırık camlardan oluşan parıltılı bir karmaşanın içinde ayak parmaklarının üzerine tünemişti. Meredith ve Wren Richard'ın karşısında duruyordu ve üçü de aynı anda bağıırıyordu, yan odadan müzik ve kahkaha sesleri gelirken kelimeleri üst üste biniyor ve ayırt edilemiyordu. Alexander, Richard'ın arkasındaki kapı aralığında duruyordu ama Colin'e yaslanmıştı ve müdahale edecek durumda değildi, bu yüzden James ve ben hakemlik yapmak için öne çıktık.

"Ne oldu?" Gürültüden sesimi duyurabilmek için bağıırarak sordum.

"Richard," dedi Filippa, omzunun üzerinden ona pis bir bakış atarak. "Aşağı indi ve onu yumrukladı."

"Ne oluyor be? *Neden?*"

"Üst kattaki pencereden bahçeyi izliyordu."

"Herkes sakın olsun!" James emretti. Wren sustu ama Richard ve Meredith onu görmezden geldi.

"Kontrolden çıktın!" diye bağırdı. "Deli gömleği giymen gerek."

"Belki bir tane paylaşabiliriz."

"Bu lanet bir şaka değil! Dişlerini dökebilirdin!"

Yerdeki çocuk inledi ve öne doğru eğildi, alt dudağından uzun bir kan ve tükürük ipliği sarkıyordu. Filippa hızla ayağa kalktı ve "Evet, sanırım öyle oldu. Revire gitmesi gerekiyor."

"Onu ben alırım," dedi Colin. Alexander'ı kapının pervazına yaslanmış halde bıraktı ve Richard mutfığa girerken ona geniş bir alan bıraktı. O, ben ve

Filippa çellisti ayağa kaldırdı ve kolunu Colin'in omuzlarına doladı. Daha odadan çıkmamışlardı ki Richard ve Meredith bağırış çağırışlarına yeniden başladılar.

Meredith: "Şimdi mutlu musun?"

Richard: "Sen?"

"İkiniz de *durun!*" Wren'in sesi tehlikeli derecede yüksek bir tona çıkmıştı. "Sadece *durun*, yapamaz mısınız?"

Richard ona doğru döndü ve o da temkinli bir adım geri çekildi. "Bu senin sorunun değil, Wren."

"Hayır," dedi Filippa sertçe, "bunu *herkesin* sorunu haline getirdin." "Kaltaklık etme, Filippa-"

James ve ben ikimiz de ileri doğru hareket ettik, ama önce Meredith konuştu ve Richard dondu kaldı, omuzlarının arasındaki tüm kaslar kasıldı ve şişti.

"Onunla böyle konuşma. Arkanı dön ve bana bak," dedi. "Lanet olası bir okul çocuğu gibi herkese zorbalık etmeyi bırak ve bana *bak*."

Döndü ve ona doğru öyle ani bir hamle yaptı ki herkes geri sıçradı ama Meredith bir santim bile kıpırdamadı; ya cesurdu ya da delirmişti.

"Kapa çeneni-" diye başladı ama kız bitirmesine izin vermedi.

"Yoksa ne olur? Dişlerimi de mi kıracaksın?" diye sordu. "Yap. *Cesaret* ediyorum sen."

Belki de "cesur" ve "deli"nin birbirini dışlamadığına karar verdim. "Meredith," dedim dikkatlice.

Richard bana doğru döndü, James ve Filippa da yaklaşarak safları sıklaştırdılar. "Beni kışkırtma," dedi. "Seni *parçalar* halinde revire göndereceğim." "Geri çekil!" Meredith onu itti, iki eli de göğsüne düz bir darbeye *çarptı*; Meredith tekrar geri çekilemeden adam onu bileğinden yakaladı. "Bu onunla ilgili değil. Bunu onunla ilgili hale getiriyorsun çünkü bana vuramıyorsun. ve sen sadece birine vurmak için yanıp tutuşuyorsun!"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Richard onu öne doğru çekerek söyledi. Kadın kolunu Richard'ın tutuşuna karşı eti bembeyaz olana kadar büktü. "Seni biraz hırpalasam, herkese bakacak bir şey versem? Herkesin sana bakmasından ne kadar hoşlandığını hepimiz biliyoruz. Seni *sürtük*."

Altımız birden Meredith'e binlerce kez "sürtük" demiştik ama bu korkunç derecede farklıydı. Yan odadan gelen müzik sesine rağmen her şey sessizliğe gömülmüş gibiydi.

Richard onun çenesinden tutarak yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. "Şey. Bir süreliğine eğlenceliydi."

Son ince tereddüt ipliğim de koptu. Ona doğru hamle yaptım ama Meredith daha yakındı. Yüzüne ters bir yumruk indirdiğinde insanlar çığlık attı - Camilo'nun sınıfına hiç benzemiyordu, hassas ya da kontrollü değil, mümkün olduğunca fazla hasar vermek için tasarlanmış vahşi, vahşi bir darbe. Richard müstehcen bir şekilde küfretti, ama ona ulaşmadan James ve Alexander bir çift defans oyuncusu gibi ona çarptılar. Toplam ağırlıkları bile onu yere sermeye yetmedi ve küfürler savurmaya devam ederek Meredith'in ulaşabildiği her santimini kaptı. Onu belinden yakaladım ama saçlarını çoktan avuçlamıştı ve saçlarını çekiştirirken acı içinde bağırdı. Meredith'i yerden kaldırdım ve ondan uzaklaştırdım; dengemi kaybedip Filippa'ya doğru tökezlediğimde onu göğsüme bastırdım. Richard, James ve Alexander geriye doğru savrulup dolaplara çarptılar ve yarım düzine insan yere düşmeden önce onları yakalamak için koşuşturdu.

Meredith'in saçlarını yüzümden uzaklaştırdım, bir kolumu ona sımsıkı doladım, onu korumaya mı, kontrol etmeye mi yoksa her ikisini birden mi yapmaya çalıştığımın emin değildim. "Meredith-" dedim ama karnıma dirsek atıp beni itti. Sendelediğimde Filippa gömleğini tuttu ve bırakırsa yapabileceklerimden korkuyormuş gibi bana sarıldı. Meredith yanımdan geçip Richard'a baktı, kolları iki yanında kaskatı kesilmiş, göğsü kabarmıştı. Yavaşça kendini ayağa kaldırdı. James çoktan geri çekilmişti ve hâlâ Richard'ı tutan birkaç kişi aceleyle ellerini çekti. Alexander usulca küfrederek parmak uçlarını kanlı dudağına dokundurdu. Diğer herkesin gözleri Meredith'in üzerindeydi ama bu Meredith'in alışık olduğu türden bir bakış değildi. Hissettiği her şey yüzüne yazılmıştı: utanç, öfke, felç edici bir inançsızlık.

"Seni *piç kurusu*," dedi. Dönüp beni ve Filippa'yı omuzlayarak geçti ve merdivenlere doğru ilerlerken dehşete düşmüş birinci sınıfları dağıttı.

Richard ve ben silahsız eskrimciler gibi karşılıklı duruyorduk. Alexander çevresel görüşümde titreşiyor, ağzını silmek için bir peçeteye uzanıyordu. Wren'in inlediğini duyabiliyordum ama ses çok uzaktı. James, Richard'ın arkasında bir gölge gibi durmuş, bir yanı dehşet, bir yanı öfke olan şok olmuş bir ifadeyle beni izliyordu. Gömleğimin vücuduma sımsıkı sarılmış kumaşı tarafından hapsedilen öfke tenimde kabarmıştı. Richard'ı Meredith'i incittiği gibi, James'i incittiği gibi, ona yarım bir neden veren herhangi birimizi inciteceği gibi incitmek istedim. Filippa'ya baktım çünkü ona saldırmayacağım konusunda kendime onun kadar güvenmiyordum.

"Ben giderim," dedim sertçe. Başını salladı ve gömleğimi bıraktı, ben de beklemedim. Kalabalık Meredith için olduğu gibi benim için de kolayca dağıldı. Mutfak ve yemek odası arasındaki koridora döndüm ve sırtımı duvara yaslayıp başım dönmeyi bırakana kadar burnumdan yavaşça nefes aldım. Artık neyle sarhoş olduğumu bile bilmiyordum - viski, ot ve uluyan öfke. Son bir uzun nefes aldım, sonra merdiven boşluğuna açılan kapıdan eğildim.

"Meredith," dedim üçüncü kez. Orada sadece o vardı, merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştı. Duvarlarda yarı sessiz bir müzik uğulduyordu. Sıcak pembe ışık mutfaktan içeri sızıyordu.

"Beni yalnız bırakın."

"Hey." İlk üç basamağı onun arkasından tırmandım. "Bekle."

Durdu, bir eli tırabzanın üzerinde titriyordu. "Ne için? Bu lanet partiyle, oradaki herkesle işim bitti. Ne istiyorsun?"

"Sadece yardım etmek istiyorum."

"Bu doğru mu?"

Ona baktım -elbisesi dağınık, kollarını kavuşturmuş, yüzü kızarmış- ve midemin çukurunda küçük, acı verici bir gümbürtü hissettim. Çok inatçıydı. "Unut gitsin," dedim ve tekrar merdivenlerden aşağı döndüm.

"Oliver!"

Dişlerimi sıktım ve arkamı döndüm. "Evet?"

İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece bana ters ters baktı. Saçları birbirine karışmış ve Richard'ın tuttuğu küpesine takılmıştı. Küpedeki o küçük yırtık

İçimin ortası daha da açıldı ve yandı -ham ve hassas, kırmızı ve kızgın.

"Gerçekten yardım etmek istiyor musun?" diye sordu. Bu sadece yarım bir soruydu; belirsiz, cevaptan şüphelenen bir soruydu.

"Evet," dedim tekrar, çok sert bir şekilde, şüphesi canımı yakmıştı.

Soyunma odasında bana attığı o küstah, korkusuz bakış yüzünde parladı. Ani bir hareketle aramızdaki üç basamağı indi ve beni öptü, yakaladı, iki eli ensemden sımsıkı kıvrılmıştı. Şaşırmıştım ama yine de ağzının beklenmedik sıcaklığı dışında her şeyden habersizdim.

Bir santim ayrıldık ve birbirimize geniş, korumasız gözlerle baktık. Onunla ilgili hiçbir şey basit görünmemişti, ama o zaman öyleydi. Basit, yakın ve güzel. Biraz dağınık, biraz hasarlı.

Tekrar öpüştük, daha ısrarlı. Dudaklarımı zorla ayırdı, nefesimi ağzımdan çaldı, tırabzana çarpana kadar beni geriye doğru itti. Kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru çektim, her santimini hissetmeye hazırdım.

Duvardan gelen yoğun müzik gürültüsünü yabancı bir ses böldü. "Oh, kahretsin."

Ayrıldı, uzaklaştı ve vücudunun ani yokluğunda neredeyse dengemi kaybediyordum. İsimsiz bir birinci sınıf öğrencisi elinde içkisiyle merdivenlerin dibinde duruyordu. Gözleri donuk, odaklanmamış bir şaşkınlıkla benden Meredith'e kaydı. "*Kahretsin*," dedi tekrar ve sendeleyerek mutfığa doğru yürüdü.

Meredith elime uzandı. "Benim odam," dedi. Onu her yerde takip ederdim ve kimin bildiği umurumda değildi - Richard (böyle küçük bir ihanetten çok daha kötüsünü hak ediyordu) ya da başkası.

Merdivenleri aceleyle, beceriksizce, onun yüksek topuklu ayakkabıları, benim sarhoşluğum ve ellerimizi birbirimizden uzak tutmayı aptalca reddedişimiz yüzünden çıktık. İkinci kattaki koridorda koştuk, duvara çarptık ve tökezleyerek yatak odasına girmeden önce tekrar dudaklarımızı kilitledik. Kapıyı fırlatıp kapattı ve sürgüyü arkasından çevirdi. Kucaklaşmaktan çok çarpıştık, tüm o ateşli sahne acı parıltılarıyla doluydu - parmaklarını saçlarımda sıktı, alt dudağımı dişlerinin arasına aldı, dudaklarım titreyince

Çenemdeki kaba sakallar boğazını tırmaladı. Alt kattaki yemek odasından gelen bas, vahşi bir kabile davulu gibi her şeyin altında gümbürdüyordu.

"Harika görünüyorsun," dedim, gömleğimi başımın üzerine çektiğinde konuşmak zorunda kaldığım o bir saniyede.

Odanın diğer ucuna fırlattı. "Evet, biliyorum."

Bildiği gerçeği, bilmiyormuş gibi davranmaktan bir şekilde daha seksiydi. Elbisesinin yan tarafındaki fermuarı karıştırdım ve "Harika, sadece emin olmak istedim" dedim.

İç çamaşırlarımız ve Meredith'in ayakkabıları dışında kalan tüm giysilerimizi çıkarıp dikkatsizce bir kenara attık. Öpüştük, nefes nefese kaldık ve sanki bırakmaya korkuyormuşuz gibi birbirimize tutunduk. Başım dönüyor, gözlerimi her kapadığımda zemin altımda kayıyor ve eğiliyordu. Bir elimi ensesinden sırtının alt kısmına doğru gezdirdim, parmak uçlarımın altında teni elektrikleniyordu. Dudaklarının kulağıma değen ılık ipek dokunuşu inlememe ve ona daha sıkı sarılmama neden oldu; tutkulu, bağımlı ve onu istemiyormuş gibi davrandığım için öfkeliydim.

Yatağın yolunu yarılamiştık ki kapıya bir yumruk patladı ve kapı sarsıldı. Ardından bir yumruk daha ve bir yumruk daha, koçbaşı gibi vurdukça vurdu. "AÇIN KAPIYI! AÇIN ŞU LANET KAPIYI!"

"Richard!" Geriye döndüm ama Meredith beni boynumdan yakaladı.

"İsterse bütün gece kapıya vurabilir."

"Onu parçalayacak," dedim ve kelimeler daha benimkileri terk etmeden dudaklarının arasında kayboldu, düşüncem daha bitmeden unutuldu. Nabzım deli gibiydi.

"Bırak denesin." Beni yatağa doğru itti ve ben itiraz etmedim.

Ondan sonraki her şey birbirinden kopuk ve karışıktı. Richard kapıya vuruyor, zar zor duyabildiğim küfürler ve tehditler savuruyordu - sesi sadece ağır bir ritmin parçasıydı, "SENİ ÖLDÜRECEĞİM, SENİ ÖLDÜRECEĞİM, TANRI'YA YEMİN EDERİM Kİ İKİNİZİ DE ÖLDÜRECEĞİM." Meredith onunla aramdayken dinlemek imkansızdı, elle tutulur, sarhoş ediciydi, nefesinin küçük bir kesikliği onun gürültü cümbüşünü bastırmaya yetiyordu. Kötü bir filmin sonu gibi sönüp gitti.

ve o mu gitmişti yoksa ben mi Meredith dışında her şeye sağır olmuştum bilmiyordum. Başım o kadar hafifti ki onun ağırlığı üzerimde olmasa uçup gidebilirdim. Santim santim, beynim ve bedenim yeniden birleşti. Bir süre daha istediğini yapmasına izin verdim, sonra onu sırtüstü yatırdım ve tamamen itaatkâr olmak istemeyerek onu yere iviledim.

Yanına, yatağın üzerine ktğmde kaslarım derimin altında titriyordu. O zamana kadar dokunamayacak kadar sıcaktık ve sadece bacaklarımız birbirine dolanmış halde yatıyorduk. Sığ nefeslerimiz uzadı, derinleşti ve uyku beni yerçekimi gibi hızla aşağı çekti.

SAHNE 9

Uzun süre uyumadım ve bir salın üzerindeki bir adam gibi uyudum, dalgalar altımda yuvarlanıyordu-sarhoştan çok deniz hastasıydım. Uyanık olduğumu bile anlamadan gözlerim açıldı ve yabancı tavana baktım. Meredith yanımda yatıyordu, bir elini yanağının altına bastırmış, diğer kolunu göğsüne bastırmıştı. Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirmişti, sanki rüyasında gördüğü şey onu rahatsız ediyordu.

Komodinin üzerindeki lamba yatağın üzerine sulu turuncu bir ışık sızdırıyordu. Kapatmak için dikkatlice üzerine uzandım ama durakladım, kolumu uzattım. Meredith'in nefesi elimin arkasına çarptı. Bir kez olsun güzel olduğu için değil, sarhoşluk sarhoşluğumla gölgeler ve ışık oyunları sandığım vücudundaki küçük karanlık noktalar solmadığı için bakmaktan kendimi alamadım. Bileğinin narin çizgisi, teninde tomurcuklanan menekşeler gibi küçük mor çiçeklerle gölgelenmişti. Şimdi suluboya kadar zayıf olan daha eski izler, benimkinden daha ağır bir elin ona dokunduğu, hayalet parmakların çok sert sıkıldığı yerleri gösteriyordu: ensesi, dizinin kıvrımı. O da en az James kadar yara bere içindeydi. Midemin bulandığını hissettim ama mide bulantısı midem yerine göğsüme yerleşti.

Yanağındaki bir tutam saçı fırçalamayı göze aldım, sonra ışığı söndürdüm. Oda etrafımda küçüldü, hevesli karanlık sonunda yaklaşıyordu. Çarşafı kaldırdım ve ayaklarımı yere koydum. Kurumuş boğazımı rahatlatmak ve kafamı boşaltmak için fena halde su istiyordum. Odanın yarısını geçtikten sonra iç çamaşırımı giydim.

Kapıyı açmadan önce kulağımı kapıya dayadım. Richard bütün gece dışarıda bizden birinin çıkmasını bekleyecek kadar deli miydi? Hiçbir şey duymayınca kapıyı bir aralık açtım. Koridor her iki yönde de boş ve karanlıktı. Alt kattaki ışıklar ve müzik kapatılmıştı ve tüm bina

Eskiden yumuşak, omurgasız bir yaratığın yaşadığı boş bir kabuk gibi iskelet gibi hissediyordum. Uyanık olan tek kişinin ben olup olmadığımı merak ederek banyoya doğru süzüldüm. Belli ki değildim, Alexander'ın kapısı açıktı, yatağı boştu. Kimseyi uyandırmamayı umarak sessizce ilerledim. Bir tür yüzleşmenin kaçınılmaz olduğunu biliyordum ama bununla mecbur olduğumdan daha erken yüzleşmek istemiyordum. Kendimi tüm bunların gerçekten yaşandığına ikna etmeden önce olmazdı - partiye dair hatıralarım bir rüyanın tılsımlı, hayali niteliğine sahipti. Bir parçam bunun gerçek olduğuna inanmak istiyordu.

Sarhoş bir parti müdaviminin ışığı açık bıraktığını varsayarak, kapıyı çalmadan banyonun kapısını açtım. Gözlerimin alışması için geçen sürede, çömelmiş bir figür yerden fırladı.

"Tanrım!"

"Sus, Oliver, benim!" James kapıyı kapatmak için bana doğru uzandı. Kolu çıplak karnıma değdi ve teninin ıslaklığından ürperdim. Bir adım geri çekildi, çıplak ve sırlıslıktı. Duşun sesi arka planda hafifçe çınılıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Tuvaletin kolunu aşağı doğru itti ve ağzını silerken su girdap gibi akıp gitti. "Sadece hastaydım," dedi.

"İyi misin?"

"Evet. Çok fazla içtim, hepsi bu. Ne yapıyorsun?"

"Biraz suya ihtiyacım vardı," dedim gözlerimi kaçırarak. Üç yıldır aynı odayı paylaşıyorduk ve James'in çıplaklığı daha önce görmediğim bir şey değildi, ama onu şaşırtmışım ve bu bir şekilde rahatsız edici hissettiriyordu.

"Tekrar içeri girmem umurunda mı?" Eli kısa bir süreliğine yanından kalktı, duşa doğru gevşek bir hareket yaptı. "İğrenç hissediyorum, kusmaktan nefret ediyorum."

"Devam et." Lavaboya gitmek için yanından geçtim ve o küvetin kenarına adım atarken ağzıma soğuk su aldım. Sprey bir tıslamayla tenine çarptı ve perdeyi yarıya kadar kapattı.

"Ee," dedi, biraz fazla rahat bir şekilde. "Az önce Meredith'in odasından mı geldin?"

"Um. Evet."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" "Özellikle değil."

Yansımam dağınıktı, darmadağınıktı. Ağzımın kenarındaki ruj lekesini gizlice sildim. Aynada James'in duş duvarına yaslandığını, burnundan ve çenesinden su damladığını görebiliyordum.

"Sanırım herkes biliyor," dedim. Cildimin serinleyeceğini umarak yüzüme su sıçrattım.

"Birinci sınıflardan biri merdiven boşluğundan içeri girdi ve bunu odaya duyurdu."

"Birinci sınıflardan gerçekten nefret ediyorum." Musluğu kapattım, sonra tuvaletin kapağını kapattım ve üzerine oturdum.

"Ee. Nasıldı?"

Başımı kaldırıp ona baktım, endişe tenimi sızlatıyordu. "Richard'ın beni öldüreceğini biliyorsun."

"Planı bu gibi görünüyordu."

James yüzünü suya çevirdi, gözlerini sıkıca kapattı. Uzuvarım ağır ve işe yaramaz hissediyordu, sanki kaslarım ve kemiklerim erimiş ve yerlerine yarı beton karışmış gibiydi. Islak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve "Nerede o?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Pip ve Alexander Meredith'in kapısını tekmelemesini engelledikten sonra bir şişe viskiyle ormanda kayboldu."

"Tanrım." Bir an için başımı öne eğdim, sonra hareket edemeyecek kadar ağırlaşmadan önce kendimi ayağa kaldırdım.

"Onun odasına geri mi dönüyorsun?" diye sordu James. Sırtı bana dönüktü, su iki dar akıntı halinde kürek kemiklerinin arasından aşağıya doğru süzülüyordu (bir an için belki de çürüklerini boya gibi temizler düşüncesine kapıldım).

"Onu orada tek gecelik bir ilişki gibi bırakmak istemiyorum."

"Bu öyle bir şey değil mi?"

James'e daha önce hiç kızdığımı hatırlamıyordum. Bu duygu beklenmedik bir şekilde kabardı-geniş ve savunmasız, bir yanık kadar çığ. "Hayır," dedim,

çok yüksek sesle.

Omzunun üzerinden baktı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Öyle mi?"

"Bak, onun en sevdiğin kız olmadığını biliyorum ama o sıradan bir kız da değil.

ya da."

Gözlerini kırıştırdı. "Sanırım değil," dedi ve tekrar bana sırtını döndü.

"James," dedim, sonrasında ne söylemek istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Suyu kapattı, bir eli kulpta kaldı. Birkaç küçük damla kirpiklerine yapıştı, gözyaşı gibi yüzünden aşağı yuvarlandı. "Ne?" dedi, biraz gecikerek.

Kelimeleri oluşturmakta zorlandım -şekillerini hissediyordum ama özlerini değil- ta ki yanağındaki bir leke dikkatimi dağıtana kadar.

"Yüzünde kusmuk var," diye geveledim.

Bu tuhaf cümle aklına geldiğinde yüzünde bir ifade belirdi ve saç diplerine kadar kızardı. "Ah."

Birdenbire ikimiz de utandık (son beş dakikalık samimi sohbet ve sıradan çıplaklıktan sonra bu çok saçma görünüyordu).

"Özür dilerim, bu çok alçakça," dedi.

"Sorun değil." Yerden havlusunu almak için eğildim. "İşte." İkimiz de havluya uzandık ve ben tekrar ayağa kalktığımda neredeyse kafalarımız çarpışıyordu. Kendi bedenimin ve onun ne kadar beceriksiz olduğunun son derece farkında olarak geri çekildim. Uyanık görünüyordu, neredeyse telaşlanmıştı. Kendi yüzümün kızardığını hissettim.

İyi geceler diye mırıldandım, havluyu eline tutuşturdum ve aceleyle odadan çıktım.

SAHNE 10

Bir saat kadar sonra kapıya vuran birinin sesiyle tekrar uyandım. Bir de kadın sesi vardı. Richard değildi. Kendimi yarıya kadar kaldırdım ve Meredith yanımda kıpırdandı. Gelen her kimse, daha ısrarlı bir şekilde kapıyı tekrar çaldı.

"Oliver, orada olduğunu biliyorum," dedi Filippa. "Ayağa kalk."

Sesi boş geliyordu, sanki kendisinin kötü bir kaydı gibiydi. Meredith'i uyandırmasını istemedim, bu yüzden yataktan kayarak çıktım ve kot pantolonumu bulma zahmetine girmeden kapıyı açtım.

Filippa'nın yüzü çekilmiş ve solgundu. "Giyinin," dedi. "İkiniz de. İskeleye gelmeniz gerekiyor. Hemen."

Başı öne eğik, hızlı adımlarla yürüdü. Bir an için kapı aralığında durdum, sert bir açıklama yapmamasına şaşırdım. Bir şeyler yanılttı - Meredith'in odasında *déshabillé* uyanmamın bir önemi olmayacak kadar yanlış. Kapıyı tekrar kapattım ve yerdeki giysilerimi toplamaya başladım. "Meredith," dedim ısrarla. "Uyan."

Birlikte rıhtıma indik, gözlerimiz kamaşmış ve şaşkındık. "Neler oluyor?" diye sordu. "Hava aydınlanmadı bile." "Bilmiyorum," dedim. "Filippa üzgün görünüyordu."

"Ne hakkında?"

"Söylemedi."

Kısmi karanlıkta tepenin kenarına inşa edilmiş cılız ahşap merdivenlerden aşağıya doğru tökezleyerek indik. Üzerime bir palto ve kazak giymiş olmama rağmen, kar örtüsü gibi yumuşak ve boğuk bir soğuk etrafımı sarmış ve beni titretmişti. Basamaklar taşlar ve dallarla doluydu ve tökezleme tehlikesi o kadar büyüktü ki, son basamak düzleşip yukarı bakana kadar gözlerimi ayaklarımdan ayırmadım. Birkaç inatçı yıldız hâlâ

Ağaçların sivri siyah dallarından ancak daha hafif bir gökyüzünden aşağıya. Gözlerim güneşsiz, ılık dünyaya alışırken durakladım. Gölge şekiller James, Alexander, Wren ve Filippa olarak belirginleşti; hepsi de rıhtımda durmuş suya bakıyordu. Onların ötesini göremiyor, neye baktıklarını anlayamıyordum.

"Ne oldu?" Dedim ki. "Çocuklar?"

Alexander bana doğru dönen tek kişiydi ve sadece başını salladı.

-Küçük, zahmetli bir hareket.

"Neler oluyor?" Meredith söyledi. Sesinde nihayet bir endişe notası vardı.

James ve Wren'in arasına girdim ve gölün uçsuz bucaksız genişliği önümde açıldı, sis kıyıların çizgilerini bulanıklaştırıyordu. Küçük dalgacıklar, suyun camsı ve pürüzsüz olması gereken yerde kısmen batmış olan grotesk soluk bir şeklin etrafında mırıldandı. Richard sırt üstü yüzüyordu, boynu doğal olmayan bir şekilde bükülmüştü, ağzı açıktı, yüzü bir Yunan acı maskesi içinde donmuştu. Eskiden bir göz çukuru, bir elmacık kemiği olan, şimdi ise bir yumurta kabuğu gibi çatlamış ve kırılmış doku ve kemik parçalarından yüzüne koyu ve yapışkan bir kan akıyordu.

Dünya dönmeyi bıraktığında rıhtımda uyuşmuş ve sessiz bir şekilde durduk. Korkunç bir durgunluk nefes alan altı sıcak bedenimizi ve Richard'ı -hareketsiz, cansız bir şey- aynı kırılmaz esaret altında tutuyordu. Sonra bir ses duyuldu, yumuşak bir inilti; Richard bir elini güçsüzce bize doğru uzattı ve tüm dünya sarsıldı. Wren bir çığlık attı ve James kolumu yakaladı.

"Oh, *Tanrım*." Kelimede boğuldu. "Hâlâ hayatta."

ÜÇÜNCÜ PERDE

PROLOGUE

Colborne ve ben birlikte öğleden sonra erken saatlerde ortaya çıkıyoruz. Gün ilkel, tarih öncesi gibi, güneş ince bir bulut tabakasının ardında parlak ve kör edici. İkimizin de güneş gözlüğü yok ve ışığa karşı isteksiz, yeni doğmuş bebekler gibi yüzümüzü buruşturuyoruz.

"Şimdi nereye?" diyor.

"Gölün etrafında yürümek istiyorum."

Ben çimenlikte yürümeye başlıyorum, o da yanımda yürüyor. Çoğunlukla sessizdi, sadece dinliyordu. Arada sırada yüzü söylediğim bir şeye tepki veriyor; kaşlarını hafifçe kaldırıyor ya da ağzının kenarında bir seğirme oluyor. Birkaç soru sordu, "Bu ne zamandı?" gibi küçük şeyler. Zaman çizelgesi kafamda net olsa da, bunu bir başkasına açıklamak tuhaf bir görev, teoride basit ama pratikte zahmetli, uzun bir domino taşı dizisini bir araya getirmek gibi. Bir olay kaçınılmaz olarak bir sonrakine yol açıyor.

Ormana kadar hiç konuşmadan yürüdük. Ağaçlar hatırladığımdan daha uzun; artık dalların altına eğilmem gerekmiyor. Bir ağacın on yılda ne kadar büyüdüğünü merak ediyorum ve kabuklarını okşamak için uzanıyorum, sanki her düğümlü gövde eski bir dostun omzuymuş gibi, düşünmeden geçerken dokunuyorum. Tekrar düşündüm: Filippa dışında hiç eski arkadaşım yok. Diğerleri şimdi benim hakkımda ne düşünüyor? Onları hiç görmedim. Bilmiyorum.

Çalılıktan tamamen aynı görünen sahile çıkıyoruz. Tuz gibi iri beyaz kumlar, sıra sıra dizilmiş, hava şartlarından yıpranmış banklar. James'in Cadılar Bayramı'nda üzerime kan döktüğü küçük kulübe hafifçe yana yatmış, küçücük bir Pisa Kulesi.

Colborne suya bakarken elleri ceplerinde saklanıyor. Karşı kıyıyı zar zor görebiliyoruz, ağaçlar ve yansımaları arasında çizilmiş puslu bir çizgi. Kule ormanın içinden bir peri masalı gibi yükseliyor.

taret. Yatağımın yanındaki pencereyi bulmak için boydan boya üç kez saydım, gri taş duvarda dar, siyah bir yuva.

"O gece soğuk muydu?" Colborne diyor ki. "Hatırlamıyorum."

"Yeterince soğuk." Bahçenin üzerinde hâlâ açık bir gökyüzü var mı, yoksa dallar birbirine dolanıp gökyüzünü kapatmış mı diye merak ediyorum. "En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Hepimiz içiyorduk ve her zaman çok fazla içiyorduk, sanki yapmamız gereken bir şeymiş gibi. Aşırılık kültü: içki ve uyuşturucu, seks ve aşk, gurur, kıskançlık ve intikam. Hiçbir şey ölçülü değil."

Başını sallıyor. "Her Cuma gecesi, sarhoş bir çocuğun sabah temizlemek zorunda kalacağım hangi aptalca şeyi yapacağını merak ederek uyanık yatıyorum."

"Artık değil."

"Evet. Endişelenmem gereken kendi çocuklarım var." "Şimdi kaç yaşındalar?"

"On dört," diyor, sanki buna inanamıyormuş gibi. "Bu sonbahar liseye başlıyorum."

"İyi olacaklar," diyorum ona.

"Nereden biliyorsun?"

"Bizden daha iyi ebeveynleri var."

Sırıttıyor, onunla alay edip etmediğimden pek emin değil. Sonra kaleye doğru başını salladı. "Güney kıyısına doğru yürümek ister misin?"

"Henüz değil." Kuma oturdum ve ona baktım. "Bu uzun bir hikâye. Henüz bilmediğin çok şey var."

"Bütün günüm var."

"Akşama kadar bekleyecek misin?"

Yüzünü buruşturuyor ama gölden esen rüzgârla dizlerini büküp yanıma oturuyor. "Peki," dedi. "Bana o gece hakkında anlattıklarının ne kadarı doğruydum?"

"Hepsi," diyorum, "öyle ya da böyle." Bir duraklama. "Bu oyunu oynayacak mıyız?"

"*Yanlışı olduğum yerde dürüstüm; doğru değil, doğru olmak için,*" diyorum.

"Hapishanede bu saçmalığı senden söküp alacaklarını sanıyordum."

"Beni ayakta tutan tek şey o saçmalıktı." Emin olduğum tek şey Colborne'un

asla anlayamayacağım şey, yaşamak için dile ihtiyacım olduğudur; tıpkı yemek gibi -leksemeler, morfemler ve anlam lokmaları beni şu bilgiyle besler: evet, bunun için bir kelime var. Başka biri daha önce hissetmiş.

"Neden bana sadece ne olduğunu anlatmıyorsun? Performans yok. Şiirsellik yok."

"Bizim için her şey bir performanstı." Küçük, özel bir gülümseme beni hazırlıksız yakalıyor ve görmemesini umarak aşağı bakıyorum. "Her şey şiirsel."

Colborne bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sen kazandın. İstedğin gibi anlat."

Kulenin tepesinden göle bakıyorum. Büyük bir kuş -bir şahin olabilir- ağaçların üzerinde uzun tembel daireler çizerek süzülüyor, gümüşü gökyüzüne karşı zarif siyah bir bumerang gibi.

"Parti on bir civarında başladı. Saat birde hepimiz mahvolmuştuk, en kötüsü de Richard'dı. Bir bardak kırdı, bir çocuğun ağzına yumruk attı. İşler çirkinleşti, karıştı ve kontrolden çıktı ve saat ikide Meredith ile üst katta yataktaydım."

Gözlerini yüzümün kenarında hissedebiliyorum ama başımı kaldırmıyorum.

"Gerçek bu muydu?" diye soruyor ve sesindeki şaşkınlık ifadesiyle iç çekiyorum.

"Yeterince tanık yok muydu?"

"Bir partide yirmi bok kafalı çocuk ve sadece biri gerçekten bir şey gördü."

"Kör değildi."

"Yani ikinizin arasında bir şey vardı."

"Evet," dedim. "Bir şeyler vardı."

Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Tabii ki Meredith'in merhametine kalmıştım. Afrodite gibi, yüceltilmeyi ve putlaştırılmayı talep ediyordu. Ama benim gibi uysal ve önemsiz birine karşı zayıflığı neydi? Gizemli bir şey.

Hikayeyi Colborne'a anlatırken, suçluluk duygusu midemin çukurunda kurt gibi kıpırdanıyor. İlişkimiz önemli bir ilgi odağıydı, ancak Meredith herkesin bilmek istediği şeyi hatırlamadığı konusunda inatla ısrar ederek duruşmamda ifade vermeyi reddetti. Birkaç hafta boyunca basın mensupları tarafından takip edildi ve bu onun için bile fazla dikkat çekici oldu. Ben hüküm giydikten sonra Manhattan'daki dairesine geri döndü ve bir ay kadar dışarı çıkmadı. (Kardeşi Caleb ondan önce, çantasıyla bir paparazzinin çenesini kırdığında haber olmuştu. Ondan sonra akbabalar ilgilerini kaybettiler ve ben Caleb'i daha çok sevdim).

Meredith sonunda televizyona geçiş yaptı - şimdi *VI Henry* döngüsüne dayanan bir hukuk dramasında rol alıyor. Shakespeare'den kaynaklandığı için değil ama dizide vücudunu sergileyen dar geceliklerle uzanarak çok zaman geçirdiği için hapisanede popüler oldu. Beni ziyarete geldi - sadece bir kez - ve onunla bir tür ilişki yaşadığım söylentisi ortaya çıktığında, diğer mahkumlar arasında bana eşi benzeri görülmemiş bir saygı kazandırdı. Detaylar için sıkıştırıldığında onlara sadece internette bulunabilecek ya da aşık olan şeyleri söyledim: doğal bir kızıl saçlı olduğunu, kalçasında küçük bir doğum lekesi olduğunu, seks konusunda utangaç olmadığını. Daha mahrem gerçekleri kendime sakladım: sevişmelerimizin vahşi olduğu kadar tatlı olduğunu; normalde ağzı bozuk olmasına rağmen yatakta çıkardığı tek sesin kulağıma "Tanrım, Oliver" diye mırıldanmak olduğunu; hatta bir iki dakikalığına birbirimizi sevmiş olabileceğimizi.

Colborne'a sadece önemsiz detayları veriyorum.

"Biliyor musun, bir gece beni görmeye geldi," diyor topuklarını kuma vurarak. "Bizi uyandırana kadar zili çaldı ve kapıyı açtığımda verandada, Noel ağacı gibi parıldayan bu saçma elbiseyle duruyordu." Neredeyse gülecekti. "Rüya gördüğümü sandım. İçeri daldı ve benimle konuşması gerektiğini söyledi, bekleyemeyeceğini, bir parti olduğunu ve hepinizin onu özlemeyeceği tek zaman olduğunu söyledi."

"Bu ne zaman oldu?"

"Seni tutukladığımız hafta. Cuma günü, sanırım."

"Demek oraya gitti." Bana baktı ve ben de omuz silktim. "Onu özledim."

Sessizliğe gömölüyoruz - ya da kuşların uzaktan gelen çığlıkları, çam iğneleri arasındaki rüzgârın mırıltısı, dalgaların kıyıyı yalayan küçük dalgaları ile sessizliğe olabildiğince yaklaşıyoruz. Hikaye değişti; bunu ikimiz de hissediyoruz. Tıpkı on yıl önce olduğu gibi oluyor: Richard'ı suyun içinde buluyoruz ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyoruz.

SAHNE 1

Richard bize doğru uzandı ve dünyayı yörüngesinden çıkardı. Her şey eğildi, ileriye doğru savruldu. James'in ağzından o üç kelime *-hâlâ hayatta-* çıkar çıkmaz, rıhtımın sonuna doğru koşmaya başladı.

"Richard!" Wren mırıldandı, ses istemsiz ve zorlayıcı bir öksürük gibiydi. Kuzeni suyun içinde çırpınıyordu, bir eli bize doğru uzanırken dudaklarında kan canlı kırmızı fokurduyordu.

"*James!*" Alexander'ın tiz ve çılgın sesi karanlığı delip geçti. "Oliver, yakala onu!"

Koşmaya başladım, ayaklarım ıslak tahtalara çarpıyordu, James'in kendini suya atıp Richard'ın onu sürüklemesine izin vereceğine dair anlamsız bir korkuya kapılmıştım.

"James!" Parmaklarım ceketinin arkasını sıyırdı, hiçbir şeye değmeden kapandı. "Dur!" Bir kez daha pervasızca tuttum ve onu beceriksizce belinden yakaladım. Dengesini kaybetti ve bir şaşkınlık çığlığıyla öne doğru savruldu. Korkunç bir an için su bizi karşılamak için yükseldi, ama tam ben batmak için soluklanırken, James göğüs üstü iskeleyle çarptı ve ben de onun üstüne düştüm. Acı uzuvlarımda ulumaya başladı ama ağırlığının onu aşağıda tutmaya yeteceğini umarak gitmesine izin vermedim.

Wren tekrar seslenmeye çalıştı ama öğürdü ve sesini yuttu. "Bizi duyabiliyor mu?" Alexander söyledi. "Tanrım, bizi duyabiliyor mu?"

Başım rıhtımın kenarından sarkıyordu, nabzım şakaklarımın arasında atıyordu, gözlerim faltaşı gibi açıktı. Hemen uzağımdaki Richard, ağzındaki kalın kan sümüşüne karşı yutkunduydu. Uzuvları, yuvasından çok erken fırlamış, uçmaya hazır olmayan bir kuşun kırık kanatları gibi bükülmüştü.

Uçuş. *Hamlet* hafızamda canlandı. *Özel bir takdir var*, diyor, *bir serçenin düşüşünde*.

"O ölmedi!" James altımda kıvrandı. "*O ölmedi, çekil!*"

"Hayır!" Alexander sert bir şekilde "Hayır!" dedi. "Bekle-"

Filippa'nın sesi Alexander'inkinden daha yakından geldi. "Oliver!" Ellerini omuzlarımda hissettim, beni kenardan uzaklaştırıyordu. "Ayağa kalk," dedi, "onu oradan uzaklaştır-"

"James, hadi!" Onu geriye doğru çektim ve ayağa kaldırdım. Kollarıma karşı güçsüzce gerildi ve bir an için kaburgalarını kırmış olabileceğimden endişelendim. Arkamızda Wren dizlerinin üzerine çökmüş, inliyordu ve Meredith onun yanına çömelmişti, yüzü mosmordu, ifadesi öfkeden çok dehşete benziyordu.

"Bırak beni!" James yarı yarıya beni itmeye çalışarak, "Bırak beni!" dedi. "*Bırak-*"

Alexander, "Eğer çılgınca bir şey yapacaksan hayır," dedi. "Sadece bir dakika bekle-"

"Bekleyemeyiz, o *ölüyor-*"

"Peki biz ne yapacağız, atlayıp onu kurtaracak mıyız? Kralın bütün atlarını ve adamlarını mı? Kapa çeneni ve bir dakika düşün!"

"*Neyi düşüneyim?*" Hâlâ James'i tutuyordum ama nedenini bilmiyordum.

"Yani, bu nasıl oldu ki?" Alexander özellikle kimseye sormadı.

"Şey, düştü," dedi Filippa hemen. "Düşmüş olmalı-"

"Öylece *düştü mü?*" Ben de öyle dedim. "Pip, *yüzüne baksana-*"

Meredith, "Yani kafasını bir şeye çarpmış," dedi. "O kadar içtikten sonra, gerçekten şaşırdın mı?"

"Tanrım, Richard," dedi Wren tekrar, ama şimdi öfkeyle gözlerini silerek. "Richard, seni *aptal-*"

"Hey! Kes şunu." Alexander onu dizlerinden çekip kaldırdı. "Onun için ağlama, bu onun kendi hatası-"

"Hepiniz çıldırdınız mı?" James birinden diğerine çılgınca bakarak sordu. Tutuşuma karşı gerilmeyi bırakmıştı, sanki

Onu tuttuğumu unutmuştu. "Ona yardım etmeliyiz!"

"Öyle mi?" Alexander dönüp ona doğru düşüncesizce bir adım atarak sordu. "Yani, gerçekten öyle mi?"

"Alexander, o *hâlâ* hayatta-" "Evet, aynen öyle."

"Ne?" dedim. Dedim ama ikisi de beni duymuyor gibiydi.

"Öylece durup bunun nasıl olduğunu tartışamayız, yapmamız gereken bir şeyler yap-" James başladı ama Alexander onun sözünü kesti.

"Bak, kahramanı oynamak gibi patolojik bir ihtiyacın olduğunu biliyorum ama şu anda durup kendine bunun herkes için gerçekten en iyisi olup olmadığını sorman gerekiyor."

Ona baktım, dehşete düşmüştüm.

"Ne diyorsun sen?" James sanki cevabı zaten biliyormuş gibi belli belirsiz sordu.

Alexander uzun kollarını iki yanında kavuşturmuş, bir tür çılgın potansiyel enerjiyle seğirerek duruyordu. Omzunun üzerinden suya baktı. Richard'ın son çırpınışları yatışmıştı ve sanki ölü taklidi yapıyormuş gibi tedirgin edici bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Nefes alış verişlerinin onu ele veren zayıf çırpınışları dışında su şimdi kadife gibi pürüzsüz ve karanlıktı. *Eğer şimdi ise, diye düşündüm, gelecek değil.*

"Tek söylediğim, iyice düşünmeden bir şey yapmayalım," dedi Alexander, Kasım soğuğuna rağmen şakaklarında ter parlıyordu. "Yani, son birkaç haftadır nasıl olduğunu hatırlamıyor musunuz? Sahnede bize saldırdı, her tarafımız yara bere içindeydi, Cadılar Bayramı'nda neredeyse seni boğuyordu ve dün gece?" Bana baktı. "Sen ve Meredith mi?" Göğsümde keskin, bıçak gibi bir ağrı vardı. "Richard aklını tamamen yitirdi. Seni eline geçirdiğinde neler yapacağını anlattığını duymadın. Eğer şu anda suyun içinde olmasaydı, muhtemelen sen de olurdun."

Filippa, "İçeri girmesini engellemek zorundaydık," dedi. Ne kadar yakın olduğumuzu unutmuşum.

Bir eli sırtımda, yanımda duruyordu, ta ki konuşana ve sesinin titreşimini hissedene kadar. "Alexander'ı neredeyse duvara yapıştırıyordu."

"Beni boş ver, Wren ne olacak?" dedi Alexander ama ona değil James'e hitap ediyordu. "Sen de oradaydın, sen de *gördün*."

"Ne yaptı?" James cevap vermeyince Meredith "Ne yaptı?" diye sordu. Wren gözlerini sıkıca kapattı. "Ona ne yaptı?"

Filippa, Richard duyabilirmiş gibi sessizce, fısıldayarak konuşarak, "Hışımınla gitmesini engellemeye çalıştı," dedi. Sanki onu uyandırmaktan korkuyormuş gibi. "Onu avlunun ortasına fırlattı. Vücudundaki her kemiği kırabilirdi."

"Tüm bunların duracağını mı sanıyorsun?" Alexander sesinde bir korku zonklamasıyla sordu. "Sence onu sudan çıkaracağız ve iyi olacak ve hepimiz yeniden arkadaş olacak mıyız?"

İnce bir sessizlik ona cevap verdi. *Gelmeyecekse bile şimdi gelecek.*

Alexander gergin bir elini zorla cebine soktu ve bir sigara izmariti buldu. Çakmağı çaktı ve parmaklarını sanki tarif edilemeyecek kadar değerli bir şeymiş gibi alevin etrafında kavuşturdu. İçine çektiği ilk nefeste ürperdi ve nefesini tekrar verdiğiğinde sesi tam olarak sabit olmasa da daha alçaktı. "İstemiyorsan bunu yüksek sesle söyleme. Ama beş dakika önce onun öldüğünü düşündüğümüzde ne hissettin?"

Filippa'nın yüzü kül rengindeydi ama okunamıyordu. Wren'in yanaklarında gümüş gözyaşı izleri parlıyordu. Onun yanında Meredith bir heykel gibi dimdik ve hareketsiz duruyordu. James onunla benim aramda asılı kalmış, çocuksu bir dehşet içinde ağzı açık kalmıştı. Etrafımızdaki ağaçların siyah silüetleri ürkütücü bir şekilde düz ve hareketsiz duruyordu ve ince bulutlar süt gibi gökyüzüne duman gibi yayılmıştı. Dünya artık karanlık değildi; soğuk bir ışık kırılmış ve ufukta alçakta çömelmiş, gece ile gündüz arasındaki insansız bölgede sinsice ilerliyordu. Kendimi Richard'a bakmaya zorladım. Nefes alıp verdiğini duyamıyordum ama o sessizlikte bile hırıliyordu, dişleri kamaşmış ve kanla kaplanmıştı. Dilimin ucunda hissettim, öldüğünü sandığım o tehlikeli anda aslında tek hissettiğim şeyin rahatlama olduğunu itiraf etme zorunluluğunu.

"Evet," dedi Meredith ve bir şekilde hepimiz adına konuşuyor gibiydi. O sıcak canlılığı gitmişti ve bir şey vardı

Ne kadar soğukkanlı ve kararlı görüldüğünü görünce tüylerim diken diken oldu. "Ne yapmamızı öneriyorsun?"

Alexander omuz silkti ve bu basit, anlamsız jestte son derece önemli bir şey vardı. "Hiçbir şey."

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Kimse itiraz etmedi. Suskunlukları beni şaşırtmıştı, ta ki ben de konuşmadığımı fark edene kadar.

James'in sesi nihayet ölü havada kıpırdandı. "Ona yardım etmeliyiz. Biz zorunda."

"Neden, James?" Meredith sessizce, sanki ona bir şekilde ihanet etmiş gibi sitemkâr bir tavırla konuştu. "Hepiniz anlamalısınız... Ona hiçbir şey borçlu değiliz."

James gözlerini kaçırdı -belki meydan okuyarak, belki de utanarak- ve Meredith gorgon bakışlarını bana çevirdi. Bir önceki gecenin her küçük yakınlığı aklıma geldi: dudakları tenime değiyordu ve Richard'ın çirkin parmak izleri onunkilerin üzerindeydi, ikisi de diğerinden daha ikna edici değildi. Boğazımdaki sert yumruyu yuttum. *Şimdi olmasa bile, yine de gelecek.*

Alexander kıpırdanıyordu, sözünü kesmek üzereydi ama ben hareket edip kendimi James ve diğerlerinin arasına sokunca çenesini kapattı. Omuzlarındaki ellerimin ağırlığıyla seğirdi. *"Kimse bıraktığı şeyin ne olduğunu bilmediğine göre, zamanında bırakılmaması gereken nedir?"* Dedim. Bana dayanılmaz bir güvensizlikle baktı, sanki bir yabancıymışım, tanımadığı biriymişim gibi. Onu bir santim daha yakınıma çektim, ona ve diğerlerine zarar gelmemesini ve korkmamalarını Richard'ın hayatta kalmasından daha çok istediğimi ve artık ikisine birden sahip olamayacağımızı imkansız bir şekilde anlatmaya çalıştım. "James, lütfen. *Bırak.*"

Bir süre daha bana baktı, sonra başını tekrar eğdi. "Wren?" dedi, göz ucuyla onu görebileceği kadar dönerek. Meredith ve Alexander'ın arasına sıkışmış, kolları sanki hiç çözülmeyecekmiş gibi karnına sıkıca sarılmış, inanılmaz derecede genç görünüyordu. Ama soğuk kahverengi gözlerindeki tüm yumuşaklık akıp gitmiş gibiydi. Konuşmadı, ağzını bile açmadı, sadece yavaşça başını salladı. *Evet, evet.*

James'in dudakları arasından kahkahaya benzer bir şey döküldü. "Yap o zaman," dedi. "Bırak ölsün."

O iğrenç uyuşturucu, rahatlama, damarlarımda yeniden dolaşmaya başladı; her şey uyuşmadan önceki ilk iğnede keskin ve berraktı. Diğerlerinden birinin, belki Filippa'nın, nefes verdiğini duydum ve bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı anladım. Yaşamamız gereken ahlaki öfke sessizce bastırıldı, duyulmaya fırsat bulamadan hoş olmayan bir söylenti gibi bastırıldı. Ne yaparsak yapalım -ya da daha önemlisi, ne yapmazsak yapalım- bunu birlikte yaptığımız sürece bireysel günahlarımız hafifleyecekmiş gibi görünüyordu. Suç ortaklığı kadar rahatlatıcı bir şey yoktur.

Alexander bir şeyler söylemeye çalıştı ama ıslak bir sıçrama sesi hepimizin göle doğru bakmasına neden oldu. Richard'ın başı bir tarafa doğru eğilmişti, öyle ki su burnuna ve ağzına vuruyor ve yüzünün etrafında koyu kırmızı bir bulut bırakıyordu. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti, boynundaki ve kollarındaki kaslar çelik halatlar gibi şişmişti ama uzuvlarını hareket ettiremiyor gibiydi. Geri kalanımız katı bir felç halinde onu izliyorduk. Uzaktan bir inilti duyuldu, ses bir şekilde vücudunun içinde hapsolmuş, bir çıkış yolu bulamıyordu. İçinden son bir küçük kasılma geçti, sesimize doğru boş yere uzanan eli bir çiçek gibi açıldı. Parmaklar büküldü, tekrar kapandı, avuç içine doğru geri çekildi. Sonra her şey hareketsiz kaldı.

Sonunda Alexander omuzlarını öne doğru yuvarladı ve ciğerlerinde tuttuğu tüm duman bir anda dışarı döküldü. "Pekala," dedi geri kalanımıza, aniden sakinleşti ve arkasında uzanan göl gibi durgunlaştı. "Şimdi ne olacak?"

Soru o kadar saçmaydı ve söyleyiş biçimi o kadar gülünç derecede sıradan ki, psikotik bir gülme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Sınıf arkadaşlarım etrafımda yer değiştirdi, içe, birbirlerine doğru döndüler, sudan uzaklaştılar. Yüzleri pürüzsüz, vurdumduymazdı, bir dakika önceki panik unutulmuştu. Şimdi telaşa gerek yoktu. Aceleleri yok. Kendi ifademin de bu kadar durgun olup olmadığını, belki de daha iyi bir oyuncu olup olmadığımı düşünmeden edemedim

Her zaman düşündüğümden daha fazla ve hiçbirini boğazımda sıkışıp kalmış hastalıklı, sessiz bir kahkaha olduğundan şüphelenmedi.

Filippa: "Olanlar hakkında polise ne söyleyeceğimize karar vermemiz gerekiyor."

Alexander'a: "Ona mı? Kim bilir. Gecenin yarısında nerede olduğumu bile bilmiyorum."

Meredith: "Bunu söyleyemezsin. Birisi öldü ve sen bunu *bilmiyorsun*. neredeydin?"

Ben: "Tanrım, bunu bizden biri yapmış olamaz." Filippa: "Hayır, tabii ki değil-"

Ben: "Sarhoştun. Kendini içkiye verdi ve ormana düştü."

Wren: "Neden bizden birinin onun peşinden gitmediğini bilmek isteyeceklerdir."

Alexander: "Şiddet yanlısı bir deli olduğun ve seni avluya fırlattığı için mi?"

Meredith: "Bunu söyleyemez, seni aptal. Kulağa bir sebep gibi geliyor." James: "O zaman sen de nerede olduğunu söylemesen iyi olur."

O kadar alçak sesle konuşuyordu ki neredeyse onu duymuyordum. Meredith'i hiç süslemeden izledi, yüzü alçı gibi beyaz ve kaskatı kesilmişti.

"Pardon," dedi, "erkek arkadaşımı öldürmek için ne gibi bir nedenim olabilir ki?"

"Dün geceyle ilgili hatırladığım şey, *erkek arkadaşının* herkesin önünde sana sürük demesi ve senin de Oliver'dan intikam almak için üst kata koşman. Yoksa atladığım bir şey mi var?" Ondan bana baktı ve göğsümdeki o acı geri geldi, sanki görünmez bir hançeri kavrayıp kaburgalarımın arasına saplamıştı.

Meredith itiraz edemedi Filippa, "Bakın, o haklı," dedi. "Richard'a ne olduğunu bilmiyoruz ama bunu kendimiz için daha da zorlaştırmanın bir anlamı yok. En az söylenen, en çabuk onarılır."

Alexander, "Tamam ama mutfaktaki kavgayı görmezden gelemeyiz çünkü okulun yarısı oradaydı," dedi ve Meredith'ten bana doğru bir işaret yaptı. "Ve birisi bu iki moronu merdiven boşluğunda öpüşürken görmüş."

"Sarhoştı," diye tersledi Meredith. "Senden daha sarhoştı ve sen nerede olduğunu bile bilmiyordun."

Filippa onların yerine konuştu. "Hepimiz içiyorduk, bu yüzden cevaplamak istemediğiniz herhangi bir soru olursa, hatırlamadığınızı söylemeniz yeterli."

"Peki ya diğerleri?" James sordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Wren. "Geri kalanı'." "Bilirsin işte. Daha önce."

Filippa, her zaman olduğu gibi, en çabuk anlayan kişi oldu. "Cadılar Bayramı hakkında tek bir kelime bile etmedi," dedi. "Ne suikast sahnesi ne de başka bir şey."

"Ne yani," dedi Alexander, "dün gecedен önce her şey yolunda mıydı?"

Filippa'nın yüzü tamamen boştu ve onu şimdiden çaylak bir polis memurunun karşısında otururken hayal edebiliyordum, sırtı dik, dizleri bitişik, ona yönelttiği her soruyu yanıtlamaya hazırdı. "Evet, kesinlikle," dedi. "Dün gecedен önce her şey yolundaydı."

Wren ayak parmaklarını rıhtıma sürttü, herkesin gözlerinden kaçarak başka tarafa baktı. "Peki ya bu sabah?" dedi çok kısık bir sesle.

"Buraya yedimizden başka kimse gelmez," dedi Alexander. "Bu yüzden onu yeni bulduğumuzu söylüyoruz."

"Peki şimdiye kadar ne yapmamız gerekiyordu?" diye sordum.

"Uyuyor," dedi Meredith. "Güneş doğmadı bile." Ama o konuşurken bir kuşun tiz sesi ağaçların arasında yankılandı ve uzun sürmeyeceğini anladık. Richard'ın suda kıpırdamadan yattığı iskelenin ucuna doğru baktım, Hamlet'in düşen zavallı serçesini aklımdan çıkaramadım. *Her şey hazırды.*

İskender de daha mütevazı kelimelerle aynı şeyi söyledi: "Saat kaç? Onun ... gittiğinden emin miyiz?"

"Hayır," dedi Filippa. "Ama polisi aramadan önce öyle olmamız gerekiyor."

Kısa bir süre önce unuttuğumuz korkunun geri gelmesine yetecek kadar uzun bir sessizlik daha.

"Ben yaparım," dedi Meredith. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, sonra kollarını tekrar iki yanına bıraktı. Bunu yaptığını binlerce kez görmüştüm.

Saçlarını yüzünden geriye doğru iter, kendini çelikleştirir ve spot ışığına adım atardı. Ama onun buz gibi suda kayboluşunu izlemek midemin kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı.

"Hayır," dedim. "Ben giderim."

Meredith dışında herkes bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. Yüzünde bir tür çaresiz minnettarlık ifadesi belirdi, o kadar hızlıydı ki neredeyse göremeyecektim. "Pekâlâ," dedi. "Git."

Başımı salladım, çoğunlukla kendi kendime. Konuştuğumda sadece onu düşünerek konuşmuştum, onun yerinde olsaydım ne yapacağımı değil. Diğerleri ayrılarak bana iskelenin sonuna kadar yürümem için dar bir yol bıraktılar. Bir iki saniye uyuşmuş ve hareketsiz durdum, sonra bir ayağımı ileri attım. Üç yavaş adımla hepsini arkamda bıraktım. Durakladım, ayakkabılarımı çıkarmak için uzandım. Üç adım daha. Ceketimin fermuarını açtım ve rıhtıma bıraktım, eşofmanımı başımın üzerinden çektim. Soğuk hava çıplak tenimi yaktı ve tüylerim diken diken oldu; kafa derimden omurgama, kollarıma ve bacaklarıma kadar vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Üç adım daha.

Göl hiç bu kadar büyük, bu kadar karanlık ya da bu kadar derin görünmemişti. Richard devrilmiş bir heykel gibi neredeyse yüzeyin altına gömülmüştü ve ortaya sadece marmoreal parçalar çıkmıştı - gevşekçe kıvrılmış üç parmak, bir köprücük kemiğinin eğimi, boğazın duygusal kıvrımı. Sefalet taşla dönüşmüştü. İnce bir kızıl tabakası tenine yapışmıştı, puslu griler ve her daim yeşil olan bu yer için çok parlak, çok korkunçtu. Korku kalbimi acımasızca kavradı ve onu kiraz taşı gibi küçük, sert bir yumru haline getirdi.

Hareket etmezsem kanımın donacağını düşünene kadar ona baktım. Diğerlerine bunu yapamayacağımı söylemek için arkama baktım - daha fazla yaklaşılamazdım, o kara suya dalamazdım, nabzını bulmak için çarpık boğazını yoklayamazdım. Ama onların karanlıktan korkan beş çocuk gibi bir araya toplanmış, beni izlediklerini ve bir tür güvence beklediklerini görmek, kendi korkumu bencilce gösterdi.

Nefesimi tuttum, gözlerimi kapattım ve iskeleden indim.

SAHNE 2

İki saat geçmesine rağmen titremem geçmemişti. Yeterince sıcak olan üçüncü kattaki koridorda duvara dayalı bir sırada oturuyorduk. Bana bir battaniye ve kuru bir kot pantolon verilmişti ama duş alacak zamanım yoktu. Kalıcı soğuktan daha kötüsü, göl suyunun ve Richard'ın kanının derime sızarak vücudumun her santimini yakması ve kaşındırmasıydı. Sol tarafımda rahatsız edici bir şekilde yakın oturan Filippa, bana bakmadan bir elini kaldırdı ve bileğimin iç kısmına o kadar hafifçe yerleştirdi ki neredeyse hiç hissetmedim. O, James, Alexander ve Wren ifadelerini çoktan vermişlerdi. Meredith ofiste kendi ifadesini verirken, ben de katatonik bir endişe içinde benimkini vermeyi bekliyordum.

Kapı ağır bir gıcırtıyla açıldı ve Meredith yeniden ortaya çıktı. Denedim Holinshed'in "Bay Marks" dediğini duyana kadar göz göze gelmeyi başaramamıştım.

Filippa'nın eli kolumdan kaydı. Ayağa kalktım ve Teneke Adam'ın kırılğan, mekanik hareketiyle kapıya doğru ilerledim. Eşikte duraklayarak sınıf arkadaşlarıma tekrar baktım. Hepsi yüzlerini başka tarafa çevirmiş, bana ya da birbirlerine değıl, herhangi bir yere bakarak oturuyorlardı - bana en küçük bir gizli baş işareti yapan Alexander hariç. Başımı eğdim ve odaya daldım.

Beklediğimden daha büyüktü, galeri gibiydi ama daha alçak tavanlı ve aydınlık değildi. Pencereleer salonun önündeki uzun ve geniş yola bakıyordu, görkemli demir kapı uzaktan dikenli siyah parmaklıklara dönüşmüştü. Kapı arkamdan gürültüyle kapanırken irkildim. Odada dört kişi daha vardı: köşede, pencerenin yanında duran Frederick; çenesini göğsüne yaslamış, devasa, pençe ayaklı masaya yaslanmış Holinshed; masanın arkasında oturmuş, başını ellerinin arasına almış Gwendolyn; ve daha genç, geniş omuzlu, kumral saçlı, kahverengi bir bomber giyen bir adam.

Gömlek ve kravat üzerine ceket. Bizi salona götürmeden önce onu Şato'da bir an için görmüştüm.

"Günaydın Oliver." Elini uzattı, ben de nemli parmaklarımla sıktım ve güve yeniği bir battaniyenin omuzlarımdan sahipsiz bir hükümdarın pelerini gibi sarkmasıyla belli belirsiz gülünç göründüğümü fark ettim.

"Bu Dedektif Colborne," dedi Holinshed. Gözlüklerinin kenarından bana baktı, yüzünde acımasız ve sert bir ifade vardı. "Size Richard hakkında bazı sorular soracak."

Gwendolyn küçük bir inilti çıkardı ve ağzını kapattı.

"Tamam," dedim. Dilim zımpara kağıdı gibiydi.

"Gergin olmana gerek yok," dedi Colborne ve iki saat önceki o histerik kahkaha beynimde yankılandı. "Sadece bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum ve eğer hatırlamıyorsan, bana hatırlamadığını söylemende bir sakınca yok. Hiçbir bilgi yanlış bilgiden daha iyidir."

"Tamam."

"Neden oturmuyorsun? İşleri kolaylaştırabilir." Arkamda bekleyen sandalyeyi işaret etti. Holinshed'in masasının önünde, bana dönük, boş bir sandalye daha vardı.

Kendimi sandalyeye bıraktım, acaba ben oraya varmadan kaybolur ve beni yere bırakır mı diye merak ediyordum. O anda hiçbir şey kesin ya da sağlam görünmüyordu - mobilyalar bile. Colborne karşımdaki diğer sandalyeye oturdu ve elini cebine attı. Elinden yine küçük siyah bir teyp çıktı ve Holinshed'in masasının kenarına yerleştirdi. Çoktan açılmıştı, küçük kırmızı bir ışık bana bakıyordu.

"Bunu kaydetmemin bir sakıncası var mı?" Colborne yeterince kibarca sordu ama reddedemeyeceğimi biliyordum. "Her şeyi yazmak zorunda kalmazsam söylediklerinize daha fazla dikkat edebilirim."

Başımı salladım ve battaniyemi düzelttim. Saygınlık önemsizdi ve ellerimle başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Colborne öne eğildi ve "Ee, Oliver. Sana Oliver diyebilir miyim?"

"Elbette."

"Ve sen de dördüncü sınıf tiyatro öğrencisisin."

Cevap vermemin beklenip beklenmediğini bilmiyordum, bu yüzden yarım saniye gecikmeyle "Evet" dedim.

Colborne fark etmemiş gibi göründü, sadece başka bir soru sormadı.

"Dekan Holinshed bana Ohio'dan geldiğinizi söyledi."

"Evet," dedim tekrar, yine çok geç.

"Evi hiç özlüyor musun?" diye sordu ve neredeyse rahatlamıştım.

"Hayır." Ona, bana kalırsa Dellecher'ın evde olduğunu söyleyebilirdim ama söylemem gerekenden fazlasını söylemek istemedim.

Colborne: "Memleketin ne kadar büyük?"

Ben: "Ortalama, sanırım. Broadwater'dan daha büyük." Colborne: "Lisede tiyatro yaptın mı?"

Ben: "Evet."

Colborne: "Beğendin mi? Nasıldı?" Ben:

"Fena değildi. Burası gibi değildi."

Colborne: "Çünkü burası...?"

Ben: "Daha iyi."

Colborne: "Yakın mısınız? Altınız da."

Kulağa yabancı geliyordu. Altı kişiydik. Biz hep yedi kişiydik.

"Kardeşler gibi," dedim ve hemen pişman oldum, "rekabet" kelimesinin aklıma ne kadar çabuk geleceğinden emin değildim.

"James Farrow'la aynı odayı paylaşıyorsunuz," dedi Colborne daha sessiz bir sesle. "Dün gece orada mı uyudunuz?"

Başımı salladım, konuşmak için kendime pek güvenemiyordum. James'in benim için hesap vermesine karar vermiştik. Sarhoş bir birinci sınıf öğrencisinin beni Meredith'le merdivenlerde görmüş olması, sonrasında olanları kabul etmemiz gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Peki saat kaçta yattın?" Colborne söyledi. "İki mi?"

İki buçuk mu? Onun gibi bir şey."

"Tamam. Bana partide neler olduğunu anlatın ve mümkün olduğunca açık olun."

Gözlerim Colborne'dan Frederick'e ve Holinshed'e kaydı. Gwendolyn masanın tepesinde oturmuş, saçları gevşek ve yorgun görünüyordu.

"Yanlış cevap diye bir şey yok," diye ekledi Colborne. Sesinde, olduğundan daha yaşlı görünmesine neden olan yumuşak bir cızırtı vardı.

"Doğru, evet. Özür dilerim." Avuçlarımın terlememesini dileyerek battaniyeyi daha sıkı kavradım. "Şey. James, Alexander ve ben on buçuğu biraz geçte FAB'den aşağı indik ve acelemiz yoktu, bu yüzden muhtemelen on bir civarında Şato'ya vardık. İçkilerimizi aldık ve sonra hepimiz ayrıldık. Ben, bilmiyorum, bir süre etrafta dolaştım. Birisi bana Richard'ın yukarıda tek başına içtiğini söyledi."

"Neden diğerleriyle sosyalleşmediği hakkında bir fikriniz var mı?" Colborne sordu.

"Pek sayılmaz," dedim. "Hazır olduğunda aşağı iner diye düşündüm." Başını salladı. "Devam et."

Pencereye, Dellecher'den uzaklaşan ve grinin içinde kaybolan uzun dolambaçlı yola doğru baktım. "Dışarı çıktım. Wren'le konuştum. James'le konuştum. Sonra içeriden bir sürü gürültü geldi sanırım. Biz de neler olduğuna bakmak için içeri girdik. O sırada sadece ben ve James vardık. Wren'in nereye gittiğini bilmiyorum."

"Ve siz de bahçedeydiniz, doğru mu?"

"Evet."

"İçeri girdiğinizde ne oldu?"

Sandalyemde kıpırdandım. İki farklı anı egemenlik için savaşıyordu: gerçek ve onun anlatmayı kabul ettiğimiz versiyonu. "Kafa karıştırıcıydı," dedim, bu üç kelimenin dürüstlüğünde geçici bir rahatlık hissederek. "Müziğin sesi yüksekti ve herkes aynı anda konuşuyordu ama Richard birine çarpmıştı, adını hatırlamıyorum. Colin onu revire götürdü."

"Allan Boyd," dedi Holinshed. "Bu konuyu onunla da görüşeceğiz."

Colborne bu itirazı kabul etmedi, dikkati benim üzerimdeydi. "Peki sonra ne olacak?"

"Meredick -yani Richard ve Meredith- tartışıyorlardı. Tam olarak ne hakkında olduğunu bilmiyorum." Daha doğrusu Meredith'in onlara ne kadarını anlattığından emin değildim.

Colborne, "Diğerleri Allan'ın ona Richard'ın rahat ettiğinden biraz daha fazla ilgi gösterdiğini söylediler," dedi.

"Belki. Bilmiyorum. Richard sarhoştu, yani sarhoşun da ötesinde. Kavgacıydı. Çok kötü şeyler söyledi. Meredith üzgündü ve herkesten uzaklaşmak için yukarı çıktı. Ben de iyi olduğundan emin olmak için peşinden gittim. Odasında konuşuyorduk-" Meredith'in birkaç canlı anı beynimde canlandı - rujuna bulaşmış kumral saç telleri, göz kapaklarının kenarlarındaki siyah ipek çizgiler, omzundan aşağı kayan elbisesinin askısı. "Odasında konuşuyorduk ve Richard gelip kapıyı yumruklamaya başladı," dedim çok hızlı bir şekilde, Colborne'un yüzümün ve boğazımın ne kadar ısındığını fark etmemesini umarak. "Onunla konuşmak istemiyordu ve bunu ona da söyledi -kapının arkasından, açmaya korkuyorduk- ve sonunda gitti."

"Saat kaçtı?"

"Tanrım, hatırlamıyorum. Geç saatte. Bir buçuk, belki?" "Richard ayrıldığında nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedim, biraz daha rahat nefes vererek. Gerçeğin bir başka kırıntısı. "Bir süre dışarı çıkmadık."

"Ve ne zaman yaptın?"

"Herkes gitmişti, gerçekten. Ben yatağa çıktım. James zaten oradaydı ama tam olarak uyumamıştı." Odanın öbür ucundan bana fısıldamak için yan döndüğünü hayal etmeye çalıştım. Ama tek görebildiğim banyonun loş sarı ışığı, buhar ve sıcak suyun aynadaki yüz hatlarını çarpıtmasıydı. "Bana Richard'ın bir şişe viskiyle ormana gittiğini söyledi."

"Ve bu ondan duyduğunuz son şey miydi?"

"Alexander onu bulana kadar mı?" Önceki gecenin prizmatik anıları dağıldı ve sabahın soğuğu içime işledi. Hissedebiliyordum

Tenimdeki, saçımdaki, tırnaklarımdaki altındaki suyu. "Evet."

"Pekâlâ," dedi Colborne. Yavaşça konuştu, ürkmüş atlarla ve deli insanlarla konuşur gibi. "Şimdi, bunu sorduğum için üzgünüm ama bu sabah ne gördüğünü bana anlatman gerekiyor."

Hâlâ görebiliyorum. Richard hayatın yüzeyinde asılı kalmış, kanlar içinde, soluk soluğaydı ve geri kalanımız sadece izliyor, perdenin inmesini bekliyordu. *İntikam trajedisi*, demek istedim. Shakespeare bile bundan daha iyisini yapamazdı.

"Richard'ı gördüm," dedim ona. Tam olarak ölü bir adam değildi, gerçekten yüzmüyordu. "Orada öylece *asılı duruyordu*. Ama kırılmış ve ezilmişti, sanki her şey ters yöne eğilmiş gibiydi."

"Ve sen-" Boğazını temizledi. "Suya girmişsin." İlk kez tereddüt etmişti.

"Evet." Battaniyeyi daha da yaklaştırdım, sanki bir şekilde beni eritebilir, etrafımı saran soğuk su hissinden koruyabilirmiş gibi. Holinshed'in ofisinin kuru sıcaklığında otururken, bunu asla unutamayacağımı biliyordum

-Ciğerlerimin aniden nasıl küçüldüğünü, parçalanacaklarını sandığımı, oksijenden çok şoktan nefes nefese kaldığımı. Richard'ın yüzü, çok yakın, kemik kadar beyaz. Kanın ekşi demir kokusu. O delice gülme dürtüsü geri gelmişti, kusma dürtüsü kadar güçlüydü ve üzücü bir an için Colborne'un ayaklarının dibindeki halıya kusacağımı sandım. Tekrar yutkundum, her şeyi bastırdım. Mide bulantımı duygusallık sandı ve saygıyla kendimi toparlamamı bekledi.

Sonunda "Birinin yapması gerekiyordu"

diye bildim. "Peki ölmüş müydü?"

Richard'ın boğazına uzanmanın ve eti soğuk bulmanın, bir zamanlar öfkeyle kabarıp zonklayan o damarı dümdüz ve nihayet hareketsiz bulmanın nasıl bir his olduğunu ona anlatabilirdim. Bunun yerine tek söylediğim "Evet" oldu.

Bana baktı, kırılğan bir bakışla, kasten boş, kötü bir poker yüzü gibi. Neyi görmemi istemediğini tahmin edemedim gözlerini kırıştırdı ve arkasına yaslandı. "Bu hiç kolay olmamıştır. Özür dilerim."

Başımı salladım, ona teşekkür etmem mi gerekiyordu yoksa başsağlığı dilemek onun iş tanımında var mıydı emin değildim.

"Sadece bir soru daha, eğer hazırsanız."

"Nasıl isterseniz."

"Bana son birkaç haftadan bahset," dedi, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi gevşekçe. "Hepiniz çok baskı altındaydınız, belki de en çok Richard. Garip davranıyor muydu?"

Başka bir anı mozaîği vitray bir pencere gibi şekillendi, renk ve ışık parçaları. Cadılar Bayramı'nda ayın su üzerindeki beyaz parıltısı, James'in kollarındaki mavi morluklar, Meredith'in ipek kolundan sızan kanın parlak olgun kırmızısı. Bir an önce düğümlenip sıkışan midem beklenmedik bir şekilde gevşedi. Nabzım yavaşladı.

"Hayır," dedim. Filippa'nın sözleri kafamın içinde usulca yankılandı. "Dün gecedен önce her şey yolundaydı."

Colborne meraklı bir yakınlıkla beni izledi. "Sanırım şimdilik hepsi bu kadar," dedi çok uzun bir duraksamadan sonra. "Size iletişim bilgilerimi vereceğim. Aklınıza başka bir şey gelirse, lütfen bana söylemekten çekinmeyin."

"Elbette," dedim. "Söyleyeceğim."

Ama tabii ki yapmazdım. On yıl sonrasına kadar.

SAHNE 3

Dellecher Hall'un beşinci katında, okulun daha ünlü konukları için ayrılmış gizli bir oda vardı. Bu tuhaf dairede üç yatak odası, bir banyo ve içinde bir şömine, zarif Viktorya dönemi mobilyalarından oluşan bir koleksiyon ve bir kuyruklu piyano bulunan geniş bir orta salon vardı. Hallsworth Evi (Leopold Dellecher'in zengin kayınvalidesinin adıyla anılıyordu), gölün güney kıyısı polis kaynarken fakültenin kalan altı dördüncü sınıfı saklamaya karar verdiği yerd.

Dekan Holinshed o akşam müzik salonunda acil bir toplantı yapılmasını istemişti ama bizim orada bulunmamamız gerektiğine karar vermişti. Ne bizi ne de diğer öğrencileri dedikoduya maruz bırakmak istemediğini açıkladı. Böylece, okulun geri kalanı dört kat aşağıda şaşkın bir sessizlik içinde otururken, Wren, Filippa, James, Alexander, Meredith ve ben Hallsworth House'daki şöminenin başında tutsaktık. Frederick ve Gwendolyn bizi tamamen yalnız bırakma fikrinden hoşlanmadılar, bu yüzden revirdeki hemşirelerden biri beşinci katın geri kalanına açılan kapının önüne nöbetçi olarak yerleştirilmişti, orada oturmuş bir bulmacayı gönülsüzce doldururken bir mendile burnunu çekiyordu.

Kulaklarımı boğucu sessizliğe karşı zorladım, okul arkadaşlarımızın biz olmadan bir araya geldiklerinin farkındaydım. Sürgün dayanılmazdı. Bir şekilde Damoclean gibi hissettiriyordu, akranlarımızdan oluşan bir jüri tarafından kınanmaktan korkarak askıya alınmış bir yargılama dönemi. (*Ah, peygamber ruhum.*) Richard'ın gitmiş olmasından duyduğumuz parasal rahatlama hızla bozulmaya başlamıştı. Şimdiden korkacak binlerce şey bulmuştum. Ya birimiz ağzından bir şey kaçırırsa? Uykumuzda mı konuştuk? Hikâyenin nasıl ilerlemesi gerektiğini unutursa? Ya da belki de hayatımızın geri kalanında parmak uçlarımızda yürüyecek, ipin kopmasını, baltanın düşmesini bekleyecektik.

Alexander'a da aynı endişe bulaşmış olmalıydı. "Sence herkese burada olduğumuzu söyleyecekler mi?" diye sordu, sanki aniden röntgen görüşü gelişecek ve aşağıda neler olduğunu görebilecekmiş gibi halıya sertçe bakarak.

"Bundan şüpheliyim," dedi Filippa. "Kimsenin gizlice yaklaşmasını istemeyeceklerdir." Ağzının iki yanındaki çizgiler derin ve karanlıktı, sanki birkaç saat içinde on yıl yaşlanmış gibiydi. Diğerleri sessizdi, aşağıdan gelecek bir sesi boş yere dinliyorlardı. James dizlerini sıkıca birbirine kenetlemiş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, üşüyormuş gibi oturuyordu. Wren halsiz ve gevşekti, bacakları sandalyesine düşmüş bir oyuncak bebeğinki gibi garip açılarla eğilmişti. Meredith onun yanındaki kanepede bağdaş kurmuş, yumruklarını sıkmış, gerginlik vücudunun her zarif çizgisini sert ve köşeli bir hale getirmişti.

"*Sezar* hakkında ne yapacaklarını düşünüyorsun?" Alexander sessizliğe daha fazla dayanamadığında söyledi.

"İptal edecekler," dedi Filippa. "Onun yerine başkasını koymak zevksizlik olur." "Gösteri devam etmeli" lafı buraya kadarmış."

Bir an için Richard'ın rolünü başka birinin, herhangi birinin üstlendiğini hayal etmeye çalıştım. Gwendolyn'in onun repliklerini öğrenmem ve yerini almam için yaptığı tehdit hafızamda yankılandı ve bu fikirden caydım, geri çekildim. "Dürüst olmak gerekirse," dedim, sesimle başka bir şey yapmazsam çılgılık atmak zorunda kalacağımdan korkarak, "gerçekten onsuz sahneye geri dönmek istiyor musun?"

Birkaç kafa sallandı; kimse konuşmadı. Sonra-

"Sadece bana mı öyle geliyor," dedi Alexander, "yoksa bu herkesin hayatının en uzun günü mü?"

"Şey," dedi James. "Kesinlikle Richard'ın değil."

Alexander ona bakakaldı, gözleri kocaman açılmıştı ve ters ters bakıyordu. "James," dedi Meredith. "Ne oluyor lan?"

Filippa alnını ovuşturarak tıslayarak nefes verdi. "Bunu yapmayacağız," dedi ve sonra başını kaldırıp birinden diğerlerine baktı. "Birbirimizle didişmeyeceğiz ve birbirimize söylenmeyeceğiz - bu konuda değil. *Çaresi olmayan şeyler / Dikkate alınmamalıdır: Olan oldu.*"

Alexander hiç hoşlanmadığım ince, mizahsız bir kahkaha attı. "Yatağa, yatağa, yatağa!" dedi. "Tanrım, bir sigaraya ihtiyacım var. Keşke hemşireyi dışarıda bırakmasalardı." Ayağa fırladı, olduğu yerde döndü, üzgün olduğu zaman yaptığı gibi hızlı ve huzursuz bir şekilde hareket etti. Odanın içinde amaçsız bir zikzak çizerek dolaştı, piyanoda rastgele birkaç nota çaldı, sonra dolapları açmaya ve kitap raflarını karıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Meredith sordu.

"İçki arıyorum," dedi. "Burada saklı bir şey olmalı. Son konukları Nietzsche'nin kitabını yazan adamdı ve bahse girerim o da alkoliktir."

"Şu anda nasıl içmek isteyebilirsin ki?" Dedim. "İçim hâlâ dün gecedен kalma sıvı gibi."

"Hair of the dog. Aha." Bir elinde kehribar rengi bir şişeyle odanın arka tarafındaki dolaptan çıktı. "Konyak isteyen var mı?"

"Devam et," dedi Filippa. "Belki bu seni rahatlatır."

Dolabın derinliklerini karıştırırken bardaklar birbiriyle şingirdadı. "Başka kimse var mı?"

Wren konuşmadı ama James ve Meredith'in aynı anda "Evet, lütfen" demesi beni şaşırttı.

Alexander bir elinde şişe, diğerinde üst üste dizilmiş ve devrilmiş dört bardakla döndü. Kendisine salonu yakacak kadar konyak doldurduktan sonra şişeyi Filippa'ya uzattı. "Ne kadar istediğini bilmiyorum," dedi. "Şahsen ben uyuyana kadar içmeyi planlıyorum."

"Bir daha uyuyabileceğimden emin değilim," dedim. Richard'ın yarı parçalanmış yüzü Gözlerimi her kapattığımda -bir karnaval maskesi kadar kaba- üzerime atladı.

James gözlerini ateşe dikmiş, tırnağını çiğneyerek, "*Sanki bir sesin 'Artık uyuma!' diye bağırdığını duydum,*" dedi.

"Nerede uyuyacağız?" Meredith onu görmezden gelerek sordu. "Sadece üç oda var."

Filippa ona yan gözle bakarak, "Wren ve ben paylaşabiliriz," dedi. Duyduğunu kabul etmedi.

"Kim benimle paylaşmak ister?" dedi Alexander. Bir cevap bekledi ama alamadı. "Herkes aynı anda ayağa fırlamasın."

"Ben burada kalacağım," dedim. "Benim için sakıncası yok."

"Saat kaç?" Meredith söyledi. Bardağını dudaklarına götürdü, yüzünde acı dolu bir ifade vardı, sanki bu basit hareket çok yorucuymuş gibi.

Filippa gözlerini kısarak yanındaki masanın üzerinde duran araba saatine baktı. "Dokuzu çeyrek geçiyor."

"Hepsi bu mu?" Dedim. "Gece yarısı gibi hissediyorum."

"Kıyamet Günü gibi hissediyorum." Alexander kocaman bir yudum konyak içti, yutkunurken dişlerini sıktı ve tekrar şişeye uzandı. Bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdu ve sıkıca tutarak ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum," diye ilan etti. "Eğer biri oturma odasında yatmak istemezse, kiminle yatacağım konusunda seçici olmadığımı hepimiz biliyoruz. İyi geceler."

Küçük, sert bir selamla odadan çıktı. Gidişini izledim ve başımı bir elimin üzerine koydum, ne kadar ağır hissettiğime şaşırmadım. Yorgunluk damarlarımda ağır ağır pompalanıyor, diğer her şeyi bastırıyordu. Sabahın çığ karanlığında Richard'ın ölümü karşısında dehşetten çok rahatlama hissetmişim ve şimdi hava yeniden karardığında -aradaki uzun hipnotik saatler boyunca yaptığımız ve söylediğimiz onca şeyden sonra- üzüntü ya da acıma duyamayacak kadar yorgundum. Belki de buna tam olarak inanmadığım için yoktu. Richard'ın kapıdan içeri dalmasını, yüzündeki sahne kanını silmesini ve bizi nasıl kandırdığına acımasızca gülmesini bekliyordum.

Filippa içkisini bitirdi ve bardağının yere düşerken çıkardığı ses masaya bakmamı sağladı. "Ben de yatmaya gidiyorum," dedi kendini ayağa kaldırarak. "Uyumamam bile bir süre uzanmak istiyorum. Wren? Neden yatağa gelmiyorsun?"

Wren bir an hareketsiz kaldı, sonra yeniden canlandı, kendini sandalyeden kaldırdı, gözleri bulanıktı, odaklanamıyordu. Filippa'nın uzattığı eli kabul etti ve itiraz etmeden onun peşinden dışarı çıktı.

"Burada mı uyuyorsun?" Meredith onlar gittikten sonra sordu. Sanki James orada değilmiş gibi benimle konuştu. Sanki James orada değilmiş gibi tepki vermedi ya da cevap vermedi.

onu duydum.

Başımı salladım. "Sen diğer yatak odasını al."

Yavaşça, sanki her yeri acıyormuş gibi, hantalca doğruldu.

"Uyuyacak mısın?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Umarım hiç uyanmam."

İlk gerçek üzüntü acısı bana bir iğne gibi battı, ama bunun Richard'la hiçbir ilgisi yoktu, gerçekten yoktu. Bir şey söylemek istedim ama uygun tek bir kelime bulamadım ve o da konyağının yarısını içmeden odadan çıkarken kanepede sessiz ve hareketsiz oturdum. Kapı arkasından kapandığında söndüm, arkamdaki yastıklara yaslandım, ellerimi yüzümde gezdirdim.

"Öyle demek istemedi," dedi James.

Parmaklarımın arkasından kaşlarımı çattım. "Bunun rahatlatıcı mı yoksa eleştirel mi olması gerekiyor?"

"Bunun bir anlamı yok," dedi. "Bana kızma Oliver, şu anda bunu kaldıramam."

Nefes verdim ve ellerimi yüzümden kaldırdım. "Özür dilerim. Kızgın değilim.

Ben sadece... Bilmiyorum.

Bitkinim." "Uyumalıyız."

"Peki. Deneyebiliriz."

Ben bir koltuğa, James diğerine uzandık ama çarşaf ya da uygun yastık bulmaya çalışmadık. Başımın altına dekoratif bir destek sıkıştırdım ve bir battaniyeyi bacaklarımın üzerine çektim. Diğer kanepede James de aynısını yaptı, brendisini ve Meredith'inkinden kalanları bitirmek için durakladı. O yerleştğinde arkamdaki masanın üzerindeki lambayı söndürdüm ama oda hâlâ ateş ışığıyla doluydu. Alevler küçülmüş, kütüklerin arasında titreyen küçük sarı tomurcuklara dönüşmüştü.

Ahşabın kararmasını, parçalanmasını ve çökmesini izlerken ciğerlerim daraldı, yeterli hava almayı reddetti. Her şey ne kadar hızlı, ne kadar aniden ters gitmişti. Her şey nerede başlamıştı? Meredith ve benimle değil, dedim kendi kendime, aylar önce - *Sezar'la mı? Macbeth'le mi?* Sıfır Noktasını tespit etmek imkânsızdı. Kıpırdandım, bu fikri reddedemedim.

Görünmez devasa bir ağırlık üzerime bir kaya gibi çöküyordu. (Bu o hantal, çömelmiş iblis Suçluluk duygusuydu. O zamanlar onu tanımıyordum ama ilerleyen aylarda her gece göğsüme tırmanacak ve orada hırlayarak oturacaktı, çirkin bir Fuselian kâbusu). Ateş kor haline gelene kadar yandı ve ışığı çatlaklardan sızarak yavaşça odayı terk etti. Oksijensiz kalmıştım, başım dönüyordu, tekrar bilinçsizliğe doğru eğildim ve bu uykuya dalmaktan çok boğulmak gibiydi.

Bir fısıltı beni hayata döndürdü.

"Oliver."

Doğrudum ve James'e göz kırptım ama konuşan o değildi.

"Oliver."

Meredith yatak odasının kapısının karanlık boşluğunda solgun bir şekil olarak belirmişti. Başı yağmur suyuyla şişmiş bir çiçek tomurcuğu gibi kapının pervazına yaslanmıştı ve garip bir an için saçlarının ağırlığının ne olduğunu, sırtından aşağı sarktığını hissedip hissetmediğini merak ettim.

Battaniyemi ittim ve James'e kaçamak bir bakış daha atarak odanın diğer ucuna süzıldüm. Sırt üstü yatıyordu, başı yana dönüktü, benden uzaktaydı. Ölü gibi uyuyor muydu yoksa uyuyor numarası yapmak için çok mu uğraşıyordu anlayamadım.

"Ne oldu?" Beni duyabileceği kadar yaklaştığımda fısıldadım.

"Uyuyamıyorum."

Elim ona doğru seğirdi ama fazla uzaklaşmadı. "Kötü bir gün geçirdim," dedim güç bela.

Nefes verdi ve bana zayıf bir baş selamı verdi. "İçeri gelir misin?"

Ondan uzaklaştım, soyunma odasında tam olarak aynı şekilde geri çekildiğim o geceyi zorla hatırladım. Herkesi baştan çıkarabilirdi ama Fate iyi bir hedef gibi görünmüyordu. Zaten bir kaybımız vardı. "Meredith," dedim, "erkek arkadaşın öldü. Bu sabah *öldü*."

"Biliyorum," dedi. "Mesele o değil." Gözleri cam gibiydi, özür dilemiyordu. "Sadece yalnız uyumak istemiyorum."

O küçük hüznün iğnesi daha da derine battı, beni hemen etkiledi. Ona güvenmemek için ne kadar iyi eğitilmiştim. Ve kim tarafından? Richard mı?

Gwendolyn? Omzumun üzerinden James'e tekrar baktım. Tek görebildiğim, kanepenin kolunun arkasına yapışmış saçlarının bir şokuydu.

Nerede uyuduğumun bir önemi olmadığına karar verdim. O sabahtan sonra hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Altı ruhumuz olmasa da iki ruhumuz kaybedilmişti.

"Pekâlâ," dedim.

Sadece bir kez başını salladı ve odaya geri döndü. Onu takip ettim, kapıyı arkamdan kapattım. Yatağın üzerindeki battaniyeler çoktan dağılmış, tekmelenmiş, dağınıktı. Kot pantolonumla çarşafların arasına kaydım. Kıyafetlerimle uyuyacaktım. Uyuyacaktık. Hepsi bu kadardı.

Dokunmadık, konuşmadık bile. Yanımdaki yatağa tırmandı ve bir kolunu yastığının altına sokarak yan yattı. Kendimi yerleştirirken, kendi yastığımı biraz daha yukarı kaldırırken beni izledi. Hareket etmeyi bıraktığımda gözlerini kapattı ama birkaç damla gözyaşı kirpiklerinin arasından süzülmeden önce değil. Yatağın üzerinde titrediğini hissetmemeye çalıştım ama bu tıpkı Şato'daki şömine saatinin tik takları gibiydi: yumuşak, ısrarcı, görmezden gelinmesi imkânsız. Bir saat kadar uzun bir süre sonra, ona bakmadan kolumu kaldırdım. Daha yakına kaydı, başını göğsüme yasladı. Kolumu ona doladım.

"*Tanrım*, Oliver," dedi, sesi küçük ve boğuktu, bir eli ağzını kapattı.

Saçlarını sırtına doğru düzleştirdim. "Evet," dedim. "Biliyorum."

SAHNE 4

Her şey iptal edildi. *Caesar'ın* kalan gösterileri ve Şükran Günü'nden önceki tüm normal derslerimiz. Frederick ile Hallsworth House'da iki kez çay içtik ve Gwendolyn de bir kez bizimle yemek yedi ama tatilden önceki iki gün boyunca başka kimseyi görmedik. Salı günü eşyalarımızı toplamak için Şato'ya döndük. Richard'ın ölümü resmi olarak bir kaza olarak kabul edilmemişti ama bu açıklama tedirginliğimizi gidermek için şaşırtıcı derecede az işe yaramıştı. O akşam, Cumartesi gecesinden beri ilk kez diğer öğrencileri göreceğimiz -ve onlar tarafından görüleceğimiz- anma törenine katılmamız bekleniyordu.

Kale boştu ama çevredeki ormanda bir şey vardı. Değişti. Havada yabancı bir koku vardı, kimyasallar ve ekipman, kauçuk ve plastik, görünmeyen bir düzine yabancının iz kokusu. Rıhtıma inen merdivenler kalın sarı bir X polis bandıyla kordon altına alınmıştı. Kulede, yatağımın altından bavulumu çıkardım ve dikkat etmeden toparlandım, gömlekleri ve pantolonları uyumsuz ayakkabıların, çorapların ve kıvrılmış eşarpların üzerine yığdım. İlk defa Şükran Günü için evde geçireceğim birkaç günü iple çekiyordum. Normalde Filippa, Alexander ve ben tatil boyunca kampüste kalırdık ama Dekan Holinshed yirmi yıldır ilk kez okulun tatil nedeniyle kapalı olacağını bildirmişti.

Ayak parmaklarımı tekerleklerin altına sıkıştırıp parmaklarımı trabzana sıkıştırırken küfrederek ve homurdanarak bavulumu sarmal merdivenlerden ikinci kata indirdim. Bavulu arkamda sürükleyerek, ter içinde ve sinirli bir şekilde kütüphaneye çıktım. Diğerleri çoktan gitmişti, Filippa ise elinde bir kılıç gibi yere doğrulttuğu uzun pirinç sopasıyla ateşin önünde tek başına duruyordu. Ben başını kaldırıncaya başını kaldırdı.

İçeri daldım ve kendimi bir sandalyeye attım - hala bir şekilde Richard'a ait olduğunu düşündüğüm en yakın sandalyeden kasıtlı olarak kaçındım.

"Yangın bunca zamandır devam ediyor muydu?" diye sordum.

"Hayır," dedi, oradaki iki sıska kütüğü tutuşturmak için maşayı kaldırarak. "Ben yaktım

o."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece yanlış hissettim." "Her şey yanlış hissettirir," dedim. Dalgınca başını salladı.

"Bizimle havaalanına geliyor musun?" "Evet," dedi.

Camilo dördüncü sınıfları O'Hare'e götürmeyi teklif etmişti. Oradan da, Meredith New York'a, Alexander Philadelphia'ya, James San Francisco'ya uçacaktı. Wren teyzesi ve eniştesiyle gidecek ve onlarla birlikte Londra'ya uçacaktı. (Önceki gün gelmişlerdi ve Holinshed onlara Broadwater'ın tek güzel otelinde bir oda ayarlamıştı, Hallsworth House doluydu). Ben Ohio'ya gidiyordum. Sorulduğunda Filippa Chicago'lu olduğunu söylüyordu ama orada bir ailesi olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Peki ondan sonra?" Kulağa hazırlıksızmış gibi gelmeye çalışarak ve bunu başaramayarak sordum.

Cevap vermedi, sadece ateşi izledi, gözleri alevlerin gözlüklerine yansımasıyla gizlenmişti.

"Pip, yemin ederim burnumu sokmaya çalışmıyorum-"

Közleri tekrar bıçakladı, biraz da vahşice. "Öyleyse yapma."

Sandalyemde kıpırdandım. Ona söylemek istediğim şey anlamsız derecede önemli görünüyordu. "Bak, eğer istersen benimle eve gelebileceğini biliyorsun, değil mi?" Aniden söyledim. "İstiyorsun ya da istemelisin demiyorum, sadece gidecek bir yere *ihtiyacın varsa*. Yani, daha önce eve hiç kız getirmediğim için hepsi çıldırır ve bunu tamamen yanlış yorumlarlar ama ne olur ne olmaz. Hepsi bu kadar, özür dilerim. Şimdi susacağım."

Ateşten yana döndü ve kaşlarını çatmadığını görünce rahatladım. Onun yerine bana üzgün, kederli bir ifadeyle baktı. Tuhaf ve asılsız bir düşünceye kapıldım.

Seni seviyorum demek için. Ama aramızdaki fark, onun insanların bu tür şeyleri bildiğini varsayması, benim ise her zaman bilmediklerinden endişe etmemdi.

"Oliver" dedi. Adımı ılık ve tatlı bir nefes gibi içine çekti, sonra şömineye yaslandı, belki de kendi başına ayağa kalkamayacak kadar yorgundu. "Korkuyorum." Sanki utanç verici bir şeymiş gibi alaycı bir gülümsemeyle söyledi.

"Neyden?" Korkacak bir şey olmadığı için değil, aralarından seçim yapabileceğim çok fazla korkutucu şey olduğu için sordum.

Omuz silkti. "Şimdi ne olacağından." Şöminenin üzerindeki saat çalmadan önce ikimiz de bir daha konuşmadık. Filippa yukarı baktı. "Saat beş."

Anma töreni saat beş buçukta yapılacaktı.

"Tanrım," dedim. "Evet. Gitmeliyiz." Büyük bir isteksizlikle kendimi sandalyemden dışarı attım ama Filippa kıpırdamadı. "Geliyor musun?" diye sordum.

Sanki hatırlayamadığı bir rüyadan yeni uyanmış gibi boş bir şaşkınlıkla bana göz kırptı. "Sen devam et." İsle çizilmiş kazağının önünü karıştırdı. "Üstümü değiştirmeliyim."

"Pekâlâ." Kapı aralığının yarı içinde yarı dışında durdum. "Pip?"

"Evet?"

"Korkma." Bunu söylemek bencilce bir şeydi. Eğer o cesaretini kaybederse, diğerlerine ne olacağını hayal bile edemiyordum. Aramızda hiç ürkemeyen tek kişi oydu.

Bana o kadar kırılgan bir gülümseme verdi ki hayal görmüş olabilirim. "Tamam."

SAHNE 5

James'i patikanın başında buldum, orada öylece durmuş, sanki bir adım daha atmaya gücü yetmiyormuş gibi patikaya bakıyordu. Yaklaştığımı duyduysa bile tepki vermedi, ben de ne yapacağımı bilemeden alacakaranlık sessizliğinde arkasında bekledim. Ağaçların tepelerinde bir yerde bir baykuş öttü - belki de Cumartesi gecesi öten baykuştı.

"Sence biraz ürkütücü değil mi?" diye sordu, önsöz bile söylemeden, arkasını bile dönmeden. "Töreni sahilde yapmak."

"Sanırım müzikhol biraz fazla ... şenlikli geldi," dedim. "Tüm o altınlar." "Gölden mümkün olduğunca uzakta bir yere koyduklarını düşünebilirsiniz."

"Evet." Tekrar salona doğru baktım. Yine Cadılar Bayramı olabilirdi - James ve ben ağaçların altında gölgeler gibi gizleniyorduk- ama hava çok soğuktu, yassı çelik bir bıçak gibi tenime baskı yapıyordu. "Artık ona güvenmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Önce Cadılar Bayramı, şimdi de bu," dedim, onun görmediği bir omuz silkmeye. "Sanki göl bize sırtını dönmüş gibi. Sanki aşağıda kızdırdığımız bir naiad varmış gibi. Belki de Meredith haklıydı ve dönem başında çıplak yüzmeye gitmeliydik." Ağzımdan çıkana kadar kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etmemiştim.

"Bir tür pagan ayini gibi mi?" James yüzünün yan tarafını, yanağının kıvrımını görebilmem için başını çevirerek sordu. "Yüce Tanrım, Oliver. Gerekirse onunla yat, ama kafanın içine girmesine izin verme."

"Onunla yatmıyorum." İtiraz etmek üzere olduğunu görebiliyordum ve "Mecazi anlamda değil," diye ekledim.

"Gerçekten fark etmez, değil mi?" diye sordu ve yüzünü bana döndü; bu hareket kasıtlı olarak rahattı, ikna edici değildi.

"Ne?"

"Mecazi olup olmadığını."

"Anlamıyorum."

Sesini öyle yükseltti ki, ormanın yumuşak sessizliğini bir jilet gibi kesti. "Hayır, *yapmamalısın*, çünkü gerçekten o tür bir aptal olduğunu düşünmüyorum."

"James," dedim, gerçekten kızamayacak kadar şaşırmış bir halde, "neden bahsediyorsun?"

Başka tarafa baktı. "Sen," dedi, gözlerini ağaçlara dikerek. "*Sen ve o.*" Sanki bu kelimeleri bir arada söylemek ağzında kötü bir tat bırakmış gibi yüzünü buruşturdu. "Nasıl görüldüğünü anlamıyor musun Oliver? Onunla *gerçekten* yatıyor olman ya da olmaman önemli değil, kötü görünüyor."

"Nasıl görüldüğünden sana ne?" Öfke gösterisini zorlayarak sordum, her şeyden çok sinirlenmiştim. Alaycılığı yakıcıydı, alışılmadıktı.

"İstemiyorum," dedi. "Gerçekten istemiyorum. *Seni* ve böyle devam edersen neler olabileceğini önemsiyorum."

"Ben-"

"Anlamadığını biliyorum, asla anlamazsın. Richard *öldü.*"

Tekrar Salon'a, tepenin üstündeki dörtgen silüete baktım. "Onu biz öldürmedik ki."

"Saf olma Oliver, hayatında bir kez olsun. Öleli iki gün oldu ve kız arkadaşı şimdiden her gece seninle yatakta mı?" Başını salladı, düşünceler umursamaz, amansız bir telaşla yuvarlanıyordu. "İnsanlar bundan hoşlanmayacak. Konuşacaklar. Dedikodu yapacaklar, insanlar böyle yapar." Elini bir kulağına götürdü ve şöyle dedi: "*Açın kulaklarınızı; çünkü hanginiz duracak / Yüksek sesle söylenti konuşurken duyma menfezini?*"

Sesim boğazımda düğümlendi, tebeşir gibi kurudu. "Neden sanki onu biz öldürmüşüz gibi konuşuyorsun?"

Beni boğazlamak ister gibi ceketimin önünü tuttu. "*Çünkü öyle görünüyor ki ö y l e olabilir.* Sence insanlar

Biri onu itmiş olabilir mi acaba? Meredith'le yatmaya devam edersen senin yaptığını düşünecekler."

Ona baktım, hareket edemeyecek kadar şaşırmıştım. Katı olan tek şey eliydi, öfkesinin şiddeti yumruk şeklinde göğsüme vuruyordu. "James, polis bunun bir kaza olduğunu söyledi. Başını çarpmış," dedim. "*Düşmüş.*"

Yüzümdeki korkuyu görmüş olmalı, çünkü gözlerinin ve ağzının etrafındaki sert çizgiler kayboldu, sanki biri patlamadan önce onu etkisiz hale getirmek için doğru kabloyu kesmiş gibiydi. "Evet, tabii ki yaptı." Yere baktı, ceketimi bıraktı ve kırıksıklıkları düzeltmek için bir elini ceketimin önünde gezdirdi. "Özür dilerim Oliver. Her şey ters gitti."

Hâlâ yarı yarıya sinirsel felcimin esiri olarak garip bir omuz silkme önerdim. "Sorun değil."

"Beni affeder misin?"

"Evet," dedim, bir saniye geç kalmıştım. "Her zaman."

SAHNE 6

Binlerce mumun minik peri ışıkları kumsalda titreşiyordu. Görevlilerin yarısının elinde karton kaplar içinde dar beyaz fenerler vardı ve luminarialar her sıranın sonunda küçük hayalet teşrifatçılar gibi duruyordu. Dördüncü sınıf koro müziği öğrencileri kumların üzerinde sık bir yığın halinde toplanmış, sanki kaprisli denizkızlarımız yas tutuyormuş gibi, sesleri suda parıldayan yumuşak şarkılar söylüyorlardı. Kumsalda yanlarında eski bir ahşap podyum ve üstü kapalı bir şövale sehpası vardı. Her birinin dibinde beyaz zambaklar açmış, mis gibi kokuları gölün toprak kokusunu gizleyemeyecek kadar narin.

James ve ben orta koridordan geçerken fısıltılardan oluşan bir çalılık bizi isteksizce ayırdı. Wren, Richard'ın ailesi, Frederick ve Gwendolyn sağdaki ilk sıraya oturmuşlardı; Meredith ve Alexander ise soldaydı. Ben onların yanına oturdum, James benim yanıma oturdu ve Filippa geldiğinde Alexander ve ben ona yer açmak için birbirimizden uzaklaştık. Neden bizi ön tarafa, herkesin bakabileceği bir yere koyduklarını merak ettim. Sıralar bir mahkeme salonu galerisi gibiydi, yüzlerce göz ensemde yanıyordu. (Bu his zamanla tanıdık gelmeye başlayacaktı. Seyircinin tüm dikkatini üzerinde toplamak ve utançtan onlara sırtını dönmek bir oyuncu için eşsiz bir işkence türüdür).

Koridorun karşısındaki sıraya göz attım. Wren, Richard'a o kadar benzeyen amcasının yanında oturuyordu ki bakmaktan kendimi alamadım. Aynı siyah saçlar, aynı siyah gözler, aynı acımasız ağız. Ama tanıdık yüz daha yaşlıydı, çizgileri vardı ve favorilerinin arasına gümüş çizgiler girmişti. Richard'ın yirmi yıl sonra bu hale geleceğinden hiç kuşku yoktu. Artık buna imkân yoktu.

Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı, tıpkı benim herkesin bakışlarını hissettiğim gibi, çünkü aniden bana doğru döndü. Gözlerimi kaçırdım ama yeterince hızlı değildim.

bir temas anıydı, beni içten dışa sarsan bir elektrik çarpmasıydı. Bir solukta nefes aldım, mumların ışıkları çevresel görüşümde dans ediyordu. *Bütün bu yangınlar neden?* diye düşündüm. *Neden bütün bu süzülen hayaletler?*

"Oliver?" Filippa fısıldadı. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedim. "Peki." Ben de inanmıyordum, o da inanmıyordu ama o başka bir şey söyleyemeden koro sustu ve Dean Holinshed sahilde belirdi. Boynunda gevşekçe asılı duran bir eşarp (bir ucunda Anahtar ve Quill işlemeli Dellecher mavisi) dışında siyah giyinmişti. Bu renk şeridinin yanı sıra, gaga burnu yüzüne çirkin bir gölge düşüren, acımasız ve heybetli bir figürdü.

"İyi akşamlar." Sesinde solgun ve yorgun bir hava vardı.

Filippa parmaklarını benimkilere geçirdi. Elini sıktım, tutunacak bir şey bulduğum için minnettardım.

"Holinshed, "Hepinizin tanıdığı olağanüstü bir genç adamın anısını onurlandırmak için buradayız," dedi. Boğazını temizledi, ellerini arkasında kavuşturdu ve bir an yere baktı. "Richard'ı en iyi nasıl hatırlayabiliriz?" diye sordu. "O kısa sürede hafızalarınızdan silinecek türden bir insan değil. Hayattan daha büyük olduğunu söyleyebilirsiniz. Onun ölümden de daha büyük olduğunu düşünmek hiç de uzak bir ihtimal değil. Bu size kimi hatırlatıyor?" Tekrar durdu, dudağını çiğnedi. "Richard deyince aklınıza Shakespeare'in gelmemesi mümkün değil. Sahnemizde pek çok kez, pek çok rolde yer aldı. Ama bir rol var ki, onu oynarken görme fırsatımız hiç olmadı. Onu yakından tanıyanlar muhtemelen iyi bir Beşinci Henry olacağı konusunda hemfikirdirler. Ben kendi adıma kendimi aldatılmış hissediyorum."

Elini ağzına götürürken Gwendolyn'in bilezikleri şingırdadı. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ve bulaşmış rimelini de beraberinde sürükledi.

"Beşinci Henry Shakespeare'in en sevilen ve en belalı kahramanlarından biridir, tıpkı Richard'ın bizim kahramanlarımızdan biri olduğu gibi. Sanırım onlar da benzer şekilde yas tutacaklar." Holinshed çantasının derin cebine uzandı.

Bir şey arıyordu. Onu ararken, "Bunu okumadan önce Richard'ın tiyatrocu arkadaşlarından beni affetmelerini rica etmeliyim. Hiçbir zaman bir aktör gibi davranmadım, ama saygılarımı sunmak istiyorum ve umarım bu koşullar altında, hem siz hem de o, kötü teslimatım için beni affedecek yürekleri bulursunuz." Soluk soluğa bir kahkaha mırıltısı duyuldu. Holinshed cebinden bir kâğıt çıkardı. Bir kumaş hışırtısı duydum ve yan tarafa baktım. Alexander Filippa'nın diğer elini tutmuştu. Gözlerini dikmiş, çenesi dışarı fırlamıştı.

Holinshed: *"Açılsın gökler siyahla: teslim ol, gündüz, geceye!*

Kuyruklu yıldızlar, zamanların ve durumların

değişimini ithal eden, Kristal saçlarınızı gökyüzünde

sallayın,

Ve onlarla Henry'nin ölümüne razı olan kötü,

iğrenç yıldızları kırbaçlayın.

İngiltere hiç bu kadar değerli bir kral kaybetmemişti."

Kaşlarını çattı, kâğıdı buruşturdu ve cebine geri koydu. "Dellecher böyle bir öğrenciyi hiç kaybetmedi," dedi. "Hatırlayalım Richard'ın istediği gibi. Bugünden itibaren Archibald Dellecher Tiyatrosu'nun lobisinde asılı olacak olan portresini sizin için açmaktan onur duyuyorum."

Şövalenin üzerindeki gevşek siyah örtüyü çekmek için uzandı. Örtünün arkasından Richard'ın yüzü belirdi -bu onun *Sezar* portresiydi, yeniden renklendirilip boyutlandırılmadan önceki haliydi- ve kalbim yerinden fırlayıp boğazıma düğümlendi. Tekrar iskeleden inip gölün soğuk sularına daldığımı hissettim. Kumsalın öbür ucundan bize bakıyordu; kibirli, öfkeli ve iğrenç bir şekilde *canlıydı*. Filippa'nın elini öyle sert kavradım ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Holinshed yanılıyordu: Richard iyi hatırlanmak istemiyordu- hiç bu kadar bağışlayıcı olmamıştı. Geri kalanımıza zarar vermek istiyordu. "Richard'ın adına ancak bu kadarını söyleyebilirim," diye devam etti Holinshed, ama onu zar zor duyuyordum. "Onu birçoğunuz kadar iyi tanıma ayrıcalığına sahip değildim. Bu yüzden kenara çekileceğim ve daha yakın ve sevgili birinin konuşmasına izin vereceğim. şimdi onun için."

Büyük bir jest yapmadan konuşmasını bitirdi ve kürsüden indi. Dehşet içinde kürsüye baktım ama Meredith kıpırdamamıştı. Kül rengi bir suratla, Alexander'ın sol eli kucağında, iki elinin arasında sıkıca kavranmış bir şekilde oturuyordu. Şimdi dördümüz, kâğıttan bir zincirdeki bebekler gibi birbirimize bağlıydık. Filippa'nın nabzını parmaklarımın arasında hissedebiliyordum ve elimi gevşettim.

Yumuşak bir ses diğer tarafa bakmamı sağladı. Wren ayağa kalkmış ve kürsüye doğru ilerliyordu. Oraya vardığında zar zor görülebiliyordu, solgun bir yüz ve ince sarı saçları mikrofonun hemen üzerinde asılı duruyordu.

"Richard ve benim hiç kardeşimiz olmadı, bu yüzden çoğu kuzenden daha yakındık," dedi. "Dekan Holinshed onun hayattan daha büyük olduğunu söylemekte haklıydı. Ama herkes onun bu yönünü sevmezdi. Aslında birçoğunuzun ondan hiç hoşlanmadığını biliyorum." Başını kaldırdı ama hiçbirimize bakmadı. Sesi küçük ve kararsızdı ama gözleri kuruydu. "Size karşı dürüst olmak gerekirse, bazen ben de onu sevmiyordum. Richard sevmesi kolay bir insan değildi. Ama sevmesi kolay biriydi."

Karşımızdaki bankta oturan Bayan Stirling bir eliyle ceketinin yakasını tutarak sessizce ağlıyordu. Kocasının yumruklarını dizlerinin arasına sıkıştırmış bir şekilde oturuyordu.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandı Alexander. "Bunu yapamam."

Meredith tırnaklarını onun bileğine geçirdi. Dilimi ısırdım, dişlerimi öyle sıktım ki kırılacaklarını sandım.

"Yaşlanmadan ve parçalara ayrılmadan önce onu bırakmak zorunda kalacağım fikri aklıma bile gelmemişti," diye devam etti Wren, bir çocuğun dereyi geçmek için taştan taş adımı atması gibi kelimelerini tek tek seçerek. "Ama bu sadece bir kuzenimi kaybetmişim gibi hissettirmiyor. Kendimin bir parçasını kaybetmişim gibi hissediyorum." Trajik bir kahkaha attı.

James aniden elimi tuttu, ben de kalktım ama o beni görmemiş gibiydi. İfadesinde bir tür çaresizlikle Wren'i izliyor, her an hastalanacakmış gibi tekrar tekrar yutkunuyordu. Filippa diğer yanımda titriyordu.

"Dün gece uyuyamadım ve *On İkinci Gece*'yi tekrar okudum," dedi Wren. "Hepimiz nasıl bittiğini biliyoruz -mutlu bir şekilde elbette- ama orada da hüznün var."

Olivia bir kardeşini kaybetti. Viola da öyle, ama bunu çok farklı şekilde ele alıyorlar. Viola adını, tüm kimliğini değiştirir ve neredeyse anında aşık olur. Olivia kendini dünyadan soyutlar ve aşka izin vermeyi reddeder. Viola umutsuzca kardeşini unutmaya çalışıyor. Olivia belki de onu çok fazla hatırlıyor. Peki siz ne yapıyorsunuz? Kederinizi görmezden mi gelirsiniz, yoksa onu şımartır mısınız?" Kumdan başını kaldırıp bizi buldu, bakışları bir o yana bir bu yana kayıyordu. Meredith, Alexander, Filippa, ben ve son olarak James. "Hepiniz Richard'ın görmezden gelinmeyi reddettiğini biliyorsunuz," dedi, başka kimseye değil bize seslenerek. "Ama belki de kederin içeri girmesine izin verdiğimiz her gün, biraz da dışarı çıkmasına izin vereceğiz ve sonunda yeniden nefes alabileceğiz. En azından Shakespeare hikayeyi böyle anlatırdı. Hamlet der ki, *"Bir süreliğine mutluluktan uzak kal. Ama sadece bir süreliğine. Gösteri bitmedi. Şimdi asil bir kalbi çatlat. İyi geceler. Geri kalanımız devam etmeli."*

Durdu, kürsüden geri çekildi. Seyirciler arasında birkaç tereddütlü, kalbi kırık gülümseme belirmişti, ama hiçbirimiz için değil. Birbirimizin ellerini o kadar sıkı tuttuk ki artık onları hissedemiyorduk. Wren dengesiz bacaklarıyla sırasına doğru yürüdü. Teyzesi ve amcasının arasına çöktü, bir iki saniye dik durdu ve sonra amcasının kucağına yığıldı. Amcası koruyucu bir şekilde Wren'in üzerine eğildi, kollarıyla onu korumaya çalıştı ve kısa süre sonra ikisi de o kadar kötü titriyordu ki hangisinin hıçkırdığını anlayamadım.

SAHNE 7

Bore's Head'de doğaçlama bir toplantı oldu. Hepimizin umutsuzca bir içkiye ihtiyacı vardı ve hiçbirimiz Hallsworth House'daki izolasyona geri dönmek istemiyorduk. Masamız acınacak derecede boştu. Richard'ın her zamanki koltuğu boştu (kimse onun olması gereken boşluğa bakmak bile istemiyordu), Wren çoktan havaalanına doğru yola çıkmıştı ve diğer insanların çoğu sadece başsağlığı dileyecek ve tekrar ayrılmadan önce Richard'a kadeh kaldırarak kadar yanımıza geldi. Fazla konuşmadık. Alexander bir şişe Johnnie Walker Black'in parasını ödemişti ve masanın ortasında kapağı açık bir şekilde duruyordu, içinde sadece bir santim sıvı kalana kadar yavaş yavaş azalıyordu.

Alexander: "Camilo bizi almaya ne zaman gelecek?"

Filippa: "Yakında. Dokuzdan önce uçağı olan var mı?" Hep birlikte başımızı salladık.

Alexander: "James, saat kaçta geliyor?"

James: "Sabah dörtte."

Filippa: "Peki baban o saatte seni almaya gelecek mi?"

James: "Hayır. Taksiye binerim."

Meredith: "Alexander, nereye gidiyorsun ki?"

Alexander: "Philly'de üvey kardeşimle kalıyorum. Annemin nerede olduğunu kim bilir. Ya sen?"

Bardağını eğdi, eriyen buz küplerinin etrafından süzülen sulu viski tortularını izledi. "Ailem David ve karısıyla birlikte Montreal'de," dedi. "Yani Caleb işten eve gelirse, evde sadece ben ve Caleb olacağız."

Onu bir şekilde rahatlatmak istedim ama diğerlerinin önünde ona dokunmaya cesaret edemedim. Göğsümde bir sıkışma vardı, sanki tüm şok ve

Son birkaç günün dehşeti kalbimi zorlamıştı.

Ben: "Tüm zamanların en iç karartıcı tatil planlarına sahibiz."

James: "Bence Wren'inki muhtemelen daha kötü."

Alexander: "Tanrım, bunu söylediğin için bile siktir git." James: "Sadece biraz perspektif sağlıyorum."

Meredith: "Sence tatilden sonra geri gelir mi?" Sessizlik masanın üzerine çöktü.

"Ne?" Alexander yüksek sesle söyledi.

Meredith arkasına yaslandı ve yan masaya baktı. "Yani, bir düşünsene," dedi Alexander'ın sesinin dörtte biri kadar bir sesle. "Eve gidecek, kuzenini gömecek, yas tutmak için üç gün geçirecek ve sonra sınavlar ve seçmeler için okyanusu aşip tekrar geri mi gelecek? Bu stres onu öldürebilir." Omuz silkti. "Belki geri dönmez. Belki gelecek yıl bitirir ya da hiç bitirmez. Bilemiyorum."

"Sana bir şey mi söyledi?" James talep etti.

"Hayır! Onun yerinde olsam hemen geri dönmek istemezdim. Yapar mısın?"

"Tanrım." Alexander ellerini yüzünde gezdirdi. "Bunu hiç düşünmemiştim bile."

Meredith dışında kimse bilmiyordu. İçkilerimize baktık, yanaklarımız utançtan pembeleşmişti.

"Geri dönmek zorunda," dedi James, sanki ikimizden biri bir şekilde onu rahatlatabilirmiş gibi benden Meredith'e bakarak. "Dönmek zorunda."

"Bu onun için en iyisi olmayabilir," dedi Meredith. "Biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olabilir. Dellecher'dan ve hepimizden."

James bir an hareketsiz kaldı, sonra ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden masayı terk etti. Alexander onun gidişini hüzünle izledi. "Ve sonra dört kişi oldular," dedi.

SAHNE 8

Ohio'daki aile evim ziyaret etmekten hoşlandığım bir yer değildi. Sakin bir banliyö sokağındaki çoğunlukla birbirinin aynı on iki evden biriydi (hepsi fiçı tahtası, ancak bejin farklı tonlarına boyanmış). Her birinde siyah bir posta kutusu, gri araba yolu ve bazıları beyaz Noel ışıklarına sarılmış küçük yuvarlak şimşir ağaçlarıyla bezeli mücevher yeşili çimler vardı.

Şükran Günü yemeği (geleneksel olarak sadece şarap ve yemek bolluğu ile neşeli hale gelen sıkıcı bir olay) alışılmadık derecede gergindi. Annem ve babam, her zaman "kilise kıyafetleri" olarak düşündüğüm siyah pantolonları ve utanç verici derecede benzer bezelye yeşili kazaklarıyla masanın iki ucunda oturuyorlardı. Kız kardeşlerim bir tarafta dirseklerini çarpıştırırken, ben diğer tarafta tek başıma oturmuş, Caroline'ın ne zaman bu kadar zayıfladığını ve Leah'nın ne zaman tam tersini yapıp kıvrımlar geliştirdiğini merak ediyordum. Bu değişikliklerin her ikisi de benim yokluğumda tartışma konusu olmuş gibiydi - babam Caroline'a birden fazla kez "yemeğiyle oynamayı bırakıp yemesini" söyledi ve annemin gözleri Leah'nın yakasına doğru kayıyordu, sanki derinliği onu son derece rahatsız ediyormuş gibi.

Leah onun incelemelerinden habersiz, şarabı açtığımızdan beri bana Dellecher hakkında sorular soruyordu. Caroline hiç ilgi göstermezken, o nedense benim alternatif eğitimimle yakından ilgileniyordu. (Alınmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Caroline çılgınca egzersiz ya da 1960'ların moda fetişi dışında herhangi bir şeye nadiren ilgi gösterirdi).

"Bahar döneminde hangi oyunu oynayacağını biliyor musun?" Leah sordu. "Dünya edebiyatı için *Hamlet'i daha* yeni okuduk."

"Öyle bir şey olacağından şüpheliyim," dedim. "Bunu geçen yıl yaptılar."

"Keşke seni *Macbeth*'i oynarken görebilseydim," diye devam etti aceleyle. "Buradaki Cadılar Bayramı inanılmaz derecede ezikti."

"Artık giyinmek için çok mu yaşlısın?"

"Amelia Earhart olarak berbat bir partiye gittim. Sanırım orada iç çamaşırı giymeyen tek kız bendim."

Ağzından çıkan "iç çamaşırı" kelimesi biraz endişe vericiydi. Son dört yıldır eve pek gitmemiştim ve onu hâlâ on altı yaşından çok daha genç biri olarak görüyordum. "Şey," dedim. "Bu-şey."

"Leah," dedi annem. "Yemek sırasında olmaz." "Anne, lütfen."

(Ne zamandan beri ona "Anne" demeye başlamıştı? Şarap kadehime uzandım ve aceleyle boşalttım).

"*Macbeth*'in resimleri var mı?" Leah bastırdı. "Onları görmeyi çok isterim."

"Ona fikir verme lütfen," dedi babam. "Ailede bir aktör yeter."

Özel olarak ona katılıyordum. Kız kardeşimin sadece bir gecelik giymesi ve Dellecher'in tüm erkekleri tarafından süzülmesi fikri biraz midemi bulandırdı.

"Merak etme," dedi Caroline, sandalyesine çökmüş, kazağının manşetindeki gevşek bir ipliği çekiştiriyordu. "Leah bunun için fazla *zeki*."

Leah'nın yanakları pembeleşti. "Neden bana hep korkunç bir şeymiş gibi böyle sesleniyorsun?"

"Kızlar," dedi annem. "Şimdi olmaz."

Caroline sırtıttı ve çatalıyla patates püresini etrafa bulaştırarak sessizliğe gömüldü. Leah şarabını yudumlarken (sadece yarım bardak içmesine izin vardı) hâlâ kızarıyordu. Babam içini çekti, başını salladı ve "Oliver, et suyunu uzatsana" dedi.

Yarım saat sonra annem bulaşıkları toplamak için sandalyesini masadan geriye itti. Leah ve Caroline eşyaları yemek odasından dışarı taşımaya başladılar ama ben ayağa kalkmak istediğimde babam olduğum yerde kalmamı söyledi.

"Annen ve ben seninle konuşmak istiyoruz."

Daha dik oturdum, bekliyordum. Ama başka bir şey söylemedi, sadece dikkatini tabağına verdi ve kalan kırık hamur parçalarını karıştırdı. Beceriksiz ve gergin ellerimle kendime dördüncü kadeh şarabı doldurdum. Richard'ı bir şekilde duymuşlar mıydı? İki gün boyunca posta kutusunun etrafında dolanmış ve Dellecher bültenini gelir gelmez, tam da bunu engellemek umuduyla kapmışım.

Annemin geri gelmesi beş dakika daha sürdü. Yemek sırasında Leah'nın oturduğu sandalyeye babamın yanına oturdu ve üst dudağının gergin bir şekilde seğirmesiyle gülümsedi. Babam ağzını sildi, peçeteyi kucağına koydu ve dikkatle bana baktı. "Oliver," dedi. "Seninle zor bir konu hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Pekala, ne?"

Anneme döndü (her zaman "zor bir şey" söylenmesi gerektiğinde yaptığı gibi). "Linda?"

Masanın öbür ucuna uzandı ve ben elimi çekmeden elimi yakaladı. Tutuşundan kurtulmak için içimdeki dürtüyle savaştım.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok," dedi, gözlerinde yaşlar vardı. "Ve muhtemelen senin için sürpriz olacak, çünkü evden çok uzak kaldın."

Suçluluk duygusu bir örümcek gibi omurgamdan aşağı süzüldü.

"Kız kardeşin..." Küçük, boğuk bir iç geçirdi. "Kız kardeşinin durumu iyi değil."

"Caroline," dedi babam, sanki hangisini kastettiği belli değilmiş gibi.

"Bu dönem okula geri dönmeyecek," diye devam etti annem. "Bitirmek için çok uğraşıyor ama doktor ara vermesinin sağlığı için daha iyi olacağını düşünüyor."

Ondan babama baktım ve "Tamam ama ne-" dedim. "Lütfen sözümü kesmeyin," dedi.

"İyi. Üzgünüm."

"Gördüğün gibi tatlım, Caroline okula dönmeyecek ama burada da kalmayacak," diye açıkladı annem. "Doktorlar, her gün işte olduğu için birilerinin ona daha yakından göz kulak olması gerektiğini düşünüyorlar."

Caroline üçümüz arasında en az sağduyuya sahip olandı ama annemle babamın onun hakkında yalnız bırakılamazmış gibi konuşmaları biraz rahatsız ediciydi.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Bu, ona yardım edebilecek bazı insanlarla birlikte kalmak üzere bir süreliğine ... uzaklara gideceği anlamına geliyor."

"Ne, rehabilitasyon gibi mi?"

Sanki müstehcen bir şey söylemişim gibi babam, "Öyle demiyoruz," diye tersledi.

"Tamam, o zaman adını ne koyacağız?"

Annem nazikçe boğazını temizledi. "Oraya iyileşme merkezi deniyor."

Ondan babama baktım ve "Neyi atlatmaya çalışıyor?" demeden önce tekrar babama döndüm.

Babam sabırsız bir ses çıkardı ve "Doğru düzgün yemediğini fark etmişsindir" dedi.

Elimi annemden çektim. Zihnim boştu, sıkışmıştı, bu bilgiyi işleyemiyordu. Şarap kadehimden kararsız bir yudum daha aldım, sonra ellerimi kucağıma, ulaşamayacağım bir yere koydum.

Ben: "Doğru. Bu ... korkunç."

Babam: "Evet ama şimdi bunun senin için ne anlama geldiğini konuşmalıyız." Ben: "Benim için mi? Anlamıyorum."

Annem: "Ben de ona geliyorum." Babam:

"Lütfen sadece dinle, olur mu?"

Azı dişlerimi sıktım ve annemi izledim.

"Bu iyileşme merkezi pahalı," dedi. "Ama biz onun mümkün olan en iyi tedaviyi aldığından emin olmak istiyoruz. Ve sorun şu ki, hem tedavi merkezini hem de okulunu aynı anda karşılayamayız."

Tüm vücudum o kadar hızlı uyuştu ki başım döndü. "Ne?" dedim. Sanki onu duymamışım gibi söyledim.

"Oh, Oliver, çok üzgünüm." Gözlerinden dökülen yaşlar masa örtüsünün üzerinde mum damlaları gibi koyu lekeler oluşturunuyordu. "Bunun için çok uğraştık ama gerçek şu ki şu anda kız kardeşine yardım etmemiz gerekiyor. O iyi değil."

"Peki ya okul harcı? Az önce okulu bıraktığını söylediniz, ne olacak?"

Babam kısaca, "Bu yeterli değil," dedi.

Ağzım açık bir şekilde ondan kadına baktım, inançsızlık kanımı çamura çevirmişti. Kalbimden beynime doğru yavaşça çarpıyor ve sızıyordu. "Bir dönemim kaldı," dedim. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Okulla konuşman gerekecek," dedi babam. "Eğer gerçekten mezun olmak istiyorsan son dakikada kredi almayı düşün."

"Eğer istersem- Neden mezun olmak istemeyeyim ki?"

Omuz silktilti. "Diplomanın bir aktör için gerçekten bir fark yarattığını düşünemiyorum."

"Ben- Ne?"

"Ken," dedi annem umutsuzca. "Lütfen, sadece-"

"Şunu bir anlayayım." Midemin derinliklerinde alevlenen öfke, kuşkunun küçük dallarını hızla yuttu. "Caroline ünlü bir doktorun onu kaşıkla beslemesine ihtiyaç duyduğu için mi Dellecher'dan ayrılmam gerektiğini söylüyorsun?"

Babam açık elini masaya vurdu. "Sana söylüyorum, parasal alternatifleri düşünmeye başlamalısın çünkü kız kardeşinin sağlığı senin rol yapman için yirmi bin dolar ödememizden daha önemli!"

Bir an şaşkın bir öfkeyle ona baktım, sonra sandalyemi geriye ittim ve masadan kalktım.

SAHNE 9

Ertesi gün dört saatimi babamın ofisinde, Dellecher'ın idari personeliyle telefonda konuşarak geçirdim. Beni Frederick'e, Gwendolyn'e ve hatta sonunda Dekan Holinshed'e bağladılar. Hepsinin sesi bitkin geliyordu ama her biri bana bir çözüm bulacağımıza dair güvence verdi. Krediler, iş etüdü ve geç burs başvuruları önerildi. Sonunda telefonu kapattığımda odama çekildim, yatağıma uzandım ve tavana baktım.

Gözlerim kaçınılmaz olarak masaya (eski prodüksiyon fotoğrafları ve programlarla darmadağın), kitaplığa (kullanılmış kitapçılardan ve kütüphane satışlarından tek dolar ve çeyrekliklere satın alınan yırtık pırtık kitaplarla dolu) ve duvara yapıştırılmış posterden postere, lise tiyatro çabalarımın bir galeri revüsüne gitti. Çoğu Shakespeare'di: *On İkinci Gece*, *Measure for Measure*, hatta yönetmenin hiçbir zaman tatmin edici bir şekilde açıklayamadığı bir nedenle antebellum Güney'de geçen *Cymbeline*'in çılgınca yanlış yönlendirilmiş bir prodüksiyonundan arta kalan bir el ilanı. Shakespeare'den önce düşüncelerimi neyin meşgul ettiğini merak ederek garip bir hüznle nefes verdim. On bir yaşındayken onunla ilk beceriksiz karşılaşmam kısa sürede tam bir Bardolatry'ye dönüşmüştü. Değerli harçlıklarımınla tüm eserlerin bir kopyasını satın aldım ve onu her yere taşıdım, dış dünyanın daha az şiirsel gerçekliğini görmezden gelmekten çok mutluydum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar inkar edilemez derecede heyecan verici ve *önemli* bir şey yaşamamıştım. O olmasaydı, Dellecher olmasaydı, lirik delisi sınıf arkadaşlarım olmasaydı, ben ne olurdu?

Böyle bir şeyin olmasına izin vermektense banka soyacağıma ya da böbrek satacağıma - ayık kafayla, tereddüt etmeden - karar verdim. Üzerinde durmak istemediğim

Böylesine vahim bir durumla karşılaşma ihtimalini düşünerek çantamdan *Kıskançlık Tiyatrosu'nu* çıkardım ve okumaya devam ettim.

Yediyi biraz geçe annem kapıyı çaldı ve yemeğin hazır olduğunu söyledi. Onu görmezden gelip olduğum yerde kaldım ama iki saat sonra midem guruldamaya başladığında bu kararımдан pişman oldum. Leah yatağa giderken bana Şükran Günü'nden kalan yemeklerle dolu bir sandviç getirdi. Yatağımın kenarına tünedi ve "Sanırım sana söylediler." dedi.

"Evet," dedim ağzımdaki hindi, ekmek ve kızılıcık sosunun arasından.

"Özür dilerim."

"Parayı bir yerde bulacağım. Dellecher'a geri dönemem." "Neden?" Çin mavisini meraklı gözlerle beni izledi.

"Bilmiyorum. Sadece başka bir yerde olmak istemiyorum. James ve Filippa ve Alexander ve Wren ve Meredith, onlar ailem gibiler." İstemeden de olsa Richard'ı atlamıştım. Ekmek ağzımda yapış yapış bir hamur olmuştu. Yutkunmayı başardığımda, "Aileden de öte, gerçekten," diye ekledim. "Hepimiz birbirimize uyuyoruz. Buradaki gibi değil."

Yorganımın kenarını çekti ve "Eskiden birbirimize uyardık. Sen ve Caroline eskiden birbirinizden hoşlanırdınız."

"Hayır, yapmadık. Sadece bunu anlamak için çok gençtin." Kaşlarını çatı, ben de detaylandırdım. "Merak etme. Onu seviyorum, tıpkı olması gerektiği gibi. Sadece ondan pek *hoşlanmıyorum*."

Düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını çiğniyordu. Bana Wren'i hiç bu kadar hatırlatmamıştı; keder ve şefkat aynı anda beklenmedik bir şekilde kabardı. Ona sarılmak, elini sıkmak, bir şeyler yapmak istedim ama aile olarak hiç bu kadar fiziksel olarak gösterişli olmamıştık ve bunu tuhaf bulmasından korkuyordum.

"Benden hoşlanıyor musun?" diye sordu.

"Elbette senden hoşlanıyorum," dedim, soruya şaşırarak. "Bu evdeki tek değerli kişi sensin."

"Güzel. Bunu sakın unutma." İsteksizce gülümsedi ve yataktan kaydı. "Yarın odandan çıkacağına söz ver."

"Sadece babam etrafta değilse."

Gözlerini devirdi. "Ortalık sakinleştğinde sana haber veririm. Git uyu, inek."

Önce onu, sonra kendimi işaret ettim. "Tencere. Kettle."

Koridorda kaybolmadan önce dilini dışarı çıkardı ve kapıyı arkasından aralık bıraktı. Belki de henüz çok büyümemişti.

Girard'ı bitirmek için tekrar uzandım, ancak çok geçmeden Richard'ı dışarıda tutmak için inşa ettiğim zihinsel bariyerden rahatsız edici derecede çağrışım yapan birkaç kelime içeri sızdı: *Bu çatışma taklidi, aynı düşmanla birlikte savaşabilen ve bunu yapmak için birbirlerine söz verenler arasında daha fazla dayanışma anlamına gelir. Hiçbir şey insanları ortak bir düşman kadar birleştiremez.* Bir sonraki sayfada Casca'nın adı sanki kendi adıymış gibi birdenbire beni durdurdu ve kitabı kapattım. O zaman Richard bizim düşmanımız mıydı? Çok abartılı bir ifade gibi gelmişti ama ona başka ne diyebilirdik ki? Başparmağımı sayfalara vurarak Alexander'ın *Hiçbir Şey'ini kabul etmek* için bu kadar az ikna edilmeye ihtiyacımız olduğuna hayret ettim. O andan birkaç gün sonra dehşetim bayatlamış ve soğumuştı ama kendime bunu bana neyin yaptırdığını tekrar sordum. Korku gibi savunulabilir bir şey miydi, yoksa küçük bir intikam, kıskançlık, fırsatçılık mıydı? Yer imimin kenarını parmakladım. Arkasına kırmızı mürekkeple aceleyle bir numara karalanmıştı. Anma töreninden sonra havaalanında Meredith'in çantalarından birini güvenliğe kadar taşımıştım ve çantayı ona teslim ettiğimde (James ve Alexander'ın duyamayacağı şekilde) okula dönmeden önce New York'a gelip onu görmemi önermişti. Richard gitmişti. Beni durduracak ne vardı?

Suçluluk duygusu cildimde bir isilik gibi kaşınıyordu. Zihnimde Richard'a her dokunduğumda alevleniyor ve onu bir ya da iki saatliğine unutabildiğimde donuk bir rahatsızlığa dönüşüyordu. Suçluluk duygusundan daha kötüsü belirsizlikti. Filippa bana *şimdi ne olacağından korktuğumu* söylemişti. Lisedeki yatak odamda geçmişin içinde uzanırken, gelecek hiç bu kadar bulanık görünmemiştir. Bunu dramatik yapı açısından düşündüm, çünkü başka türlü nasıl düşüneceğimi bilmiyordum. Richard'ın ölümü bir *finalden* ziyade ikinci perde peripeteia, diğer her şeyi başlatan katalizör olay gibi geldi.

Hareket. Wren'in dediği gibi, gösteri bitmemişti. Beni korkutan bilinmeyen sonuydu.

Avularımlın topuklarını gzbebeklerime bastırdım. Hallsworth House'da iliklerime kadar işlemiş olan yorgunluk, yüksek ateş düştüğünde bıraktığı halsizlik gibi üzerime yapıştı. Çok geçmeden battaniyelerin üzerinde uyuyakalmış, ben ve diğer dördüncü sınıfların -sadece altımızın-puslu, ağaçlarla kaplı bir bataklıkta kalça derinliğinde durduğumuz ve aynı anda tekrar tekrar, "*Derede boğuldu; içeri bakın, onu göreceksiniz,*" dediğimiz bir rüyanın içinde debeleniyordum.

Bir saat kadar sonra seğirerek uyandım. Arada görünen gökyüzü ubukları

Penceremdeki perdeler zifiri karanlık ve yıldızsızdı. Dirseklerimin üzerinde doğrudum ve beni neyin uyandırdığını merak ettim. Alt katta bir yerden gelen donuk bir gümbürtü daha dik oturup dinlememe neden oldu. Gerçekten bir şey duyup duymadığımdan emin olamayınca bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve kapıyı açtım. Koridorda sürünürken gözlerim yarı karanlığa yavaşça alıştı, ama gece karanlığından sonra evin içinde gizlice dolaşma konusunda çok deneyimim vardı ve tkezleyecek gibi değildim. Merdivenlerin dibine geldiğimde durakladım, kulaklarım dikildi, bir elim tırabzanda. Verandada bir şey kımıldadı, mahalle kedisi ya da rakun olamayacak kadar büyüktü. Bir gümbürtü daha. Biri kapıyı çalıyordu.

Antreden sürünerek geçtim ve dikkatle yan pencereden dışarı baktım. şaşkınlık üzerime çullandı ve kapının kilidini açmak için el yordamıyla ilerledim. "James!"

Ayaklarının dibinde bir spor çantasıyla verandada duruyordu, nefesi gecenin soğuk havasında beyaz bir akıntıydı. "Uyanık olup olmayacağını bilmiyordum," dedi, sanki ayarladığımız bir toplantıya sadece geç kalmış ve tamamen beklenmedik bir durum değilmiş gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Hâlâ rüya görüp grmediğimden emin olamadan, biraz gözlerim kararmış bir şekilde ona bakarak sordum.

"zr dilerim," dedi. "Aramalıydım."

"Hayır, sorun değil, içeri gel, hava soğuk." Ona eşikten el salladım ve çantasını verandadan alarak hızla içeri girdi. Kapıyı arkasından kapattım.

ve tekrar kilitledi.

"Herkes uyuyor mu?" diye sordu, sesi fısıltıya dönüşmüştü.

"Evet. Yukarı gel, odamda konuşabiliriz."

Merdivenlerden yukarı ve koridora kadar arkamdan geldi, duvarlardaki resimlere, sehparların üzerine yığılmış bibloları baktı. Daha önce benim evime hiç gelmemişti ve ben bundan utanç duyuyordum. Yeterince kitabımız olmadığının acı bir şekilde farkındaydım.

Kendi odam daha az kusurluydu - yıllar boyunca kendimi evin geri kalanından (mahallenin geri kalanından, Ohio'nun geri kalanından) mürekkep, kağıt ve şiir katmanlarıyla izole etmişim, tıpkı bir sincabın yuvasını kaplaması gibi. James beni takip etti ve ben kapıyı kapatırken merakla etrafına bakındı. Oda ilk kez küçük görünüyordu.

"Dur, ben alayım." Çantasına uzandım ve onu yatakla duvar arasındaki dar sokağa bıraktım.

"Odanı beğendim," dedi. "Yaşanmış gibi görünüyor."

James'in Kaliforniya'daki yatak odası, zengin kütüphanecilere yönelik bir ev dekorasyon dergisinden alınmış bir sete benziyordu.

"Fazla bir şey değil." Yatağın ayak ucuna oturdum ve çevresini algılayışını izledim. Yersiz yurtsuz görünüyordu ama tamamen nahoş bir şekilde değil

-Yanlış sınıfa girmiş ve yeni konuyu son derece ilginç bulmuş bir öğrenci gibiydi. Aynı zamanda ne kadar bitkin görüldüğünü de görmezden geleliyordum. Omuzları çökmüş, kolları cansız bir şekilde yanlarından sarkıyordu. Sanki içinde uyumuş gibi kazağının üzerinde dağınık bir kırışıklık haritası görünüyordu. Tıraş olmamıştı ve çenesindeki hafif kirli sakal gölgesi hiç tanıdık gelmiyordu.

"Bu mükemmel," dedi.

"Peki, rica ederim. Ama -ve bunu yanlış anlama, seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin- neden buradasın?"

Masamın kenarına yaslandı. "Evden uzaklaşmam gerekiyordu," dedi. "Gündüzleri o evde tek başıma dolaşmak, geceleri ailemin etrafında dolanmak, dayanamıyordum. Dellecher'a geri dönemezdim, bu yüzden Chicago'ya uçtum ama yoğunluk da bir o kadar kötüydü. Düşündüm ki

Broadwater'a giden bir otobüse binmeyi düşündüm ama otobüs yoktu, ben de buraya geldim." Başını iki yana salladı. "Özür dilerim, aramalıyım."

"Saçmalama."

"*Senin dostluğun bizi tazeliyor.*"

"Alınma ama öyle görünmüyorsun," dedim ona. "Aslında hırpalanmış görünüyorsun."

"Uzun bir gece oldu."

"O zaman seni yatağa götürelim. Sabah daha fazla konuşabiliriz."

Başını salladı, yorgun gözleri minnettarlıkla parlıyordu. Ona baktım, bana daha önce hiç böyle bakıp bakmadığı gibi saçma bir soru dışında bir an için beynim durdu.

"Beni nerede istiyorsun?" diye sordu.

"Ne? Oh. Neden sen burada yatmıyorsun, ben de alt kattaki kanepede yatarım."

"Seni kendi yatağından atmayacağım." "Senin uykuya benden daha çok ihtiyacın var."

"Hayır, neden sadece- Paylaşabiliriz, değil mi?"

Sinapslarım tekrar söndü. Yüz ifadesi bir parça şaşkın, bir parça beklenti içindeydi ve o kadar çocuksuydu ki o anda haftalardır olmadığı kadar kendine benziyordu. Kıpırdandı, gözleri pencereye doğru kayd ve bir cevap beklediğini anladım.

"Neden olmasın, anlamıyorum" dedim.

Ağzı utangaç bir şekilde sırtıtmaya doğru eğildi. "O kadar da garip yatak arkadaşları değiliz."

"Hayır."

Ayakkabılarının bağcıklarını çözmek için eğilmesini izledim, sonra kendi çoraplarımı çıkardım ve eşofman altımdan çıktım. Komodinimin üzerindeki saate baktım. Saat sabahın ikisini çoktan geçmişti. Otobüste ne kadar kaldığını hesaplayarak kaşlarımı çattım. Beş saat mi? Altı saat mi?

"Hangi tarafı istiyorsun?" diye sordu.

"Ne tarafı?"

"Yatak." İşaret etti.

"Oh. Hangisi olursa."

"Tamam." Kot pantolonunu masamdaki sandalyenin arkasına katladı ve kazağını başının üzerinden çıkardı. Çürüklerin hayaletleri hâlâ bileklerini ve kollarını yeşile boyuyordu.

Yatağın yakın kenarına usulca oturdum ve kendimi beklenmedik bir şekilde Kaliforniya'da geçirdiğimiz yazı düşünürken buldum - bir zamanlar James'in babasına ait olan eski BMW'nin direksiyonuna sırayla geçerek, beyaz şarapla sarhoş olduğumuz, çıplak yüzdüğümüz ve kumda uyuyakaldığımız gri, sisli bir sahile kadar tüm sahil boyunca sürdük.

"Del Norte'deki o geceyi hatırlıyor musun," dedim, "sahilde sızdığımız geceyi-"

"Ve sabah uyandığımızda tüm kıyafetlerimiz gitmişti?"

Bunu o kadar kolay söyledi ki, o da bunu düşünüyor olmalıydı. Neredeyse gülecektim ve döndüğümde onu yorganı geri çekerken buldum, gözleri daha önce hiç olmadığı kadar parlaktı.

"Hâlâ ne olduğunu merak ediyorum," dedim. "Sence gelgit yüzünden olmuş olabilir mi?"

"Büyük olasılıkla mizah duygusu olan ve çok hafif adım atan biri, arabaya kadar çıplak bir şekilde yürümek zorunda kalmamız fikrinden hoşlandı."

"Tutuklanmamış olmamız bir mucize."

"Kaliforniya'da mı? Bundan daha fazlası gerekir."

Birden eski hikâye -su, gri sabah ve James'in "*Bundan daha fazlası gerekecek*" sözü- çok tanıdık geldi, yakın zamandaki anılarla kıyaslanamayacak kadar yakındı. Gözlerini kaçırdı ve ben hala aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Yatağa tırmandık, yastıkları itip kaktık ve rahatsız edici bir sessizlik içinde rahatlamış gibi yaptık. Sırt üstü uzandım, aramızdaki beş altı santimlik boşluğun birdenbire yüz mil gibi gelmesinden dehşete kapıldım. Anma törenindeki küçük korkularım doğrulanmıştı; ölüm Richard'ın bize eziyet etmesini engellemeyecekti.

"Işığı kapatabilir miyim?" James sordu.

"Elbette," dedim, onun ve benim düşüncelerimizin artık aynı yönde dolaşmamasından memnun olarak.

Lambaya uzandı ve karanlık tavandan aşağı düştü. Onunla birlikte yumuşak, anlamsız bir panik geldi - artık James'i göremiyordum. Kolunu bulana kadar yatağı el yordamıyla yoklama dürtüsüyle savaştım. Sadece cevabını duymak için yüksek sesle konuştum.

"Sürekli ne düşünüyorum biliyor musun? Richard'ı düşündüğümde."

Cevap vermekte yavaştı, sanki gerçekten öğrenmek istemiyormuş gibiydi. "Ne?" "Serçe, *Hamlet'ten*."

Kaydığını hissettim. "Evet, öyle demiştin. *Olsun*."

"Bu konuşmayı hiç anlamadım," dedim. "Yani, anlıyorum ama mantıklı gelmiyor. O kadar uzun süre hesaplaşmaya ve bir tür düzen kurmaya çalıştıktan sonra, Hamlet birden kaderci oluveriyor."

Yatak tekrar altında hareket etti. Yüzünü bana dönmek için dönmüş olabilirdi ama göremeyecek kadar karanlıktı. "Bence onu çok iyi anlıyorsun. Ona da hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Tüm dünyası parçalanıyor ve bunu durduramayacağını, düzeltemeyeceğini ya da değıştiremeyeceğini anladığında geriye yapacak tek bir şey kalıyor."

Gözlerim yavaşça, çıldırtıcı bir şekilde alıştı. "Bu da ne?"

Gölgesi karanlığın içinde omuz silkti. "Kendini affet. Suçu kadere at."

SAHNE 10

Ertesi sabah yavaş yavaş kendime geldim, uykunun yüzeyinde süzülüyordum, gözlerim hâlâ kapalıydı. Omzuma bir şey çarptı ve hatırladım: James'i. Hallsworth House'da Meredith'in yanında yatarak geçirdiğim birkaç gecenin aksine, onu anında, keskin bir şekilde fark ettim.

Tek gözümü açtım, hareket edip etmemem gerektiğinden emin değildim ama onu uyandırma riskini almak istemiyordum. Gecenin bir vakti bana doğru yuvarlanmıştı ve başı omzuma yaslanmıştı, her nefes verişinde nefesi koluma doğru hızla iniyordu. Kıpırdamak *istemediğime dair* tuhaf bir düşünce, gözlerimin tam içine vuran bir güneş ışığının şaşırtıcı berraklığıyla aniden aklıma geldi. Yanımdaki yatakta onun sıcak ve uykulu ağırlığı bana doğal, rahat ve *olması gerektiği gibi geliyordu*. İnanılmaz bir şekilde hareketsiz yattım, neyi beklediğimi merak ettim ve yavaşça tekrar uykuya daldım.

Rüya görecektik kadar uzun ya da derin uyumadım. Saniyeler sonra uyandım, yakınımdaki boğuk seslerin belli belirsiz farkındaydım. Fısıltılar şekil aldı, bir kıkırdama kaçana kadar kreşendo yaptı ve keskin bir şekilde bastırıldı. Kendimi yarıya kadar yukarı ittim; James yanımda kıpırdandı ama tamamen uyanmadı. Gözlerimi öfkeyle kırptım ve sabahın keskin ışığında görebildiğimde kız kardeşlerime baktım. İkisi de pijamalarını giymiş, kapı aralığında bir araya toplanmışlardı. Leah alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış sessizce kıkırdamaya devam ediyordu. Caroline kapının pervazına yaslanmış bana bakıyordu, sıska bacakları kocaman Ohio State tişörtünden bir çift yemek çubuğu gibi dışarı çıkmıştı.

"İkiniz de dışarı çıkın," dedim.

Leah sesli bir kahkahaya boğuldu. James gözlerini açtı, gözlerini kısarak bana baktı ve bakışlarımı kapıya kadar takip etti. "Günaydın mı?" dedi.

Caroline: "Erkek arkadaşın kim, Oliver?"

Ben: "Siktir git, Caroline."

James: "Ben James. İkinizle de tanıştığımı memnun oldum." Leah bunu çok komik buldu.

Caroline: "Annemle babama açılacak mısınız?" Ben: "Cidden, odamdan çık."

Caroline (James'e): "Onda ne buluyorsun?"

James: "Dalga geçme. Oliver bizim sınıftaki en seksi kızla takılıyor."

Caroline: "Kızıl saçlı olan mı?" James: "Aynısı."

Bir duraklama.

Caroline: "Saçmalık."

Leah: "*Olamaz*. Richard'la birlikte olduğunu sanıyordum!" Caroline: "Evet, ona ne oldu?"

Ben: "Ona bir şey olmadı, tamam mı? İkiniz de dışarı."

Battaniyeyi geriye attım, yataktan kaydım ve onları koridora doğru kışkırttım. Leah sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana baktı. "Oliver," dedi kötü bir sahne fısıltısıyla. "Oliver, sen ve Meredith *gerçekten*-"

"Kesin şunu, bunun hakkında konuşmayacağım."

Onu merdivenlere doğru ittim ve isteksizce inmeye başladı, ama Caroline tepede oyalanarak, "Annem erkek arkadaşınla kahvaltıda bize katılıp katılmayacağınızı bilmek istiyor," dedi.

"Neden onun yerine sen yemiyorsun?"

Gülümsemesi bozuldu, kaşları çatıldı. Söylediğim sözden hemen pişman oldum ama özür dilemedim. "Göt herif" gibi bir şeyler mırıldandı ve sessizce merdivenlerden indi. Odama geri döndüm. James yataktan kalkmış çantasını karıştırıyordu.

"Demek bunlar senin kız kardeşlerin," dedi. Eğer biraz utandıysa bile belli etmedi.

"Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi. "Benim hiç kardeşim olmadı."

"Öyle olmasını dileyerek fazla zaman kaybetme." Kapıya doğru baktım ve ilk kez onun evde olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu düşündüm. Ailemin James hakkında ne düşündüğü pek umurunda değildi ama onun onlar hakkında ne düşündüğünü önemsiyordum. Babamla kıyaslandığında kız kardeşlerim zararsızdı. "Kahvaltı ister misin?"

"Hayır demezdim. Ailenin geri kalanıyla tanışmak isterim."

"Sana söyleyecekleri hiçbir şey için sorumluluk kabul etmiyorum."

"Aşağı gelmiyor musun?"

"Evet," dedim. "Bir dakika içinde bulacağım. Sence yolunu bulabilir misin?"

Başını temiz mavi bir kazağın yakasından içeri soktu. "Ben hallederim."

O odadan çıktıktan sonra hemen yeni bir tişört ve önceki gecedен kalma eşofman altımı giydim. *Kıskançlık Tiyatrosu'ndan* kitap ayracımı aldım ve cebime soktum. Sahanlıkta aşağıdan gelen sesleri dinledim. Gelen sese bakılırsa Leah, James'i Kaliforniya hakkında soru bombardımanına tutuyordu. Annemin ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu ama çıktığında da aynı anda hem kibar, hem şaşkın, hem de biraz şüpheci bir ses çıkarmayı başarıyordu. Babamın evden çoktan ayrılmış gibi görünmesinin rahatlığıyla koridordan gizlice ofisine gittim, içeri süzuldüm ve kapıyı kapattım. Küçük, çirkin bir odaydı, devasa bir bilgisayar monitörü kış uykusundaki tarih öncesi bir canavar gibi masanın üzerinde uğuldayarak duruyordu. Telefonu elime aldım, kulağımın altına sıkıştırdım ve kitap ayracını tekrar cebimden çıkardım. Şükran Günü yemeği fiyaskosundan sonra hafta sonu için Manhattan'a kaçmayı düşünmüştüm. Pervasız bir plandı ama Meredith ve boş bir çatı katı ihtimali -orada ne olursa olsun- lise odamda ailemden ve Caroline'dan saklanarak üç gün daha geçirmekten çok daha cazipti. Ama sonra James bir tür ilahi müdahale gibi verandada belirdi.

Telefon kulağında yüksek sesle çaldı. Ahizeyi biraz fazla sıktım. sertçe, yarı yarıya açmamasını umarak.

"Alo?"

Belki mesafeden ya da aramanın kalitesinden kaynaklanıyordu ama sesi sersemlemiş, kafası karışmış, sanki yeni uyanmış gibiydi. Sesinin o kısık notası midemde bir kor alevlenmesine neden oldu. Kapalı olduğundan emin olmak için kapıya doğru baktım.

"Meredith, merhaba. Ben Oliver," dedim. "Dinle, James dün gece verandama geldi. Geleceğinden haberim yoktu ama onu burada öylece bırakamam. New York'a gideceğini sanmıyorum."

"Elbette" demeden önce kısa, sığ bir sessizlik oldu.

SAHNE 11

Aralık ayının ilk günü aydınlık, berrak ve dondurucu bir soğuktu. Derslerin ertesi gün başlaması planlanmıştı ve kampüse vardığımızda öğleden sonra saat dörtte Şato'ya geri dönmemize izin verileceği söylendi. Alexander ve Filippa, Bore's Head'deki her zamanki yerimize yerleşip ellerini elma şarabı bardaklarıyla ısıtırken, James de Frederick'le çay içiyordu. Meredith LaGuardia'dan kalkacak rötarlı bir uçağı bekliyordu. Wren'den hiç haber alamadık.

Dekan Holinshed ile kısa bir toplantı yapmak için çantalarımı merdivenlerden çıkarıp salonun üçüncü katına çıktım; Holinshed bana ani finansman eksikliğimin çözümünü sundu: krediler, kullanılmayan burs dolarları ve iş etüdünün bir kombinasyonu. Dinledim, başımı salladım ve ona bolca teşekkür ettim ve beni gönderdiğinde çantamı tekrar omuzladım ve ağaçların arasındaki patikadan aşağı doğru inmeye başladım. Holinshed'in açıkladığına göre, iş etüdü görevlerimden biri de Şato'nun temizlik ve bakım işlerini üstlenmek olacaktı. Aşağılanmak aklıma bile gelmedi. Dellecher'dan ayrılmayacağım için o kadar mutluydum ki, isteseydi salondaki tüm tuvaletleri temizlerdim.

Ev, ayrıldığımızda olduğu gibi darmadağınktı. Felaket *Sezar* partisinden kalan çöplerin her yüzeye saçıldığı mutfaktan başlamaya karar verdim. Temizlik malzemelerinin lavabonun altında olduğu söylenmişti, daha önce hiç keşfetmeye zahmet etmediğim bir yerdi. Ama önce kütüphanede bir ateş yaktım. Şato acı verecek kadar soğuktu, sanki kış yokluğumuzda taşların arasına girmiş ve orada bir yuva kurmuştu. Ocağın üzerindeki sepetten birkaç gazete yaprağını buruşturdum ve eski külleri temizlemeden iki yeni kütüğün altına sıkıştırdım. Birkaç

Şöminenin kibritiyle dakikalarca uğraştıktan sonra küçük ama kalıcı bir alev çıktı ve ellerimi tekrar hissedinceye kadar üzerinde gezdirdim.

Doğrulduğumda alt katta bir kapının açıldığını duydum. Donup kaldım, bekledim. Alexander üç saat erken mi gelmişti? Ona sessizce küfrettim ve parmak uçlarımda merdivenlerden aşağı indim, onu mutfakta oyalamayı umarak, neden orada olduğuma dair makul bir bahane bulmak için beynimi zorladım. (Onu ya da diğerlerini aile dramamla boğmak istemiyordum. Bizim yeterince dramımız vardı).

Tanıdık olmayan bir ses beni aşağıya iki adım kala durdurdu. "Neden burada olduğumuzu bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Çünkü tüm o çocuklar geri taşınmadan önce etrafa bir göz atmak istiyorum."

"Nasıl istersen, Joe."

Son basamağa çömelip kapı aralığından baktım. Yemek odasında sırtları bana dönük iki adam duruyordu. Uzun boylu olanı tanıdım, daha doğrusu kahverengi bomber ceketini tanıdım. Colborne. Kısa boylu olan ise mavi kapitone bir ceket ve neredeyse kesinlikle el yapımı olan topuzlu sarı bir fular takıyordu. Bir tutam asi kızıl saç, kafasının alev alev yandığı izlenimini veriyordu. (Adının Ned Walton olduğunu sonradan öğrenecektim.) Ayaklarının üzerinde ileri geri yuvarlanıyor ve etrafına bakınıyordu. "Ne arıyoruz, Şef?"

Colborne, bu talimatı ilk kez vermediğini gösteren bir iç çekişle, "Bana Şef deme," dedi. "Ben şef değilim. Ve hiçbir şeye dokunma."

Walton pencereye doğru yürürken eldivenlerini parmak uçlarından dişleriyle çekip çıkardı ve ceplerine doldurdu. Durduğu yerden rıhtımı görüp göremediğini merak ettim.

Walton: "İlk kez mi bir öğrencilerini kaybediyorlar?"

Colborne: "Yaklaşık on yıl önce bir dansçı intihar etti. Dördüncü yıl için seçilemediğini öğrendi, odasına çıktı ve bileklerini kesti."

Walton: "Tanrım."

Colborne: "Onu etrafta görmüştüm. Güzel kızdı. Kağıt mendilden yapılmış gibi görünüyordu. Medya bunun üzerine çılgına döndü, okulu 'öğrencileri umutsuzluğa sürüklemekle' suçladı."

Walton: "Bu çocuğa olan bu mu?"

Colborne olduğu yerde döndü, ellerini kalçalarına dayadı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Hayır. Anladığım kadarıyla programın yıldızıydı. Şehirdeki büyük kırmızı posterleri gördünüz mü? *Ben Caesar mıyım?*"

"Evet."

"Bu o."

"Korkunç adam," dedi Walton.

Colborne başını salladı. "Çocukların hepsi bu konuda çenelerini kapattı ama anladığım kadarıyla herkes onu sevmemiş."

"Hayır mı?" Walton kızıl bir kaşını kaldırarak sordu.

"Hayır."

Walton kaşlarını çatarak Colborne'a baktı. "Bu yüzden mi buradayız?" diye sordu. "Bunun bir kaza olduğuna karar verdiğimizizi sanıyordum."

"Evet." Colborne'un yüzünde bir gölge belirdi. "Yaptık."

"Tamam," dedi Walton ve kelimenin yukarı doğru sorgulayıcı bir eğimi vardı. Pencere pervazına yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Anlat bakalım."

Colborne yavaş bir adım öne çıktı, gözleri yere sabitlenmişti. "Yaklaşık dokuz gün önce," dedi, "dördüncü sınıflar ve bir grup diğer tiyatro öğrencisi Güzel Sanatlar Binası'nda bir gösterideydiler." Kuzeydoğuyu, FAB yönünü işaret etti. Topuklarımın üzerinde geriye yaslandım, kendimi sabitlemek için bir elimi duvara koydum. Nefesim burnumdan hafif ve hızlı geliyordu, soğuk hava ciğerlerime batıyordu. Colborne yürümeye devam etti, bir ayağını dikkatle diğerinin önüne koyarak odanın etrafında geniş bir daire çizdi. "Gösteri on buçuk gibi bitiyor," diye devam etti, "ve çocuklar ormanın içinden buraya geliyorlar, parti zaten tüm hızıyla devam ediyor. Müzik, dans, uyuşturucu, içki. Richard bir şişe viskiyle kütüphaneye kapanır."

"Eğer yıldız oysa, neden orada gizleniyordu?"

"Kimse bana bunu söylemek istemiyor gibi görünüyor. Keyfi yerinde değildi, bu konuda herkes hemfikir, ama neden? Üçüncü sınıflardan biri kız arkadaş sorunu yaşadığını öne sürdü."

"Kız arkadaşı kim?"

"Meredith Dardenne, bir başka dördüncü sınıf öğrencisi." "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Ailesi süslü saatler yapıyor. İsteseler tüm kasabayı satın alabilirler."

"Sence bu yüzden mi kimse onu işaret etmiyor?"

Colborne omuz silkti. "Söyleyemem. Ama görünüşe göre ikisi herkesin önünde tekme tokat kavga etmişler ve gecenin sonunda kız başka biriyle öpüşüyormuş."

Walton alçak ve tehlikeli bir ıslık çaldı. Öne doğru eğildim, ellerim dizlerimin üzerindeydi. Kan göğsümden ve uzuvlarımdan yukarı akmış ve kulaklarımda yüzüyordu.

Walton: "Kimdi o?"

Colborne: "Kimse gerçekten söylemek istemedi ama birisi Oliver Marks'ı önerdi. O da dördüncü sınıf öğrencisi. Onunla yukarı çıktığını itiraf etti ama ona göre sadece 'konuşuyorlardı'."

Walton: "Pek olası görünmüyor."

Colborne: "Bu kız görmedin. Ne kadar beklenmedik olduğunu anlamıyorsun."

Walton kıkırdadı. "Bu konuda ne söyledi?"

Colborne, "Kadının hikâyesi adamınkiyle uyuşuyor," dedi. "Odasına çıktıklarını ve Richard gelip kapıyı kırmaya çalışana kadar orada konuştuklarını iddia ediyor. Onu içeri almamışlar ve sonunda hışımla çıkıp gitmiş. İşte burada işler bulanıklaşıyor."

"Nasıl bulanık?"

Colborne durdu, Walton'la yüz yüze geldi ve sanki kendi kafa karışıklığı onu rahatsız ediyormuş gibi kaşlarını çattı. "Bu saatlerde -ki kimse saatin kaç olduğunu kesin olarak söyleyemiyor- dördüncü sınıflar hariç hemen hemen herkes gitmiş. Richard kız arkadaşının odasından hışımla uzaklaşır.

Belki ortak arkadaşlarından biriyle takılıyordur, belki de sadece konuşuyorlardır, bir şişe Glenfiddich alır ve dışarı çıkar. Zaten sarhoştur - kavgacı bir sarhoştur da, bu konuda herkes hemfikirdir - ve kuzeninin James Farrow'la konuştuğu bahçeye doğru tökezleyerek çıkar."

Walton: "Başka bir dördüncü yıl mı?"

Colborne: "Marks'ın oda arkadaşı. Üst kattaki tavan arası odasında yaşıyorlar." Walton: "Pekala, sonra ne olacak?"

"Kuzeni Wren onu vazgeçirmeye çalışır, ama o 'onu silkeleyip atar'. Farrow'un sözleri. Ona bunun ne anlama geldiğini sorduğumda sustu. Acaba biraz şiddetli mi oldu diye düşündüm, çünkü ikisi de onun peşinden gitmedi. Her neyse, Farrow kuzeniyle kalıyor ve Richard ağaçların arasında kayboluyor." Colborne'un yüzü karardı, kalın kaşları gözlerinin üzerine düştü. "Ertesi sabah Alexander Vass -dördüncü sınıfların sonuncusu- sigara içmek için rıhtıma inip onu suda bulana kadar kimse onu bir daha görmüyor. Yani Richard'ın nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmediğimiz yaklaşık üç saatimiz var."

İkisi de aynı dar pencereden dışarı bakarak bir an sessiz kaldılar. Dışarıdaki gün, acı soğuğu yumuşatmak için hiçbir şey yapmayan keskin beyaz güneş ışığı ile çalkalanıyordu.

"Adli tabip ne dedi?" Walton sordu.

"Şey, kafasına sert bir darbe almış ama neyle olduğunu söyleyemedi. Başlangıçta onu öldürenin bu olduğunu düşünmüştük."

Walton'ın alnı kırıştı. "Öyle değil miydi?"

"Hayır." Colborne derin bir nefes verdi ve omuzları bir iki santim aşağıya çöktü. "Suya çarptığında hayattaydı. Yaşıyordu ama bilinci yerinde değildi ya da kendini çeviremeyecek kadar sersemlemişti. Her neyse tam yüzüne isabet etmiş ve hasar kötü ama ölümcül olmamalıydı."

"O zaman nasıl öldü?"

"Boğuldu," dedi Colborne. "Tabiri caizse. Kendi kanında boğuldu."

Kapıya doğru döndüm ve sırtımı duvara yasladım. Başımın döndüğünü hissettim, nabzımın tonu zayıf ve uzaktı ve bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim - yavaşça hava kaybı, çevredeki suya sızan yaşam ve kendi kanınız, bir petrol sızıntısı gibi kalın, gözlerinize ulaşana ve tüm dünya kırmızıya dönene kadar her boşluğa sürünüyor. Boğulma. Sistem arızası. Karanlığa gömülme.

Colborne'un sesi yan odadan keskin ve net bir şekilde geldi: "Akla yatkın değil. Bir şeyleri gözden geçiriyoruz."

"Viski şişesini bulduk mu?"

"Ormanda, iskeleden yaklaşık çeyrek mil uzakta. Onunla vurulmuş olabileceğini düşündük ama sağlamdı. Boştu, sağlamdı, üzerinde kan yoktu ve ondan başka kimsenin parmak izi yoktu. Peki sabahın üçü ile altısı arasında ne halt ediyordu?"

"Ölüm saati o muydu?"

"ME'nin anlayabildiği kadarıyla."

İkisi de bir süre sessiz kaldı. Saklandığım yerde kıpırdamaya cesaret edemedim.

"Ne düşünüyorsun?" Walton sonunda sordu.

Colborne yumuşak, sabırsız bir ses çıkardı. Onu tekrar görebilmek için yavaşça ilerledim, başını sallıyordu, dili dişlerinin arasında sıkışmıştı. "Bu çocuklar," dedi. "Dördüncü sınıflar. Onlara güvenmiyorum."

"Neden olmasın?"

Colborne, "Onlar bir avuç lanet olası *aktör*," dedi. "Yalan söylüyor olabilirler ve biz nereden bileceğiz?"

"Tanrım." Walton "Ne yapacağız?" diye sorana kadar yine sessiz kaldılar.

"Onları yakından izleyeceğiz. İçlerinden birinin kopmasını bekleyeceğiz." Boş yemek odasına göz gezdirdi. "Altısı burada tek başına mı saklanıyor? Uzun sürmez."

Mutfağa doğru ilerlerken döşeme tahtaları inledi. Walton,

"Ben paramı kuzenine yatırıyorum," dedi.

"Belki," dedi Colborne. "Göreceğiz."

"Nereye?"

"Ormandan geçip şişeyi bulduğumuz yere gitmek istiyorum, bakalım Richard'ın oradan rıhtıma nasıl indiğini çözebilecek miyim?"

"Tamam, sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bir şey bulup bulamayacağımıza bağlı."

Walton cevap verdi ama sesi ne dediğini duyamayacağım kadar kısılmıştı. Kapı arkalarından bir gıcırta ve ėümbürtüyle kapandı. Yere kaydım, bacaklarım ėüçsüz ve kemiksiz bir şekilde altımda kaldı. Richard zihnimde devasa bir şekilde belirdi ve eğer konuşabilseydim ona şöyle derdim: *Ölüm zamanında / Derinlerin sırlarına bakmak için bu kadar boş vaktin var mıydı?*

Hayalimde cevap verdi: *"Sanırım vardı; ve sık sık çabaladım / Hayalete teslim olmak için: ama yine de kıskanç sel / Ruhumda tutuldu ve dışarı çıkmasına izin vermedi / Boş, uçsuz bucaksız ve gezgin havayı aramak için.*

Bu acıyla uyanmadın mı? Ben sordum.

Sonunda Shakespeare'i bıraktı ve sadece *"Hayır"* dedi.

SAHNE 12

Sınıfa döndüğümüz ilk gün şaşırtıcı derecede sessizdi. Wren ortaya çıkmamıştı ve Meredith Pazartesi gecesi o kadar geç gelmişti ki hiçbirimiz onu görmemiştik ve Salı günü uyumasına izin verilmişti. Sadece çocuklar ve Filippa'nın katılımıyla, öğretmenlerimiz Şükran Günü ve Noel arasındaki kısa kış döneminin neleri içereceğini açıklamaktan memnun görünüyordlardı: *Romeo ve Juliet*, silahlarla savaşa giriş ve vize konuşmaları.

Akşam olduğunda dördümüzü Kale'nin kütüphanesinde (bir önceki gün benim tarafımdan hararetle toparlanmıştı) yeni monologlarımızı yazarken ve onları taramaya başlarken bulduk. Kalemler, fosforlu kalemler, defterler ve şarap kadehleri her masanın üzerine saçılmıştı. Yüksek bir ateş tüm odayı aydınlatıyor ama soğuğu tamamen uzak tutmuyordu. Filippa ve ben, ikimizin de üzerine kalın bir yün battaniye gerilmiş kanepede ayak ayak üstüne atmış oturuyorduk. Göz kapaklarım bir saat önce düşmeye başlamıştı ve sonunda kapanmalarına izin verdim. Filippa'nın sol ayağının sürekli hareket etmesi olmasaydı uykuya dalabilirdim, o yazarken bacağıma ısrarla kıpırdatıyordu.

En yeni eserimin sözleri kulaklarımın arasında yuvarlanıp duruyordu, birbirinden kopuk ve karmakarışık, henüz düzene sokulmamış ve hafızaya işlenmemişti. Bana şaşırtıcı derecede sağlam bir şey vermişlerdi - Piç Philip'in *Kral John*'daki heyecan verici savaş konuşması:

Kraliyet varlığınız benim tarafımdan yönetilecek:

Bir süre arkadaş olun ve birlikte bu

kasabaya en keskin kötülüklerinizi

yöneltin:

Ve onları yere serdiğimizde, Neden o zaman

birbirimize meydan okuyup

Cennet ya da cehennem için kendi üzerimizde çalışalım.

Küçük bir ses "Merhaba" dediğinde doğruldum. Üzgünüm geciktim." "Wren!" James sandalyesinden fırladı.

Kapının girişinde duruyordu, gözleri hülyalı ve yorgundu, omzuna bir el çantası asmıştı.

"Geri dönmeyeceğini sanıyorduk," dedi Alexander, koridordan Meredith'in odasına doğru pis bir bakış fırlatarak.

"Benden bıktın mı?" James çantasını omzundan çekip yere bırakırken Wren sordu.

"Tabii ki hayır. Nasılsınız?" Filippa kollarını açarak ayağa kalktı.

Wren onun kucağına doğru sürüklendi ve belinden sıkıca sarıldı. "Şimdi daha iyiyim."

Filippa'nın peşinden koltuktan kalktım ve bir anlık aptalca bir şefkatle kollarımı ikisine de doladım. "Biz de."

Alexander homurdandı. "Gerçekten mi?" dedi. "Grup kucaklaşması mı? Bunu yapacak mıyız?"

"Kapa çenenı," dedi Wren, yanağını Filippa'nın omzuna bastırarak. "Bunu mahvetme."

"Tamam." Bir saniye sonra Alexander'ın uzun maymun kolları hepimizi birbirine yapıştırdı ve ardından James de yapıştı. Dengemizi kaybettik, sallandık, Wren kapana kısılmıştı ve insan düğümümüzün kalbinde gülüyordu. Ses içimizi titretti, sıcak bir nefes gibi bir bedenden diğerine akıcı bir şekilde geçti.

"Burada neler oluyor?"

Herkesin başının üzerinden salona doğru baktım. "Meredith."

Çıplak ayaklı, çıplak yüzlü, taytlı ve bir zamanlar Richard'a ait olduğundan emin olduğum uzun bir tişört giymiş halde kapıda duruyordu. Saçları dağınık, gözleri alaca ve yavaştı. Onu havaalanından beri görmemiştim ve kendimi biraz bitkin hissediyordum.

Küçük grubumuz dağıldı, Wren tekrar ortaya çıkana kadar her birimiz yarım adım geri çekildik. Meredith'in sert ifadesi yumuşadı. "Wren."

"Ben." Zayıfça gülümsedi. Meredith gözlerini kırptırdı, sendeleyerek odaya girdi ve ona çarptı. İkisi aynı anda sarılıyor, gülüyor ve düşüyorlardı; Filippa ve ben onları sehpa çarpmadan önce zar zor yakaladık.

Çarpışan dirsekler ve ezilen ayak parmaklarının acısıyla hepimiz yeniden ayağa kalktığımızda Meredith Wren'i bıraktı ve "Zamanı gelmişti. *Rahatınız daim olsun / Ve aramıza hoş geldiniz.*"

Filippa: "Yorgun olmalısın. Londra'dan ne zaman ayrıldın?"

Wren: "Dün sabah. Şükran Günü hakkında bir şeyler duymak isterdim ama uyuyakalarak kimseyi kırmak istemem."

Alexander: "Aptal olma. *Yatağına git ve dinlen; çünkü ihtiyacın var.*"

James: "Bavulun nerede?"

Wren: "Alt katta. Henüz yukarı taşımayı göze alamadım."

James: "Ben getiririm."

Wren: "Emin misin?"

Meredith, Wren'in saçlarını alnından geriye doğru tarayarak, "Bırak onu," dedi. "Seni taşıyacak birine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Haydi," dedi Filippa. "Yerleşmene yardım edeyim."

James merdiven boşluğunda gözden kaybolurken onlar da koridorda birlikte gözden kayboldular. Alexander bana uyutucu bir gülümseme verdi ve "Çetenin hepsi burada" dedi. Gözleri tembelce benden Meredith'e kaydı ve sırtışı yüzünden silindi. Meredith'in tüm kibarlığı Wren'le birlikte odadan çıkmış gibiydi ve bana sert, itiraz edilemez bir bakışla bakıyordu. "Ee," dedi Alexander. "Sanırım yatmadan önce bir sigara içeceğim." Eşarbını boynuna sıkıca sardı ve nefesinin altında "Secret Lovers" şarkısını ıslıkla çalarak odadan çıktı. (Peşinden koşup onu merdivenlerden aşağı tekmelemeyi düşündüm.)

Meredith yine Flamingo Duruşu'ndaydı, bir ayağı karşı dizinin iç tarafına tünemişti. Bunu bile zarif gösteriyordu. Ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum, bu yüzden onları arka ceplerime soktum, bu da bana fazla rahat geldi.

"New York nasıldı?" Ben sordum.

"Bilirsin işte, koşturma," dedi kuru bir sesle. "Bir geçit törenimiz vardı." "Doğru."

"Ohio nasıldı?"

"Bebattı," dedim. "Her zaman öyledir."

New York'a gelebileceğim ve gelmediğim gerçeği aramızdaki havada o kadar ağır bir şekilde asılı duruyordu ki, bundan bahsetmeye gerek yoktu.

"Ailen nasıl?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Caleb'ı sadece bir kez gördüm ve diğer herkes Kanada'da."

"Oh."

Onu, Richard'ın ölümünden uzaklaştıracak hiçbir şeyin olmadığı boş bir dairede başıboş dolaşırken hayal edebiliyordum. Bizim tatillerimiz de çok farklı değildi, muhtemelen-saatlerce kitap okuyup tavana bakarak, kardeşlerden ve farklı bir tür olabilecek kadar yabancı ebeveynlerden izole olarak. Tabii ki ben James'in arkadaşlığı sayesinde talih kuşunu yakalamıştım, o ise o kadar şanslı değildi. İmkânsız bir özür dilemek dilimi damağıma yapıştırdı.

Kollarını kavuşturdu ve "Söyleyecek bir şeyin yoksa ben yatmaya gidiyorum" dedi.

Söylemedim. Umutsuzca istedim ama zihnim bomboştu. Kelimeleri benim kadar seven biri için, beni bu kadar sık hayal kırıklığına uğratmaları inanılmazdı.

Bekledi, beni izledi ve hiçbir şey söylemediğimde, ilgisizlik maskesi bir anlığına kırıldı ve altındaki sessiz hayal kırıklığını gördüm. "Peki," dedi. "İyi geceler o zaman."

"Ben-Meredith, bekle."

"Ne?" diye sordu, sorusu donuk ve yorgundu.

Ağırlığımı kaydırdım, kararsızdım, emin değildim, kendi beceriksizliğime lanet ediyordum. "Yalnız mı uyumak istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi. "Benimle mi yatmak istersin yoksa James ile mi?"

Yanaklarımda yükselen sıcaklığı gizlemek umuduyla başka tarafa baktım. Tekrar dönüp baktığımda başını sallıyordu, ağzının bir köşesi yukarı doğru çekilmişti, acıma ve küçümseme arasında sıkışmıştı. Bir cevap beklemeden arkasını döndü ve tekrar koridorda yürümeye başladı. Gidişini izledim, zihnimdeki dişliler o gidene ve bir şey söylemek için çok geç olana kadar zayıf, yetersiz cevaplar üretmeye devam etti.

Şöminenin yanında oyalandım, peşinden gidip odasına dalıp onu duvara fırlatmak ve böyle sert sözler söyleyemeyecek kadar nefessiz kalana kadar öpmek mi yoksa Kule'ye çekilip uyumaya çalışmak mı gerektiğini düşündüm. Birincisi için çok korkak, ikincisi içinse çok huzursuzdum. Her iki hareket tarzına da karar veremediğim için paltoma uzandım.

Gece o kadar soğuktu ki dışarı adım atmak yüzüme bir tokat gibi geldi. Ağaçların arasından yola koyuldum, kulaklarımı sıcak tutmak için omuzlarımı kamburlaştırdım, karanlıkta bana çelme takabilecek kökler ve kayalar için zemini izledim. Neredeyse nerede olduğumu fark etmeden iskeleyle ulaştım. Sanki gidecek başka mantıklı bir yer yokmuş gibi ayaklarım beni otomatik olarak oraya getirmişti. Gece olduğunda göl siyahtı ve bir ayna kadar durgundu, beş yüz yıldız yüzeyde mükemmel bir şekilde yansıyor. Ay yoktu; sadece yıldızların arasında ayın olması gereken yerde küçük, yuvarlak bir boşluk vardı. Alexander iskelede tek başına oturmuş, bacaklarını suyun üzerinde sallıyordu.

Sonuna kadar yürüdüm ve arkasında durdum. Yaklaştığımı duymuş olmalıydı ama tepki vermedi, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş göle bakıyordu.

"Size katılabilir miyim?" diye sordum ve kelimelerim bir bulut içinde ortaya çıktı. "Elbette."

Yanına oturdum ve bir süre ikimiz de konuşmadık.

"Sigara?" dedi sonunda.

"Evet, bir tane kullanabilirim."

Bakmadan ceketinin içine uzandı, sonra bana bir esrar uzattı ve çakmak için ceplerini karıştırdı. Alevi canlandırdı ve ben de olabildiğince derinden içime çektim, duman boğazımda kavurucu bir sıcaklık yarattı.

"Teşekkürler," dedim ikinci çekişimden sonra ve ona geri uzattım.

Başını salladı, gözlerini ileriye dikti. "Nasıl gitti?"
Meredith'le olan konuşmamı kastettiğini düşündüm.
"İyi değil."

Bir süre sessizce oturduk, duman ve nefesimiz suyun üzerinde sürüklenirken birbirine karıştı. Meredith'i aklımdan çıkarmaya çalıştım ama dikkatimi dağıtacak güvenli bir yol yoktu. Zihnimin her köşesinde, şüpheler ve korkular dört ayak üzerinde çömelmiş, en ufak bir provokasyonda ortaya çıkıp dişlerini bana geçirmeye hazırlanıyordu.

"Colborne Şato'daydı," dedim, aslında planlamadan. Onlardan hiçbirine kulak misafiri olduğum şeyi söylememiştim ama sahip olmak tehlikeli bir bilgiydi ve bu konuda kendime güvenmiyordum.

"Ne zaman?" diye
sordu. "Dün."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır, ama onu başka bir polisle konuşurken duydum. Genç kızıl bir adam. Onu daha önce görmemiştim."

Alexander bir ağız dolusu duman yuttu ve duman burun deliklerinden belirgin bir şekilde ejderhamsı bir şekilde yayıldı. "Ne hakkında konuşuyorlardı?" diye sordu, gerçekten bilmek istemediğini gösteren bir çekingenlikle.

"Hepsi... bu." Gölü, rıhtımı ve ikimizi de içine alan gevşek, belirsiz bir hareket yaptım.

"Sence bir şeyden mi şüpheleniyor?" Alexander sordu. Onu bu kadar iyi tanımayan birine korkmuş gibi gelmeyebilirdi.

"Yalan söylediğimizi biliyor. Sadece ne hakkında olduğunu
bilmiyor." "Kahretsin."
"Evet."

Sigarayı emdi ve ucu turuncu renkte parladı, kasvetli Illinois vahşi doğasında tek bir parlak kor. Hamamböceğinden başka bir şey kalmamıştı. Bana uzattı; son bir nefes çektim ve söndürdüm.

"Peki ne yapacağız?"

"Hiçbir şey, sanırım," dedi ve o boş kelime, "hiçbir şey," yumruklarımı ceplerimde sıkımda neden oldu. "Hikâyemize sadık kalalım. Aklımızı başımızda tutmaya çalışalım."

bizim hakkımızda."

"Diğerlerine de söylemeliyiz. Sadece birimizin hata yapmasını bekliyor." Başını iki yana salladı. "Öğrenirlerse komik davranmaya başlarlar."

Gerçekten ne kadar tehlikede olduğumuzu merak ederek alt dudağımı çiğnedim. Partinin olduğu gece James'le banyoda buluştuğumuzu düşündüm. Sözlü olmayan bir anlaşmayla, diğerlerine bundan bahsetmemiştik. Önemsizdi, önemsizdi. Ama sır saklayanların sadece biz olmama ihtimali kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına neden oldu. Hepimiz birbirimize Colborne'a söylediğimiz gibi yalan söylemiş olsaydık - düşüncenin sonunu getiremiyordum.

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" Ben sordum. "Şato'dan ayrıldıktan sonra."

"Bilmiyorum." Kimi kastettiğimi biliyordu. "Ormanda öylece dolaştığını düşünemiyorum."

"Neredeydin sen?"

Bana kaypak bir bakış attı ve "Neden?" dedi.

"Sadece merak ettim. Ben yukarı çıktıktan sonra olan her şeyi kaçırdım."

"Eğer sana söylersem, çenenin kapalı tutacağına yemin etmelisin." "Neden?"

"Çünkü senin aksine," dedi kibirli bir şekilde, "ben öpüşmüyorum ve bunu tüm okulun bilmesini sağlamıyorum."

Yarı meraklı yarı sinirli bir şekilde, "Kiminleydin, ahmak herif?" diye sordum.

Ağzında kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle bana arkasını döndü. "Colin."

"*Colin mi?* Erkeklerden hoşlandığını sanmıyordum."

Alexander'ın gülümsemesi keskin köpek dişlerini gösterecek kadar genişledi. "O da öyle."

Güldüm, isteksizce, iki dakika önce imkânsız gibi görünen bir gülüştü bu. "*Doğru polis şefini çağırın, burada devlette bilinen en tehlikeli zamparalığı bulduk!*"

"Bakın kim konuşuyor."

"Lanet olsun," dedim, "o başlattı."

"Belli ki. Alınma Oliver ama bir şeyler başlatmak pek senin tarzın değil."

Başımı salladım, Meredith'le yaptığım konuşmadan kalan burukluk eğlencemi azalttı. "Çok aptalım."

Alexander: "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, ben de aynı şeyi yapardım."

Ben: "*Nesin* sen?"

Alexander: "Cinsel olarak amfibi."

Ben: "Bu şimdiye kadar duyduğum en iğrenç şey."

Alexander: "Denemelisin."

Ben: "Bir yıl için yeterince cinsel macera yaşadım, teşekkürler."

İçimi çektim ve suyun yüzeyindeki kendi yansımama baktım. Yüzüm bir şekilde tanıdık gelmiyordu ve gözlerimi kısarak neyin farklı olduğunu anlamaya çalıştım. Farkına vardığımda mideme bir darbe yemiş gibi oldum: koyu renk saçlarım her zamankinden biraz daha dağınıktı ve mavi gözlerim zayıf yıldız ışıyla çukurlaşmıştı, neredeyse Richard'a benziyordum. Mide bulandırıcı bir an boyunca gölün dibinden bana baktı. Sertçe yukarı baktım.

"İyi misin?" Alexander sordu. "Bir an için kendini aşağı atacakmışsın gibi geldi."

"Oh. Hayır."

"Güzel. Yapma." Ayağa kalktı. "Hadi gel. Hava buz gibi ve seni burada yalnız bırakmayacağım."

"Pekâlâ." Ayağa kalktım, kucağımdaki küçük kül parçalarını fırçaladım.

Alexander ellerini ceplerinin derinliklerine gömdü ve karşı kıyıyı örten karanlığı araştırdı. "Colin'in odasından dönüyordum," dedi ve ekleyene kadar rastgele görünüyordu, "onu bulduğumda. Sigara içmek için buraya indim ve... işte oradaydı. Yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek aklıma bile gelmedi, o kadar ölü görünüyordu ki. Beni duymamış olmalı."

Bana neden anlattığını bilmiyordum. Belki de her sabah o korkunç keşif anını yeniden yaşıyordu, tıpkı benim midemin düştüğünü hissettiğim ve neredeyse gözlerimi her kapattığımda kendimi boğazıma kadar anıların içinde bulduğum gibi.

"Garip olan ne biliyor musun?" dedi. "Ne?"

"Suda kan vardı ama iskelede yoktu."

Ayaklarıma baktım. Tahta temiz ve kuruydu, yıllarca rüzgâr, güneş ve suyun etkisiyle kemik gibi ağarmıştı. Kırmızı bir zerre bile yoktu. Lekeli bir nokta bile yoktu.

"Yani?"

"Yani yüzü parçalanmış. Eğer kafasını çarpıp suya düştüyse... neye çarptı?"

Sigaramızın izmariti iskelenin en ucunda yanıyordu. Alexander ayakkabısının burnuyla dürttü. Dalgalar çarpma noktasından dışarıya doğru hareket etti, gökyüzünün yansımaları çarpıttı, böylece yıldızlar yalpaladı ve göz kırptı.

"Kuşu düşünüp duruyorum." Bunu söylemek bile istemiyordum. Bu bir tık, bir zorlamaydı, sanki kelimeleri ağızımdan çıkarırsam görüntüyü kafamdan atabilirdim gibi.

Bana yan yan baktı, tamamen şaşkındı. "Ne kuşu?" "*Hamlet'ten*."

Bana onu hatırlattı."

"Oh," dedi. "Onu bir *serçe* olarak görebileceğimden emin değilim. Çok ... narin." "Peki ne tür bir kuş olabilir?"

"Bilmiyorum. Kendi yansımalarına bakmaya çalışırken cama çarpan türden bir şey."

Ona tuhaf tuhaf bakma sırası bendeydi ama gözlerimiz buluşur buluşmaz gülmek istedim. Onun da buna karşı koyduğunu fark edene kadar dehşete kapıldım.

"Aman Tanrım," dedim başımı sallayarak. Alexander tuttuğu nefesi dışarı verdi ve usulca kıkırdadı. "Biz ne zaman bu kadar korkunç insanlar olduk?"

"Belki de her zaman berbattık." Omuz silkti ve kahkahasının beyaz bulutunun parıldayıp solmasını izledi. İyi mizahı da onunla birlikte kaybolmuş gibiydi ve tekrar konuştuğunda sesi kırılıgandı. "Ya da belki Richard'dan öğrendik," dedi.

Bu beni Colborne'dan daha çok korkuttu.

13. SAHNE

Bir hafta sonra, kahvaltı için yemekhaneye vardığımızda burayı tatil heyecanıyla uğuldarken bulduk. Her masada insanlar davetiyeleri yırtıp açıyor ve son olaylara rağmen her zamanki gibi devam edecek olan Noel maskesi hakkında konuşuyorlardı. Haftalarca süren eğik başlardan ve sert, gülümsemeyen yüzlerden sonra bu kargaşa şaşırtıcı derecede ferahlatıcıydı.

"Kim postaları toplamak ister?" Alexander karakteristik bir zevkle bir yığın patates kızartmasını mideye indirirken sordu. (Filippa kahvaltı için onu yatağından kaldırmış, daha fazla öğün atlarsa ortadan kaybolacağı konusunda ısrar etmişti).

"Neden zahmet ediyorsun?" Ben sordum. "Ne yazdığını biliyoruz."

Filippa kahvesindeki buharı üfledi ve "Bu yıl biraz farklı olabileceğini düşünmüyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum. Sanki normale dönmeye çalışıyorlar gibi görünüyor."

"Ve Tanrı'ya şükür," dedi Alexander. "Bana dik dik bakılmasından bıktım."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Wren tabağındaki yumurtaları itip kakıyor, bir şey yemiyordu. Sanki günlerdir hiçbir şey yememiş gibi zayıf ve solgun görünüyordu. "İnsanlar sanki ben yokmuşum gibi etrafıma ve bana bakmaya devam ediyor."

Diğer öğrenciler birbirleriyle mask, ne giyecekleri ve balo salonunun ne kadar muhteşem olacağı hakkında gevezelik etmeye devam ederken, birbirimizin gözlerinden ve Richard'ın boş sandalyesinden kaçarak dilimiz tutulmuş bir sessizlik içinde oturduk. Colin masamızın kenarında belirip bir elini (benim dışındaki herkes tarafından fark edilmeden) Alexander'ın sandalyesinin arkasına koyduğunda izolasyon büyüğü bozuldu.

"Günaydın," dedi ve sonra kaşlarını çattı. "Herkes iyi mi?"

"Evet." Alexander çatalının ucuna bir sosis geçirdi, biraz da şiddetle. "Şato'da kendi cüzzamlı kolonimizi kurmayı düşünüyorum."

"Gözlerini dikip bakıyorlar, değil mi?" Colin, sanki herkesin masamıza geniş bir alan ayırdığını yeni fark etmiş gibi etrafına bakınarak, "Bakıyorlar, değil mi?" dedi.

"Röntgencilik yapan küçük pislikler," dedi Alexander ve sucuğu ikiye bölüp dişlerini giyotin gibi geçirerek ısırdı. "Sizi geri kalanımızla birlikte sürgüne getiren nedir?"

Colin tanıdık bir zarf uzattı, küçük ve kare şeklindeydi, ön yüzünde Frederick'in siyah bir yazısı vardı. "Bize *R ve J görevleri* verildi," dedi. "Bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Öyle mi?" Alexander sandalyesinin etrafında dönerek odanın diğer ucundaki posta kutularımızın bulunduğu duvara baktı.

"Onları almamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Meredith sandalyesini geriye itti ve elindeki peçeteyi koltuğuna fırlattı. "Bir kahveye daha ihtiyacım var. Ben gideyim."

Masadan kalktı ve o odadan geçerken insanlar sanki talihsizliğinin bulaşıcı olabileceğinden korkuyorlarmış gibi otomatik olarak onun yolundan çekildiler. Küçük bir öfke ya da endişe hissettim (artık ikisini birbirinden ayıramıyordum; Richard'ın ölümünden sonra bir şekilde ayırt edilemiyorlardı), bir parça pastırmayı ikiye böldüm ve unutulacak şekilde parçalamaya başladım. Filippa yüksek sesle "Oliver?" diyene kadar diğer herkesi görmezden geldiğimi fark etmemiştim.

"Ne?"

"Pastırmana işkence ediyorsun."

"Üzgünüm, aç değilim. Sınıfta görüşürüz çocuklar."

Ayağa kalktım ve tabağımı mutfaka taşıdım. Üzerini kazıma zahmetine katlanmadan çöp kutusuna attım ve tekrar dışarı çıktım. Meredith hâlâ posta kutularını karıştırıyor, mektuplarımızı topluyordu. Başlarını tekrar kahvaltılarına eğene kadar onu izleyen ve Yunanca hararetle fısıldaşan dil öğrencilerinin masasına ters ters baktım.

"Meredith," dedim, beni sadece onun duyabileceği kadar yaklaştığımda.

Başını kaldırdı, posta kutularına dönmeden önce gözleri yüzümde kayıtsızca gezindi. "Evet?"

"Bak," dedim hiç tereddüt etmeden. Öğrenci topluluğunun geri kalanına olan kızgınlığım beni her zamankinden daha cesur yapmıştı. "Geçen gece için özür dilerim, Şükran Günü için de özür dilerim. Burada ne yaptığımızı bilmediğimi itiraf eden ilk kişi ben olacağım. Ama bunu çözmek istiyorum."

Posta kutularını karıştırmayı bıraktı, eli *Stirling, Wren* etiketli olanın kenarına tünedi. Hemen yanında Richard'ın posta kutusu boştu. Onun adını kaldırmamışlardı. Kendimi bunu görmezden gelmeye ve Meredith'e bakmaya zorladım. Yüz ifadesi anlaşılmazdı ama en azından beni dinliyordu.

"Neden gidip bir şeyler içmiyoruz?" Biraz daha yaklaşarak sordum. "Sadece biz. Herkes bizi bir reality şov gibi izlerken doğru düzgün düşünemiyorum."

Kollarını kavuşturdu ve şüpheli bir tavırla "Randevu gibi mi?" dedi.

Doğru cevabın ne olduğundan emin değildim. "Sanırım. Bilmiyorum. Bunu oraya vardığımızda anlayacağız."

Yüzü yumuşadı ve ne kadar güzel olduğunu görünce bir kez daha irkildim.

"Pekâlâ. Bir içki alalım." Elime bir çift zarf tutuşturdu ve beni posta kutularının yanında yalnız bıraktı, aptal aptal arkasından bakıyordum. Dil öğrencilerinin onun yokluğunda bana aval aval baktıklarını fark etmem için bir iki dakika geçmesi gerekti. İçimi çektim, onları görmemiş gibi davrandım ve ilk zarfımı açtım. Ön yüzdeki yazı uzun ve kabarıktı, Frederick'in derli toplu, eğik karalamalarına hiç benzemiyordu. Mavi ipek bir kurdele, Dellecher armasını taşıyan balmumu bir mühürle arkaya sabitlenmişti. Parmağımı altına kaydırdım ve fiskeyle açtım. Not kısaydı ve tarih dışında son üç yıldır olduğu gibi aynıydı.

Her yıl düzenlenen geleneksel

NOEL MASKESİ

*Lütfen Josephine Dellecher Balo Salonu'na 8-9 saatleri arasında gelin.
akşamı*

20 Aralık Cumartesi.

Maskeler ve resmi kıyafetler gereklidir.

İkinci zarf daha küçüktü, daha az süslüydü. Yırtarak açtım ve içindeki yazıları hızla taradım.

Lütfen 20 Aralık akşamı saat 8:45'te balo salonunda olun.

*Perde I, Sahne 1, 2, 4 ve 5; Perde II, Sahne 4; ve Perde III, Sahne 1
için hazırlıklı gelin.*

BENVOLIO oynayacaksınız.

*Lütfen prova için 15 Aralık günü saat 12:30'da kostüm mağazasına
gelin.*

*Lütfen savaş koreografisi için 16 Aralık günü saat 15:00'te prova
salonuna gelin.*

Bunu akranlarınızla tartışmayın.

Masamıza dönmeden yemekhaneden ayrıldım. Colin benim yerime oturmuştu. Hepsinin zarfları açıktı ve sırayla birbirlerine bakıp Frederick'ten gelen notta kimin ne yazdığını merak ediyorlardı. İlk kez gerçekten bilmek istemediğime karar verdim.

SAHNE 14

Kış dönemi programımız o kadar karışıktı ki Meredith ve ben Şato'dan kaçmak için boş bir dakika bulana kadar beş gün geçmişti. James, Wren ve Filippa çeşitli odalarına kapanmışlardı -muhtemelen replik öğreniyorlardı; onlara haksızlık edecek kadar zamanımız yoktu- ve Alexander akşamın erken saatlerinde ortadan kaybolmuştu (muhtemelen Colin'le birlikte diye düşündüm, ama bu hipotezi kendime sakladım). *R* ve *J* ile vize konuşmalarımız üzerinde çalıştığımız için hepimiz alışılmadık derecede gergindik. Sakin bir içki fikri son derece cazipti ama Meredith'in benden önce gelmesi için barın kapısını tutarken bile ikimizin de gerçekten zamanı olduğundan emin değildim.

Günü göz önünde bulundurarak mekanın çoğunlukla boş olmasını bekliyordum.

(Pazar) ve yirminciden önce yapmamız gereken iş miktarı (şaşırtıcı). Ancak Bore's Head şaşırtıcı derecede kalabalıktı, her zamanki masamız Megaralı Öklid'in çapraz giyinme alışkanlığının önemi hakkında yüksek sesle tartışan bir grup felsefe öğrencisi tarafından ele geçirilmişti.

"Hepsi dışarıda ne yapıyor?" Meredith beni odanın karşı tarafındaki küçük bir masaya götürürken sordum. "Ev ödevleri yok mu?"

"Evet ama onların da ezberlemeleri gereken yarım bir oyun yok," dedi. "Bizim bakış açımız biraz çarpık."

"Öyle olmalı," dedim. "Bize bir içki getireyim."

Ben bara ulaşmak için sandalyeler ve tabureler arasında kayarken o oturdu ve kokteyl kartına bakıyormuş gibi yaptı (sanki ezbere bilmiyormuşuz gibi). Solumdaki adam -sanırım üçüncü sınıf dans öğrencisi- bir bira ve limonlu votka soda istediğimde bana pis bir bakış attı. Parayı öderken başını salladı ve tek kelime etmeden bardağını ağzına götürdü.

"Teşekkürler," diye mırıldandım barmene ve iki içkiyi de odanın diğer ucuna taşıdım, uzanmış içkilerden kaçarken üzerime bir şey dökmemeye dikkat ederek

ayak bilekleri, sandalye ayakları ve yerdeki ıslak lekeler. Meredith votkasını minnetle kabul etti ve biz birbirimize başka bir şey söylemeden önce yarısını emdi.

Sohbetimiz beklenmedik bir şekilde garipti. Konuşma ödevlerimiz ve yaklaşan maskeli balo hakkında yüzeysel, aptalca açıklamalar yaparken, aslında yalnız olmadığımızın da farkındaydık. Bizimki arka arkaya dizilmiş beş masadan üçüncüsüydü ve biz oturduğumuzda iki yanımızda oturan küçük gruplar kuşkulu bir sessizliğe bürünmüştü. (Fark ettim ki neredeyse hepsi kızdı ve hepsi Dellecher öğrencisiydi. Kızlar hep bu kadar çok mu fısıldardı? Bunun yeni bir gelişme mi yoksa daha önce fark etmediğim bir şey mi olduğuna karar veremedim. Kuşkusuz daha önce hiç fısıldaşmaya değer biri olmamıştım). Meredith içkisini bitirdi ve ben de fırsattan istifade ona bir tane daha getirdim. Onu beklerken kendime de bir shot almayı düşündüm. Biraz mahremiyetimiz olsaydı gecenin ne kadar farklı geçebileceğini düşünmeden edemedim ve her şey aynı korkunç şekilde devam ederse, içkilerimizi bitirip en azından bir kapıyı kilitleyebileceğimiz ya da bahçeye kaçıp biraz daha özgürce nefes alabileceğimiz Şato'ya geri dönmeyi önermeye karar verdim.

Tekrar oturduğumda Meredith rahatlamış bir ifadeyle bana gülümsedi.

"Normal masamızda olmamak çok garip," dedim. "Daha önce odanın bu tarafında oturduğumu bile sanmıyorum."

"Pek içeri girmedik," dedi. "Sanırım hakkımızı kaybettik."

Omzumun üzerinden filozoflara baktım, hâlâ Öklid'in Sokrates'e olan muhtemelen homoerotik takıntısını tartışıyorlardı. (Bana hüsnükuruntu gibi gelmişti.)

"Muhtemelen geri kazanabiliriz," dedim. "Herkesi buraya toplayabilirsek sahile saldırabiliriz."

"Bunu ayarlamamız gerekecek." Tekrar gülümsedi ama bu gülümseme belirsizdi.

Eli masanın üzerinde duruyordu ve ender rastlanan bir cesaretle uzanıp kendi elimi masanın üzerine koydum. Dört parmağı iki parmağımın etrafında kıvrıldı.

"İyi misin?" Sahne fısıltısıyla sordum. "Yani, gerçekten iyiyim."

İçkisini karıştırdı. "Deniyorum. Herkes ne düşünürse düşünsün, ben de bakılmaktan bıktım." Gözlerimin diğer masalara kaymasını engelleyemedim. "Kulağa duygusuzca geliyor ama umurumda değil. Artık sadece ölü bir adamın kız arkadaşı olmak istemiyorum."

Hemen elini bırakmak istedim. "Peki sen ne olmak istiyorsun?" Düşünmeden söyledim. "Kız arkadaşım mı?"

Bana ters ters baktı, şaşkınlık yüzündeki diğer tüm duyguları silip süpürmüştü. "Ne-"

"Ben Richard'ın yedeği değilim," dedim. "O sahneden çekildi diye yerine geçip onun rolünü oynamayacağım. İstedğim bu değil."

"Ben de bunu istemiyorum. İstemediğim şey tam olarak bu. Tanrım, Oliver." Gözleri sert yeşil bir şişe camıydı, keskin kenarlı ve kırılıyordu. "Richard'la işimiz bitti," dedi. "Bana ve diğer herkese karşı piçin ve zorbanın tekiydi ve onunla işim bitmişti. Artık o gittiğine göre kimsenin bunu hatırlamak istemediğini biliyorum ama hatırlamalısınız."

Sesimi alçalttım. "Özür dilerim," dedim. "Belki de sen sen olduğun içindir, yani şu haline bak, ama anlamıyorum. Neden ben? Ben hiç kimseyim."

Uzaklara baktı, alt dudağını ısıırıyordu, sanki ağlamamaya ya da belki çılgılık atmamaya çalışıyordu. Eli benim elimin altında gevşek ve soğuktu, sanki artık onun geri kalanıyla bağlantısı yokmuş gibiydi. İki yanımızdaki masalar da konuşmayı tamamen kesmişti.

"Biliyor musun, herkes sana 'iyi' diyor," dedi yavaşça, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Ama doğru kelime bu değil. Sen *iyisin*. O kadar iyisin ki ne kadar iyi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." Bir kez güldü - hüzünlü, teslim olmuş bir ses. "Ve sen gerçeksin. Aramızda sürekli rol yapmayan, Gwendolyn'in üç yıl önce sana verdiği rolü oynamayan tek kişi sensin." Gözleri tekrar benimkileri buldu, ağzının etrafında o kahkahanın yankısı dolaşıyordu. "Ben de diğerleri kadar kötüyüm. Bir kıza fahişe gibi davranırsan, o da fahişe gibi davranmayı öğrenir." Omuzları güçlkle silkindi. "Ama sen bana böyle davranmıyorsun. Tek istediğim de buydu."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sonra tavana baktım. Bakabileceğim tek güvenli yer orasıydı, bana bakan beş çift göz daha bulamayacağımı bildiğim tek yer orasıydı. "Özür dilerim," dedim tekrar, keşke hiç konuşmasaydım, keşke orada onunla oturup benimle oturmak istemesine hayret etseydim ve nedenini sormasaydım. Bu çok kolay olmalıydı ama aramızdaki hiçbir şey kolay olmayacaktı. Eğer istediğimiz buysa, bunun için kötü bir oyun oynamıştık. Bardan ayrılabilir ve diğer öğrencilerin dikkatinden kaçabilirdik ama Richard bizi izlerken kilitli kapıların bir önemi yoktu.

Meredith kızgın olmaktan çok yorgun görünüyordu. "Evet, ben de üzgünüm." "Peki, bu bizi nereye götürüyor?" Çok fazla umutlanmaktan korkarak sordum.

soruya. *Cesaret, dostum*, dedi Romeo yine, yalancı piç, *Acı çok fazla olamaz.*

"Bilmiyorum. Hiçbir yerde." Elini çekti. "Hadi Şato'ya geri dönelim. Orası buradan daha iyi."

Ayağa kalktım ve utangaç bir sessizlik içinde boş bardaklarımızı topladım. Paltosunu giymesine yardım ettim, bir elimi omzuna koydum. Bunu hissetmiyor gibiydi ama yan masamızdaki kızlardan birinin diğerlerine "Utanmaz herif" diye mırıldandığını duydum.

Ama Meredith'i Aralık ayının derin karanlığında takip ederken utanç yüzümü ve boynumu yakıyordu. İlk kar taneleri siyah gökyüzünde dans ediyordu ve ben kendimi onların milyonlar halinde yağmasını, hızlıca yapışmasını ve her şeyi gömmesini umarken buldum.

SAHNE 15

Ara sınav konuşmalarımızın programı Pazartesi günü geçitteki çağrı panosuna asılmıştı. Çarşamba günü öğleden sonra normalde prova zamanı olan saatte ilk ben konuşacaktım ve Wren de beni takip edecekti. James ve Filippa'nın Perşembe günü, Alexander ve Meredith'in ise Cuma günü aynı saatlerde okumaları planlanmıştı.

Pazar gecesinden Salı sabahına kadar yoğun ve hızlı bir şekilde yağan kar, bardan çıkarken tuttuğum pervasız dileği yerine getirmek için elinden geleni yapıyordu. Ayaklarımız ve parmaklarımız sürekli uyuşmuş, yanaklarımız ve burunlarımız pembeleşmiş, dudak nemlendiricisi aniden değerli bir meta haline gelmişti. Çarşamba günü Frederick ve Gwendolyn bizi cereyanlı prova salonuna götürdüler; burada atkılarımızı, paltolarımızı ve eldivenlerimizi çıkardık ve Gwendolyn'in seçtiği sıkı bir ısınma egzersizine tabi tutulduk.

Wren koridorda beklerken ben konuşmama hızlıca başladım. *"Bu yeşim taşları üzerinde durmaksızın oynardım / Terk edilmemiş ıssızlığa kadar bile / Onları kaba hava kadar çıplak bıraktım"* beni yavaşlamaya zorladı ve imgelerin gücü beni *"Bu vahşi öğüdü nasıl buldun, güçlü devletler?"* boyunca daha istikrarlı bir şekilde taşıdı, o zaman tekrar hızlanmak zorunda hissettim. Sonunda, nefes nefese kalmıştım ama garip bir şekilde sevinçliydim, bir süreliğine kendimden başka biri olduğum için rahatlamıştım - kendi çirkin, yetersiz şeytanlarımla yüzleşmektense savaşa gitmeye daha istekliydim.

Frederick ve Gwendolyn bana gülümsüyorlardı -Gwendolyn'in ağzında koyu kış rujunun kalın bir çizgisi, Frederick'in ağzında ise küçük, kırıksık bir yay vardı.

"Çok iyi Oliver," dedi Gwendolyn. "Tepede biraz aceleci davrandın ama çok güzel toparladın."

"Tamamen ikna edici buldum," dedi Frederick bana. "Bu da sizin açınızdan büyük bir başarı anlamına geliyor."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Yorumlarımızın geri kalanı yarın posta kutunuza gelecek," dedi Gwendolyn. "Ama ben olsam endişelenmezdim. Oturun."

Onlara tekrar teşekkür ettim ve masalarının yanına oturup Wren'i beklerken sandalyemin altındaki şişeden su içtim. Gwendolyn onu geçitten çağırdı ve ortaya çıktığında ne kadar küçük ve çelimsiz görüldüğünü görünce endişelendim.

"Günaydın," dedi, sesi kavernöz odada sadece bir yankıydı.

"Günaydın," dedi Frederick. "Nasılsınız?"

"Pekâlâ," dedi ama buna inanmadım. Yüzü ve elleri solgundu, her iki gözünün altında koyu halkalar görünüyordu. "Biraz keyifsizim."

Gwendolyn, "Böyle bir havada herkes bunun altında kalır," dedi ve ona göz kırptı.

Wren gülmeye çalıştı ama onun yerine derin bir öksürüğe boğuldu. Tedirgin bir şekilde Frederick'e baktım ama gözlüklerinin parıltısından ötesini göremiyordum.

"Bugün bizim için ne getirdiniz?" diye sordu. "Leydi Anne, değil mi?" "Evet, doğru."

"Çok güzel," dedi Gwendolyn. "Hazır olduğunuzda."

Wren başını salladı, sonra masadan on adım geride ayaklarını yere vurdu. Odanın öbür ucundan kaşlarımı çatarak ona baktım, hayal mi görüyordum yoksa titriyor muydu emin değildim.

Wren: *"Tanrı'dan dilerdim ki, alnımı*

çevrelemesi gereken altın metalin kapsayıcı

eşiği, beynime kadar beni yakmak için

kızgın çelik olsun! Ölümcül zehirle

meshedilmiş olsaydım,

Ve insanlar 'Tanrı Kraliçeyi korusun' diyemeden ölün!"

Sözleri tonozlu tavanın altında yüksek ve net bir şekilde cınladı, ama onlar da dalgalandı. Cesurca devam etti, küçük bedeni bile kasılıyordu

Anne'in acısının ezici ağırlığı altında daha da küçülmüştü - Anne'in bu acıyı kendi acısıymış gibi yoğun bir şekilde hissettiğinden şüphe etmiyordum.

Wren: *"Dileğim buydu: 'Lanetli ol,' dedim, 'Beni bu kadar genç, bu kadar yaşlı bir dul yaptığın için! Ve evlendiğinde, bırak keder yatağına musallat olsun; Ve eşin olsun -eğer o kadar çılgınsa- Senin hayatın kadar sefil Sevgili efendimin ölümüyle beni yarattığın gibi!"*

Sesi çatallaştı, bir aktörün yapmacıklığı olamayacak kadar sertti. Bir yumruğuyla göğsüne sertçe vurdu, ama bu kederinin sözsüz bir ifadesi miydi yoksa onu boğan şeyi çıkarmak için umutsuz bir girişim miydi, anlayamadım. Gwendolyn masanın üzerine doğru eğildi, kaşları endişeyle çatılmıştı. Ama o daha konuşmadan Wren'in sesi yine kekeleyerek, kırık dökük ve kopuk kopuk çıkmaya başladı. Neredeyse ikiye bükülmüştü, bir eli hâlâ göğsündeydi, diğeri ise şiddetle karnına bastırıyordu. Oturduğum yerde donup kaldım, sandalyemin kenarlarını öyle sıkı kavradım ki parmak uçlarım uyuştı.

Wren: *"Lo, bu laneti bir daha tekrarlayamadan, Bu kadar kısa bir sürede bile, kadın kalbim onun tatlı sözlerine esir oldu. Ve kendi ruhumun lanetinin öznesi olduğunu kanıtladı, O zamandan beri gözlerimi uykudan alıkoydu, Onun yatağında bir saat bile geçirmedim..."*

Durdu, silikleşti ve olduğu yerde sallandı. Düşünceli bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve "... uyu." diye mırıldandı. Düşeceğini biliyordum ama yere yığılmadan önce onu yakalamak için sandalyemden sıçramakta çok yavaş davrandım.

SAHNE 16

Bir saat sonra Şato'ya döndüm, merdivenleri çıkarken bile soğuk kolumu bacağımı kemiriyordu. Kütüphanenin kapısında belirdiğimde hâlâ titriyordum (ya da belki Wren gibi titriyordum, dışarıdaki sıcaklıkla ilgisi olmayan bir semptom). James ve Filippa kanepede oturmuş, benim içeri girdiğimi duyana kadar burunlarını senaryolarına gömmüşlerdi. Yüz ifademde bayat bir şok ifadesi kalmış olmalıydı çünkü ikisi de ayağa fırladı.

Filippa: "Oliver!"

James: "Neyin var?"

Konuşmaya çalıştım ama önce hiç ses çıkmadı, beynimi dolduran anlık anıların yaygarasında kaybolmuştum.

James iki omzumu da tuttu. "Oliver, bana bak," dedi. "Ne oldu?"

"Bu Wren," dedim. "Az önce konuşmasının ortasında bayıldı." "Ne?" O kadar yüksek sesle konuştu ki ondan ürktüm. "Ne yapıyorsun?"

Yani, bayıldı mı? O iyi mi? Nerede-"

"James, bırak konuşsun!" Filippa onu bir adım geriye çekti ve daha nazik bir şekilde ama yine de yüzü bembeyaz bir halde, "Ne oldu?" diye sordu.

Onlara, garip duraklamalar ve duraksamalarla dolu bir monologda, Wren'in prova salonunda nasıl yere yığıldığını, onu hayata döndürmek için yaptığım başarısız bir girişimden sonra onu yerden nasıl kaldırdığımı ve Gwendolyn ve Frederick'in peşimden revire doğru nasıl koştuklarını anlattım.

"Şu anda durumu stabil, söyledikleri bu. Hemşireler beni dışarı ittiğinde gözlerini yeni açıyordu. Kalmama izin vermediler." Son cümleyi özür dileyerek James'e söyledim.

Ağzını açtı, suyun altında konuşan bir adam gibi sözsüzce hareket ettirdi, sonra aniden, "Gitmem gerek," dedi.

"Hayır, bekle-" Koluna uzandım ama sadece koluna dokundum. Çoktan ulaşamayacağım bir yerdeydi ve kapıya doğru ilerliyordu. Bana acılı bir bakış attı, anlamaya vaktim olmayan bir şeyi anlatmaya çalışıyordu, sonra dönüp merdivenlerden aşağı indi. O gittiğinde vücudumdaki adrenalin bir anda boşaldı ve dizlerimin bağı çözüldü. Filippa beni bir sandalyeye oturttu ama en yakındakine değil, Richard'inkine.

"Bir süre burada otur ve sessiz ol," dedi. "Yeterince şey yaptın."

Bileğini tuttum, garip bir umutsuzluk içinde çok sert bir şekilde sıktım. Wren tutuşunu kaybetmiş ve o kadar hızlı kaymıştı ki onu yakalayamadım ve şimdi James de parmaklarımın arasından akan su gibi kapıdan çıkıp gecenin içinde kaybolmuştu. Yalnız kalmaya isteksizdim, bir arkadaşımı daha gözümün önünden ayırmaya daha da isteksizdim, sanki birimiz ya da diğerimiz ortadan kaybolabilirmişiz gibi. Filippa sandalyemin yanında yere çöktü ve başını dizime yasladı, hiçbir şey söylemedi, sadece artık ona ihtiyacım kalmayana kadar bekledi.

On dakika kadar sonra onu bıraktım ama Alexander ve Meredith gelene kadar tekrar ayağa kalkacak gibi hissetmedim. Hikayeyi onlara daha tutarlı bir şekilde anlattım ve bir saat boyunca ateşin etrafında kümelendik, fazla konuşmadan haber bekledik.

Ben: "Sence maskeye devam edecekler mi?" Filippa:

"Şimdi iptal edemezler. İnsanlar paniğe kapılır."

Alexander: "Başka biri onun rolünü öğrenmek zorunda kalacak. Kimse onun olması gerektiğini bile bilmeyecek."

Meredith: "Sizi bilmem ama ben bu gizemden bıktım."

Sessizliğe çekildik, ateşi izledik ve bekledik.

James döndüğünde saat gece yarısıydı. Alexander kanepeye yan yatmış ve uykuya dalmıştı - yüzü kül rengi, nefes alış verişi sığı - ama kızlar ve ben uyanıktık, gözlerimiz kamaşmış ve huzursuzduk. Ne zaman

Ön kapının açıldığını duyduğumuzda hepimiz daha dik oturduk ve merdivenlerdeki ayak seslerini dinledik.

"James?" Ben seslendim.

Cevap vermedi ama bir an sonra saçlarına kar yapışmış bir halde kapıda belirdi. Yanaklarında iki canlı kırmızı leke parlıyordu, sanki yüzünü neyin fazla olduğunu bilmeyen küçük bir kız çizmiş gibiydi.

"O nasıl?" Paltosunu çıkarmasına yardım etmek için kendimi koltuktan iterek sordum.

"Onu görmeme izin vermediler." Dişleri gıcırıyor, kelimeleri titriyor ve duraklıyordu.

"Ne?" Meredith söyledi. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Diğer insanlar Grand Central Station'a girer gibi girip çıkıyorlardı ama beni koridorda oturtular."

"Kim vardı orada?" Filippa sordu.

"Holinshed ve tüm hemşireler. Broadwater'dan bir doktor getirdiler. Polisler de oradaydı - şu Colborne denen adam ve bir diğeri, Walton."

Alexander, James'in girişiyle uyandı ve ben doğrudan ona baktım. Ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Orada ne yapıyorlardı?" diye sordu, gözleri üzerimdeydi.

James ağır ağır bir sandalyeye çöktü. "Bilmiyorum. Bana söylemediler. Sadece son zamanlarda neler yaptığını bilip bilmediğimi sordu."

"Yorgunluktan, değil mi?" Meredith söyledi. "Yorgunluk. Korkunç bir *deneyim yaşad* ve buraya döndüğünde herkes etrafında pervane oluyor, üstelik öğrenmesi gereken beş yüz satır var. Geri kalanımızın ayakta durması bir mucize."

Sadece yarı yarıya dinliyordum. Walton'ın sözleri beynimde başıboş bir langırt gibi zıplıyordu. *Paramı kuzenine yatırdım*. Masada sessizce oturdum, James'in ceketini katladım ve kimsenin bana dikkat etmeyeceğini umarak kucağıma aldım. Colborne'un devam eden soruşturmasını diğerlerinden gizli tutmak artık adil gelmiyordu ve biri bana alakasız bir soru bile sorsa sessizliğimi koruyabileceğimden şüpheliydim. Alexander izledi

Bir şahin gibi beni izliyordu ve gözlerimi onunkilerle buluşturma riskini aldığımda başını zar zor salladı.

"Ne yapacağız?" Filippa, James'ten Meredith'e bakarak sordu.

"Hiçbir şey," dedi Alexander, ikisi de konuşmadan ve sormak istedim, "*Her şeye cevabın bu mu?* Bu kelimeyi kaç şekilde kullanabileceğini ve her söylediğinde ruhumun kıvranıp büzüşüp büzüşmeyeceğini merak ediyordum. "Her zamanki gibi devam edelim, yoksa cevaplamak istemediğimiz her türlü soruyu sormak isteyecekler."

"Kim?" Meredith söyledi. "Polis mi?"

"Hayır," dedi hızla. "Okul. Daha fazla zıplarsak hepimizi danışmanlık için içeri alırlar."

"Telaşlanmak için her türlü nedenimiz var," dedi. "Sınıf arkadaşlarımızdan biri *öldü ve bir* diğeri de bir tür sinir krizi geçirdi."

"Peki sizce bu nasıl görünüyor?" diye sordu. "Bundan etkilenmemiş gibi davranamayacağımızı anlıyorum ama hepimiz birini öldürmüşüz gibi davranmaya başlarsak, öldürüp öldürmediğimizi merak etmeye başlayacaklar."

Meredith hemen, öfkeyle, "Onu biz öldürmedik," dedi. Refleksini tanıdım, gerçeğe çok yakın bir iddiaya karşı suçluluk duygusu tekmeliyordu.

"Hayır, tabii ki hayır," dedi Alexander ve her kelimeyi acıtarak söyledi. "*Sadece ölmesine izin verdik.*"

O zamanlar bu çok önemli bir ayrım gibi görünüyordu. Ancak takip eden haftalarda, o sabahki geçici delilikten kurtuldukça, bu ayrım giderek daha da zayıfladı. Alexander'ın sözleri son numara ipliğini de kopardı. O zamana kadar Richard kadar biz de hiçbir fark olmadığını biliyorduk.

Alexander ayağa kalktı ve ceplerini yoklarken herkesi içine alan bir bakış fırlattı. "Bir sigara içmem lazım. Bir haber olursa gelin beni bulun." Aniden odadan çıktı, ağzından bir sigara çıkmıştı bile. James onun gidişini izledi, sonra yığıldı ve başını ellerinin arasına aldı. Filippa sandalyesinin koluna tünedi, bir eli ensesindeydi, eğildi

duyamadığım bir şey söylemek için alçaldı. Alexander gözden kaybolur kaybolmaz Meredith bana kızgınlık ve şaşkınlık karışımı bir bakış fırlattı.

"Onun nesi var böyle?" dedi. "Hiçbir fikrim yok."

SAHNE 17

Üç gün sonra Kule'de yalnızdım, maskeli baloya ve *Romeo ve Juliet*'in kısaltılmış gösterisine hazırlanıyordum. Kostümcüler bizi "*carnevale couture*" olarak tanımladıkları bir tarzda giydirmişlerdi; anlayabildiğim kadarıyla belirli bir zaman dilimine bağlı değildi ama bolca kadife ve altın işlemeyi gerektiriyordu. Aynadaki yansıمامı kontrol ettim, bir o yana bir bu yana döndüm. Bir silahşöre benziyordum, ama özellikle gösterişli ve iyi finanse edilmiş bir silahşöre. Bana verdikleri yarım pelerin bir omzumdan sarkıyor ve göğsümün ortasında ışıltılı bir kurdeleyle bağlanıyordu. Bilinçli bir şekilde çekiştirdim.

James ve kızlar çoktan gitmişlerdi (Wren hariç, o da bildiğimiz kadarıyla hala revirde yatalak olduğunu biliyordum) ve ayıracak sadece birkaç dakikam vardı. Botlarımı ayakta giymeye çalıştım ama çabucak yatağımın üzerine yan yattım ve işimi orada bitirdim. Maskem komodinin üzerinde durmuş, boş gözlerle beni izliyordu. Güzel, büyülü bir şeydi - altın çizgilerle çaprazlanmış ve parıldayan mavi, siyah ve gümüş elmaslarla boyanmıştı. (Sanat öğrencileri tarafından bizim için ölçölüp yapıldığından ve başka kimseye tam olarak uymayacağından, onları saklayabileceğimiz söylenmişti). İpek kurdeleyi beceriksiz parmaklarımla başımın arkasına bağladım, nefesimin altında ilk satırlarımı mırıldandım, sonra kendime son bir kez baktım ve aceleyle merdivenlerden aşağı indim.

Alexander kütüphanedeydi, ama ilk başta onu tanıyamadım bile ve beni o kadar korkuttu ki geriye doğru sendeledim. Sehpanın üzerindeki ince bir beyaz toz çizgisinin üzerine çömeldiği yerden başını kaldırdı. Keskin gözleri, benimkinden daha geniş ve daha az narin, burnunun ucunda keskin şeytani bir noktaya doğru sivrilen yeşil ve siyah bir maskedeki iki derin delikten beni izledi.

"Ne yapıyorsun?" İstedigimden daha yüksek sesle sordum.

Bir tükenmez kalemin tüpünü parmaklarının arasında döndürdü ve "Balodan önce biraz kafa dağıtıyorum. Bana katılmak ister misin?"

"Ne? Hayır. Sen ciddi misin?"

"*Ben geleneklerimden daha ciddiym; sen de öyle olmalısın.*" Başını masanın üzerine eğdi ve sertçe burnunu çekti. Arkamı döndüm, izlemek istemiyordum, anlaşılmaz, tutarsız bir nedenden ötürü ona kızgındım. Nefes verdiğini duydum ve tekrar etrafıma bakındım. Sıra gitmişti ve ellerini dizlerine koymuş, başı geriye eğik, gözleri yarı kapalı oturuyordu.

"Peki," dedim. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Beni azarlayacak mısın?"

"Haklı bir gerekçe olurdu," dedim. "Diğerlerinin haberi var mı?"

"Hayır." Başını tekrar kaldırdı ve sinir bozucu bir yoğunlukla beni izledi. "Ve bu şekilde kalmasını bekliyorum."

Saate baktım, zihnim uğulduyordu. "Geç kalacağız," dedim kısaca.

"O zaman gidelim."

Beni takip edip etmeyeceğini beklemeden kütüphaneden çıktım. Patikada, salonun yarısına gelmiştik ki sonunda bana yetişti ve yanıma geldi.

"Bütün gece bana soğuk omuz mu atacaksın?" diye sordu, o kadar kayıtsızdı ki bunu yapsam bile umursamayacağından emindim.

"Düşünüyorum, evet."

Tekrar güldü, ama sesinde sahte bir tını vardı. Sabırsızca ilerledim. Ondak uzaklaşmak, tanımadığım insanların arasında kendimi kaybetmek ve birkaç saat daha bu konuyu düşünmemek istiyordum. Pelerin omuzlarımda ağır bir şekilde asılı duruyordu ama soğuk gömleğimin ve atletimin ince katmanları arasından tenimi kemiriyordu.

"Oliver," dedi Alexander ve ben onu duymazdan geldim. Bana zar zor ayak uydurabiliyordu, ciğerleri soğuk havayı solunabilir bir hale getirmek için çok çalışıyordu. Kar ayaklarımızın altında çıtırdıyordu; üstte kırılğan ve buzlu, altta yumuşak, yoğun toz. "Oliver. Oliver!" Adımı üçüncü kez söylediğinde

Beni kolumdan tuttu ve yüzünü ona dönmem için çevirdi. "Bu konuda gerçekten bir dangalak mı olacaksın?"

"Evet."

"İyi. Bak." Hâlâ kolumu tutuyordu, çok sertti, parmakları kemiğe ulaşana kadar kasları eziyordu. Dişlerimi sıktım, bunu yaptığının farkında bile olmadığından neredeyse emindim, farkında olması gibi daha rahatsız edici bir olasılığı kabul etmek istemiyordum. "Sınavları atlatmam için fazladan küçük bir tekmeye ihtiyacım var. Ocak ayında beni gördüğünde temiz olacağım."

"Olsan iyi olur. Colborne o pisliği Şato'da bulursa ne olacağını hiç düşündün mü? Her şeyi tekrar ortaya dökmek için bir neden arıyor ve eğer ona bir neden verirsen, yemin ederim seni öldürürüm."

Bana baktı, maskeden maskeye, tam olarak tanıyamadığım temkinli ve şüpheli bir bakışla. "Sana ne oldu böyle?" dedi. "Sesin kendin gibi gelmiyor."

"Evet, kendin gibi davranmıyorsun." Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama parmakları pazuma kilitlenmişti. "Sen bundan daha akıllısın. Senin için daha fazla sır saklamayacağım. Bırak beni. Hadi gidelim."

Kolumu kurtardım ve ona sırtımı dönerek daha derin karların içine daldım.

SAHNE 18

Alexander üç kat merdiven çıkarken beni gölgeledi. Balo salonu dördüncü kattan beşinci kata kadar gökyüzüne doğru uzanıyordu, uzun bir balkonu ve aya doğru uzanan ışıltılı bir cam avlusu vardı.

Noel maskeli balosu geleneksel olarak görkemliydi ve 1997 kışı da bir istisna değildi. Mermer zemin öylesine parlatılmıştı ki, partiye katılanlar aynaların üzerinde yürüyor olabiliyorlardı. Her köşedeki derin kare saksılardan çıkan ağlayan incir ağaçları minik beyaz ışıklar, kurdele ve tel şeritlerle süslenmişti. Balkondan on metre yukarıda duvardan duvara uzanan kalın zincirlere asılı avizeler, kalabalık zemine sıcak bir ışıltı düşürüyordu. Panç kaseleri ve küçük ordövr tabaklarıyla dolu masalar batı duvarında sıralanmıştı ve çoktan gelmiş olan öğrenciler bir fenerin etrafındaki güveler gibi bu masaların etrafında kümelenmişlerdi. Yüzleri saklı olsa da herkes en iyi şekilde giyinmişti; erkeklerin hepsi beyaz *bauta* maskeleri, kızlarsa küçük siyah *morettalar takmıştı*. (Bizim maskelerimiz, boş ve anonim yüzlerden oluşan bir denizde göze çarpacak kadar özenle hazırlanmıştı). Orkestra öğrencileri enstrümanlarıyla birlikte odanın bir tarafında toplanmıştı, notalar zarif gümüş müzik sehpalarının üzerinde duruyordu. Tavanın altında bir vals -havadar ve güzel- yükseliyordu.

İçeri girer girmez başlar bize doğru döndü. Alexander hemen kalabalığın içine doğru ilerledi; siyah, gümüş ve yılan yeşili giysiler içinde uzun ve heybetli bir figürdü. Kapıda oyalandım, bakışların azalmasını bekledim ve sonra odanın kenarında yavaş, göze çarpmayan bir yürüyüşe başladım. James'i, Filippa'yı ya da Meredith'i görmeyi umarak renk kıvılcımları aradım. Cadılar Bayramı'nda olduğu gibi, nasıl başlayacağını bilmiyorduk.

Beklenti odada bir elektrik akımı gibi titreşiyordu. Elim kemerimdeki bıçağın kabzasında duruyordu. Salı günü öğleden sonra Camilo ile iki saat geçirmiş, oyunun ilk düellosunu öğrenmişim. Tybalt kimdi ve kendini nereye saklamıştı? Ben hazırdım.

Orkestra sessizliğe gömüldü ve hemen ardından balkondan bir ses, *"Kavga efendilerimizle onların adamları olan bizler arasındadır,"* diye bağırdı.

İkisi de üçüncü sınıf öğrencisi olan iki kız doğu duvarındaki balkondan eğilmiş, gözlerini gizleyen sade gümüş yarım maskeler takmış, saçlarını yüzlerinden sıkıca geriye çekmişlerdi. Erkek gibi giyinmişlerdi; pantolon, çizme ve dubleler giymişlerdi.

"Hepsi bir," dedi ikincisi. *"Kendimi bir zorba olarak göstereceğim: erkeklerle savaştıktan sonra, kızlara karşı medeni olacağım ve kafalarını keseceğim."*

"Hizmetçilerin başları mı?"

"Evet, kızların başları ya da onların kız başları; bunu istediğiniz anlamda alın."

Aşağıdaki seyircilerin de coşkuyla eşlik ettiği müstehcen, erkeksi kahkahalar atıyorlardı. Onları izledim ve tartışmalarını durdurmak için en iyi nasıl girebileceğimi düşündüm. Ancak Abraham ve Balthasar (aynı zamanda üçüncü sınıf kızları) balo salonunun zeminine girdiklerinde, Gregory ve Sampson bacaklarını balkon duvarının üzerinden sarkıtarak en yakındaki sütuna tırmanmaya başladılar, parmakları sütunun etrafındaki yeşilliği sıkıca kavramıştı. Yere dokunur dokunmaz içlerinden biri ısıklık çaldı ve iki Montague hizmetkârı döndü. Başparmakların ısırılması -daha hoşgörölü kahkahalar eşliğinde- hızla bir tartışmaya dönüştü.

Gregory: *"Kavga mı ediyorsunuz, efendim?"* Abraham: *"Kavga, efendim! Hayır, efendim."*

Sampson: *"Eğer istiyorsanız, efendim, ben sizin için varım: Sizin kadar iyi bir adama hizmet ediyorum."* Abraham: *"Daha iyi değil."*

Sampson: *"Evet, daha iyi, efendim."* Abraham: *"Yalan söylüyorsun!"*

Beceriksiz bir dörtlü düelloya dntler. Seyirciler (artık odanın kenarlarına itilmişlerdi) büyük bir zevkle izliyor, gülüyor ve favorilerini alkışlıyorlardı. Dvn kesilmek için olgunlaştığını hissedene kadar bekledim, sonra ileri koştum, kendi hanerimi çektim ve kızları ayırdım. "Ayrılın, *aptallar!*" dedim. "*Kılılarınızı kaldırın; ne yaptığınızı bilmiyorsunuz.*"

Nefes nefese geri çekildiler ama bir sonraki ses odanın diğerk ucundan ınlayarak geldi. Tybalt.

"*Ne, bu kalpsiz hindilerin arasına mı ekildin? / Dn, Benvolio, ölümüne bak.*"

Etrafımda döndüm. Kalabalık, yanları elmacık kemiklerinden keskin bir şekilde geriye doğru kesilmiş, ejderha kanatları gibi köşeli ve srngenimsi, siyah ve kırmızı bir maskenin gözlerinden bana bakan Colin'in etrafından ayrılmıştı.

Ben: "*Barişı korumaktan başıka bir şey yapmıyorum: Kılıcını kaldır ya da bu adamları benden ayırmayı başlar.*"

Colin: "*Ne, çizilmiş ve bariştan bahsediyorsun! Bu kelimeden nefret ediyorum, cehennemden, tüm Montague'lerden ve senden nefret ettiğim gibi: Al sana, korkak!*"

Colin bana saldırdı ve bir çift gamecock gibi birbirimize çarptık. Dört kız kendilerini kavgaya atıp, izleyen yüzlerce maskeli ğrenci tarafından alkışlanana kadar saldırdık ve savuşturduk. eneme bir dirsek yedim ve ağır bir şekilde sırt üstü yere dtm. Colin bir anda üstüme çıktı ve boğazıma uzandı ama Escalus'un boğulmamı engellemek için zamanında geleceğini biliyordum. O -ya da daha doğrusu o- balkon merdivenlerinin tepesinde sendeleyerek bir kraliyet ihtişamıyla belirdi.

"*Asi tebaa, bariş dmanları, / Bu komşuyu kirletenler- Lekeli elik- / Duymayacaklar mı?*"

Tam tersine, hepimiz bir anda didişmeyi bıraktık. Colin beni bıraktı, ben de dizlerimin üzerine yuvarlandım ve dilsiz bir şaşkınlıkla Meredith'e baktım. Uzun bir örgüyle arkadan bağlanmış zengin kızıl saçları, yüksek deri izmelerle gizlenmiş biçimli bacakları, yüzünü siper etmiş, biz erkeklerden birinin sahip olabileceğinden daha az prens gibi görünmüyordu.

Sanki yıldız tozuna batırılmış gibi parıldayan beyaz bir maske. İnerken yere kadar uzanan pelerini merdivenleri arkasından süpürüyordu.

Meredith: *"Siz insanlar, siz canavarlar,
Damarlarınızdan akan mor pınarlarla,
İşkence acısıyla, o kanlı ellerden
Atın huysuz silahlarınızı yere Ve duyun taşınan
prensizin hükmünü!"*

İtaatkâr bir şekilde hançerlerimizi yere attık.

Meredith: *"Üç sivil kavga, havai bir kelimededen
doğdu, Üç kez sokaklarımızın sessizliğini bozdu,
Ve Verona'nın eski vatandaşlarını yaptı
Mezarlarının süslerini attılar, Eski
partizanları, eski ellerde kullanmak için,
"Barışla kavrul, nefretinle kavrul."*

Başını dik tutarak aramızda yavaşça yürüdü. Colin geri çekildi ve eğildi. Ben ve diğer kızlar birer diz çökmüştük. Meredith bana baktı ve eldivenli eliyle çenemi kaldırdı. *"Eğer bir daha sokaklarımızı rahatsız ederseniz, / Huzurun bedelini canlarınızla ödeyeceksiniz."* Topuklarının üzerinde döndü, pelerinin etekleri yüzüme çarptı. *"Bu seferlik, geri kalan herkes uzaklaşsın."*

Kızlar ve Colin atılan silahlarını ve kaybolan kostüm parçalarını toplamak için eğildiler. Ama prens sabırsızdı.

"Bir kez daha, ölüm acısıyla, tüm insanlar ayrılsın!"

Meredith merdivenlerden tekrar balkona çıkarken alkışlarla patlayan odanın ortasından dağıldık. Kalabalığın kenarında durup Meredith gidene kadar merdivenlerdeki ayaklarını izledim, sonra en yakındaki seyirciye döndüm -kim olduğunu bilmiyordum, maskesindeki deliklerden sadece kahverengi gözleri görünüyordu- ve *"Romeo nerede?"* diye sordum. Başka bir seyirciye, *"Bugün onu gördün mü? / Bu kavgada olmadığına çok sevindim."*

Tam o anda, Romeo doğu duvarındaki bir kapıdan çıktı, mavi ve gümüş giysiler içindeydi, maskesi hafifçe şakaklarına doğru kıvrılıyordu.

Neredeyse efsanevi bir figür gibi görünüyordu, Ganymede, erkek ve çocuk arasında güzel bir şekilde yakalandı. James olacağını biliyordum, tahmin etmişim ama görünüşü daha az etkileyici değildi.

En yakınımıdaki kıza daha yumuşak bir ses tonuyla "*Bak, nereye geliyor,*" dedim. O garip sahiplenici gurur yine üzerime çöktü. Odadaki herkes James'i izliyordu -nasıl izlemesinler ki- ama onu her santimiyle gerçekten tanıyan tek kişi bendim. "*Lütfen sen kenara çekil: / Ya onun şikayetini öğreneceğim ya da çok inkar edileceğim. / İyi sabahlar kuzen!*"

James başını kaldırıp bana baktı. Beni orada dikilirken gördüğüne şaşırması gibiydi ama neden şaşırması gerektiğini bilmiyordum. Ben her zaman onun sağ kolu, teğmeni değil miydim? Banquo ya da Benvolio ya da Oliver, pek fark etmez.

Karşılıksız aşkı hakkında hafifçe tartıştık, her gitmeye çalıştığında yolunu kestiğim, sorularımdan kaçmaya çalıştığı bir oyun ortaya çıktı. Sonunda daha kararlı bir şekilde "*Elveda kuzum*" diyene kadar oyuna devam etmekten memnundu.

"*Yumuşak!*" Dedim ki. "*Ben gideceğim; / Beni böyle bırakırsan, bana haksızlık etmiş olursun.*"

"*Tut, kendimi kaybettim; ben burada değilim; / Bu Romeo değil, o başka bir yerde.*"

Gitmek için döndü ve ben tekrar yolunu kesmek için etrafından dolandım. Onu orada tutma arzum, bir noktada, bir oyuncunun motivasyonu ile karakterinin uyumunu aşmıştı. Umutsuzca kalmasını istiyordum, giderse onu geri dönüşü olmayacak şekilde kaybedeceğim gibi saçma bir fikre kapılmışım. "*Bana üzülerek söyle, kimi seviyorsun?*" dedim, yüzünün görebildiğim kısımlarında karşılıklı bir duygu titreşimi ararken.

James: "*Hasta bir adam üzüntü içinde vasiyetini yapar: Hasta olana kötü söz söylenir!*"

Üzüntü içindeyim kuzen, bir kadını seviyorum."

Bir an için hangi çizgimin onu takip ettiğini unuttum. Birbirimize baktık ve kalabalık etrafımızda belirsiz gölgelere ve giydirmelere dönüştü. Bir sarsıntıyla sözlerimi hatırladım, ama tam olarak doğru olanları değil.

"Benim tarafımdan yönetil," dedim, birkaç satır erken. "Onu düşünmeyi unut."

James maskesinin arkasından hızla gözlerini kırptırdı, ama sonra geri çekildi, uzaklaştı ve devam etti. Kıpırdamadan durdum ve etrafta dolaşmasını izledim: sözleri, ayak sesleri, hareketleri, her şey huzursuzdu.

Bir hizmetçi, Capulet'lerin yaklaşan ziyafetini haber vermek için içeri girdi. Dedikodu yaptık, planladık ve entrikalar çevirdik, ta ki üçüncü bir maskeli adam içeri girene kadar: Alexander.

İlk cümlesini yumruk masasının kenarında oturduğu yerden söyledi, kollarını en yakınındaki iki seyirciye doladı - biri maskesinin arkasından kontrolsüzce kıkırdarken, diğeri ondan uzaklaştı, açıkça dehşete kapılmıştı.

"Hayır, nazik Romeo, seni dans ettirmeliyiz."

Masadan o kadar yumuşak bir şekilde kaydı ki sıvıdan yapılmış olabilirdi ve hızlı kedi yürüyüşüyle yaklaştı. Beni yolundan itti, James'in etrafında küçük bir daire çizerek yürüdü ve onu her ilgi çekici açıdan incelemek için durakladı. James, *"Aşk hassas bir şey mi?" diyene* kadar aralarında kolay ve önemsiz kelimeler ve şakalar yaylım ateşine tuttular. Çok kaba, / Çok kaba, çok gürültülü ve diken gibi batıyor."

Alexander mırıltılı bir kahkaha attı ve James'i ceketinin önünden yakaladı.

Alexander: *"Eğer aşk sana sert davranırsa, sen de aşka sert davran!"*

İğne batırmak için aşka iğne batırırsan, aşkı yenersin. Bana yüzümü koyabileceğim bir çanta ver:

Vizör için bir vizör."

Maskelerinin alınları birbirine çarptı, Alexander James'i o kadar sıkı tutuyordu ki acı içinde homurdandığını duydum. Onlara doğru ilerlemeye başladım ama hareket ettiğim anda Alexander onu geriye, kollarıma doğru itti.

Alexander: *"Bana ne*

Hangi meraklı göz deformasyonlardan alıntı yapar?

İşte böcek kaşları benim için kızaracak."

Yakup'u yeniden ayağa kaldırdım ve, *"Gelin, kapıyı vurun ve girin; içeri girer girmez / Herkes kendi bacağına sarılsın,"* dedim.

Alexander: *"Gel, gün ışığını yakalım, ho!"*

James: *"Hayır, öyle değil."*

Alexander (sabırsızca): *"Demek istediğim, efendim, gecikerek, Işıklarımızı boşuna harcıyoruz, gündüz lambaları gibi. İyi niyetimizi anlayın, çünkü yargımız beş aklımıza bir kez değil, beş kez oturur."*

James: *"Ve bu maskeli baloya gitmekle iyi niyetliyiz; Ama gitmek akıl işi değil."*

Alexander: *"Neden, sorabilir*

miyim?" James: *"Bu gece bir rüya*

gördüm." Alexander: *"Ben de*

öyle." James: *"Peki, seninki neydi?"*

Alexander: \$\$ *"Hayalperestler genellikle yalan söyler."*

James: *"Yatakta uyurken, gerçek rüyalar görürler."*

Alexander: *"O zaman Kraliçe Mab'ın seninle birlikte olduğunu görüyorum!"*

Tuhaf monoloğun ortaya çıkışını izlemek için iki adım geri çekildim. Alexander'ın Mercutio'su keskin kenarlı, dengesiz, zar zor akli başında biriydi. Gülümsediğinde keskin kesici dişleri ışıktan parlıyor, maskesi etrafta dans ederken yaramazca parlıyor, önce bir seyirciyle, sonra bir başkasıyla oynuyordu. Sesi ve hareketleri hem daha şehvetli hem de daha vahşi hale geldi, ta ki kontrolünü tamamen kaybedip bana saldırana kadar. Geriye doğru sendeledim ama yeterince hızlı değildim; beni saçlarımdan yakaladı, başımı omzuna doğru eğdi ve kulağıma hırladı.

Alexander: *"Bu cadıdır, kızlar sırtüstü yattığında, Onları sıkıştırır ve ilk önce dayanmayı öğrenir, Onları iyi arabalı kadınlar yapıyor: Bu o-!"*

Tutuşuna karşı zorlandım ama gücü demir gibiydi, aşırı güçlüydü, göğsümdeki işlemeyi takip eden bir parmak ucunun inceliğiyle çelişiyordu. Donmuş bir halde beni izleyen James, felçli halinden kurtuldu ve Alexander'ı üzerimden çekti. *"Barış, barış, Mercutio, barış!"* Alexander'ın yüzünü ellerinin arasına aldı. *"Boş konuşuyorsun."*

Alexander'ın dikkati dağılmış gözleri James'inkilere takıldı ve daha yavaş konuştu.

Alexander: *"Doğru, rüyalarından
bahsediyorum, Boş bir beynin
çocukları olan, Boş bir hayalden başka
bir şeyden doğmayan, Hava kadar ince
ve rüzgardan daha tutarsız olan."*

Tekrar konuşma sırası bana geldiğinde, Alexander'ın gerçekten güvende olup olmadığını merak ederek dikkatlice konuştum. Akşamki konuşmamız çok yakındı, görmezden gelinemeyecek kadar yakındı, tenimdeki taze bir sızı gibi.

Ben: *"Bu bahsettiğin rüzgâr bizi kendimizden
uzaklaştırıyor; akşam yemeği bitti ve çok geç
geleceğiz."*

James yüzünü gökyüzüne çevirdi, gözlerini kısarak çok uzak görünen cam piramide baktı, avizelerden gelen ışık huzmesinde bir yıldızın gizli, uzak parıltısını aradı. Parti gecesini düşündüm, o ve ben bahçede birlikte durmuş, ağaç tepelerindeki sivri bir delikten gökyüzüne bakmıştık. Son izole, masum anımızı; bir fırtınanın esintilerinden ve dalgalarından önceki sessizliği.

James: *"Korkarım, çok erken: çünkü aklım
yanlış düşünüyor Henüz yıldızlarda asılı
duran bazı sonuçlar Korkunç tarihine acı
bir şekilde başlayacak
Bu gecenin eğlencesi ile göğsümde
sönmüş bir hayatın süresi doldu.
"Zamansız bir ölümün aşâğılık cezasıyla."*

Durakladı, yumuşak bir şaşkınlıkla yukarı baktı, iki gözünde de mavi damlalar gibi hüznün vardı. Sonra içini çekti ve gülümseyerek başını salladı.

James: *"Ama rotamın dümenine sahip olan,
yelkenlerimi yönlendirir! Haydi, güçlü beyler."*

Nerede olduğumuzu, hatta kim olduğumuzu neredeyse unutmuştum ama orkestra yeniden çalmaya başladı ve gerçeklik geri geldi. Yükselen bir vals daha avluyu doldurdu ve o ana kadar

bir önceki sahne boyunca sessiz kalmıştı. Capulet'lerin balosu aniden tüm hızıyla devam ediyordu.

Alexander en yakındaki kızı yakaladı ve onu zorla dansa sürükledi. Diğer oyuncular da derme çatma kanatlardan çıkıp aynı şeyi yaptılar, rastgele eşler seçtiler ve diğer parti katılımcılarını iterek bir araya getirdiler. Kısa süre içinde oda, çiftlerin sayısı düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede zarif bir hareket girdabına dönüştü. Dirseğimin dibinde bir eş buldum - boğazına bağlanmış siyah bir kurdele dışında diğer kızlardan ayırt edilemiyordu - ve dansa başlamadan önce onu selamladım. Dönüp dururken ve yer değiştirirken dikkatim sürekli başka bir yerdeydi. Gözümün ucuyla Filippa belirdi, maskesi siyah, gümüş, mordu - o da erkek gibi giyinmişti, başka bir kızla dans ediyordu ve acaba Paris olabilir mi diye düşündüm. Döndüm ve onu tekrar gözden kaybettim. James'i aradım, Meredith'i aradım ama ikisini de bulamadım.

Şarkı (bana göre) çok uzun sürdü. Şarkı bittiğinde tekrar eğildim, aceleyle ve odadan dışarı çıktım, arka merdivenlerden balkona doğru ilerledim. Orası sessiz ve son derece karanlıktı. Birkaç çift bu gizliliğin peşine düşmüştü ve şimdi maskesiz, dudaklarını birleştirmiş, duvarlara yaslanmışlardı. Müzik yeniden başlamıştı ama daha yavaştı. James'in tek başına durduğu parlak beyaz bir daire dışında ışıklar söndü, mavi yandı. Işık ona vurduğunda etraftaki dansçılar geri çekildi, sessizliğe gömüldü.

James: *"Şu şövalyenin elini zenginleştiren hangi hanımefendinin?"*

Seyirciler onun neye baktığını görmek için döndüler. Ve orada, bir hayalet gibi silik ve geçici olan Wren duruyordu. Mavi ve beyaz bir maske gözlerini çerçeveliyordu ama kendisi olduğu her halinden belliydi. Parmaklarım korkuluğun kenarına dolandı; düşmeden eğilebildiğim kadar öne eğildim.

James: *"Kalbim şimdiye kadar sevdi mi? Tövbe et, gör!"*

"Çünkü bu geceye kadar gerçek güzelliği hiç görmemiştim."

Müzik tekrar yükseldi. Wren ve ödünç aldığı partneri oldukları yerde yavaşça döndüler ve pandomim yaparak veda ettiler. James'in ayakları onu daha yakına taşıdı,

Sanki gözden kaybolursa kızın da kaybolacağından korkuyormuş gibi gözlerini kıza dikmişti. Yeterince yaklaştığında elini yakaladı ve kız dönüp kendisine kimin dokunduğunu görmek istedi.

James: *"Eğer değersiz ellerimle bu kutsal mabedi kirletirsem, bu nazik günahdır: Dudaklarım, iki kızarmış hacı, hazır dur O sert dokunuşu şefkatli bir öpücükle yumuşatmak için."*

Başını eğdi ve onun avucunu öptü. Konuşurken nefesi saçlarını karıştırdı.

Wren: *"İyi hacı, ellerine çok fazla haksızlık ediyorsun; Çünkü azizlerin elleri vardır, hacıların ellerinin değdiği, Ve avuç avuca kutsal öpücüktür."*

Konuşmasının yarısında, birlikte hareket etmeye başladılar, avuç avuca, yavaşça dönüyorlardı. Durakladılar, el değiştirdiler ve birlikte ters yöne doğru adım attılar.

James: *"Azizlerin dudakları ve kutsal elleri yok mu?"*

Wren: *"Evet, hacı, dua ederken kullanmaları gereken dudaklar."* James: *"O halde sevgili aziz, bırak ellerin yaptığını dudaklar yapsın; Dua ederler, bağışla seni, inanç umutsuzluğa dönüşmesin."*

Wren: *"Azizler kıpırdamaz, duaların hatırı için bağışlansa da."*

James: *"O zaman duanın etkisi sürerken kımıldama."*

Hareketsizdiler. James'in parmağı kızın yanağına dokundu; kızın yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi ve onu öptü, o kadar yumuşaktı ki kız bunu hissetmemiş bile olabilirdi.

Yakup: *"Böylece dudaklarımdan, senin sayende günahlarım temizlendi."* Wren: *"O zaman dudaklarım günahı aldı."* James: *"Dudaklarından günah mı? O günah tatlı bir şekilde çağrıldı!"*

Günahımı bana geri ver."

Onu bir kez daha öptü, bu sefer uzun ve kalıcı. Maskem yüzümde sıcak ve yapış yapıştı, midem ters dönmüştü ve açık bir yara gibi ağrıyordu. Korkuluklara ağır bir şekilde yaslandım, ağırlığın altında titriyordum.

O zamana kadar görmezden gelebildiğim paralel gerçekleri: James Wren'e aşıktı ve ben körü körüne, vahşice kıskanıyordum.

DÖRDÜNCÜ PERDE

PROLOGUE

"Hatırladığımdan daha kısa," diyorum Colborne'a, rıhtımdan aşağıya, suya doğru bakarken. "O zamanlar sanki kilometrelerce uzuyormuş gibi gelirdi." Ormanın içinden gölün güney tarafına doğru dolaşp sessizce konuşuyoruz. Colborne bitmek bilmeyen bir sabırla dinliyor, her kelimeyi tartıyor ve değerlendiriyor. Ona dönüp, "Çocuklar artık buraya girebiliyor mu?" diye soruyorum.

"Onları tam olarak durduramıyoruz ama buranın sadece bir rıhtım olduğunu ve görülecek bir şey olmadığını anladıklarında ilgilerini kaybediyorlar. Eskiden size ait olan şeyleri çalan insanlarla daha çok sorun yaşıyoruz."

Bu hiç aklıma gelmemişti ve ona bakakaldım. "Ne gibi?"

Omuz silkiyor. "Eski kitaplar, kostüm parçaları, tiyatronun arkasındaki koridorda sınıfınızın fotoğrafı. Onu geri aldık ama biri yüzünü kazımadan önce değil." Yüz ifademdeki şaşkınlığı görüyor ve ekliyor: "Her şey o kadar da kötü değil. Hâlâ beni masum olduğuna ikna etmeye çalışan mektuplar alıyorum."

"Evet," diyorum. "Onları da anlıyorum." "Hala ikna olmadın mı?"

"Hayır. Ben daha iyi biliyorum."

Rıhtımda yürüyorum ve Colborne bir adım geriden beni takip ediyor. Ona eski hikâyemiz için yeni bir son borçlu olduğumu biliyorum ama devam etmekte beklenmedik derecede zorlanıyorum. Noel'e kadar çoğunlukla iyiymişiz ya da bir gün iyi olacağımız gibi davranabiliyorduk.

Sonunda durup suya bakıyorum. İyi yaşlandığım söylenebilir. Saçlarım hala koyu renk, gözlerim hala berrak, parlak mavi, vücudum hapishane öncesine göre daha sıkı ve güçlü. Okumak için artık gözlüğe ihtiyacım var, ama bunun dışında

ve fazladan birkaç yara izi dışında pek değişmedim. Otuz bir yaşından daha yaşlı hissediyorum.

Colborne şimdi kaç yaşında? Sormuyorum ama sorabilirim. İlişkimiz nezaket beklentileri tarafından engellenmiyor. Ayak parmaklarımız rıhtımın kenarından gözükecek şekilde duruyoruz, konuşmadan. Suyun yeşil kokusu o kadar tanıdık ki, boğazımın arkasında yumuşak bir çekilme hissediyorum.

"Dışarısı soğukken buraya pek gelmezdik," diyorum söz almadan. "Şükran Günü ve Noel arasında çoğunlukla Şato'ya kapandık ve ateşin etrafında oturup konuşmalar ve skansionlar çiziktirdik. Neredeyse normal geliyordu, o boş sandalye dışında. O öldükten sonra kimsenin oraya oturduğunu gördüğümü sanmıyorum. Biraz batıl inançlarımız vardı, sanırım cadılar ve hayaletlerle dolu oyunlar insana bunu yaptırıyor."

Colborne belli belirsiz başını sallar. Sonra ifadesi değişiyor, kayıyor, kaşları çatılıyor. "Bunların herhangi biri için Shakespeare'i suçluyor musun?"

Soru o kadar olasılık dışı, o kadar mantıklı bir adamdan o kadar saçma geliyor ki, bir gülümsemeyi bastıramıyorum. "Her şey için onu suçluyorum," diyorum.

Gülümsememi taklit ediyor, ancak onunki kararsız, mizahın gerçekte nerede olduğundan emin değil. "Nedenmiş o?"

"Bunu kelimelere dökmek çok zor." Duraklıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışarak bir dakika harcıyorum, sonra hiçbir şey toparlayamadan devam ediyorum. "Dört yılımızı -ve çoğumuzun *ondan* önceki yıllarını- Shakespeare'e dalarak geçirdik. Dalmıştık. Burada kolektif saplantımızın tadını çıkarabilirdik. Onu ikinci bir dil gibi konuştuk, şiirlerle sohbet ettik ve gerçeklikle bağımızı biraz kopardık." Tekrar düşündüm. "Şey, bu yanıltıcı. Shakespeare gerçektir, ama karakterleri gerçek aşırılıkların dünyasında yaşar. Coşkudan ıstıraba, aşktan nefrete, hayretten dehşete savrulurlar. Yine de bu melodram değil, abartmıyorlar. Her an çok önemli." Ona yan gözle bakıyorum, mantıklı olup olmadığından emin değilim. Hâlâ o belirsiz yarım gülümsemesini takınıyor ama başını sallıyor, ben de devam ediyorum. "İyi bir Shakespeare oyuncusu -her türden iyi bir oyuncu, gerçekten- sadece kelimeleri *söylemez*, onları *hisseder*. Oynadığımız karakterlerin tüm tutkularını sanki kendimizinmiş gibi hissettik. Ama karakterin duyguları oyuncununkileri yok etmez, aksine her ikisini de hissedersiniz.

bir kez. Kendi düşünceleriniz ve duygularınızla başka bir insanın düşünce ve duygularının birbirine karıştığını düşünün. Bazen hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmek zor olabilir."

Yavaşlıyorum, duruyorum, kendimi ifade edememekten dolayı hayal kırıklığına uğruyorum (on yıl sonra bile kendimi hâlâ bir aktör olarak görmem bu hayal kırıklığını daha da artırıyor). Colborne keskin ve meraklı gözlerle beni izliyor. Dilimle dudaklarımı ıslatıyorum ve daha dikkatli ilerliyorum.

"Hissetme kapasitemiz o kadar hantal hale geldi ki, dünyanın ağırlığıyla Atlas gibi onun altında sendeledik." İç çekiyorum ve havanın tazeliği beni raydan çıkarıyor. Acaba buna tekrar alışmam ne kadar sürecek? Göğsüm ağrıyor, belki de havanın alışılmadık saflığından, ama belki de değil. "Shakespeare'le ilgili olan şey, o kadar güzel konuşuyor ki... Anlatılamaz olanı anlatıyor. Kederi, zaferi, coşkuyu ve öfkeyi kelimelere, anlayabileceğimiz bir şeye dönüştürüyor. İnsanlığın tüm gizemini anlaşılabilir kılıyor." Duruyorum. Omuz silkiyorum. "Yeterince şiirsel yaparsan her şeyi haklı çıkarabilirsin."

Colborne gözlerini indirir, güneşin su üzerindeki beyaz parıltısına bakar. "Sence Richard da aynı fikirde midir?"

"Bence Richard da en az bizim kadar Shakespeare'in büyüü altındaydı."

Colborne bunu itiraz etmeden kabul eder. "Biliyor musun, bu çok garip," diyor. "Arada bir kendime onu aslında hiç tanımadığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum."

"Onu ya severdiniz ya da ondan nefret ederdiniz." "Bunu sana söyleten ne?"

"O böyleydi."

"Peki ya sen? Onu seviyor muydunuz yoksa ondan nefret mi ediyordunuz?" "Genellikle ikisi birden."

"Her şeyi iki kez hissetmek derken bunu mu kastediyorsun?" "Ah," diyorum. "Görüyorsun, beni anlıyorsun."

Bunu takip eden sessizlik rahat, en azından benim için. Bir an için neden orada olduğumuzu unutuyorum ve bir yaprağın ağaçtan kopup gelişini izliyorum

esintiyle dönerek suya iniyor. Halkalar gölün kenarlarına doğru dalgalanıyor ama oraya varamadan kayboluyor. Yedimizin kıyı boyunca ağaçların arasından koştuğumuzu, kıyafetlerimizi yırtıp suya koştuğumuzu, hep birlikte suya düşmeye hazır olduğumuzu neredeyse görebiliyorum. Üçüncü yıl, komedi yılı. Hafif, keyifli ve uzak. Geri getiremeyeceğimiz günler.

Colborne konuşmam için yeterince bekledikten sonra, "Pekâlâ," dedi. "Sırada ne var?"

"Noel." Arkamı dönüyorum, ormana doğru. Kale artık yakınımda, Kule ağaçların arasından yükseliyor, uzun gölgesi köhne kayıkhanenin üzerine düşüyor. "İşte o zaman her şey ters gitti."

"Nasıl başladı?" diye soruyor. "Zaten başlamıştı."

"O zaman ne değişti?"

"Ayrılmıştık," diyorum. "James Kaliforniya'ya, Meredith New York'a, Alexander Philadelphia'ya, Wren Londra'ya, Filippa... kim bilir nereye gitti. Ben Ohio'ya geri döndüm. Suçluluk duygumuz ve Richard'ın hayaletiyle birlikte Şato'da kapana kısılmış olmak bir bakıma korkunçtu. Ama birbirimizden ayrı düşmek, dünyanın dört bir yanına savrulup kendi başımıza bununla yüzleşmek daha da kötüydü."

"Peki ne oldu?" diye soruyor.

"Çatladık," diyorum ama bu ifade bana yanlış geliyor. Kırılmış bir cam parçası kadar basit ya da temiz değildi. "Ama hepimiz tekrar bir araya gelene kadar gerçekten parçalanmadık."

SAHNE 1

Ohio'da Noel felaketti.

Önceki dört günü hafif bir sarhoşluk halini koruyarak ve sadece gerektiğinde konuşarak atlattım. Noel arifesi olaysız geçti, ancak Noel yemeği (bir ay önceki Şükran Günü yemeğinin heyecan verici devamı) Caroline'in şüpheli bir şekilde uzun süre masadan kalkması ve babamın onu tuvalette yemeğinin çoğunu tuvalete atarken yakalamasıyla bir kargaşa içinde sona erdi. Üç saat sonra o ve annemle babam yemek odasında birbirlerine bağıyorlardı. Olay yerinden kaçmışım ve yapılmamış yatağımın ortasında açık duran bavulumu toplamaya başlamışım bile. Yarım düzine eşarbi ve bir o kadar da çorabı toparlayıp içine attım.

"Oliver!" Leah kapıyı kapatmış, son on dakikadır yaptığı gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Şimdi gidemezsin!"

"Yapmak zorundayım." Masamdaki bir kucak dolusu kitabı süpürdüm ve eşarpların üzerine attım. "Buna katlanamam. Buradan çıkmam gerek."

Babamın sesi aşağıdaki kattan gürlledi ve Leah inledi. "Sen de dışarı çıkmalısın." Onu iterek yolumdan çektim ve kapının arkasındaki kancadan paltomu aldım. "Bir arkadaşının evine git ya da bir şey."

"Oliver!" diye feryat etti ve ben de yüzünü çevirdim, yüzü bir bebeğinki gibi kayganlaşmış ve gözyaşlarıyla parlarken ona bakamadım.

Bir yığın giysiyi -kirli ya da temiz, hiçbir fikrim yoktu ve fark etmezdi- bavula attım ve kapattım. Fermuar kenarından kolayca kayıyordu çünkü eve gelirken aldıklarımın sadece yarısını valize koymuştum. Alt katta annem ve Caroline aynı anda çığlık atıyorlardı.

Paltomu üzerime geçirdim ve bavulu yataktan çekerek neredeyse kız kardeşimin ayağını eziyordum. "Hadi Leah," dedim. "Gitmeme izin vermelisin."

"Beni öylece bırakacak mısın?"

Midemin çukurundan safra gibi yükselen suçluluk duygusuna karşı dişlerimi sıktım. "Özür dilerim," dedim ve yanından geçip kapıya doğru ilerledim.

"Oliver!" diye bağırdı, ben merdivenlerden aşağı koşarken tırabzanın üzerinden sarkıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Bilmiyordum.

Bavulumu toz şekerli karla kaplı araba yolundan aşağı sürükledim ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünerek çantamı hazırlamadan önce çağırdığım taksiyi kaldırımda bekledim. Dellecher'ın kampüsü Noel nedeniyle kapalıydı. Broadwater'da bir otel odasını ya da Kaliforniya'ya uçak biletini karşılayamazdım. Philadelphia uzak değildi ama Alexander'a karşı içimde bir öfke vardı ve onu görmek istemiyordum. Filippa en iyi seçeneğim olabilirdi ama nerede olduğu ya da nasıl iletişim kurabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Taksinin beni otobüs terminaline bırakmasını sağladım, orada ankesörlü bir telefondan Meredith'i aradım, olanları anlattım ve Şükran Günü teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığını sordum.

Noel gecesi otobüs yoktu, bu yüzden istasyonun dışında oturup titreyerek ve kararımı sorgulayarak altı saat geçirdim. Sabah olduğunda o kadar üşümüştüm ki bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu umursamadım ve hemen Port Authority'ye bir bilet aldım. Neredeyse tüm yol boyunca yüzümü kirli cama dayayarak uyudum. Vardığımızda tekrar aradım ve bana Yukarı Doğu Yakası'nda bir adres verdi.

Anne babası, en büyük erkek kardeşi ve baldızı bir kez daha Kanada'daydı. Ben, o ve Caleb (ortanca kardeş, bekâr, otuzlu yaşlarına tekme tokat giriyor) varken bile daire boş ve el değmemiş, bir televizyon dizisinin seti gibi geliyordu. Mobilyalar pahalı, şık ve rahatsızdı, dekor kör edici beyaz ve donuk arduvaz grisiydi. Oturma odasındaki *Architectural Digest* estetiği, işgalin kanıtlarıyla bozulmuştu: *Bonfire of the Vanities*'in köhne bir kopyası, yarım

İçilmiş şarap şişeleri, kanepenin bir kolunun üzerine dikkatsizce atılmış bir Armani palto. Bir bayramın gelip geçtiğinin tek göstergesi, pencerede eğri büğrü duran, yarısı erimiş dört mumlu bir menoraydı. ("Yahudi olmayı beceremiyoruz," diye açıkladı Meredith.)

Odası beklediğimden küçüktü ama yüksek eğimli tavanı sıkışık hissetmesini engelliyordu. Şatodaki odasına kıyasla son derece düzenliydi; giysileri dolaplara ve çekmecelere yerleştirilmiş, kitaplar raflarında konularına göre özenle dizilmişti. Gözüme ilk çarpan makyaj masası oldu. Siyah püsküllü fırçalar, şık ruj ve rimel tüpleriyle doluydu ama çerçeveye o kadar çok fotoğraf sıkıştırılmıştı ki aynanın kendisi neredeyse hiç kullanılamaz haldeydi. Onun ve kardeşlerinin (kumral saçları ve yeşil gözleriyle dikkat çeken çocuklardı, siyah bir Mercedes'in tamponunda Rus iç içe geçmiş bebekler gibi üç sıra halinde oturuyorlardı) bir fotoğrafı en üst köşeye sıkışmış olsa da, geri kalanı *bizdik*. Wren ve Richard, ikinci sınıf pandomim dersimiz için yüzlerini siyah beyaza boyamışlardı. Alexander galeride, Homer ile sigara paylaşıyormuş gibi yapıyordu. Meredith ve Filippa, kısa şortları ve bikini üstleriyle, gölün kuzey kıyısındaki sığ suda sanki gökten düşüp oraya inmişler gibi yayılmışlardı. James, gülümsüyor ama kameraya bakmıyor, bir eli utangaç bir şekilde objektifi uzaklaştırmak için havaya kalkmış, diğer kolu boynuma dolanmış. Ben, fotoğrafımızın çekildiğinden habersiz, uzaklara doğru gülüyordum, saçıma parlak bir sonbahar yaprağı takılmıştı.

Bir yumru hissedene kadar yarattığı h ü z ü n l ü kolaja bakakaldım. boğazımda düğümlendi. Omzumun üzerinden odanın geri kalanının bozulmamış kişiliksizliğine baktığımda - pürüzsüz düz yatak örtüsü, çıplak parke zemin - sonunda onun ne kadar yalnız olduğunu fark ettim. (Her zaman olduğu gibi) kendi gecikmiş anlayışımı ifade edecek kelimeleri bulamadığım için hiçbir şey söylemedim.

Üç gün boyunca Meredith ve ben aylaklık ettik-okuduk, konuştuk, dokunmadık- Caleb gelip giderken, varlığıma kayıtsızdı, nadiren ayıktı, her zaman biriyle telefonda konuşuyordu. Kız kardeşi gibi neredeyse haksız yere yakışıklıydı, ortak özellikleri garip bir şekilde (her ne kadar

hoş olmayan bir şekilde) narin ve kadınsıydı. Çabuk gülümsüyordu ama gözleri uzaktı, sanki aklı sürekli başka yerlerde önemli işlerle meşgulmüş gibi. Bizim için pek fark etmese de, abartılı bir Yeni Yıl partisi sözü vermişti. Caleb, tüm kusurlarına rağmen, sözünün eri bir adamdı.

Aralık 31'de saat dokuz buçukta daire göz alıcı parti kıyafetleri giymiş insanlarla doluydu. Hiçbirini tanıımıyordum, Meredith sadece bir avuç, Caleb ise en iyi ihtimalle dörtte biri kadardı. Saat on birde ben ve Meredith de dahil olmak üzere herkes sarhoş olmuştu ama insanlar mutfak tezgahından kokain çekmeye başlayınca fark edilmeden iki şişe Laurent-Perrier ile sıvıştık.

Times Meydanı da apartman gibi insanlarla doluydu ve Meredith kalabalık tarafından kaldırımdan aşağı sürüklenmemek için koluma yapıştı. Güldük, tökezledik ve öfkeli bir polis memuru tarafından el konulana kadar şişeden pembe şampanya içtik. Kar konfeti gibi başımıza ve omuzlarımıza düştü ve Meredith'in kirpiklerine yapıştı. Gecenin içinde değerli bir taş gibi parlıyordu; canlı ve kusursuz. Sarhoşken ona bunu söyledim ve gece yarısı Manhattan'da bir sokak köşesinde öpüştük, aynı anda öpüşen milyonlarca çiftten biriydik.

Şampanyanın etkisi geçene ve soğuk bastırana kadar şehirde dolaştık, sonra beceriksizce daireye geri döndük. Her yer karanlık ve sessizdi, son partiye katılanlar oturma odasındaki mobilyaların üzerine yayılmış, uyuyor ya da hareket edemeyecek kadar yüksekteydiler. Meredith'in odasına süzüldük, ıslak giysilerimizi çıkardık ve yatağındaki battaniyelerin altına sokulduk. Sıcaklık arayışı yavaşça ama tahmin edilebileceği gibi daha fazla öpüşmeye, ardından kademeli olarak soyunmaya, temkinli dokunuşlara ve sonunda kaçınılmaz olarak sekse dönüştü. Sonrasında suçluluk duygusunun, Richard'ın hayaletinden af dileme dürtüsünün gelmesini bekledim. Ama bir kez olsun, gözlerimi açıp onu başımda dikilirken bulmayı en çok beklediğim anda, kendini göstermeyi reddetti. Bunun yerine duvarda gördüğüm silüet, açıklanamaz bir şekilde, o odada, düşüncelerimde, o anda hiç işi olmayan James'e aitti. Öfke içime hücum etti, ama daha önce

Meredith başımı oynattı, daha da yaklaştı ve illüzyonu yarıda kesti. Beni rahatsız edici bir yarı rüyadan uyandırdığını düşünerek rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Parmak uçlarımla omzunun ucundan belinin içe doğru yumuşak kıvrımına doğru ilerlemesine izin verdim, ne kadar yumuşak ve kadınsı olduğunu görünce rahatladım. Başını göğsüme yasladı ve acaba benim huzursuz, sıkıntılı ruhumun geçici durgunluğunu hissedip hissetmediğini merak ettim.

Sonraki üç gün de hemen hemen aynı şekilde geçti. Geceleri çok az içtik, Caleb'e tahammül edebildiğimiz kadar tahammül ettik, sonra birlikte yatağa girdik. Gündüzleri New York'ta dolaştık, kitapçılarda, tiyatrolarda ve kafelerde zaman ve Dardenneler'in parasını harcadık, Dellecher'dan sonraki hayat hakkında konuştuk ve sonunda bunun sadece birkaç ay uzakta olduğunu fark ettik. Aklımızda çok başka şeyler vardı.

Bir öğleden sonra Strand'den uzaklaşırken Meredith, "İlkbahar prodüksiyonu için gözlemciler gelecek," dedi, elimiz boştu çünkü oraya zaten bir kez gitmiştik. "Sonra da Mayıs ayında gösterimiz olacak. Daha ne okuyacağımı bile düşünmedim." Dirseğiyle beni dürttü. "Birlikte bir sahne yapmalıyız. Biz olabiliriz... Oh, bilmiyorum. Margaret ve Suffolk." Başını salladı ve havalı bir şekilde, "Kalbimi bir kutudaki mücevher gibi taşırmısın?" dedi.

"Bilmiyorum. Korsanlar tarafından kafam kesilse kafamı bir sepetin içinde taşırmıydın?"

Bana deliymişim gibi baktı, ama sonra rahatladım ve çok sevindim. -Güldü, sesi vahşi ve hoştu, bir kaplan zambağının patlayarak açılması gibiydi. Neşesi yatıştığında kaldırımında Union Meydanı'na doğru düzenli bir akış halinde ilerleyen diğer insanlara baktı. "Herkesin burada, şehirde olması ne kadar tuhaf olacak," dedi daha ağırbaşlı bir ifadeyle.

"Eğlenceli olacak," dedim ona, bir hafta boyunca hepimiz onunla kalıp ortaokul pijama partisi gibi yerde mi uyuyacağız diye merak ederek. "Bir deneme çalışması gibi. Gelecek yıl bu zamanlar muhtemelen hepimiz burada yaşıyor olacağız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Shakespeare'in olduğu bir yere gitmeliyiz. Dairede kalır mısın?"

"Tanrım, hayır. Oradan çıkmam gerek."

"O zaman sanırım Queens'te hepimizle birlikte bir kulübeye taşınmak zorunda kalacaksın." Omuzlarımız birbirine çarpana kadar ona doğru eğildim ve o da bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

"Sanki yeniden Şato'daymışız gibi hepimiz üst üste mi yaşayacağız?"

"Neden olmasın anlamıyorum."

Gülümsemesi kayboldu ve başını salladı. "Aynı şey olmayacak."

Bir kolumu boynuna doladım, onu kendime çektim ve şakağından öptüm. İç çektiğini hissettim ve o üzüntüsünü içine çektiğinde ben de onu içime çektim. Hayır, aynı olmayacaktı. Buna itiraz edemezdim.

Pazar akşamı O'Hare'e geri döndük, birinci sınıf -Caleb'in ikramı. Dersler Çarşamba gününe kadar devam etmediği için Şato'ya ilk varan biz olduk. (Bunun için minnettardım. Meredith ve ben her ne yapıyorsak - Bore's Head'deki talihsiz "randevumuzdan" beri bu konuda konuşmamıştık-bunu başka biriyle tartışmaya hazır değildim). Bavulumun LaGuardia etiketini yırttım ve yatağımın ayak ucuna bıraktım. Bir an duraksadım, James'in odadaki köşesine baktım. Ailemin huysuzlukları ve Meredith'in muazzam dikkat dağıtıcılığı yüzünden onu bir ya da iki haftalığına aklımdan çıkarmayı başarmıştım. Noel maskesi sırasında beni ele geçiren kıskanç dehşetin sadece bir delilik anı, manipülatif tiyatro sihrinin bir yan etkisi olduğunu söylemiştim kendime. Ama Kule'de onun gölgesi odada dururken, yavaş yavaş geri geldiğini hissettim.

Dengesiz bir şekilde merdivenlerden indim ve aklıma gelen tek çare olan Meredith'le bir gece daha geçirdim.

SAHNE 2

İkinci dönem seçmeleri Çarşamba sabahı ilk iş olarak çağrı panosuna asıldı.

Tüm dördüncü sınıflar, ikinci sınıflar ve davet edilen üçüncü sınıflar, lütfen iki dakikalık bir monolog hazırlayın

KING LEAR

Seçme ve prova programları aşağıda yayınlanmıştır. Önce Alexander seçmelere girecekti, gözlemlenmeden. Sonra Wren'in seçmelerini izleyecekti, o benimkini, ben Filippa'nınkini, o James'inkini ve o da Meredith'inkini izleyecekti.

Sonraki haftayı yeni seçme parçaları hazırlamak için çabalayarak geçirdik ve prodüksiyon seçimine herkes şaşırды. *Lear*, Dellecher'da elli yıldır hiç denenmemişti, çünkü (Alexander'ın da belirttiği gibi) başrolde yirmili yaşlarda birisinin olması tamamen saçma olurdu. Frederick ve Gwendolyn'in bu sorunu nasıl çözmeyi planladıklarını tahmin edemedik.

Seçmelerin yapıldığı akşam saat sekizde, Bore's Head'deki her zamanki yerimizde tek başıma oturmuş, masa bekleyen daha kalabalık grupların pis bakışlarını üzerime çekiyordum. Meredith kendi okumasına hazırlanmak için yanımdan ayrılmıştı ve Filippa'nın da kısa süre içinde geleceğini tahmin ediyordum. Seçmelerini izlemiştim -Tamora'yı mükemmel bir şekilde canlandırmıştı- ve daha önce okumuş olan başka biriyle oyuncu seçimini tartışmak için sabırsızlanıyordum. (Alexander ve Wren ortalıkta yoktu.) Biramı bitirdim ama masadan kalkmadım, bara gitmek için kalkarsam çalınacağından emindim.

Neyse ki Filippa sadece beş dakika kadar sonra dışarıdan içeri girdi. Saçları rüzgârda dağılmış ve karmakarışık, yanakları sıcaktan pembeleşmişti.

Soğuk rüzgârların sokağa savurduğu karın acısı. Otururken "İçki?" diye sordum.

"Tanrım, evet. Sıcak bir şey."

O dış giysilerini -eşarp, şapka, eldiven, palto- bir köşeye yığarken ben de kabinden kayarak çıktım. Bardan iki bardak sıcak elma şarabıyla döndüm ve Filippa bir yudum içmeden önce sessiz bir kadeh kaldırdı.

"Sanırım cehennem donmuş olabilir," dedim, şapkasından ve atkısından düşen kar parçalarını yanımdaki banktan fırçalayarak.

"Oyuncu listesini gördüğümde buna inanacağım." Dudaklarından yapışkan bir elma şarabı damlasını sildi. "Sence ne yapacaklar?"

"Tahmin etmem gerekirse? Lear hakkında bir fikrim yok ama belli ki Wren Cordelia olacak. Sen ve Meredith Regan ve Goneril olacaksınız. Ben muhtemelen Albany, James Edgar ve Alexander da Edmund olur."

"Ben olsam son kısımdan o kadar emin olmazdım." "Neden olmasın?"

Koltuğunda kıpırdandı ve üç dansçının oturup uzun saplı beyaz şarap kadehlerini yudumladığı yan masaya baktı. Masanın üzerinden eğildiğinde içgüdüsel olarak onu taklit ettim. O kadar yakındık ki saçının bir teli alnımı gıdıkladı.

"Az önce James'in seçmelerini izledim," dedi. "Ne okudu?" diye sordum. "Bana söylemedi."

"Richard Plantagenet, 2. Henry 6. *Ve zorla tacı verdireceğim ona / Kitabî saltanatı güzel İngiltere'yi yıktı.*"

"Gerçekten mi? Bu konuşma çok ... bilmiyorum, agresif. Pek onun tarzı gibi görünmüyor."

"Evet. *York'un kendisine sahip çıkacağı bir gün gelecek'e ulaşır ulaşmaz, sanki birdenbire farklı bir insan oldu.*" Başını yavaşça salladı. "Bunu görmeliydin Oliver. Dürüst olmak gerekirse beni korkuttu."

Bir an sessiz kaldım, sonra omuz silktim. "Aferin ona."

Bana o kadar şüpheci bir bakış attı ki neredeyse gülecektim.

"Pip, ciddiylim," dedim. "Onun için iyi oldu. Yılın başında bir tipi oynamaktan yorulduğunu söylemişti ve her zaman böyle bir yelpazeye sahipti,

Sadece bunu gösterme şansı hiç olmadı çünkü bu tür roller hep Richard'a gidecekti. Neden zahmet etsin ki? Şimdi yeni bir şeyler yapmak için bir şansı var."

İç çekti. "Muhtemelen haklısın. Tanrı biliyor ya, yeni bir şeyler yapmak için bir şansım olsun isterdim."

"Belki bu sefer değiştirirler. Farklı bir dinamik var." Altı hafta önce Richard'ın oturuyor olabileceği masanın ucuna doğru belli belirsiz başımı salladım. Benim -ve şüpheleniyorum ki diğerlerinin- periferik görüşünde sürekli bir kör nokta haline gelmişti.

"Haksız değilsin," dedi Filippa, uzaklara, kapıya, hiçbir şeye bakmadan. "Her halükarda, Edmund rolünü James'e vermezlerse şaşıracağım."

Onun tahminine pek inanmadım (ne kadar aptalsam o kadar). Konuşmamızın seyri değişti ve Meredith dışarıdan içeri girip yanında küçük bir kar fırtınası getirene kadar iki saat olaysız geçti. "Liste hazır ve buna asla inanamayacaksın," dedi ve elindeki kâğıdı masaya vurdu. Diğer herkesin nerede olduğunu soracak vaktim olmadı.

Filippa ve ben listeyi aynı anda görmeye çalışırken neredeyse kafamızı kırıyorduk; Filippa boğuldu ve masaya elma şarabı sıçrattı. "*Frederick Lear*'ı mı oynayacak?"

"*Camilo* Albany mi?" Dedim. "Bu da ne?"

"Hepsi bu kadar değil," dedi Meredith eşarbını çözmeye çalışarak. "Tamamını okuyun, tamamen çılgınca."

Başımızı tekrar eğdik, daha temkinli bir şekilde. İlk sırada Frederick ve Camilo, ardından dördüncü sınıflar, onun altında üçüncü sınıflar ve son olarak da ikinci sınıflar sıralanmıştı.

Kral Lear'ın oyuncu kadrosu aşağıdaki gibidir:

KING	LEAR- Frederick
Teasdale	ALBANY - Camilo
Varela	CORDELIA - Wren Stirling
REGAN	- Filippa Kosta

GONERIL - Meredith Dardenne
EDMUND - James Farrow EDGAR
- Oliver Marks
APTAL - Alexander Vass
CORNWALL - Colin Hyland

Colin'in adından sonra okumayı bıraktım ve Meredith'e bakakaldım.
"Ne yapmışlar böyle?"

"Kim bilir," dedi, hâlâ saçına dolanmış eşarbyyla oynuyordu. İçgüdüsel olarak uzanıp yardım etmek için elimi kaldırdım ama bileğim masanın alt tarafına çarpınca vazgeçtim. "Sanki tüm erkekleri karıştırmışlar ve sonra kızları taşımanın çok fazla çaba gerektirdiğine karar vermişler gibi."

Filippa: "Alexander çok heyecanlanacak."

Ben: "Ne olursa olsun, heyecanlandım."

Meredith: "Dürüst olmak gerekirse Oliver, sana iyilik yapmışlar gibi davranıyorsun. Sanki bunu hak etmemişsin gibi."

Eşarby çözmekten vazgeçip başının üzerinden çekerken yüzü kayboldu. Filippa bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. Midemdeki sıcak ve eriyen his için elma şarabını suçlayabilirdim ama bardağım çoktan boşalmıştı.

Meredith yeniden ortaya çıktı ve rahatsız edici atküyü Filippa'nın eşyalarının üzerine fırlattı. "Sadece ikiniz mi varsınız?" dedi.

"Bir süre sadece ben vardım," dedim. "Herkes nerede?"

Meredith, "Wren seçmelerden sonra Şato'ya döndü ve doğruca yatmaya gitti," dedi. "Başka bir 'olay' riskine girmek istediğini sanmıyorum." Wren'in Leydi Anne konuşması sırasında geçirdiği bayılma nöbetini böyle adlandırmaya alışmıştık. Sorununun tam olarak ne olduğunu kimse söyleyemiyor gibiydi. Broadwater'daki doktor "duygusal tükenme" olarak tanımlıyordu ama Alexander'ın "suçluluk kompleksi" teşhisi daha olası görünüyordu.

"Peki ya James?" Filippa sordu.

Meredith, "Seçmelerim boyunca oturdu, ancak tüm zaman boyunca mutlak bir durumdaydı," dedi. "Moody. Bilirsin işte." (Bu bana yönelikti, gerçi ben

aslında böyle bir şeyden haberi yoktu). "Bara gelip gelmeyeceğini sordum ve hayır, yürüyüşe çıkmak istediğini söyledi."

Filippa'nın kaşları neredeyse saçlarının arasında kaybolacak kadar yukarı kalktı. "Bu havada mı?"

"Ben de öyle dedim. O da kafasını boşaltmak istediğini ve oyuncu listesinde ne yazdığını pek umursamadığını, sabah da aynı şeyi yazacağını söyledi."

Meredith'ten Filippa'ya baktım ve yavaşça, "Tamam. Bu durumda Alexander ne olacak?"

Filippa: "Muhtemelen Colin'le birlikte." Ben: "Ama nereden biliyorsun?" Meredith: "Bu bir sır değil ki." Ben: "Öyle olduğunu söyledi!"

Filippa: "Lütfen. Bunun bir sır olduğunu düşünen tek kişi Colin."

Başımı salladım, kalabalık bar salonuna göz gezdirdim.

Ben: "Neden burada her şey özelmış gibi davranıyoruz ki?" Meredith:

"Sanat okuluna hoş geldin. Gwendolyn'in her zaman dediği gibi: 'Tiyatroya girdiğinizde kapıda bırakmanız gereken üç şey vardır: haysiyet, tevazu ve kişisel alan.'"

Filippa: "Haysiyet, tevazu ve kişisel gurur olduğunu düşünmüştüm." Ben: "Bana ağırbaşlılık, alçakgönüllülük ve kendinden şüphe duymak olduğunu söyledi."

Filippa "Bu pek çok şeyi açıklıyor" demeden önce üçümüz de bir süre sessiz kaldık.

"Sence konuştuğu her öğrenci için üç farklı şeyi var mıdır?" Ben sordum.

"Muhtemelen," dedi Meredith. "Sadece kişisel alanın benim en büyük sorunum olduğunu düşünmesine şaşırdım."

Filippa, "Belki de sahnelediğimiz her oyunda sizi dikizlenmeye, taciz edilmeye ve cinsel saldırıya uğramaya hazırlamak istemiştir," dedi.

"Ha ha, ben bir nesneyim, çok komik." Meredith gözlerini devirdi.

"Yemin ederim, sadece bir striptizci olmalıydım."

Filippa kupasına bakarak sırttı ve "Herkesin bir yedek plana ihtiyacı vardır" dedi.

"Evet," dedi Meredith. "Her zaman cinsiyet değiştirebilir, kalıcı olarak erkek olabilir ve kendine 'Philip' demeye başlayabilirsin."

Birbirlerine kaşlarını çattılar ve ben de ortamı yumuşatmak için "Sanırım diğer seçeneğim varoluşsal bir kriz" dedim.

"O kadar da kötü değil," dedi Filippa. "Sadece Hamlet'i oynayabilirsin."

Üçümüz altı elma şarabı daha içtik ve diğerlerinden birinin ortaya çıkmasını boşuna bekledik. Daha önce hiç yeni bir oyuncu listesine bu kadar az ilgi gösterilmemişti. İçerken, konuşurken ve gönülsüzce gülerken bile herkesin önceliklerinin değiştiği gerçeğini görmezden gelmek imkansızdı. Wren FAB'den bara her zamanki yürüyüşünü yapamayacak kadar kırılgandı. James'in dikkati çok dağınıktı. Alexander ise başka işlerle meşguldü. Dellecher personelini yöneten kaprisler de benzer şekilde anlaşılmazdı. Neden birdenbire *Lear'a* karşı yarım asırdır sürdürdükleri boykotu kaldırmışlar ve Frederick ile Camilo'yu da aramıza katmışlardı? Gecenin sonunda ceketimi ve eldivenlerimi toplarken kendi kendime, Richard'ın geride bıraktığı boşluğu doldurmaya çalıştıklarını söyledim. Ama aklımın bir köşesinden gelen başka bir ses, gizli bir amaçları olup olmadığını sorup duruyordu. Onlar da Colborne gibi bize güvenmiyor olabilirler miydi? Belki de Frederick ve Camilo rol arkadaşı ve öğretemenden daha fazlasıydı. Belki de sonunda nasıl bir tehlike içinde olduğumuzu anlamaya başlamışlardı.

SAHNE 3

Kral Lear'in trajik bataklığına ilk adımımızı attığımızda, çok az şey açıklığa kavuştu. Ancak benim için acı verici bir şekilde netleşen şey, Richard'ın yokluğunun büyüklüğünü büyük ölçüde hafife almış olmamızdı. O, boş bir yatak odasından, kütüphanede boş bir koltuktan, yemek masamızda Banquo'nun hayaleti gibi oturduğu, bizim dışımızdaki herkes için görünmez olan bir sandalyeden daha fazlasıydı. Çoğu zaman onu göz ucuyla gördüğümü sanırdım, köşede gözden kaybolan bir gölge gibi. Geceleri rüyalarımda tekrar eden bir karakterdi - vize sahnesi partnerim ya da bardaki sessiz yoldaşım olarak - en sıradan senaryoları karanlık ve uğursuz bir şeye dönüştürüyordu. Bu gece işkencelerinin tek kurbanı ben değildim; James uykusunda mırıldanmaya ve kıpırdanmaya başlamıştı ve Meredith ile aynı yatağı paylaştığım gecelerde bazen uyandığımda onu yanımda titrerken buluyordum. İki kez hepimiz Wren'in odasından gelen çığlık ve hıçkırık sesleriyle uyandık. Yaşarken olduğu kadar ölürken de bir kabadayıydı, arkasında bir boşluktan çok bir kara delik, er ya da geç tüm rahatımızı yutan devasa bir boşluk bırakan bir devdi.

Ancak takvimin en kısa ayına doğru temkinli bir şekilde ilerlediğimiz için, rahatlığımız çoğunlukla benim sorumluluğumdaydı.

Kale'yi temizlemek dersler, provalar ve ev ödevleri dışında başlıca uğraşım haline gelmişti. Temizlik programım düzensizdi ve büyük ölçüde ne zaman boş bir saatim olduğuna ve binada başka kimsenin bulunmadığına göre belirleniyordu. Bu tesadüfi fırsatlar çok azdı ve ne kadar yorgun olursam olayım, karşıma çıktıklarında değerlendirmek zorundaydım. Şubat ayının ikinci günü beni kütüphanede ellerim ve dizlerim üzerinde buldum, nihayet haftalardır ertelediğim şeyi yapıyor ve şömineyi baştan aşağı temizliyordum.

Birkaç kütüğün kalıntıları ızgaranın içinde kararmış kemik yığını gibi duruyordu. Parçalanacaklarından ve halının üzerinde is izleri bırakacaklarından korktuğum için onları özenle kaldırdım ve bu iş için ayırdığım kâğıt torbaya teker teker yerleştirdim. İnatçı kış soğuğuna rağmen terliyordum, alnımdan ocağın üzerine tuzlu boncuklar dökülüyordu. Kütükler güvenli bir şekilde torbalarına yerleştirildikten sonra faraş ve fırçaya uzandım ve bacanın arkasında bir dağ gibi birikmiş olan kül yığına başladım. Süpürürken nefesimin altında Edgar'ın dizelerini mırıldandım:

"Yalnız acı çeken en çok zihninde acı çeker,

Özgür şeyleri ve mutlu gösterileri geride

bırakarak:

Ama sonra zihin çok acı çeker, Keder arkadaş

olduğunda ve yoldaşlık ettiğinde."

Bir sonraki satırı hatırlayamayınca durdum ve topuklarımın üzerinde geriye yaslandım. Sırada ne vardı? Hiçbir fikrim yoktu ve bu yüzden şöminenin içine doğru süründüm, süpürmeye devam ederken konuşmaya yeniden başladım. En yoğun kül yığını fırçamın altına çöktü, ama onu ileri doğru çektiğimde kılların altından bir şey sürüklendi. Şöminenin zemininde yılan derisine benzeyen uzun, kıvrımlı bir çizgi belirmişti. Kumaş.

Beş santim uzunluğunda ve iki santim genişliğinde, kenarları kıvrılmış bir parçadan başka bir şey değildi. Bir ucu daha ağırdı, çift dikişliydi; gömlek yakası ya da bir kol dikişi olabilirdi. Başımı üzerine eğdim ve hafifçe üfledim, böylece birkaç küçük kül pufu yukarı fırladı. Bir zamanlar beyazdı ama fena halde yanmış ve şarap gibi koyu kırmızı bir şeyle lekelenmişti. Bir an şaşkınlıkla ona baktım, sonra ocağın üzerinde diz çöktüğüm yerde donup kaldım; o kadar dehşete düşmüştüm ki alt kattaki kapıyı duymadım. Ama merdiven boşluğundaki ayak sesleri yükseldikçe daha da arttı ve bir sarsıntıyla kendime geldim, sinsî şeyi yerden aldım ve cebime tıktırdım. Faraşı ve fırçayı kaptığım gibi kılıç ve kalkan gibi iki yanımda tutarak ayağa fırladım.

Colborne kapıda belirdiğinde ben hâlâ bu katı ve gülünç şekilde duruyordum. Gözleri zar zor açıldı, şaşkınlıktan hızla

Varlığım fark edildi. "Oliver."

"Dedektif Colborne," dedim sakar ve pamuk ağızlı bir sesle. Odanın içini işaret etti. "İçeri girebilir miyim?"

"Eğer istersen."

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. Bir kalçasında rozeti parlıyordu, diğer kalçasında ise ceketinin eteklerinin altından bir tabancanın kabzası görünüyordu. Fırçayı ve tavayı en yakın sandalyeye bıraktım ve konuşmasını bekledim.

"Genelde günün bu saatinde provada olmaz mıydın?" diye sordu, pencereden göle doğru bakmak için perdeleri aralayarak.

"Beşe kadar savaşa çağırılmadım." Zihinsel arşivimi karıştırarak Gwendolyn'in nefes kontrol rutinlerinden birini buldum ve kafamı boşaltmayı umdum.

Başını salladı ve bana tuhaf bir gülümseme verdi. "Peki sen tam olarak ne yapıyorsun? Sormamın sakıncası yoksa."

"Temizlik." Nefes almak için dört vuruş saydım.

Sanki yüzeysel gülümsemesinin altında gerçek bir gülümseme saklıymış gibi ağzı seğirdi. "Dellecher öğrencilerinin kendi temizliklerini yapan tipler olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Genelde yapmayız. Ben bursluyum." Nefes almak için beş atım.

Buna inanamıyormuş gibi kıkırdadı. "Yani burayı sana mı temizletiyorlar?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Nabzım yavaşlamaya başladı. "Benim için sorun değil." "Ohio'lusun, doğru mu?"

"İyi bir hafızan var. Yoksa bir yerlerde benimle ilgili bir dosyan mı var?"

"İkisi de olabilir."

"Gergin olmalı mıyım?" diye sordum, ama kendimi belirgin bir şekilde daha az gergin hissediyordum. Colborne alışık olduğumdan daha seçici bir seyirciydi ama yine de bir seyirciydi.

"Bunu siz benden daha iyi bilirsiniz."

Birbirimize baktık. Yüzünde hâlâ o iki katmanlı gülümseme vardı ve başka koşullar altında ondan hoşlanabileceğimi düşündüm.

"Polis evine bu kadar sık girip çıkarken gergin olmamak zor," dedim düşünmeden. Bir ay önce Walton'la yaptığı konuşmaya kulak misafiri olduğumu bilmiyordu. Gafımı fark ettiyse de belli etmedi.

"Yeterince makul." Bir kez daha pencereden dışarı baktı, sonra odayı geçti ve önümdeki kanepeye oturdu. "Hepiniz çok okuyor musunuz, yoksa bunlar sadece dekorasyon için mi?" En yakındaki kitaplığı işaret etti.

"Okuyoruz."

"Shakespeare dışında bir şey okuyor musun?"

"Elbette. Shakespeare boşlukta var olmaz."

"Nasıl yani?"

Gerçekten ilgileniyor muydu yoksa bu bir tür numara mıydı anlayamadım.

"*Sezar*'ı ele alalım," dedim, bu sorudan ne tür bir suçlayıcı bilgi elde etmeyi umduğundan emin değildim. "Görünüşte her şey Roma Cumhuriyeti'nin çöküşüyle ilgili, ama aynı zamanda erken modern İngiltere'nin politikasıyla da ilgili. İlk sahnede, tribünler ve cümbüşçüler, M.Ö. 44 yılı olması gerektiği halde, 1599 yılının Londra'sında gibi ticaret ve tatillerden bahsediyorlar. İkinci Perdedeki saat gibi birkaç anakronizm var ama çoğunlukla her iki şekilde de işliyor."

Colborne bir an düşündükten sonra, "Akıllı adam," dedi. "Biliyor musun, okulda *Sezar*'ı okuduğumu hatırlıyorum. Bize hiçbir şey anlatmadılar, sadece sürüklediler. On beş yaşlarında olmalıydım ve bir şey için cezalandırıldığımı sanıyordum."

"Kötü öğretilirse her şey ceza gibi gelebilir."

"Doğru. Sanırım o yaşlarda bir çocuğun tüm hayatını Shakespeare'e adamaya karar vermesine neyin sebep olduğunu merak ediyorum."

"Bana mı

soruyorsun?" "Evet.

İlgimi çekti."

"Bilmiyorum," dedim. Konuşmaya devam etmek durmaktan daha kolaydı. "Erken bağlandım. On bir yaşımdayken lisenin *Henry V* için bir çocuğa ihtiyacı vardı, bu yüzden İngilizce öğretmenim beni seçmelere götürdü - sanırım beni daha az utangaç yapabileceğini düşündü - ve bir şekilde sahnede tüm bu

Kılıçlı ve zırlı çocuklar, hepsi benim iki katımdı. Ben de orada, insanların beni duymasını umarak, 'Ne kadar genç olsam da, bu üç kılıç ustasını gözlemledim' diye bağırıyordum. Açılış gecesine kadar çok korkmuştum ama ondan sonra tek yapmak istediğim buydu. Bu bir tür bağımlılık."

Bir süre sessiz kaldı, sonra "Bu seni mutlu ediyor mu?" diye sordu.

"Üzgün müsün?"

"Bu seni mutlu ediyor mu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım -evet tek olası cevap gibi görünüyordu- ama sonra emin olamayarak tekrar kapattım. Boğazımı temizledim ve daha temkinli konuştum. "Zor değilmiş gibi davranmayacağım. Sürekli çalışıyoruz, fazla uyumuyoruz ve kendi alanımız dışında normal arkadaşlıklar kurmak zor ama sırf sahnede olup Shakespeare'in sözlerini söylerken yaşadığımız heyecan için bile buna değer. Sanki o ana kadar gerçekten yaşamıyor gibiyiz, sonra her şey aydınlanıyor, kötü şeyler yok oluyor ve başka bir yerde olmak istemiyoruz."

İnsanlık dışı bir şekilde hareketsiz duruyordu, keskin gri gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Bağımlılığın çok iyi bir resmini çiziyorsun."

Geri adım atmaya çalıştım. "Kulağa aşırı dramatik geliyor ama biz böyle yaratılmışız. Her şeyi böyle hissediyoruz."

"Büyüleyici." Colborne beni izliyordu, parmaklarını dizlerinin arasına geçirmişti, rahat bir duruşu vardı ama vücudundaki her kas beklentiyle gerilmişti. Şöminedeki saatin tık takları son derece gürültülüydü ve doğrudan kulak zarıma çarpıyordu. Şöminenin artıkları cebimde bir kurşun yumağı gibi hissediyordum.

"Ee," diye devam ettim, konuyu değiştirmek, az önce söylediklerimden uzaklaştırmak istiyordum. "Seni buraya geri getiren nedir?"

Daha rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı. "Bazen merak ediyorum." "Ne hakkında?"

"Richard hakkında," dedi ve bunu bu kadar kolay söylediğini duymak sarsıcıydı, hepimizin bir küfür gibi kaçındığı bu isim, o kadar bolca kullandığımız yemin ve küfürlerden bile daha küfürlü bir şeydi. "Öyle değil mi?"

"Çoğunlukla bunu düşünmemeye çalışıyorum."

Colborne'un gözleri ayaklarımdan yüzüme ve tekrar ayaklarıma kaydı. Değerlendirici bir bakış. Dürüstlüğümün derinliğini ölçüyordu. "O gece ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum," dedi, bir eli kanepenin kolunda boş boş sallanırken. "Herkes farklı hatırlıyor gibi görünüyor." Sesinde ince, iğrenç bir meydan okuma vardı. Cesaretin varsa cevap ver.

"Sanırım herkes bunu farklı yaşadı." Kendi sesim soğuk ve düzdü, sinirlerim bana oynamam için bir rol verdiği gerçeğiyle yeniden yatıştı ve bir oyuncu yönetmeni olarak Gwendolyn'den daha yaratıcı değildi. Ben periferideydim, bir seyirciydim, sadece kazanılabilecek isteksiz bir tanıktım. "Haberleri izlemek gibi. Bir felaket olduğunda, bunu gerçekten aynı şekilde hatırlayan var mı? Hepimiz farklı açılardan, farklı bakış açılarından gördük."

Karşı çıkışımı düşünerek yavaşça başını salladı. "Sanırım buna itiraz edemem." Kendini ayağa kaldırdı. Tekrar ayağa kalktığında topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve tavana baktı. "Benim takıldığım nokta şu Oliver," dedi, benden çok aydınlatma armatürüne seslenerek. "*Matematiksel olarak hiç* mantıklı değil."

Detaylandırmasını bekledim. Açıklamadı, ben de "Matematik hiçbir zaman güçlü olduğum bir alan olmadı." dedim.

Kaşlarını çattı ama yüz ifadesinde bir eğlence titreşimi vardı. "Şaşırtıcı. Ne de olsa Shakespeare *şiiirdir -en azından çoğu-* ve şiirin belli bir matematiksel düzeni vardır, öyle değil mi?"

"Öyle de denebilir."

"Herhangi bir matematiksel denklemde, bir dizi bilinen ve bilinmeyen değişken, verilen çözüme eklenir."

"Cebirden hatırladığım bu kadar. X için çöz."

"Kesinlikle," dedi. "Burada sonucu bilinen bir denklemimiz var - Richard'ın ölümü. Buna x diyeceğiz. Eşittir işaretinin diğer tarafında da sizin, yani dördüncü yılların olaya ilişkin hesapları var. A , b , c , d , e , ve f , eğer isterseniz. Ve bir de diğer herkes var. Onlara y diyeceğiz. Dokuz hafta sonra tüm değişkenleri hesaba kattık, ancak hala x 'i çözemiyorum. Denklemin iki tarafını dengeleyemiyorum." O

başını salladı, hareketi ölçülü ve kasıtlıydı. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Ona baktım. Cevap vermedim.

"Bu," diye devam etti, "değişkenlerimizden en az birinin yanlış olduğu anlamına geliyor.

Sana mantıklı geliyor mu?"

"Bir dereceye kadar. Ama bence öncül hatalı." "Nasıl yani?" dedi, sorusu alaycıydı, neredeyse dalga geçiyordu.

Omuz silkтім. "İnsanlığı ölçemezsiniz. Onu ölçemezsiniz -istediğiniz şekilde değil. İnsanlar tutkulu, kusurlu ve yanılabildir. Hata yaparlar. Hafızaları zayıflar. Gözleri onları aldatır." Durakladım, sadece bir sonraki söyleyeceğimi planlamadığıma inanabileceği kadar uzun bir süre. "Ya da bazen çok içerler ve göle düşerler."

Colborne gözlerini kırıştırdı ve yüz ifadesinde bir tür derin kafa karışıklığı belirdi - sanki beni yanlış hesaplamış olabileceğinden emin değildi. "Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedim. "Tabii ki öyleydi." Haftalardır bunu söylüyorduk. Evet. Düştü. Tabii ki düştü.

Colborne içini çekti, ılık kütüphane havasında nefesi ağırlaşmıştı. "Biliyor musun Oliver, senden hoşlanıyorum. Çoğunlukla kendime rağmen."

Kaşlarımı çattım, onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim. "Tuhaf bir şey söyledin."

"Gerçek, kurgudan daha garip olabilir. Demek istediğim, sana güvenmek istiyorum. Ama bunu istemek çok zor, onun yerine sizden bir iyilik isteyeceğim."

Bir cevap beklediğini anladım ve "Pekâlâ" dedim.

"Sanırım burayı temizlerken iyi bir göz atacaksınız," dedi. "Eğer olağandışı bir şey bulursanız... Şöyle diyelim, haberdar edilmek benim için sorun olmaz."

Ardından bir duraklama geldi, tıpkı bir oyundaki replikler arasındaki senaryo temposu gibi. "Bunu aklımda tutacağım."

Colborne'un gözleri bir süre daha üzerimde kaldı, sonra yavaşça odanın öbür ucuna, merdivenlere doğru yürüdü ve orada durdu. "Dikkatli ol Oliver," dedi. "Dediğim gibi, senden hoşlanıyorum. Ve -bunu öyle bir şekilde ifade edeyim ki

Danimarka'da bir şeylerin çürüdüğüünü anlayacaksınız."

Ağzında hem hüznünlü hem de alaycı küçük bir gülümsemeyle oradan ayrıldı. Ayak sesleri merdivenlerde gıcırdarken hareketsiz durdum ve ancak ön kapının arkasından kapandığını duyduğumda cebimdeki yumruğumu açtım. Oradaki kan lekeli kağıt buruşmuş ve terden ıslanmıştı.

SAHNE 4

Colborne'a beş dakika avans verdim çünkü beni Şato'dan çıkarken yakalamasını istemiyordum. Temizlik malzemelerimi mutfak lavabosunun altına sakladım, ceketimi ve eldivenlerimi giydim ve arka kapıdan çıktım. FAB'a kadar olan tüm mesafeyi hiç durmadan koştum, ayağımın altında buzlar çıtırdıyordu. Oraya vardığımda uzuvlarım uyuşmuş, keskin Şubat havasının acısından gözlerim sulanmıştı.

Yan kapıdan içeri girdim ve dikkatle dinledim. Üçüncü sınıflar oditoryumdaydı ve *Veronalı İki Centilmen*'in ikinci perdesinde tökezliyorlardı. Sahne arkasında aylak aylak dolaşan biriyle karşılaşmamayı umarak aceleyle merdiven boşluğuna girdim, bodruma inen dik basamakları ikişer ikişer çıkarken bir elim korkulukta kayıyordu.

Archibald Dellecher Tiyatrosu'nun ve ona bağlı tüm koridor ve antrelerin altında geniş bir yeraltı odası gizleniyordu. Genellikle sadece teknik ekip bu alçak tavanlı, loş ışıklı dehlize girer, eski dekorları ve uzun zaman önce ilgisiz olduğu düşünülen ve ebedi depolamaya mahkum edilen mobilyaları ortaya çıkarırdı. Oraya gitmeyi planlamamıştım, FAB'a giden yolu yarılایana kadar aklıma bile gelmemişti, ilk başta sadece Şato'dan uzaklaşmak için çaresizdim. Ama tiyatro çöpleriyle dolu iki ya da üç karanlık koridordan aşağı süzöldüğümde, kendi tesadüfi parlaklığımı fark ettim. Ne aradıklarını tam olarak bilseler bile kimse yeraltında bir şey bulamazdı. Çok geçmeden örümcek ağlarıyla örülü bir köşede (muhtemelen seksenli yıllarda geçitten sökülmiş) bir dolap yığınının yorgun bir şekilde duvara yaslandığı yere rastladım. Pas, kurumuş kan gibi solungaçlarından sızıyor ve açık, keskin kenarlı kapılarına doğru süzülüyordu. Burası da en iyi yerlerden biriydi.

Yıpranmış bir sehpayı iterek yolumdan çektim, sonra yoluma yığılmış çöplerin arasından geçtim. İlk dolabın kapağında bir asma kilit asılıydı.

Kapının mandalı çürük bir diş gibi pasla lekelenmişti. Mandalı çıkardım, kolu sertçe çektim ve kapı hızla açılıp kaval kemiğime çarpınca cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle küfrettim. Dolap, üzerinde soluk bir Dellecher arması bulunan yontulmuş bir kupa ve dibine yapışmış siyah bir kahve halkası dışında boştu. Şömineden kopardığım kumaş parçasını bulmak için elimi cebime attım. Loş ışıktaki gözlerimi kısarak baktım ve o uğursuz kırmızı leke bana geri döndü. Kan olduğundan bile emin değildim ama kendi paranoyam beni Richard'ın anma töreninin yapıldığı güne, Filippa'yı şöminenin yanında yalnız bulduğum güne götürdü. Bu düşünceyi telaşla uzaklaştırdım. Kütüphanenin kapısında kilit yoktu, yani herhangi birimiz de olabilirdik. Alt kattaki hava buz gibiydi. Herhangi birimiz ne yapmış olabilirdi? Birden midem bulandı ve o şeyi göz önünden kaldırmak için sabırsızlanarak eğildim ve kupanın içine tıktırdım. Başka biri onu orada bulursa, boya ya da başka zararsız bir şeyle lekelenmiş bir bez olduğunu düşünecekti. Bildiğim kadarıyla öyleydi. Heyecanlandığım için kendimi azarladım. Alexander bu konuda haklıydı: Aklımızı başımıza almazsak her şey mahvolurdu. Kapıyı kapattım, sonra tereddüt ettim. Kilidin şifresini bilmiyordum. Asla geri dönmek istemiyordum ama ne olur ne olmaz diye kilidi açık bıraktım.

Sehpayı dolapların önüne geri ittim, belki başka kimse yerinden oynatmaya zahmet etmez, kimse orada olduğumu fark etmez diye umuyordum. Geri çekildim ve kilidin küçük çarkına, kelepçe ile kasa arasındaki küçük boşluğa bakakaldım. Verilmemiş kararların ıstırabı ne kadar da muazzamdı.

SAHNE 5

Bodrumdan çıkarken yolumu kaybettim ve savaş çağrısına geç kaldım.

James, Camilo ve üç ikinci sınıf öğrencisi çoktan oradaydı.

"Özür dilerim," dedim. "Üzgünüm, saatin kaç olduğunu unutmuşum."

"Nerelerdeydin?" James garip bir surat ifadesiyle sordu. Aynı soruyu ona sormak için yanıp tutuşuyordum ama başkalarının önünde değil.

Camilo araya girdi. "Sonra konuşalım. Halletmemiz gereken çok şey var ve bunu yapmak için çok fazla zamanımız yok. Siz ikiniz hafta sonu boyunca çalıştınız mı?"

Ben cevap vermeden önce "Evet," diyen James'e baktım. Cumartesi gününün çoğunda ve Pazar gününün tamamında Şato'nun dışında olduğu için engellemeyi sadece iki kez yapmıştık.

"O zaman başlayalım," dedi Camilo. "Edgar'ın meydan okumasından yola çıkalım mı?"

Lear'ın dekoru, zemine mavi çivili bantla çizilmişti. Tuhaf bir tasarımı; proscenium sahne, seyircilerin orta koridorundan aşağı uzanan bir podyuma doğru uzanıyordu. Biz ona Köprü diyorduk; yüksekliği 4 feet olarak işaretlenmişti.

Sahnenin üstündeki yerimi aldım, rapierim sol kalçamda asılıydı. James ve diğerleri çoktan yerlerini almışlardı; o köprünün tepesinde, askerler sahnenin solunda, Camilo ve haberci sahnenin sağındaydı. Meredith de orada olmalıydı ama tek yaptığı seyretmek olunca onu çağırmanın bir anlamı yoktu.

Ben: "*Edmund Earl of Gloucester adına konuşan kim?*"

James: "*Kendisi. Ona ne diyorsun?*"

Ona ters ters baktım, yumruklarımı midemdeki çalkantıya karşı sıktım. Bir kavga çağrısı için kimseyi duygularımla etkilemeye gerek yoktu ama zaten gergindim.

Ben: *"Kılıcını çek, eğer
konuşmam asil bir kalbi kırarsa,
Kolun sana adalet sağlayabilir. İşte benimki."*

Kılıcımı çektim ve James hafifçe eğlenerek kaşlarını kaldırdı. Sahnenin altından köprüünün tepesine geçtim.

Ben: *"Muzaffer kılıcına ve ateşten yeni servetine,
Yiğitliğine ve yüreğine rağmen, sen bir hainsin,
Tanrılarına, kardeşine ve babana karşı yalancı,
Bu yüce şanlı prence karşı komplocu, Ve
başının en ucundan
Ayağının altındaki inişe ve toza, En
kurbağa benekli hain."*

Konuşmamın ortalarında bir yerde James'in alaycı neşesi yüzünden kayboldu ve yerini soğuk, çirkin bir bakışa bıraktı. Konuşma sırası ona geldiğinde onu dikkatle izledim, sadece rol mü yapıyordu yoksa o da ben de dışlarımızın arasında sırlarımızı mı gıcırdatıyorduk emin değildim.

James: *"Şövalyeliğin kurallarıyla
erteleyebileceğim güvenli ve güzel şeyleri
küçümsüyorum ve reddediyorum.
O ihanetleri kafana geri fırlatıyorum!"*

Bana tükürmüş bile olabilir.

James: *"Cehennemden nefret eden yalanla kalbini ez,
Onlar henüz bakıp geçtikleri ve zar zor çürüttükleri
için, Bu kılıcım onlara anında yol verecek
Sonsuza dek dinlenecekleri yerde. Trompetler, konuşun!"*

Silahlarımızı kaldırdık, göz temasını kesmeden birbirimizi selamladık. Önce o saldırdı; benim bloğum özensizdi ve kılıcı benimkinin kabzasına doğru öfkeli bir tıslamayla kaydı. Onu fırlattım ve beceriksizce dengemi sağladım. Başka bir darbe, başka bir blok. Savuşturdum, sol omzuna vurduğum. Folyolar birbirine çarptı, kör kenarları bir trampetin takırtısı ve şakırtısıyla çarpıştı.

"Sakin ol," dedi Camilo. "Sakin ol, şimdi."

İki uzun şerit arasında dar bir koridorda hızlı bir asma dansı yaptık. Koreografi buydu: Ben onu köprüünün sonuna kadar geçecektim, o da bir eli karnında, parmaklarının altından kan fişkirirken düşecekti. (Bunun nasıl olacağı kostüm ekibi tarafından bize henüz bildirilmemişti.) Vücutlarımız paralel olacak şekilde dövuştük, kılıçlar aramızda parlıyordu. Sendeledi, ayağını kaybetti ama öldürücü darbeyi vurmak için kolumu kaldırdığımda parmakları kılıcının kabzasının etrafında daha sıkı kıvrıldı. Kabzası ve siperi yüzümde çatırdadı, görüş alanımda beyaz sıcak yıldızlar patladı ve acı bir koçbaşı gibi yüzüme çarptı. Camilo ve askerlerden biri aynı anda bağırdı. Dirseklerimin üzerine geriye doğru düşerken, biri musluğu açmış gibi burnumdan kan fişkirirken, rapier parmaklarımdan kurtuldu ve yanıma düştü.

James elindeki folyoyu bıraktı ve kocaman, şişkin gözlerle bana baktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Camilo bağırdı.

James bir uyurgezer gibi geri adım attı, yavaşça, büyülenmiş gibi. Parmakları yanında bükülmüştü, eklemleri kıpkırmızı parlıyordu. Konuşmaya çalıştım ama ağzım demirle doluydu, kan çenemden aşağı süzülüyor, gömleğimin önünü ıslatıyordu. İki asker beni ayağa kaldırdı ve boynumdaki tüm tendonlar kopmuş gibi başım ağır bir şekilde öne eğildi.

Camilo hâlâ bağıırıyordu. "Kabul edilemez! Sana ne oldu böyle?"

James benim yerime ona baktı. "Ben-" diye başladı.

"Çık dışarı," dedi Camilo. "Seninle sonra ilgileneceğim."

James'in ağzı sözsüzce hareket etti. Birden gözleri doldu ve ceketini, eldivenlerini ve diğer her şeyi geride bırakarak odadan koşarak çıktı.

"Oliver, iyi misin?" Camilo yanıma çömeldi ve çenemi kaldırdı. "Bütün dişlerin yerinde mi?" Dudaklarımı kapattım, kan yuttum ve kusma refleksine karşı sertçe yutkundum. Önce iki askerden daha uzun olanını, sonra da diğerini işaret etti. "Sen, onu revire götürmeme yardım et. Sen,

Koş ve Frederick'i bul, onu ve Gwendolyn'i hemen görmem gerektiğini söyle. Yürü."

Beni yukarı çektiklerinde dünya sarsıldı ve bilincimi kaybedip bir daha uyanmamayı umdum.

SAHNE 6

Revirden 11'i geçene kadar çıkamadım. Burnum kırılmıştı ama kötü değildi. Düz durması için köprünün üzerine bir atel bantlanmıştı ve bunun altında, her iki gözümün altında kırmızı ve mor çürükler yayılıyordu. Gwendolyn ve Frederick beni görmeye gelmişler, ne olduğunu sormuşlar, bolca özür dilemişler ve sonra da bunu mümkün olduğunca kendime saklamamı ve diğer öğrenciler sorarsa kaza olarak adlandırmamı rica etmişlerdi. Daha fazla dedikoduya ya da belaya ihtiyacımız olmadığını söylediler. Şato'ya döndüğümde, buna uyup uymayacağıma karar verememiştim.

Hemen üst kata çıktım ama kuleye değil. James'in orada olması pek olası görünmüyordu ama riske girmek istemedim. Onun yerine Alexander'ın kapısını usulca çaldım. Bir çekmecenin sıyrılarak kapandığını duydum ve bir an sonra bir eli kapı kolunda belirdi.

"Lanet olsun Oliver," dedi. "Pip bana ne olduğunu anlattı ama bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim." Gözleri kan çanağına dönmüş, dudakları kurumuş ve çatlamıştı. Benden çok daha iyi görünmüyordu.

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum."

"Yeterince adil." Burnunu çekti, burnunu koluna sildi. "Yardım edebilir miyim?" "Başım çok ağrıyor ve şu anda hiçbir şey hissetmemeyi tercih ederim.

boynun üstünde."

Kapıyı daha geniş açtı. "Doktor içeride."

Alexander'ın odasına pek sık girmezdim ve ne kadar karanlık olduğuna hep şaşırırdım. Son birkaç hafta içinde pencerenin üzerine bir duvar halısı yapıştırmıştı. Yatağı, toplayıp zaten dağınık olan masanın üzerine bıraktığı bir yığın kitabın altında kalmıştı. Buruşuk sigara kâğıtları, kırık kibritler ve kirli giysiler yere saçılmıştı. Eliyle işaret etti

Yatağa uzandım ve minnetle şiltenin üzerine çöktüm, nabzım şakaklarımın arasında sertçe atıyordu.

Masasının üst çekmecesini karıştırırken, "Ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi. "Seni bu konuda konuşturmayacağım. Sadece bir dahaki sefere James'i gördüğümde onu göle atıp atmamam gerektiğini bilmek istiyorum."

Bu sözün Alexander'ın hastalıklı mizah anlayışı mı yoksa daha kasıtlı bir şey mi olduğundan emin olamadığım için yatakta kaykıldım, bunu süregelen paranoyaya yordum ve görmezden gelmeye karar verdim.

"Son zamanlarda onu çok gördün mü?" diye sordum. "Sanki hiç burada değilmiş gibi hissediyorum."

"Girip çıkıyor. Siz benden daha iyi bilirsiniz."

"Genellikle ben yattıktan sonra gelir ve ben kalktığımda gitmiş olur."

Alexander bir film kutusundan birkaç küçük ot çiçeği silkeledi ve onları bir sigara kağıdının içine ufaladı. "Bana sorarsanız, rolüne biraz fazla daldı. Metot, anlıyor musun? Artık nerede duracağını ve Edmund'un nerede başlayacağını bilmiyor."

"Bu iyi bir şey olamaz."

Bana ve kırık burnuma baktı. "Açıkça." Dilini ısırılmış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Bunun için sana bir tür ağrı kesici verdiler mi?"

Cebimden bir şişe küçük beyaz hap çıkardım.

"Harika," dedi. "Bana bunlardan iki tane ver."

Onları uzattım. Her ikisini de film kutusunun altında ezdi ve ortaya çıkan tozu kâğıttaki otun üzerine serpti. Sonra tekrar çekmecemeye uzandı ve başka bir gizemli hap şişesi çıkardı. Kapağını açıp avucunun içine vurdu. Başka bir beyaz toz, daha ince. Bana ne olduğunu söylemeden bunu esrara ekledi. Ben de sormadım.

"Peki ne oldu?" dedi, yuvarlanmaya başlarken. "Siz Beş-Üç dövüşü yapıyordunuz ve o size vurdu mu?"

"Temel olarak."

"Ne oluyor lan? Neden?"

"İnanın bana, bilmek isterim."

Dilini kâğıdın yapışkan kenarında gezdirdi, sonra tek parmağının ucuyla yapıştırdı. Ucunu küçük bir kıvrım haline getirdi ve bana uzattı. "İşte," dedi. "Bunu tek seferde içersen bir hafta boyunca hiçbir şey hissetmezsin."

"Müthiş." Ayağa kalktım ve sandalyesinin arkasına tutundum. Başım zonkluyordu.

"İyi misin?"

"Birkaç dakika içinde geleceğim."

Sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Emin misin?"

"Evet," dedim. "İyi olacağım." Kör bir adam gibi kapıya doğru ilerledim, duvara ulaşana kadar ellerim bir mobilyadan diğerine geçti.

Kendimi dışarı atmak için kapıyı açtığımda, "Oliver," dedi. "Öyle mi?"

Döndüğümde bana bir çakmak fırlattı, sonra burnunu işaret etti ve hüznle gülümsedi. Elimini yüzüme götürdüm. Üst dudağımda taze bir kan lekesi vardı.

Kural olarak, Şato'da sigara içmezdik. Yan kapıdan çıktım ve esrar, spliff, her neyse dudaklarımın arasına sıkıştırdığım şeyle garaj yolunda durdum. Alexander'ın bana iki yıl önce öğrettiği gibi ciğerlerimin derinliklerine çektim. Hava Şubat ayı için bile soğuktu ve nefesim ve duman ağzımdan birlikte uzun bir spiral şeklinde çıktı. Sinüslerim sanki kille tıkanmış gibi ağır ve kalın hissediyordu. Morlukların ne zaman geçeceğini, burnumun üç hafta sonra aynı görünüp görünmeyeceğini merak ettim.

Duvara yaslandım ve daha fazla düşünmemeye çalıştım, düşünürsem kendimi delirteceğimden emindim. Orman sessizdi ve aynı zamanda küçük seslerle doluydu; bir baykuşun uzaktan gelen ötüşü, yaprakların kuru hışırtısı, ağaçların tepelerinden süzülen bir esinti. Bir şekilde, yavaşça, beynimin geri kalanıyla bağlantısı kesildi. Hâlâ acıyı hissediyordum, hâlâ acının pençesinde kıvranıyordum.

Kararsızlık, ama benimle düşünce, duygu ve diğer her şey arasında bir şey vardı - ince bir sis, arkadan aydınlatılmış bir perde, diğer tarafta usulca hareket eden gölge-kukla silüetleri. Soğuktan mı yoksa Alexander'ın ekleminden mi bilemiyorum ama santim santim uyuşmaya başladım.

Kapı açıldı, kapandı. Beklenti ya da merak olmadan ona doğru baktım. Meredith. Verandada bir an duraksadı, sonra aşağı indi. Hareket etmedim. Cigarayı ağzımdan aldı, yere fırlattı ve ben konuşmadan beni öptü. Kör bir acı zonklaması burnumun üstünden beynime doğru ilerledi. Avuç içi yüzümün yan tarafında sıcaktı, ağzı manyetikti. Haftalar önce yaptığı gibi elimi tuttu ve beni içeri götürdü.

SAHNE 7

Ertesi günün büyük bir kısmında uyudum, Meredith yataktan kalkıp saçlarımı alnımdan geriye doğru taradıktan sonra derse gitmek üzere ayrıldığında sadece bir iki dakikalığına kendime gelebildim. Ona bir şeyler mırıldandım ama kelimeler hiçbir zaman tam olarak şekillenmedi. Uyku sevecen, mırıldanan bir evcil hayvan gibi tekrar üstüme çöktü ve sekiz saat boyunca bir daha uyanmadım. Uyandığımda Filippa yanımdaki yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu.

Battaniyenin altında kıyafetim olup olmadığından emin olamadan, önceki geceye dair bulanık hafızamı yoklayarak ona baktım. Doğrulamaya çalıştığımda beni geri itti. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Nasıl görünüyorum?"

"Gerçekten mi? Berbat."

"Tesadüf mü? Hayır. Saat kaç?"

Pencereler çoktan kararmıştı.

"Dokuza çeyrek var," dedi ve alını kırıştı. "Bütün gün uyudun mu?"

İnledim, yer değiştirdim, başımı kaldırmaya isteksizdim. "Çoğunlukla.

Ders nasıldı?" "Çok sessizdi."

"Neden?"

"Sen olmadan sadece dört kişiydik." "Başka kim eksikti?"

"Sence kim?"

Başımı yastığın üzerinde ondan uzağa çevirdim ve sertçe duvara baktım. Bu hareket sinüs boşluğumda acı veren bir gümbürtü yaratarak dikkatimi dağıttı ama sadece bir anlığına.

"Sanırım nerede olduğunu sormamı bekliyorsunuz," dedim.

Yorganın göğsümün üzerine katlandığı kenarını çekiştirdi. "Dünden beri onu kimse görmedi. Dövüş çağrısından sonra ortadan kayboldu."

Ona homurdandım ve "Bir 'ama' var, geldiğini duyabiliyorum" dedim.

İç çekti, omuzları hafifçe yukarı kalktı ve daha da aşağı indi. "Ama şimdi geri döndü. Kule'de."

"Bu durumda Meredith beni kovana kadar burada kalacağım." Ağzı düz pembe bir çizgi yaptı. Gözlüklerinin arkasında -neden taktığını bilmiyordum, bir şey okumuyordu- gözleri uykulu okyanus mavisiydi, sabırlı ama yorgundu. "Hadi Oliver," dedi sessizce.

"Yukarı çıkıp onunla konuşmaktan zarar gelmez."

Yüzümü işaret ettim. "Görünüşe göre olabiliyor."

"Bakın, biz de ona kızgınız. Sanırım Meredith o içeri girdiğinde durduğu yerde bir yanık izi bıraktı. Wren bile onunla konuşmadı."

"Güzel," dedim.

"Oliver."

"Ne?"

Yanağını bir elinin üzerine yasladı ve anlaşılmaz bir şekilde, isteksizce gülümsedi. "Ne?" Tekrar, daha temkinli bir şekilde söyledim.

"Sen," dedi. "Başka biri olsaydın burada bile olmazdım, biliyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, kin tutmak için hepimizden daha iyi nedenleriniz olduğu anlamına geliyor, ama aynı zamanda onu affedecek ilk kişi de sizsiniz."

Filippa'nın derimin içini görebildiğini hissetmek beni yatağın içinde daha da kıvrandırdı. "Öyle mi?" Dedim ama bana bile zayıf ve ikna edici gelmedi.

"Evet." Gülümsemesi soldu. "Şu anda birbirimizin boğazına sarılmayı göze alamayız. İşler yeterince kötü zaten." Birdenbire zayıflamış gibi göründü. Kanser hastası gibi ince ve şeffaf. Soğukkanlı Filippa. Ona *sarılmak* için garip bir istek duydum, kısa bir süreliğine de olsa sarıldığım için utandım,

ondan şüpheleniyordum. Onu battaniyenin altına çekmek ve kollarımı ona dolamak istedim. (Muhtemelen) giyinik olmadığımı hatırlamadan önce bunu neredeyse yapıyordum.

"Peki," dedim. "Gidip onunla konuşacağım."

Başını salladı ve gözlüklerinin arkasında bir gözyaşı parıltısı gördüğümü sandım. "Teşekkürler." Bir an bekledi, hareket etmediğimi fark etti ve "Tamam, ne zaman?" dedi.

"Bir dakika içinde."

Gözlerini kırıştırdı ve gözyaşının tüm izleri -eğer varsa- kayboldu. "Çıplak mısın?" dedi.

"Olabilirim."

Odadan çıktı. Giyinmek için acele etmedim.

Kule'ye çıkan merdivenleri tırmanırken kendimi ağır çekimde yürürken buldum. James'i sadece bir ya da iki gün sonra ilk kez görecekmişim gibi hissetmiyordum. Sanki Noel öncesinden beri onu gerçekten görmemiş, onunla konuşmamış, onunla kayda değer bir şekilde iletişim kurmamış gibi hissediyordum. Merdivenlerin tepesindeki kapı kırıktı. Endişeyle dudağımı yaladım ve iterek açtım.

Yatağın kenarına tünemişti, gözleri yere sabitlenmişti. Ama bu onun yatağı değildi, benim yatağımdı.

"Rahat mı?" Dedim.

Hızla ayağa kalktı ve iki adım öne çıktı. "Oliver-"

Bir elimi yaya geçidi bekçisi gibi kaldırdım. "Hayır, sadece bir dakika orada kal."

Odanın ortasında durdu. "Tamam. Nasıl istersen."

Ayaklarım döşeme tahtaları üzerinde dengesizdi. Yutkundum, garip, umutsuz bir şefkat dalgasını bastırdım. "Seni affetmek istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Ama James, seni şu anda öldürebilirim, gerçekten." Ona doğru uzandım, yumruğumu boş havaya sıktım. "Tanrım, bunu açıklayamıyorum bile. Bir kuş gibisin, biliyor musun?" Ağzını açtı, dilinin ucuna bir soru, bir şaşkınlık ifadesi takılmıştı. Konuşmasını engellemek için sert, kaba bir el hareketi yaptım. Benim

Düşünceler manik ve dağınık bir şekilde yuvarlanıyordu. "Alexander haklıydı, Richard serçe değil, sensin. Sen, ne bileyim, kırılgan, ele avuca sığmaz bir şeysin ve seni bir yakalayabilsem ezip geçebileceğimi hissediyorum."

Yüzünde korkunç, yaralı bir ifade vardı ve o anda buna hakkı yoktu. İçimde birbiriyle çelişen yarım düzine duygu aynı anda kükredi ve ona doğru kocaman, hantal bir adım attım.

"Bunu yapabildiğim için sana kızmayı o kadar çok istiyorum ki ama *yapamıyorum*, onun yerine kendime kızıyorum. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu anlıyor musun?" Sesim küçük bir çocuğunki gibi yüksek ve sertti. Bundan nefret ediyordum, bu yüzden yüksek sesle küfrettim. "Siktir! Siktir et bunu, beni siktir et, *seni siktir et- Lanet olsun James!*" Onu yere atmak, onunla dövüşmek ve ne yapmak istiyordum? Bu düşüncenin şiddeti beni korkuttu ve boğuk bir öfke sesiyle yatağının ucundaki sandıktan bir kitap kaptım ve ona fırlattım, dizlerine doğru fırlattım. *Lear'ın* ciltsiz bir kopyasıydı, gevşek ve zararsızdı, ama ona çarptığında irkildi. Ayaklarının dibinde yere düştü, bir sayfası ciltten yamuk yumuk sarkıyordu. Bana baktığında gözlerimi hemen kaçırdım.

"Oliver, ben-"

"Yapma!" Sessiz olması için parmağımı ona doğru uzattım. "Yapma. Sadece bir dakika izin ver." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Burnumun arkasına sert bir acı yumağı yerleşmişti ve gözlerim sulanmaya başlamıştı. "Senin derdin *ne?*" diye sordum, sesimi sabit tutmak için harcadığım çabadan dolayı kelimelerim kalınlaşmıştı. Ona ters ters baktım, alamayacağımı bildiğim bir cevap bekliyordum. "Şu anda senden nefret etmeliyim. *Tanrım*, senden nefret etmek istiyorum.

-Ama bu yeterli değil."

Kafamı salladım, ne yapacağımı bilemez haldeydim. Bize neler oluyordu böyle? Yüzünde bir ipucu aradım, yakalayabileceğim bir ipucu, ama uzun bir süre boyunca tek yaptığı nefes almaktı, yüzü nefes almak acı veriyormuş gibi iki büklümdü.

"*Benim adım, sevgili aziz, kendimden nefret ediyorum,*" dedi. "*Çünkü sana düşmanım.*"

Balkon sahnesi. Anlamını tahmin edemeyecek kadar güvensiz bir şekilde, "Bunu yapma James, lütfen-şimdi sadece kendimiz olabilir miyiz?" dedim.

Çömeldi, parçalanmış yazıyı yerden kaldırdı. "Özür dilerim," dedi. "Artık Romeo, Macbeth, Brutus ya da Edmund olmak daha kolay. Başka biri olmak."

"James," dedim tekrar, daha nazıkçe. "İyi misin?"

Başını salladı, gözleri kısıktı. Sesi ağzından korkulu, temkinli adımlarla çıktı. "Hayır, değilim."

"Tamam." Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırdım. Zemin hâlâ yeterince sağlam gelmiyordu. "Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Ah," dedi garip, sulu bir gülümsemeyle. "Hayır. Her şey."

"Özür dilerim," dedim ve bu bir soru gibi geldi.

Bir adım ilerledi, aramızdaki küçük boşluğu kapattı ve elini kaldırıp sol gözümün altına yayılmış olan morluğa dokundu. Bir parça acı. Seğirdim.

"Üzgün olan ben olmalıyım," dedi. Gözlerim onunkilerin birinden diğerine kaydı. Çelik gibi gri, bal gibi altın. "Bunu bana ne yaptırdı bilmiyorum. Seni daha önce hiç incitmek istememiştim."

Parmak uçları buz gibiydi. "Ama şimdi?" Dedim. "Neden?"

Kolu cansız bir şekilde yanına düştü. Uzaklara baktı ve şöyle dedi: "Oliver, benim neyim var bilmiyorum. Tüm dünyayı incitmek istiyorum."

"James." Koluna girdim ve onu kendime doğru çevirdim. Daha ne yapacağıma karar veremedim elini göğsümde hissettim ve aşağıya baktım. Avuç içi gömleğime bastırılmış, parmakları köprücük kemiğimin üzerinde geziniyordu. Beni daha yakına çekmesini ya da itmesini bekledim. Ama o sadece eline baktı, sanki daha önce hiç görmediği garip bir şeymiş gibi.

SAHNE 8

Şubat ayı çok uzun sürmedi. Tüm kâğıtlarıma yanlılıkla *Ocak* yazmayı bile bırakamadan ayın ortası gelip geçmişti. Vize performans sınavlarımız hızla yaklaşıyordu ve Frederick ve Gwendolyn sahne ödevlerinde alışılmadık derecede nazik davransalar da, öğrenilecek satırlar, yapılacak okumalar, taranacak metinler ve teslim edilecek ödevler denizinde ayakta kalmak için savaşıyorduk. Bir Pazar akşamı erkenden James, ben ve kızlar kütüphanede toplanmış, ertesi hafta sınıfta oynayacağımız sahnelerin repliklerini çalışıyorduk. James ve Filippa Hamlet ve Gertrude'u; Meredith ve Wren Emilia ve Desdemona'yı okuyor; ben de Alexander'ın gelip Palamon'uma Arcite'i okumasını bekliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Filippa, dördüncü kez aynı çizgiye takılıp düşerken

"Beni Ophelia yapsalar ölürler miydi? Ben senin annen olacak kadar yaşlı değilim."

"Keşke öyle olmasaydı!" dedi James.

Derin bir iç çekti. "*Ben ne yaptım ki sen dilini sallıyorsun / Bana karşı böyle kaba bir sesle?*"

"*Öyle bir hareket ki / Alçakgönüllülüğün zarafetini ve kızarıklığını bulanıklaştırıyor.*"

Sessizce tartışmaya devam ettiler. Kanepede arkama yaslandım ve bir süre Meredith'in Wren'in saçlarını okşamasını izledim. Güzel bir görüntü oluşturuyorlardı, ateş ışığı yüzlerinde hafifçe oynatıyor, dudakların ve kirpiklerin kıvrımlarında parlıyordu.

Wren: "*Tüm dünya için böyle bir şey yapar mıydın?*"

Meredith: "*Dünya kocaman bir şey: Küçük bir mengene için büyük bir bedel.*"

Wren: "*Vallahi, sanırım yapmazsın.*"

Kendi not defterimi tekrar elime aldım. Metnim kesilmiş ve dört farklı renkte altı çizilmişti, o kadar düzensiz bir şekilde eklenmişti ki orijinal kelimeleri bulmak zordu. Bir süre kendi kendime mırıldandım, diğerlerinin sesleri ateşin fısıltısı ve çatırtısı üzerinde hafifçe sürükleniyordu. On beş dakika geçti, sonra yirmi. Alt katın kapısı açıldığında huzursuzlanmaya başlamıştım.

Daha dik oturdum. "Nihayet." Merdivenlerden hızla ayak sesleri geliyordu ve ben, "Zamanı gelmişti, bütün gece seni bekledim," dedikten sonra gelenin Alexander olmadığını fark ettim.

"Colin," dedi Wren, içinde bulunduğu sahneden çıkarak.

Başını salladı, elleri ceketinin ceplerinde huzursuzca hareket ediyordu. "Araya girdiğim için özür dilerim."

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

"Alexander'ı arıyorum." Yanakları pembeleşmişti ama bunun soğukla bir ilgisi olduğundan şüpheliydim.

Filippa, Meredith'le hızlı bir bakış alışverişinde bulundu ve Meredith, "Sizinle birlikte olduğunu sanıyorduk," dedi.

Colin başını salladı, gözlerini odanın içinde gezdirerek stratejik bir şekilde hepimizin yüzüne bakmaktan kaçındı. "Evet, benimle saat beşte bir şeyler içmek için buluşacağını söyledi ama onu ne gördüm ne de bir şey duydum." Omuz silkti. "Endişelenmeye başladım, biliyor musun?"

"Evet." Filippa sandalyesinden kalkmaya başlamıştı bile. "Odasını kontrol etmek isteyen var mı? Ben mutfığa bakacağım, bakalım bir not bırakmış mı?"

"Ben giderim." Colin kütüphaneden neredeyse koşarak çıkıyordu, hepimizin ona bakmayacağı salona gitmek için yanıp tutuştuğu belliydi.

Meredith: "Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

Ben: "Bilmiyorum. Herhangi birinize bir şey söyledi mi?" Wren: "Hayır, ama son zamanlarda biraz garip davranıyor."

James: "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Wren kaşlarını çattı. Ekleyecek bir şeyim yoktu, ben de omuz silktim. Ağzını açtı ama ne diyeceğini asla öğrenemedim çünkü Colin yine gürleyerek içeri girdi, yüzündeki tüm pembe renk gitmişti. "O odasında. -Bir sorun var, gerçekten bir sorun var!" Sesi bir anda çatladı.

Son sözü söyledi ve hepimiz birden ayağa kalktık. Filippa'nın sesi mutfaktan koridora kadar bizi takip etti, yüksek ve gergin, "Çocuklar? Neler oluyor?"

Colin kapıyı açarken kapı sertçe duvara çarptı. Kitaplar, giysiler ve buruşturulmuş kâğıtlar bir bomba patlamasının artıkları gibi odanın her yanına saçılmıştı. Alexander yerde uzanmış yatıyordu, bacakları garip açılarla bükülmüş, başı boynu kırılmış gibi geriye atılmıştı.

"Aman Tanrım," dedim. "Ne yapacağız?"

James beni iterek geçti. "Çekilin yoldan. Colin, onu destekleyebilir misin?" Wren odanın diğer ucunu işaret etti. "Bütün bunlar da ne?"

Yatağın altındaki zemin, yorganın alçak bir köşesinin ardında neredeyse gözden uzak bir yere itilmiş hap şişeleri ve film kutularıyla doluydu. Reçete etiketlerinin bazıları yırtılmış, geride beyaz kâğıttan çizgiler kalmıştı.

James Alexander'ın yanına diz çöktü ve nabzını ölçmek için bileğini sıktı. Colin başını yerden kaldırdı ve dudaklarının arasından küçük bir ses çıktı.

"Yaşıyor," dedim, "yaşıyor olmalı, sadece-"

James'in sesi ince ve gergindi. "Kapa çeneni bir dakika, yapamam-" Filippa arkamızdan kapı aralığına geldi. "Neler oluyor?"

Alexander bir şeyler mırıldandı ve Colin başını onun yüzüne doğru eğdi.

"Bilmiyorum," dedim. "Bir şeyden çok fazla almış olmalı." "Oh, Tanrım. Ne almış? Ne kullanıyordu, bilen var mı?"

James hızlı ve alçak sesle konuşarak, "Nabızı gerçekten düzensiz," dedi. "Hastaneye gitmesi gerekiyor. Biri aşağıya inip ambulans çağırsın. Biri de bütün o pislikleri toplasın." Yatağın altındaki ilaç şişelerini işaret etti.

Colin yüzünü buruşturarak Alexander'ın terli başını kucağına aldı. "Bunları hastaneye gönderemezsin, okuldan atılmasını mı istiyorsun?"

"Ölmesini mi tercih ederdin?" James hiddetle, "Ölmesini mi tercih ederdin?" dedi.

Colin cevap veremedi Alexander'ın tüm vücudu kasıldı, dişleri sıkıldı, kasları seğirdi.

"Ne diyorsa onu yap," diye emretti Meredith. "Biri hemen telefona baksın." James'in yanına çömeldi ve yatağın altındaki şişeleri süpürmeye başladı. Alexander inledi, bir eli yerde el yordamıyla ilerliyordu. Colin onu yakaladı ve sertçe sıkarak hafifçe öne doğru salladı. Wren bir köşeye çekilmiş ve orada çömelmiş, kendine sarılmış, hasta görünüyordu. Midem ağzımdan dışarı çıkmaya çalıştı.

Filippa kolumu tuttu. "Oliver, yapabilir misin-" "Evet, ben giderim, sen Wren'e göz kulak ol."

Odadan çıktım ve merdivenlerden aşağı uçtum, ayaklarım uyuşmuş ve beceriksizdi. Telefonu yuvasından çıkardım ve 911'i aradım.

Bir ses cevap verdi. Kadın sesi. Kayıtsız. Etkili. "Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?"

"Dellecher okul arazisindeki Şato'dayım ve acilen bir ambulansa ihtiyacımız var."

"Acil durumunuzun mahiyeti nedir?" Çok soğukkanlı, çok sakindi. Ona bağırma isteğimle savaştım, *Acil durum! Senin için bir şey ifade etmiyor mu?*

"Bir çeşit aşırı doz uyuşturucu, bilmiyorum. Hemen yardım çağırın."

Telefonu düşürdüm, elimden düşmesine izin verdim, kordonu bir sarsıntıyla gerdim ve ipin ucundaki ölü bir adam gibi sallandım. Telefonda gelen tiz sesi, üst kattan gelen uzaktan gelen dehşet ve telaş seslerini dinlerken tek düşünebildiğim, neden? Neden uyuşturucu, neden aşırı doz, *ne yaptı, ne yaptı, ne yaptı?* Yukarı çıkamadım ama olduğum yerde de kalamazdım, polis ya da sağlık görevlileri cevap istediğinde söyleyebileceklerimden korkuyordum. Telefonu asılı bıraktım ve montumu, atkıyı, eldivenlerimi, hiçbir şeyi almadan kapıyı açtım.

Garaj yolundan aşağı inerken hızlandım, çakıllar çoraplarımın altındaki küçük buz parçaları gibiydi. Toprağa ulaştığımda -eski kar ve çam iğnelerinden oluşan karışık bir battaniyenin altına gömülmüştüm- tam gaz koşuyordum. Kalbim soğuğa karşı sertçe pompalandı ve kan damarlarımda çarptı, gürledi ve sinüs boşluğumdaki baraj patlayana kadar kulaklarımda kükredi ve

tekrar burnumdan akmaya başladı. Doğruca ağaçlara doğru koştum, dallar ve dikenler yüzümü, kollarımı ve bacaklarımı parçaladı, ama onları zar zor hissettim, paniğin kargaşası ve hırıltısı içinde kaybolan küçük acı iğneleri. Patikadan ayrıldım ve ormanın derinliklerine daldım, o kadar derine indim ki geri dönüş yolunu bulup bulamayacağımı bilmiyordum, kimsenin beni duyamayacağı kadar derine. Kalbimin ya da ciğerlerimin patlayacağını düşündüğümde, buz gibi yaprakların arasında ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve boğazımda bir şey kopana kadar ağaçlara doğru uludum.

SAHNE 9

Salı sabahı sınıfta sadece dört kişiydik: James, Filippa, Meredith ve ben. Alexander Broadwater'ın acil kliniğinden henüz dönmemişti - gerçi o zamana kadar durumu stabildi ya da bize öyle söylenmişti. Geri kalanımız Pazartesi günü psikiyatrik değerlendirmeye tabi tutulmak üzere teker teker sınıftan çıkarıldık. Okul psikiyatristi ve Broadwater'dan bir doktor sırayla bize kendimiz, birbirimiz ve madde bağımlılığı konusundaki kötü sicilimiz hakkında invaziv sorular sordular. (Her birimiz uyuşturucu kullanımının tehlikeleri hakkında bir broşür ve yaklaşan alkol farkındalık seminerine katılımın zorunlu olduğuna dair sert bir hatırlatma ile ayrıldık). Bariz stres ve yorgunluk sorunlarının ötesinde, hem James hem de Wren, Holinshed'in ofisinin dışında tuvalete giderken kulak misafiri olduğum kadarıyla, travma sonrası stres bozukluğu belirtileri gösteriyorlardı. Wren dinlenmek için derslerden bir gün daha izin almıştı ama James'e de aynısını yapmasını önerdiğimde, "Bütün gün Şato'da tek başıma kalırsam aklımı kaybederim," dedi. Buna itiraz etmedim, ama Stüdyo Beş'te daha iyi durumda olmadığı ortaya çıktı.

"Şey," dedi Gwendolyn oturur oturmaz, "bugün kimsenin yeni bir derse istekli olduğunu sanmıyorum, ayrıca sizden yeterince yok. Yarın da aynı dersi veriyor olacağım." Bulduğu çözüm, zaman kazanmak için *Lear*'dan prova sırasında daha derinlemesine incelenemeyecek sorunlu sahneler üzerinde çalışmaktı.

James ve ben bir saat boyunca Gwendolyn'in Meredith ve Filippa'ya tırnaklarını geçirmesini, sahnede alevlendirmek için gerçek hayattaki kardeş rekabetinin kıvılcımlarını aramasını izledik. İş başından aşkındı; Meredith kendi kardeşlerini neredeyse hiç tanıımıyordu ve Filippa da hiç kardeşi olmadığını iddia ediyordu. (Bunun doğru olup olmadığını hâlâ bilmiyorum.) Gwendolyn beni sersemleterek

Kız kardeşlerimi sordu, o zamanlar hiç de hoşlanmadığım bir konu. Şato'nun yeni bekçisi olduğumu söylemeden durdu ve merhametle yoluna devam etti. Kızların dikkatini dağıtmak için uğraştıktan sonra bize beş dakikalık bir su molası verdi ve James ile Meredith'e Perde IV, Sahne 2 için hazırlıklı olarak geri gelmelerini söyledi.

Döndüğümüzde, Gwendolyn sahne çalışmasını geçen haftaki cansız performans üzerine bir dersle açtı. "Yani, gerçekten," dedi. "Bu, oyundaki en güçlü iki kişi arasındaki en tutkulu anlardan biri. Riskler olabildiğince yüksek, bu yüzden kendimi barda kötü bir pikap izliyormuşum gibi hissetmek istemiyorum." Meredith ve James yorum yapmadan dinlediler ve Meredith sözlerini bitirdiğinde birbirlerini tanımadan yerlerini aldılar. (James burnumu kırdıktan sonra, Meredith'in ona karşı tutumu ılıktan buza dönüştü, bu da şüphesiz sahnede kimyalarının tamamen uyuşmamasına katkıda bulundu).

Filippa onlara bir işaret çizgisi verdi -kendisinin değildi, ama Gwendolyn rahatsız olamazdı- ve onlar da içimi sızlatan bir odunlukla hareket ettiler. Sözleri düz kaldı; dokunuşları zorlama ve beceriksizdi. Yanımda, Filippa sahnenin çöküşünü işkence görüyormuş gibi acılı bir ifadeyle izledi.

"Durun, durun, durun," dedi Gwendolyn, bir elini James ve Meredith'e doğru sallayarak. "Durun." Aynı kutuplara sahip mıknatıslar gibi minnetle birbirlerinden ayrıldılar. Meredith kollarını kavuşturdu; James kaşlarını çatarak yere baktı. Gwendolyn birinden diğerine bakarak, "İkinizin nesi var böyle?" dedi. Meredith kaskatı kesildi. James bunu hissetti ve ona uymak için gerildi ama ona bakmadı. Gwendolyn ellerini kalçalarına koydu ve onları kurnazca inceledi. "Her neyse, işin aslını öğreneceğim," dedi, "ama önce olay yerinden bahsedelim. Burada neler oluyor? Meredith?"

"Goneril'in Edmund'un yardımına ihtiyacı var, bu yüzden ona bildiği tek yol olan rüşveti veriyor." Sesi tamamen sıkılmış gibiydi.

"Elbette," dedi Gwendolyn. "Boynundan aşağısı ölüyse bu iyi bir cevap. James? Bir de senden dinleyelim. Edmund'a ne oldu?"

"İstediğini elde etmek için başka bir yol görüyor ve kadının ona verdiği eli oynuyor," dedi, tonu olmayan, otomatik bir şekilde.

"Bu ilginç. Aynı zamanda saçmalık," dedi Gwendolyn ve ben şaşkınlıkla dizlerimden başımı kaldırdım. "Bu sahnede çok *büyük* bir şey eksik ve o da gözünün içine bakıyor," diye devam etti. "Goneril sırf sahada yeni bir kaptanı olsun diye kocasını öldürmeyecek ve Edmund da masada daha cazip bir teklif olmadığı sürece Regan'ın unvanını kaybetme riskini göze almayacak. Peki bunu neden yapıyorlar?"

Kimse konuşmadı. Gwendolyn döndü ve "Tanrı aşkına Oliver!" dedi, o kadar yüksek sesle ki yerimden sıçradım. "Bildiğini biliyorum, cinayet neye *alevin dumana yakınlığı kadar yakındır?*"

Perikles'in o tanıdık repliği kafamdan geçti. "Şehvet mi?" Dedim, bu kelimedenden çekinerek, haklı çıkmaktan korktuğum kadar haksız çıkmaktan da korkarak.

"Şehvet!" diye bağırdı ve yumruğunu James ve Meredith'e doğru salladı. "Tutku! Eğer duyguları değil de sadece mantığı oynarsanız, sahne işe yaramaz!" İkisine tekrar el salladı. "Belli ki siz ikiniz bunu hissetmiyorsunuz, bu yüzden bunu düzeltmemiz gerekecek. Nasıl mı? Önce birbirimize dönük duracağız." James'i omuzlarından tutup sertçe çevirdi, böylece James ve Meredith neredeyse burun buruna geldiler. "Şimdi, tüm o saçmalıkları bir kenara bırakıp gerçek insanlar gibi konuşmaya başlayalım. Sanki partide tanıştığınız bir adammış gibi 'Edmund' demeyi bırakın. Bu *onunla* ilgili değil, *seninle* ilgili."

İkisi de boş gözlerle onu izliyordu.

"Hayır," dedi. "Hayır. *Bana* bakma." Dönüp birbirlerine baktılar ve kadın "Bu bir bakışma yarışması değil" diye ekledi.

Meredith, "Bu işe yaramıyor," diye tersledi.

"Peki neden olmasın?" Gwendolyn söyledi. "Siz ikiniz şu anda birbirinizden hoşlanmıyor musunuz? Bu çok kötü." Durdu, içini çekti. "Mesele şu çocuklar - ve bunu biliyorum çünkü uzun ve skandallarla dolu bir hayat yaşadım - şehvetle ilgili mesele şu: birbirinizden hoşlanmak zorunda değilsiniz. Hiç nefret seksi diye bir şey duydunuz mu?"

Filippa küçük bir öğürme sesi çıkardı ve ben de gergin bir kahkaha attım. "Birbirinize bakmaya devam edin ama yanılıyorsam beni durdurun," dedi Gwendolyn.

devam etti. "James, Meredith'i sevmiyorsun. Neden s e v m e y e y i m ? Çok

güzel bir kız.

Zeki. Ateşli. Bence senin gözünü korkutuyor ve sen korkutulmaktan hoşlanmazsın. Ama bundan daha fazlası var, değil mi?" Sinsi bir orman kedisi gibi ikisinin etrafında yavaş bir daire çizerek yürümeye başladı. "Ona sanki senden iğreniyormuş gibi bakıyorsun ama bence öyle değil. Bence o senin dikkatini dağıtıyor, tıpkı nabızı atan her erkeğin dikkatini dağıttığı gibi. Ona baktığında aklına iğrenç, seksi düşünceler geliyor ve sonra kendinden iğreniyorsun."

James'in elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Ne kadar dikkatli nefes alıp verdiğini görebiliyordum - göğsü mükemmel bir saat gibi yükselip alçalıyordu.

"Bir de Bayan Meredith var," diye mırıldandı Gwendolyn. "Kirli ve seksi olmaktan korkmuyorsun, o zaman ne var? Yanından geçtiğin herkesin sana bir tanrıçaymışsın gibi bakmasına alışkınsın ve bence James'in sana direnmesinden rahatsız oluyorsun. Burada sahip olamadığın tek çocuk o. Bu onu ne kadar çok istemene neden oluyor?"

James'in aksine Meredith hiç nefes almıyor gibiydi. Kıpırdamadan duruyordu, dudakları zar zor ayrılmıştı, her iki yanağında da canlı birer pembe çizgi vardı. Bu bakışı tanıyordum - *Sezar* partisi sırasında merdiven boşluğunda bana attığı umursamaz, yakıcı bakışın aynısıydı. Ciğerlerimin altında bir şey kıpırdandı.

"Şimdi," diye talimat verdi Gwendolyn, "bir kereliğine göz temasını unutmanızı ve birbirinizin her santimine bakmanızı istiyorum. Yapın bunu. Acele etmeyin."

İtaat ettiler. Birbirlerine baktılar, gözlerini diktiler, şımardılar ve ben de onların gözlerini takip ettim, gördüklerini gördüm - James'in çenesinin çizgisi, yakasının V'sinde görünen pürüzsüz ten üçgeni. Ellerinin arkası, narin kemikleri, Michelangelo tarafından oyulmuş çizgiler kadar kesin. Ve Meredith

-Ağzının yumuşak isticriye kabuğu pembesi, boğazının kıvrımı, omuzlarının eğimi. Avucunun topuğunda dişlerimle bıraktığım küçük iz. Vücudumdaki her sinirde endişe titreşti.

"Şimdi birbirinizin gözlerinin içine bakın," dedi Gwendolyn. "Ve bunu ciddiymişsiniz gibi yapın. Filippa?"

Filippa elindeki metne baktı ve Oswald'ın son satırını söyledi. "*En sevmemesi gereken şey ona hoş görünür; / Sevdiği şey, saldırgan.*"

Meredith, uyanan biri gibi aceleyle nefes aldı. James kıpırdayamadan eli göğsüne indi ve onu kol mesafesinde tuttu.

Meredith: *"O zaman daha ileri gitmeyeceksin.*

*Bu onun ruhunun korkak dehşeti,
Üstlenmeye cesaret edemez. Onu bir cevaba
bağlayan yanlışları hissetmeyecek. Yolda
dileklerimiz etkisini gösterebilir."*

Gömleğinin yakasıyla oynadı, belki de kumaşın altındaki sıcaklık dikkatini dağıtmıştı. Bileğini bulmak için uzandı, parmak uçlarıyla oradaki mavi dantel damarların izini sürdü.

Meredith: *"Geri dön, Edmund, kardeşime.*

*Toplanmasını hızlandır ve güçlerini yönet.
Kollarımı evde değiştirmeli ve kamışı kocamın
ellerine vermeliyim."*

Konuşurken onun ağzını izledi ve sanki neden uzak durması gerektiğini unutmış gibi kolunun dirsekten bükülmesine izin vererek onu daha yakına davet etti.

Meredith: *\$\$"Bu güvenilir uşak*

*Aramızda geçecek. Çok geçmeden duyacaksın
(Eğer kendi adına cesaret edebilirsen)
Bir hanımın emri."*

Kadının eli kazağının boynuna doğru hareket etti ve adam da onunla birlikte hareket etti; kadın mendilini bulup çıkarırken eli kadının tenine bir saç teli kadar yakın duruyordu.

"Bunu giy," dedi. "Boş konuşma. / Başını eğ-"

Ani bir hareketle mendili kaptı ve onu öyle sert öptü ki neredeyse yere devirecekti. Kadın onu boğmak istercesine gömleğini iki yumruğuyla kavradı ve adamın nefesindeki kesikliği, küçük cevap soluşunu duydum. Şiddetliydi, saldırgandı, mendil ve onun narin baştan çıkarıcılığı ezilmiş ve unutulmuştu. Eğer pençeleri olsaydı birbirlerini parçalayacaklardı. Sıcak bastı, midem bulandı, başım döndü. Başka tarafa bakmak istedim ama yapamadım.

bir araba kazasını izlemek gibiydi. Dişlerimi o kadar sıktım ki gözlerim kaymaya başladı.

Meredith gevşedi ve James'i bir adım geriye itti. Birbirlerinden bir metre uzakta durmuş, darmadağın ve nefes nefese birbirlerine bakıyorlardı.

Meredith: *"Bu öpücük, eğer konuşabilseydi, Ruhunu havaya uçururdu.*

Gebe kal ve iyi yolculuklar."

James: *"Senin, ölümün saflarında."*

Döndü, yanlış yöne saptı ve odadan çıkıp gitti. O gider gitmez Meredith onun durduğu yere döndü ve sözleri keskin ve öfkeliydi, *"Ah, erkek ve erkek arasındaki fark! / Sana bir kadın hizmet eder; / Benim aptalım bedenimi gasp eder."*

Zil çaldı, hem de çok erken değil. Koridora doğru fırladım, tüm gözlerin üzerimde olmasının verdiği iğrenç hisle tüylerim diken diken olmuştu.

SAHNE 10

Merdivenleri ite kaka çıktım, Stüdyo Beş'ten uzaklaşmak için acele ederken neredeyse bir felsefe öğrencisini tırabzandan aşağı fırlatıyordum. Bir kitabı düşürdüm ama almak için geri dönmedim-birisi onu alırdı; kapağında adım yazıyordu. Galeriye vardığımda kapıyı çalmadan açtım, arkamdan kapattım ve sırtımı kapıya dayadım. Burnumdaki atelin altında bir hapşırık oluşmaya başladı ve bir an için ne kadar acıtacağından korkarak nefes almaya cesaret edemedim.

"Oliver?" Frederick bir elinde tebeşir bezi, kara tahtanın arkasından dışarı baktı.

"Evet," dedim, aynı anda nefes vererek. "Özür dilerim, sadece biraz sessizlik istedim."

"Anlaşılabilir. Neden sen oturmuyorsun, ben de çay koyayım?"

Başımı salladım, hapşırığımı tutmaya çalışmaktan gözlerim sulanmıştı ve pencereden dışarı bakmak için odayı geçtim. Her şey kasvetli ve griydi, göl ince bir buz tabakasının altında donuk ve parlak değildi. O kadar uzaktan ve o kadar yüksekte buğulu bir ayna gibi görünüyordu ki, Tanrı'nın uzanıp koluyla camı temizlediğini hayal ettim.

"Tatlım?" Frederick sordu. "Limon?"

"Evet, lütfen," dedim, zihnim ağzımdan uzaktı. James ve Meredith beynimin içinde birbirine karışmış ve güreşiyorlardı. Kafa derimde ve kürek kemiklerimin arasında ter diken diken olmuştu. Pencereyi açıp soğuk bir kış rüzgârının yükselen ateşimi düşürmesini, hiçbir şey hissetmeyene kadar içimi dondurmasını istedim.

Frederick fincanımı ve tabağımı getirdi ve bir ağız dolusu çayı yuttum. Dilimi ve damağımı haşladı ve hiçbir şey tatmadım, limonun ekşi sızısını bile. Frederick beni izledi.

Şaşkınca. Ona gülümsemeye çalıştım ama daha çok yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü burnunun kenarına vurdu ve "Nasıl?" dedi.

"Kaşınıyor," dedim. Anlık bir cevaptı ama yeterince dürüsttü.

Yüzü önce ifadesizdi ama sonra kıkırdadı. "Sen, Oliver," dedi, "gerçekten de yılmazsın."

Gülümsemem alçı gibi çatladı.

Çay doldurmaya devam etmek için büfeye geri döndü. Parmaklarımı yapabileceğim en sıkı yumruklar haline getirdim, çığlık atma dürtüsüyle savaştım ya da belki o çılgın kahkahayı attım, sonunda, İskender'in aşırı doz aldığı geceden boğazım hala çiğ ve ağrıyor olsa da.

Gecikme zili çaldı ve bileğindeki küçük altın saati kontrol eden Frederick'e baktım. "Herkes geç mi kaldı?" dedi.

"Bilmiyorum." Sesim sert ve kırılıyordu. "Alexander klinikte ve Wren yarın geri gelecek, ama..."

"Diğerleri mi?"

"Bilmiyorum," dedim tekrar, içimdeki panik duygusunu bastıramadan. "Hepsi Gwendolyn'in sınıfındaydı." Beynimin küçük mantıklı kısmı geç kalmış olabileceklerine dair bir nedenler listesi çıkardı. Büyük olasılıkla son dersimizden sonra sarsılmışlardı. Yorgunlardı. İyi hissetmiyorlardı. TSSB.

Frederick koridor kapısından dışarı baktı, karşıdan karşıya geçmeye hazırlanan bir çocuk gibi önce bir tarafa, sonra diğer tarafa baktı. Sinirlerimi yatıştıracağını umarak çayıma uzandım, ama fincan kararsız elimden kaydı. Kabarcıklı sıcak sıvı cildime sıçradı, acı içinde bağırdım ve porselen yere düştü.

Frederick onu hiç görmediğim kadar hızlı hareket etti, kapıya doğru dönmeye başladı. "Oliver," dedi neredeyse sitemkâr bir şaşkınlık tonuyla.

"Özür dilerim!" Dedim ki. "Özür dilerim, elimden kaydı ve ben-"

"Oliver," dedi tekrar, kapıyı arkasından kapatırken. "Fincan beni ilgilendirmiyor." Büfenin üzerindeki peçeteye uzandı ve bana getirdi. Ellerim bu kadar titrerken elimden geldiğince kuruladım ve kısa, garip hıçkırıklarla nefes aldım, kireçli havayı yuttum

tükenecekmiş gibi. Frederick kendini James'in her zaman oturduğu sandalyeye bıraktı. "Bana bak lütfen Oliver," dedi sert ama yumuşak bir sesle. Gözlerimi kaldırdım. "Şimdi. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Herkes-" Peçeteyi yanmış ve acıyan parmak uçlarımla parçalarken başımı salladım. "Hepimiz dağılıyoruz."

O zamana kadar hikâyenin gidişatını biliyordum. Küçük dramamız hızla doruktaki krize doğru savruluyordu. Uçuruma vardığımızda sırada ne vardı?

Önce hesaplaşma. Sonra düşüş.

ACT V

PROLOGUE

Birinci kattan kuleye tırmanmak on yılımı aldı. İdam sehpasına çıkan bir adam gibi yavaşça çıkıyorum ve Colborne arkamdan duraklayarak geliyor. Mekânın eski ahşap ve toz serpintisi altındaki eski kitap kokusu son derece tanıdık geliyor, gerçi on yıl önce burada yaşarken hiç fark etmemiştim. Kapı zar zor aralanmış, sanki yirmi yaşlarında birimiz tiyatroya, Studio Five'a, Bore's Head'e ya da her neresiyse oraya gitmek için acele ederken açık bırakmışız gibi. Bir an için James'in diğer tarafta bekleyip beklemediğini merak ettim.

Kapıyı ittiğimde sessizce açılıyor, benim gibi paslanmamış. Eşikten adımımı attığımda boş oda bana bakıyor, hatırlamanın acısının bir şimşek gibi üzerime düşmesine hazırım. Bunun yerine sadece hafif bir fısıltı, pencere camının diğer tarafındaki en hafif esinti gibi bir iç çekiş var. Biraz daha içeri giriyorum.

Öğrenciler hâlâ burada yaşıyor, ya da öyle görünüyor. Boş kitap raflarının üzerindeki toz tabakası yıllar değil, sadece birkaç hafta derinliğinde. Yataklar her şeyden arındırılmış, çıplak ve iskelet gibi görünüyorlar. Benimki. James'in. Karyola direklerinden birine uzanıyorum, spiralli ahşap cam gibi pürüzsüz. Tuttuğumu bilmediğim nefesimi dışarı veriyorum. Oda sadece bir oda.

Gardırobum ile James'in yatağı arasındaki pencere -bir ok yarığı gibi dar- göle bakıyor. Eğer boynumu kaldırırsam, yazın zümrüt suyuna doğru uzanan rıhtımın ucunu görebiliyorum. *Sezar* partisinin olduğu geceyi bir kat aşağıda Meredith'in odasında geçirmemiş olsaydım, olanları buradan izleyip izlemeyeceğimi merak ediyorum (ilk kez, garip bir şekilde). Çok karanlık, diyorum kendime. Hiçbir şey göremezdim.

"Burası senin odan mıydı?" Arkamda, Colborne tavana bakıyor, tüm kirişlerin parmaklıklar gibi birleştiği uzaktaki merkezi noktaya

bir tekerlek üzerinde. "Sen ve Farrow." "Evet, James ve ben."

Colborne'un gözleri yavaşça aşağı iniyor ve yüzümü buluyor. Başını iki yana sallıyor. "İkiniz. Bunu hiç anlayamadım."

"Biz de yapmadık. Yapmamak daha kolaydı."

Bir an için kelimeleri bulmakta zorlanıyor. "*Neydin* sen?" diye soruyor sonunda. Kulağa kaba geliyor, ama bu sadece soruyu daha iyi hazırlayamamanın verdiği bıkkınlık.

"Biz pek çok şeydik. Arkadaş, kardeş, suç ortağı." İfadesi kararıyor ama görmezden gelip devam ediyorum. "James umutsuzca olmak istediğim ama asla olamadığım her şeydi: yetenekli, zeki, dünyevi. Sanata mantıktan, tutkuya huzur ve sessizlikten daha fazla değer veren bir ailenin tek çocuğuydu. Tanıştığımız günden beri ona bir çapak gibi yapıştım, belki zekâsının bir kısmı bana da bulaşır umuduyla."

"Peki ya o?" Colborne soruyor. "Sana olan ilgisi neydi?"

"Birinin benden hoşlanabileceğine inanmak bu kadar zor mu Joe?"

"Hiç de değil. Kendime rağmen senden hoşlandığımı sana defalarca söyledim."

"Evet," diyorum kuru bir sesle, "ve bu bana asla sıcak bir his vermiyor."

Sırıttıyor. "Soruya cevap vermek zorunda değilsin ama geri çekmeyeceğim."

"Pekâlâ. Elbette bu bir tahmin ama sanırım James benden, benim ondan hoşlanmamın tam tersi nedenlerle hoşlanıyordu. Herkes bana 'iyi' derdi ama aslında kastettikleri 'saftı. Saf, kolay etkilenen ve şaşırtıcı derecede *sıradan biri*ydin. Ama ona ayak uydurabilecek kadar zekiydin, o da bana izin verdi."

Colborne bana tuhaf, değerlendirici bir bakış attı. "Hepsi bu kadar mıydı?" "Elbette hayır," diyorum ona. "Dört yıl boyunca birbirimizden ayrılmadık. "Dört yıl boyunca ayrılmazdık.

Birkaç dakika içinde açıklayabileceğiniz bir şey."

Kaşlarını çatıyor, ellerini ceplerine sokuyor. Gözlerim otomatik olarak kalçasına kayıyor, bir polis rozetinin altın ışıltısını arıyor.

İş değiştirdiğini hatırlıyorum. Tekrar yüzüne bakıyorum. Yaşlanmamış, yaşlı köpeklerin yaptığı gibi rengi solmuş.

"Bence neydi biliyor musun?" diye soruyor.

Merakla kaşlarımı kaldırıyorum. İnsanlar sık sık James'le olan ilişkim hakkında açıklama yapmamı isterdi -ki bu da bir denklemin yarısının bütünü açıklamasını beklemek gibi doğal olarak adaletsiz görünüyordu- ama hiç kimse kendi teşhisini koymamıştı.

"Bence sen ona aşık olduğun için o da sana aşık oldu."

("Aşık." Kullanmayı seçtiği kelimenin bu olduğunu not ediyorum. Bana pek doğru gelmiyor ama tamamen yanlış da değil).

"Bu mümkün," diyorum. "Hiç sormadım. O benim arkadaşımdı - gerçekten bundan çok daha fazlasıydı- ve bu yeterliydi. Nedenini bilmeme gerek yoktu."

Sadece onun için garip olan bir sessizlik içinde birbirimize dönük duruyoruz. Sormak için can attığı bir soru daha var ama sormayacak. Olabildiğince yaklaşıyor, yavaşca başlıyor, belki de benim araya girip onun yerine düşünceyi tamamlayacağımı umuyor. "'Arkadaştan  te' dediğinde..."

Bekliyorum. "Evet?"

Denemekten vazgeçti. "Sanırım bunun bir önemi yok ama merak etmeden de duramıyorum."

Ona, muhtemelen uzun bir süre boyunca -en azından bu kadarını- merak etmeye devam edeceği kadar sıradan bir gülümseme veriyorum. Eğer soracak kadar cesareti olsaydı, ona söylerdim. James'e olan tutkum ("tutkun" kelimesini boş verin) cinsiyet kavramının ötesine geçmişti. Colborne -sıradan bir Joe, mutlu bir evliliği var, iki  ocuk babası, bazı açılardan kendi babama hiç benzemiyor- bana bunu anlayacak türden bir adam gibi gelmiyor. Belki de hiçbir erkek bunu kendisi deneyimleyene ve inkar edilebilirlik artık makul olmayana kadar anlamaz.

Neydik o zaman? On yıldır bizi tanımlayacak yeterli bir kelime bulamadım.

SAHNE 1

Üçüncü sınıflar *Veronalı İki Centilmen'i* bitirir bitirmez, set aceleyle söküldü. Üç gün sonra *Lear'ın dekoru* sahneyi kaplamıştı ve biz de dönüştürülmüş mekânda ilk kez yürüdük. Normalde dövüş dersi olması gereken saatlerde, yeni bir setin genellikle heyecan verici beklentisine karşı uyuşmuş bir şekilde teker teker kanatlardan içeri girdik. (Alexander o sırada klinikten dönmüştü. En arkadan gelmişti; boş gözlü, kaskatı ve cansız, yürüyen bir kadavra gibiydi. O kadar kırılmış görünüyordu ki, henüz onunla herhangi bir konuda yüzleşmeye cesaret edememiştim (ya da belki de cesaret edememiştim).

Camilo çalışma ışıklarını yakarken, "İşte burada," dedi. "Onlar bu kez gerçekten kendilerini aşıtlar."

Çok değerli bir an için yorgunluğumu, omuzlarıma çöken sürekli endişenin ağırlığını unuttum. Bir rüya aleminde dolaşmak gibiydi.

Yere bantlanmış set aldatıcı bir şekilde basitti: çıplak bir sahne ve orta koridorda bir pist gibi uzanan dar Köprü. Ancak sanatsal tasarım hayal gücünü bir uyuşturucu gibi ele geçirdi. Zeminin her santimini kaplayan devasa bir ayna, sınır perdelerinin ötesindeki derin gölgeleri yansıtıyordu. Sahnenin üst duvarında, fonun olması gereken yerde bir başka ayna yükseliyor, o da sadece siyahı ve boşluğu yansıtacak kadar eğiliyordu - seyirciyi değil. Sahneye ilk çıkan Meredith oldu ve kolundan tutup onu geri çekmek için saçma bir dürtüyle savaştım. Tek yumurta ikizi baş aşağı, yere yansıtılarak belirdi. "Tanrım," dedi. "Bunu nasıl yapmışlar?"

"Aynalı pleksiglas," diye açıkladı Camilo, "bu yüzden çatlamayacak ve üzerinde yürümek son derece güvenli. Kostüm ekibi özel tutamaklar takıyor."

ayakkabılarımızın altları kaymasın."

Başını salladı, dik bir inişten aşağıya bakıyordu, neye? Filippa temkinli bir şekilde ona katılmak için dışarı çıktı. Sonra Alexander, sonra Wren, sonra James. Kanatlarda bekledim, emin değildim.

"Vay canına," dedi Wren küçük, huşu dolu bir sesle. "Sahne ışıkları açıkken nasıl görünüyor?"

"Neden size göstermiyorum?" Camilo bilgi istemi köşesindeki monitöre dönerek şöyle dedi. "*Voilà*."

Işıklar yandığında Wren'in nefesi kesildi. Alışık olduğumuz sıcak, bunaltıcı sarı değil, göz kamaştırıcı parlak beyazdı. Gözlerimiz alışana kadar gözlerimizi kırıştırdık, kör olmuştuk. Sonra Meredith yukarı doğru işaret etti ve "Bakın!" dedi.

Tepede, fon aynası ile büyük örtü arasında (normalde sadece birkaç çıplak çıta ve uzun ip sarmallarının olduğu yerde), yıldızlar gibi parlak mavi renkte yanan milyonlarca küçük fiber optik kablo asılıydı. Herkesin ayaklarının altındaki ayna sonsuz bir gece gökyüzüne dönüşmüştü.

"Devam et," dedi Camilo bana. "Güvenli olduğuna söz veriyorum."

İtaatkâr bir şekilde kanatlardan dışarı çıktım ve ayağımı yere bastım, ayağımın zemini delip geçeceğinden ve aşağıya düşeceğimden endişeliydim. Ama ayna oradaydı, aldatıcı bir şekilde sağlandı. Sınıf arkadaşlarımin küçük bir grup halinde durduğu, sırayla yukarı ve aşağı baktıkları, yüzlerinin şaşkınlıktan gevşediği sahnenin ortasına doğru yavaşça yürüdüm.

"Gerçek takımyıldızları yapmışlar," dedi Filippa. "Bu Draco." Eliyle işaret etti ve James de onun bakışlarını takip etti. Evin tavanından başka bir fiber optik kablo hattının sarktığı Köprü'ye doğru baktım.

"Tuhaf," dedi Alexander yumuşak bir sesle.

A l t ı m ı z d a , yansımalarımız yıldızlı bir uçuruma doğru uzanıyordu. Midem tatsız bir şekilde yuvarlandı.

"Acele etme," dedi Camilo. "Etrafta dolaşın. Üç boyutlu bir zemin üzerinde hareket etmeye alışın."

Diğerleri dağıldı, gölün yüzeyindeki dalgalar gibi sessizce benden uzaklaştılar. Güneş gözlüğümün arkasında garip bir sarsıntıyla fark ettim ki

pleksus, bana hatırlattığı şey buydu: kışın ortasında, donmadan önceki göl, başka bir evrene açılan bir kapı gibi yansıyan uçsuz bucaksız siyah gökyüzü. Gözlerimi kapattım, deniz tutmuş gibi hissediyordum.

Son birkaç hafta bir koşuşturma ve telaş içinde geçmişti; zaman bazen dayanılmayacak kadar yavaş, bazen de nefes almamızı imkânsız kılacak kadar hızlı ilerliyordu. Küçük bir uykusuzluk kolonisi haline gelmiştik. Wren dersler ve provalar dışında odasından nadiren çıkıyordu ama çoğu zaman ışık bütün gece açık kalıyordu. Alexander hastaneden taburcu olduktan sonra her hafta iki saatini bir hemşire ve okul psikiyatristiyle geçiriyor ve bir kez daha çizgiyi aşarsa okuldan atılma tehdidi altında yaşıyordu. Şato'da Colin ve Filippa tarafından sürekli olarak gözlemleniyordu. Onlar da onunla birlikte acı çektiler; izlediler, endişelendiler, uyumadılar. Uykusuzdum, garip saatlerde uyuyordum ve asla çok uzun süre uyumuyordum. Geceyi Meredith'le alt katta geçirdiğimde yanımda sakin ve sessiz bir şekilde yatıyordu, ama belki de orada olduğumdan emin olmak için kitap okurken (bazen hiç sayfa çevirmeden saatlerce) bir elini hep kolumda, sırtımda ya da göğsümde tutuyordu. Eğer bir odada uyuyamazsam, diğer odaya geçerdim. James kararsız bir arkadaşı. Bazen karşılıklı yataklarımızda arkadaşça bir sessizlik içinde yatarız. Bazen uykusunda mırıldanıp dururdu. Diğer geceler, benim zaten rüya gördüğümü düşündüğünde, yataktan kayarak çıkar, ceketini ve ayakkabılarını alır ve dışarıdaki karanlıkta kaybolurdu. Nereye gittiğini hiç sormadım, beni takip etmemi istemeyeceğinden endişelendim.

Richard'ı hâlâ neredeyse her gece, çoğu zaman da alt katta görüyordum. Dolap kapısının altından kan sızıyordu ve kapıyı açtığımda onu içeride ezilmiş, burnundan, gözlerinden ve ağzından kırmızı damlarken buldum. Ama artık tekirik repertuarımdaki tek oyuncu o değildi; Meredith ve James de kumpanyaya katılmış, bazen sevgilim, bazen düşmanım, bazen de hangisinin olduğunu anlayamayacağım kadar kaotik sahnelerde rol almışlardı. En kötüsü, bazen birbirleriyle çatışıyor ve beni hiç görmüyor gibi görünüyorlardı. Bilinçaltı dramalarımda onlar, şiddet ve yakınlık gibi, bir şekilde birbirlerinin yerine geçebilir hale geldiler. Birden fazla kez uyandığımda

Suçlu bir başlangıç, hangi yatak odasında olduğumu hatırlayamıyordum, sessizlikte başka kimin nefesi usulca kıpırdandı.

Gözlerimi açtım ve kendi baş döndürücü yansımam bana baktı. Yanaklarım soluktu, cildim solan morluklarla lekelenmişti. Başımı kaldırdım, bir arkadaşımın diğerine baktım. Alexander köprüünün sonuna kadar gitmiş ve boş eve bakıyordu. Meredith sahnenin en ucunda durmuş, intiharı düşünen bir atlayıcı gibi orkestra çukuruna bakıyordu. Wren, onun birkaç adım gerisinde, bir ayağını dikkatle diğerinin önüne atmış, kollarını iki yana açmış, ipte yürüyordu. Filippa sol kanada çekilmişti; yüzü, sükûneti bozmadan bir şeyler fısıldamak için yakınına eğilen Camilo'ya dönüktü.

James'i arka fonda dururken buldum, bir kolunu uzatmış, kendi yansımasıyla avuç avuca, gözleri soğuk kozmik ışıpta kayrak mavisini.

Yer değiştirdim ve ayakkabılarım aynada gıcırdadı. James döndü ve gözüme takıldı. Ama olduğum yerde kaldım, ona doğru hareket etmekten korktum, sağlam zemindeki ayağımı kaybetmekten, beni daha önce sabitleyen şeyden kopmaktan ve uzayın boşluğuna sürüklenmekten korktum - serseri, gezgin bir ay.

SAHNE 2

Lear'ın ilk gösterimi yeterince sorunsuz geçti. Kampüsteki ve şehirdeki her boş duvara beyaz ve gece mavisi renklerde posterler asılmıştı. Bir versiyonda beyaz cüppeli bir Frederick, ayaklarının dibinde kıpırdamadan yatan Wren görülüyordu. Altında da:

EJDERHA İLE GAZABI ARASINA GİRME

Diğer tarafta, James Köprü'de tek başına duruyordu, kılıcı yanında, karanlığın içinde parlak bir nokta. Budala'nın bilgece sözlerinden birkaçı altından yansıyan yıldızların arasına dağılmıştı:

KURDUN UYSALLIĞINA GÜVENME

Açılış gecesinde salon doluydu. Perde açılışı için hepimiz sahneye çıktığımızda, seyirciler tek bir okyanus dalgası halinde ayağa kalktı, ancak alkışlar son trajik sahneden beri devam eden küçük keder seslerini bastıramadı. Gwendolyn ön sırada Dean Holinshed'in yanında oturuyordu, gözyaşları yanaklarında parlıyordu, burnunun altına bir mendil sıkıştırmıştı. Boğucu bir sessizlik içinde soyunma odalarına döndük.

Cuma gecesini her zamanki gibi oyuncular için bir parti vermeyi planlamıştık, ancak eminim ki hiçbirimiz gerçekten bir parti vermek istemiyorduk. Aynı zamanda, her şey yolundaymış ya da ona benzer bir şeymiş gibi davranmak ve bunu herkese kanıtlamak için yanıp tutuşuyorduk. Üçüncü Perde'nin sonunda ölen Colin, perde açılmadan önce aceleyle Şato'ya dönmeyi ve vardığımızda her şeyi bizim için hazır etmeyi kendine görev edinmişti. Okulun son zamanlarda pervasızca içki içilmesine karşı uyguladığı baskıya gönülsüz bir saygı gösterisi olarak, normalde aldığımız içkinin sadece yarısını almıştık ve Filippa ile

Colin, olası konuklara, herhangi bir yasadışı maddenin Şato'nun ya da Alexander'ın bir mil yakınına gelmesi halinde bunun bedelinin cehennem olacağını açıkça belirtti.

Gösteriden sonra soyunmamız biraz zaman aldı, çünkü kısmen kostümlerimiz karmaşıktı (mavi, gri ve leylak tonlarında neoklasik İmparatorluk tarzında giyinmiştik), kısmen de zavallı uykucular olarak daha hızlı hareket edemeyecek kadar yorgunduk. James benden ve Alexander'dan daha çabuk üstünü değiştirdi, kostümünü askıya astı ve tek kelime etmeden odadan çıktı. Geçide çıktığımızda ondan hiçbir iz yoktu.

"Çoktan Şato'ya gitmiş olmalı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Başka nereye gidebilir ki?"

"Kim bilir. Merak etmeyi bıraktım."

Gece soğuktu, gökyüzünden sert ve acımasız bir rüzgâr esiyordu. Paltolarımızı üzerimize çektik ve başımız eğik, hızlı adımlarla yürüdük. Rüzgâr o kadar şiddetliydi ki müziğin sesini duyana kadar neredeyse ön kapıya varmıştık. Son partimizin aksine dışarıda hiç ışık yoktu, sadece mutfaktan sızan loş sarımsı bir parıltı vardı. Üst katta, kütüphanenin pencerelerinden birinde bir mum yanıyordu.

İçeri girdik ve mutfakı seyrek nüfuslu bulduk. Sadece iki kulp kırılmıştı ve yiyeceklerin çoğuna dokunulmamıştı.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Yeterince geç," dedi Alexander. "Burada daha fazla insan olmalı."

Wren ve Filippa yemek odasından içeri girmeden önce tezgâhta toplanan küçük kalabalıktan gelen birkaç yumuşak tebriği kabul ettik. Parti kıyafetlerini giymişlerdi ama garip bir şekilde renksiz görünüyorlardı.

-Filippa şık gümüşü gri, Wren soluk buz pembesi.

"Hey," dedi Filippa, sesi yan odadan gelen ve yersiz bir şekilde neşeli hissettiren müziğin zıplaması ve gümbürtüsünden duyulacak kadar yükseldi. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Alexander: "Olabilir. Elimizde ne var?"

Wren: "Fazla değil. Üst katta biraz Stoli var."

Ben: "Bana uyar. İkinizden biri James'i gördü mü?"

Hep birlikte başlarını salladılar.

Filippa: "Seninle geri döneceğini düşündük." Ben:

"Evet. Biz de öyle düşündük."

Wren, "Belki de yürüyüşlerinden birini yapıyordur," diye önerdi.

"Sanırım Edmund olmanın etkisinden kurtulmak için birkaç dakikaya ihtiyacı var."

"Evet," dedim tekrar. "Sanırım."

Alexander odayı gözden geçirdi, herkesin başının üstünü görebilmek için boynunu bükte ve "Colin nerede?" diye sordu.

"Yemek odasında," dedi Wren. "O bizden daha çok ev sahipliği yapıyor."

Filippa Alexander'ın dirseğine dokundu. "Hadi," dedi, "seni bekliyordu," ve birlikte yemek odasına doğru gözden kayboldular.

Wren bana zayıf bir gülümseme sundu. Ben de inanmadan taklit ettim ve "Meredith'i gördüğünü sanmıyorum" dedim.

"Bahçede, sanırım."

"Seni bırakırsam iyi olacak mısın?"

Başını salladı. "İyi olacağım."

Biraz isteksizce yanından ayrıldım ve dışarı çıktım.

Meredith yine masanın üzerinde oturuyordu. Bahçenin boş ve çorak hissi olmasaydı, o meşhur Kasım gecesini anımsatan tanıdık bir görüntü olurdu. Rüzgâr etrafımda dönüyor, gömleğimin ve ceketimin altından geçerek tüylerimi diken diken ediyordu. Meredith masanın üzerine büzülmüş, dirseklerini vücuduna yaklaştırmış, dizlerini sıkıca birbirine bastırmıştı. Yine siyah giymişti ama bir partiden çok bir cenaze törenine hazır gibi görünüyordu. Saçları yüzünün etrafında vahşi bir kumral rüzgârla savruluyordu.

Avluda yürürken ağaç dalları hışırdıyor ve birbirine çarpıyordu, gölgelerde yumuşak bir tıslama ve takırtı. Şato'dan gelen müzik, bir an rüzgâr tarafından bastırılıyor, bir an sonra tütsünün dumanlı tatlı kokusu gibi ağaçların arasından taşınyordu. Masada Meredith'in yanına oturdum ve saçları parmaklarına dolanarak yüzünden uzaklaştı. İlk başta karanlığın içinde görmek zordu ama yüzünün altındaki yumuşak deri

Gözleri parlıyordu ve kirpiklerinin altındaki küçük siyah lekeler silinmişti. Raggedy Ann. Burnundan kısa kısa nefesler alıyordu ama onun dışında sessizdi. Dışarı adımımı attığımdan beri bana bakmamıştı ve bir dokunuşun rahatlatıcı mı yoksa istenmeyen bir şey mi olacağını bilemediğim için hiçbir şey yapmadım.

"İyi misin?" Rüzgâr bir anlığına durulduğunda sordum. Bir ay önce Kule'de James'e sorduğum sorunun aynısıydı, çünkü cevabını zaten biliyordum.

"Azıcık bile değil."

"Yardım edebilir miyim?" Kucağımda gevşek ve işe yaramaz bir şekilde duran ellerime baktım. "Hâlâ yardım etmek istiyorum."

Esinti tekrar başladı ve saçlarından birkaç tutamı yüzüme savurdu. Dudaklarımı okşadı, burnumu gıdıkladı. Parfümü artık tanıdıktı, amber ve yasemin. Göğsümün derinliklerinde bir şeyler sızladı. Fırtına geçti ve saçları tekrar omuzlarına döküldü. Şarap kırmızısı cilasıyla gizlemeye çalıştığı kısa, ısırılmış tırnaklarıyla fincanının kenarını karıştırıyordu.

"Oliver," dedi, sesi gergin ve ağlamaklıydı, "sana bir şey söylemem gerekiyor."

Göğsümdeki ağrı keskinleşti, ruhumdaki yara kabuğu yarılıp açılmakla tehdit ediyordu. "Tamam," dedim. Tek bir damla gözyaşı suluboya siyahı bir çizgiyi yanağından aşağıya sürükledi. Onu fırçalayıp uzaklaştırmak, her iki göz kapağını da öpmek, ellerini tutup onlara biraz sıcaklık sürmek istedim. Bunun yerine bekledim.

Birden başını kaldırdı, gözlerinin altını sildi ve yan gözle bana baktı. "Biliyor musun, bunu yarın konuşalım."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" dedim. "Ben-"

Elini dizimin iç kısmında hissettim. "Yarın." "Pekâlâ.

Eğer eminsen."

"Eminim," dedi. "Bu gece biraz eğlenmeye çalışalım."

Acı, hastalıklı ve hüzünlü bir duyguya dönüştü ve mideme indi.

"Elbette." Kendi gözümün köşesini işaret ettim. "İster misin-?"

"Evet. Kendimi toparlamama izin ver, sonra gelip seni bulacağım." Çoğunlukla boş olan fincanını bana uzattı. "Bana bir içki almak ister misin?"

"Yardıma
olacak mı?"

"Zararı olmaz."

Masadan kaydı, eli dizimden aşağıya doğru indi. Avluyu geçerken silüetini izledim, rüzgâr tekrar yükseldi ve saçlarını kaldırıp arkasından sürükledi. İçeride kaybolduğunda, beynimin çarkları ve dişlileri önce yavaşça dönmeye başladı. Mermerden yapılmış bir kadının gözyaşlarına neden olacak kadar muazzam olan bana ne söylemek istiyordu?

Meredith'in ölmesine izin vermeyi kabul ettiğimde, onu cezasız bırakma konusundaki bencil arzumun Richard korkusundan daha güçlü bir etken olup olmadığını sorarak kendime işkence etmiştim. Ama Meredith'in de aynı derecede kötü ya da daha kötü bir şeyden suçlu olabileceği ihtimalini hiç düşünmemiştim. Geçtiğimiz altı ay keskin anı parçalarına bölündü: Meredith gülerken dişlerinde parlayan ateş ışığı, kumsalda vücuduna yapışan kum, su ve ıslak bir çarşaf. O, sahneye düşüyor, kolundan kan süzülüyordu. Mutfakta Richard'a bağırırken kolları iki yanında kaskatı kesilmişti. Parmakları saçlarında kenetlenmiş. Şöminede kanlı bir kumaş parçası. Bunu o yapmış olabilir mi? Beni odasında uyurken bırakmış, Şato'dan çıkıp rıhtıma inmiş ve onu öldürmüş, sonra da elbiselerini çıkarıp benimle birlikte yatağa mı girmişti? Bunu düşünmek bile başımı döndürüyordu. Ama bu çok saçmaydı, neredeyse imkânsızdı. Kesinlikle uyanırdım.

Başka bir görüntü, başka bir flaş, yarı rüya yarı hatıra, beynime beklenmedik bir şekilde geldi. Stüdyo Beş. Kız. James. Gözlerimi sıkıca kapattım ve kuru kumdaki bir çizim gibi resmi çözmek, düzenini bozmak için başımı salladım. Dikkatimi dağıtmak için fincanı dudaklarıma götürüp dibindeki damlaların tadına baktım. Votka. Masadan indim ve rüzgâr yeniden uğuldamaya başladığında arka kapıdan içeri adım attım.

Dışarıda esen fırtınanın hapsettiği Şato'da sesler ve müzik yükseliyordu. Mutfakta Wren ve Colin *Lear'in* ikinci sınıf öğrencileriyle konuşuyorlardı. Filippa ve Alexander ortalıkta görünmüyordu ve Meredith de o sırada ortadan kaybolmuştu. Birkaç birinci sınıf öğrencisinin arasına girdim.

Yaz planlarını biraz hevesle tartışarak merdivenlere doğru ilerledim. Wren Stoli'nin üst katta saklandığını söylemişti ama nerede olduğunu belirtmemişti. Alexander'ın odasında değil, ki orası maddeden arındırılmış bölge ilan edilmişti. Kütüphane daha olası görünüyordu. Merdiven boşluğundan içeri daldım ve boş olduğunu görünce şaşırarak durdum.

"James."

Elleri ceplerinde, sırtı bana dönük bir şekilde masanın üzerinde duruyordu. Pencereyi açmıştı ve rüzgâr odanın içine doluyor, düğmelerini ilikleme zahmetine katlanmadığı gömleğinin kuyruklarını karıştırıyordu. Yanındaki masanın üzerinde açık bir beşlik votka duruyordu ama bardak göremedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Odadaki kitap sayısı düşünüldüğünde normalde hiç yakmadığımız mumların hepsi esintinin kaprisiyle yanıp sönüyor ve raflarda, yerde ve tavanda birbirini kovalayan gölgeler gönderiyordu. Sanki bir tür ruh çağırma seansı yapıyor gibiydi.

"Burada durursanız kayıkhaneyi görebileceğinizi biliyorsunuz."

"Harika," dedim. "Aşağı iner misin? Beni geriyorsun."

Arkasını döndü ve elleri hala ceplerinde, masanın kenarından adımını attı. Bir saatten kısa bir sürede bir bardak votka içmiş biri için şaşırtıcı bir kolaylıkla yere indi, sonra tam önümde durana kadar odanın içinde dolaştı. Gösteriden beri yüzünü yıkamamıştı - soluk pudra makyajı ve alt kirpik çizgisine bulaşmış kalem, gözlerinin kafatasının derinliklerine çekildiği izlenimini veriyordu.

"*Kardeşim, konuşabilir miyiz?*" dedi, tuhaf bir orantısız bakışla. "Tamam ama önce pencereyi kapatabilir miyiz?"

"*Kapılarınızı kapatın lordum, bu vahşi bir gece.*"

Etrafindan dolaştım, pencereye gittim ve kapattım. "Tuhaf bir ruh hali içindesin."

"*Bu soğuk gece hepimizi aptala ve deliye çevirecek.*"

"Kes şunu. Seni anlayamıyorum."

İçini çekti ve şöyle dedi: "*Doğru konuştuğum için beni kırbaçlatacaklar; yalan söylediğim için beni kırbaçlatacaksınız; bazen de kendimi tuttuğum için kırbaçlanıyorum.*"

Barış."

"Neyin var senin?" *"Hasta, O, hasta!"*

"Sarhoş, daha çok."

"Gezegensel etkinin zorladığı bir itaatle!" dedi ısrarla. *"Ve pat! Eski bir komedinin felaketi gibi geliyor."* Tekrar masanın üzerine çıktı ve bacaklarını yana sarkıtarak oturdu. Onu hiç görmediğim kadar sarhoştı ve başka ne yapacağımı bilemediğimden, onunla birlikte oynamaya karar verdim.

"Şimdi nasıl, Edmund kardeş?" diye sordum. *"Ne kadar ciddi bir düşüncenin içindesin?"*

"Geçen gün okuduğum bir kehaneti düşünüyorum, kardeşim," dedi. *"Ölüm, kıtlık, eski dostlukların bozulması, tehditler ve beddualar, arkadaşların sürgün edilmesi, evliliklerin bozulması ve daha bilmem neler."*

"Kendini bununla mı meşgul ediyorsun?"

Birkaç satır ileriye atladı. *"Yurtdışına çıkacaksanız, silahlı gidin."* "Silahlı mı, kardeşim?"

"Sana en iyisini tavsiye ederim. Silahlanın. Ben dürüst bir adam değilim."

Arkasından gelmesi gereken "eğer "i bekledim ama o hiç gelmedi. Yine anlamsız bir şekilde ilerledi.

"Size gördüklerimi ve duyduklarımı anlattım; ama silik bir şekilde, hiçbirisi bunun görüntüsü ve dehşeti gibi değildi." Masadan fırlayıp pencereye koştu ve pencereyi tekrar açtı. *"Buraya geliyor; şimdi, bu gece, acele edin!"* Pencere pervazını parmaklarıyla kavradı, olabildiğince uzağa eğildi, gözleri ağaçların kemik yığını dalları arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. *"İşte karanlıkta duruyordu, keskin kılıcı dışarıdaydı."*

Daha fazla eğilirse düşeceğinden korkarak elimi omzuna koydum ve *"Ama nerede o?"* dedim. Kimi kastetmişti? Richard'ı mı? Sadece oyun oynamıyordu; nefes alışından, bakışlarından, gözlerini kırpmamasından bunu anlayabiliyordum.

Bir elini yüzünde gezdirdi ve soluk soluğa, *"Bakın efendim, kanıyor!"* dedi. Çıplak avucunu salladı ve yüzüme doğru itti. Yüzüne vurdum,

Sabırım hızla tükeniyor.

"*Kötü adam nerede, Edmund?*" Ben sordum.

Bana çılgınca gülümsedi ve yankılandı, "*Kötü adam nerede, Edmund?* Noktalama işaretleri için bir duraklama, değil mi? Ama oyun yazarının değil, kompozitörlerin. *Kötü adam Edmund nerede? Burada, efendim, ama onu rahatsız etmeyin*

- "*Aklı gitti.*"

"Beni korkutuyorsun," dedim. "Kendine gel."

Başını salladı, sırtışı kaybolana kadar küçüldü. "*Dua et, git,*" dedi.

"James, konuş benimle!"

Beni bir adım geriye itti. "*Dua et, git! Bu işte sana hizmet ediyorum.*"

Beni omuzlayarak geçti ve hızla kapıya doğru ilerledi. Peşinden koştum, kolunu yakaladım ve onu kendime çektim. "James! Dur!"

"*Dur, dur! Yardım yok mu? Düşman görüş alanımızda!*" O sırada bağırmaya başlamıştı ve bir elini çıplak göğsüne sertçe vurarak kızgın kırmızı bir iz bıraktı. Diğer bileğini tutmak için mücadele ettim. "Çark dönmeye başladı; *ben buradayım!*"

"James!" Koluna sarıldım. "Neden bahsediyorsun sen? Sorun ne?"

"*Hepsinden daha azı değil ve daha fazlası, çok daha fazlası. Zaman onu ortaya çıkaracak!*" Kolunu çekti ve sanki ellerini temizlemeye çalışıyormuş gibi gömleğinin önünü düzeltti. "*Üzerime biraz kan bulaşırsa / Daha şiddetli çabalarım hakkında fikir sahibi olurum.*"

"Sarhoşsun. Mantıklı konuşmuyorsun," diye karar verdim, tersine inanmak istemiyordum. "Sadece sakinleş ve biz-"

Başını acımasızca salladı. "*Sarhoşların / Sporda bundan daha fazlasını yaptığını gördüm.*" Merdivenlere doğru bir adım attı.

"James!" Tekrar koluna uzandım ama daha hızlı hareket etti, bir eli en yakın raftaki bir çift mumu devirmek için dışarı fırladı. Küfür ettim ve yolundan çekildim.

"*Meşaleler, meşaleler!*" diye bağırdı. "*Elveda!*"

Merdiven boşluğuna fırladı ve gözden kayboldu. Tekrar küfrettim ve mumları söndürdüm. Alt raftaki bir tıpkıbasımın köşesi alev almıştı. Onu diğerlerinin altından söktüm ve alevleri halının köşesiyle bastırdım. Söndüğünde topuklarımın üzerine oturdum ve bir kolumu alnıma sildim, o zamana kadar pencereden içeri esen soğuk Mart havasına rağmen alnım ter içinde kalmıştı.

"Bu ne lan. Ne oluyor lan?" diye mırıldandım ve titreyerek tekrar ayağa kalktım. Odayı geçip pencereyi kapattım, kilitledim, sonra dönüp masanın üzerindeki votka şişesine baktım. Üçte ikisi boşalmıştı. Meredith, Wren ve Filippa biraz içmişlerdi elbette ama çoğunlukla ayıktılar. James hiçbir zaman içki içen biri olmamıştı. *Sezar'ın* partisinde kendini hasta etmişti ama-ama ne? O zaman yarısı kadar bile içmemişti.

Kopuk kopuk sözleri boş odada yankılandı. Bir aktörün saçmalaması, dedim kendi kendime. Delilikle dokunmuş bir yöntem. İçinde anlam yok. Şişeyi dudaklarıma götürdüm. Votka dilimi yaktı ama tek bir yudumda yuttum. Sulu tükürük boğazımın arkasında toplandı, sanki kendim hasta olabilirmişim gibi.

Aceleyle mumları söndürdüm, sonra James'i bulmaya kararlı bir şekilde şişeyi tutarak merdivenlerden inmeye başladım. Onu serin havaya çıkaracak ve mantıklı düşünebilecek kadar ayılana kadar orada tutacaktım.

Merdivenlerin dibinde neredeyse Filippa'ya çarpıyordum.

"Ben de tam votka almaya geliyordum," dedi. "Tanrım, hepsini kendin mi içtin?"

Başımı salladım. "James. Nerede o?"

"Tanrım, bilmiyorum. Bir dakika önce mutfaktan geldi."

"Doğru," dedim.

Yanından geçmeye çalışırken kolumu yakaladı. "Oliver, sorun ne?"

"Bilmiyorum. James aklını kaçırmak üzere. Gidip onu bulmaya ve neler olduğunu anlamaya çalışacağım. Sen diğerlerine göz kulak ol."

"Evet," dedi. "Evet, tabii ki."

Stoli'yi eline tutuşturdum. "Bunu sakla," dedim. "James için kesinlikle çok geç ve Meredith için de çok geç olabilir ama Wren ve Alexander'ı mümkünse ayık tut. Bu geceyle ilgili içimde tuhaf bir his var."

"Pekâlâ," dedi. "Hey. Dikkatli ol."

"Neye?"

"James'in." Omuz silkti. "Kendinde olmadığını söyledin. Sadece... geçen sefer ne olduğunu hatırla."

Kırık burnumdan bahsettiğini anlayana kadar ona baktım. "Evet," dedim. "Sağ ol Pip."

Onun yanından geçip koridordan mutfağa girdim. Orada sadece üçüncü sınıflar vardı, çoğu da tiyatro sınıfındandı. İçeri girdiğimde konuşmayı bırakıp bana doğru baktılar. Colin aralarında değildi, ben de grubun geneline hitap ettim, sesimi yan odadan gelen müzik sesinin duyulmasına yetecek kadar yükselttim. "Aranızda James'i gören var mı?"

On kişiden dokuzu başını salladı ama sonuncusu n kapıyı işaret ederek, "şu taraftan. Görünüşe bakılırsa banyo."

"Teşekkürler." Ona başımı salladım ve gösterdiği yöne doğru gittim. Antre karanlık ve boştu. Rüzgâr n kapıya çarpıyor, vasistas pencerenin camlarını tıkırdatıyordu. Banyo kapısı kapalıydı ama altından bir ışık görünüyordu ve kapıyı çalmadan açtım.

Oradaki manzara ktphanedekinden bile daha garip, daha rahatsız ediciydi. James lavabonun üzerine eğilmişti, ağırlığı yumruklarının üzerindeydi, sağ elinin eklemleri yarılmış ve kanıyordu. Aynadaki devasa fraktal çatlak köşeden köşeye pürüzlü çizgiler halinde uzanıyordu ve tezghın üzerindeki uzun siyah çizgi, kapağı açılmamış bir rimel çubuğunun ucuna kadar uzanıyordu. Tp yere yuvarlanmış ve metalik mor bir parıltıyla sprgelikte parlıyordu. Meredith'in.

"James, bu da ne böyle?" dedim, tüylerim diken diken olmuştu. Sanki kapıyı duymamış, içeri girdiğimi bilmiyormuş gibi başını kaldırdı. "Aynayı sen mi kırdın?"

Bir ona baktı, bir bana. "Kötü şans."

"Neler olduğunu bilmiyorum ama benimle konuşmak zorundasın," dedim, nabzımın kulaklarımdaki gümbürtüsü ve duvardan gelen müziğin uyumsuz gümbürtüsü dikkatimi dağıtmıştı. "Sadece yardım etmek istiyorum. Bırak yardım edeyim, tamam mı?"

Dudağı titriyordu ve onu dişlerinin arkasına sıkıştırdı, ama kolları da titriyordu, sanki ağırlığını taşıyamıyorlardı. Bir çatlak aynada yüzünü dört farklı parçaya böldü. Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hadi ama. Bana anlatabilirsin. Kötü olsa bile, gerçekten kötü olsa bile. Bunu düzeltmenin bir yolunu buluruz." Yalvardığımı fark ettim ve sertçe yutkundum. "James, *lütfe*."

"Hayır." Beni geçmeye çalıştı ama ben onu engelledim. "Bırak beni!" "James! Bekle-"

Ağırlığını bana doğru verdi, sarhoşça, ağır bir şekilde. Bir kolumla kendimi kapıya dayadım, diğeriyle onu omuzlarından yakaladım. Elimi üzerinde hissettiğinde daha sert itti ve onu kendime doğru bastırdım, beni bir kenara atmasını ya da ikimizi de yere devirmesini engellemek için savaştım.

"Bırak beni!" dedi, yüzünün kolumun kıvrımına sıkıştığı yerde sesi boğuklaşmıştı. Bir süre daha bana karşı direndi, ama onu garip bir şekilde sıkıca kavramıştım, kolları aramızda sıkışmıştı, elleri boş yere göğsümü itiyordu. Birdenbire çok *küçük göründü*. Onu alt etmek benim için ne kadar kolay olmalıydı.

"Benimle konuşana kadar olmaz." Boğazım sıkıldı ve ağlayacağımdan korktum, ta ki James'in çoktan ağladığını fark edene kadar, hatta hıçkıra hıçkıra, kocaman beceriksiz nefesler omuzlarının titremesine ve tutuşumda sarsılmasına neden oldu. Başını kaldırıp yüzünü benimkine çok yakın bulana kadar bir şekilde kucaklaşmaya dönüşen şeyin içinde bocaladık. Benden uzaklaştı, sonra tökezleyerek antreye çıktı ve bir çocuğun huysuz öfkesiyle, "Beni takip *etme* Oliver," dedi.

Ama onu körü körüne, aptalca takip ettim, tıpkı rüyasında büyük bir gizemli güç tarafından ilerlemeye zorlanan bir adam gibi. Onu yemek salonunda dans eden insanların arasında kaybettim, ışıklar puslu ve belirsizdi, mavi ve

mor, elektrikli gölgeler baş döndürücü bir şekilde duvardan duvara hareket ediyordu. Dansçıların arasına daldım, insanların bulanıklığında James'in yüzünü aradım. Mutfığa girerken bir anlığına gözüme ilişti ve peşine takıldım, ona yetişmek için acele ederken neredeyse düşüyordum.

Wren, Colin, Alexander ve Filippa üçüncü sınıflara katılmıştı. James omzunun üzerinden baktı, beni gördü, sonra Wren'in kolunu tuttu ve onu diğerlerinden uzaklaştırdı.

"James!" diye ciyakladı, onun peşinden sendeleyerek gitti. "Sen ne-"

Onu mutfaktan dışarı, merdiven boşluğundaki kuleye doğru sürüklemeye başlamıştı bile.

"Yapma-!" Dedim ama o benim yerime konuştu. "Wren, benimle yatağa gel lütfen."

Durdu ve hepimiz onun etrafında donup kaldık, izledik. Ama tek görebildiği James'ti. Dudakları sessizce kıpırdadı ve sonra kekeleyerek "Evet" dedi.

Başının üzerinden bana baktı, yüz ifadesinde garip, acı ve kindar bir şey vardı ama sadece bir anlığına. Sonra onu arkasından sürükleyerek odadan çıktı. Şaşkınlık içinde onları takip etmeye çalıştım ama Alexander beni omzumdan yakaladı. "Oliver, hayır," dedi. "Bu sefer olmaz."

O, Filippa ve ben birbirimize bakarken, sessiz üçüncü sınıflar da bize bakıyordu. Arkamızda müzik kayıtsızca devam ediyordu ve dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Odanın ortasında felç olmuş gibi duruyordum, konuşamayacak ya da hareket edemeyecek kadar dehşete kapılmışım. İlk başta Meredith'in kayıp olduğunu fark ettim.

SAHNE 3

Filippa'nın odasında yalnız uyandım. James Wren'le birlikte Kule'de kaybolduktan sonra, geceyi Meredith'in nereye gittiğini merak ederek ve kimseye itiraf edemeyeceğim kadar endişeli bir şekilde Şato'da dolaşarak geçirmiştım. Ev boşalıp herkes yatağına girdiğinde, Meredith'in geri dönmeyeceğı gibi sinir bozucu bir sonuca vardım. Saat üç buçukta Filippa'nın kapısını çaldım. Üzerinde büyük boy bir flanel gömlek ve baldırlarının yarısına kadar çekilmiş yün çoraplarla kapıyı açtı.

"Kuleye çıkamam," dedim ona. "Meredith gitti. Yalnız uyumak istemiyorum." Sonunda ne hissettiğimi anlamıştım.

Kapıyı açtı, beni yatağına yatırdı ve tek kelime etmeden yanıma kıvrıldı. Titrediğimde bana yaklaştı, bir kolunu yanıma doladı ve çenesini omzuma dayayarak uykuya daldı. Nefesini dinledim, kalbinin sırtımda attığını hissettim ve uyandığımızda her şeyin normale döneceğini düşünerek kendimi kandırdım. Ama ne tür bir normale dönmemiz gerekiyordu?

Sabah herkes gitmişti. Nereye gittiklerini bilmiyordum ama eve döndüklerinde temizlenmiş, didik didik edilmiş, partinin tüm izlerinin silinmiş olduğu bir Kale bulmayı umuyorlardı. Bir uyuşturucu gibi dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacım vardı, zihnimi meşgul edecek ve yoracak, önceki gecenin hafıza labirentine geri dönmesini engelleyecek bir şeye. Bu yüzden saatlerimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde, çamaşır suyu kokusundan başım dönmüş, ellerim ovalamaktan çiğ kalmış bir halde geçirdim. Bana öyle geliyordu ki Şato yıllardır doğru dürüst temizlenmemiştı ve ben de burayı temizleyebileceğim, vaftiz edebileceğim, günahlarından arındırabileceğim ve yeniden yeni bir yer haline getirebileceğim düşüncesine kapılarak döşeme tahtalarının arasındaki oluklara yerleşmiş olan kirlere saldırdım.

Mutfaktan alt kattaki banyoya, yemek odasına ve fuayeye doğru ilerledim. Kırık ayna için yapabileceğim bir şey yoktu -Salon'un temizlik görevlileriyle temasa geçmem gerekecekti- ama James'in kanının kırmızı lekesini, Meredith'in rimelinin siyah çizgisini sildim. Tüp hâlâ yerdeydi. Onu aldım, cebime koydum ve ne zaman ona geri verme şansım olacağını merak ettim.

Elimde bez ve cilayla merdivenleri sürünerek çıktım ve ikinci kata ulaştığımda dizlerim ağrıyordu. Kütüphane halısındaki yanık izini düzeltemedim, o yüzden olduğu gibi bıraktım. Banyoyu temizledim, koridordaki yerleri paspasladım, yatak odasının camlarını sildim ve kimsenin eşyalarını rahatsız etmeden yapabildiğim her yeri topladım. Filippa'nın odasındaki yatağı yaptım. Wren'in yatağının pürüzsüz ve uyumamış halini görmek midemin düğümlenmesine neden oldu. Kapısını kapattım, içeri girmedim. Alexander'ın odası o kadar dağınıktı ki fazla bir şey yapamadım. Yatağının altına ve çekmecelerine baktım, uyuşturucu gereçleri var mı diye kontrol ettim ama hiçbir şey bulamadım. (Umarım dersini almıştır.) Meredith'in odası en son bıraktığımız gibiydi, dağınıktı ama kaotik değildi: masanın üzerine yığılmış kitaplar, komodinin üzerinde boş şarap kadehleri, yatağın ayakucuna atılmış giysiler. Bir gece önceki elbisesini göremedim.

Tekrar dışarı çıktığımda Richard'ın kapısı koridorun sonundan beni izliyor gibiydi. O öldükten sonra birisi kapıyı kapatmıştı ve bildiğim kadarıyla o zamandan beri hiçbirimiz açmamıştık. Gözlerimi kırıştırdım, odasının neye benzediğini bile tam olarak hatırlayamıyordum. Hareket etmeye karar verdiğimi fark etmeden kendimi koridorda yürürken ve kapının kolunu çevirirken buldum. Kapı itiraz etmeden, en ufak bir gıcırta olmadan açıldı. Gün batımının pembeliğiyle dokunmuş erken akşam ışığı pencereden içeri süzüldü ve yatağın üzerinde çökmüş bir şekilde uzandı. Odanın geri kalanı sessiz gri-mavi gölgeler içinde sabırla gecenin çökmesini bekliyordu. Eşyalarının çoğu hâlâ oradaydı; ciltli kitaplar, toz kapakları olmadan çıplak bir şekilde yatağın üstündeki rafta yığılmıştı ve saati (Meredith'in ona üçüncü yılındaki doğum gününde verdiğini bilmek istemesem de biliyordum) masanın üzerinde atılmış bir şekilde duruyordu. Bir çift kahverengi deri boks eldiveni masanın bir köşesinde asılı duruyordu.

Dolabın kapağını açtım ve içeride bir dizi askı gördüm; çok sevdiği beyaz fanilalar, kırışabilecek düğmeli önlüklerin yanına asılmıştı. Eski, unutulmuş bir sevgi kıpırdandı ve uzaklara baktım, bana neden onun gittiğine bir an bile pişmanlık duyacak kadar aptal olduğumu hatırlatacak bir şey aradım. Ahşap satranç taşlarından oluşan bir koleksiyon, pencere kenarında emir bekleyen bir sıra asker gibi duruyordu. Biri yana düşmüş olan beyaz atlılar dışında hepsi dik duruyordu. Diğeri ise durması gereken yerden kayıptı. Pervazdan düşmüş olabileceğini düşünerek yatağın altına bakmak için eğildim ve vicdanımın boğuk sesinin haykırdığını hissettim. Bir çift ayakkabı en son tekmelediği yerde eğri büğrü duruyordu, bağcıkları koparılmış ve birbirine dolanmıştı. Geri dönmeyeceğini düşünseydi onları asla o şekilde bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum onu.

Keder beni öyle aniden yakaladı ki bayılacağımı sandım. Oradaydı, onu kilitlemeye, gözlerden uzak tutmaya çalıştığımız o odada, tüm ölümcül günahlarımızla birlikte ona eşlik ediyordu. Sendeleyerek ayağa kalktım, salona daldım ve kapıyı çarptım.

Kule'ye çıkan merdivenleri tırmandım, ne bulacağımdan emin değildim ama Richard'ın odasıyla arama mümkün olduğunca mesafe koymak istiyordum. İlk bakışta her zamanki gibi görünüyordu ve bir an için kapı aralığında sallanarak durdum, onun uysal aşinalığında rahatlamayı umuyordum. İki yatağı, iki kitap rafı, iki gardırobu olan küçük çatı katı odamız. Bacaklarımın yeterince sağlam olduğunu hissettiğimde içeri girdim. Kendi dağınık yatağımı titizlikle hazırladım ve kaçınılmaz olan James'in odasına geçişi erteledim. Düzeltecek, katlayacak, çekmeceye saklayacak ya da gardırobun gözünden kaçırarak başka bir şey bulamadığımda, kendi köşemden onunkine geçtim.

Kitapları düzelttim, perdelerdeki tozu silkeledim, raftan yere yuvarlanmış bir kalemi aldım. James her zaman olduğu gibi son derece düzenliydi ve beni meşgul edecek pek bir şey yoktu. Sonunda yatak örtüsüne uzandım, onu ve altındaki çarşafı düz bir şekilde

yatak, onu ve Wren'i ve her bir kırıksıklığın ve buruşukluğun nasıl yerine oturduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Çarşafın bir köşesi yatağın altından dışarı sarkıyordu. Düzeltmek için eğildim ama parmaklarımın arasında beklenmedik derecede yumuşak bir şey hissedince durakladım. Elimi kaldırdığımda beyaz bir tutam avucumdan uzaklaştı ve tekrar yere yerleşti. James'in yatak örtüsünün köşesini çekiştirdim ve karyolanın bir ayağının etrafında toplanmış küçük bir pamuk tutamı kümesi daha buldum, sanki dikkatsiz geçen ayaklar tarafından yavaş yavaş oraya süpürülmüş gibiydiler. Battaniyeyi daha geriye katladım. Tahtakurusu varsa ya da bir yay yerinden çıkmışsa, gerçek temizlik personelinin isteklerim listesine yeni bir yatak eklemem gerekecekti.

Çarşafı yatağın ayak ucundan yukarı çektim. Yatağın ucunda on beş santim uzunluğunda sırttan bir ağız gibi sivri bir yırtık vardı. Ayak ucunda bir çivi ya da çıkıntılı bir kıymık olup olmadığını kontrol ettim ama kumaşı yırtabilecek bir şey bulamadım. Yarık açılmıştı, bana gülüyordu ve yırtığın kenarındaki ruj izi gibi dar kırmızı lekeyi görene kadar yaklaştığımı fark etmemiştim. Sanki oraya yapışmışım gibi bir süre yatağa baktım. Sonra delikten içeri uzandım.

Yaylar, pamuk ve köpükten oluşan bir karmaşanın içinde el yordamıyla ilerledim, ta ki sert, tartışmasız bir şey hissedene kadar. Kolayca gelmedi - ucundaki bir şey sürekli takılıyordu - ama iyi bir çekişle onu kurtardım ve yere çarpmasına izin verdim. Orada yatarken endişe verici derecede yanlış görünüyordu - anakronik, neredeyse Gotik, daha karanlık bir çağdan zamanın dışında çalınmış. Beynimin bir köşesinde bunun gerçekte ne olduğunu biliyordum: kayıkhanenin arkasındaki uzun zamandır unutulmuş aletler rafından aşırılmış, bir ucu pençe gibi kıvrık eski bir tekne kancası. Pençe ve sırt aceleyle temizlenmişti ama kan hâlâ çatlaklara yapışmış, çatlamış ve pas gibi dökülüyordu.

Ciğerlerim hava almak için çırpınıyordu. Yerdeki kayık kancasını kaptım ve odadan kaçtım, bir elimi ağzıma kapattım, kalbimi yere kusmaktan korkuyordum.

SAHNE 4

Ormanın içinden FAB'a doğru koştum, tıpkı birkaç hafta önce yaptığım gibi, o zaman da avucumda bir kumaş parçasıyla. Tekne kancası bir mızrak gibi yanımda, ayaklarım toprağı çalkalayarak koştum. Bina görüldüğünde hatamı fark ettim, saati unutmuştum. İnsanlar gösteriyi izlemek için dışarıda sıraya girmişlerdi bile; akşam kıyafetlerini giymiş, konuşup gülen ve parlak programları ellerinde tutan tiyatro seyircileri. Çömeldim ve başımı eğerek tepenin dibine doğru süründüm.

Merdiven boşluğuna açılan yan kapı çatırdayarak açıldı. Arkamdan çarpmaya çalıştığında yakaladım, daha yumuşak bir şekilde kapanmasına izin verdim, sonra bodrum katına inen merdivenleri o kadar hızlı indim ki neredeyse düşüyordum. Alt katta üst üste yığılmış mobilya yığınlarının arasından itiş kakış geçerken yüzümde ter damlaları oluştu. Üç üzücü dakikadan sonra dolapların olduğu odayı tekrar buldum, açık asma kilit tek bir Kiklop gözü gibi bana bakıyordu. Sehpayı kenara sürükledim, kilidi kaldırdım ve kapıyı açtım. Kupa orada duruyordu, dokunulmamıştı, o suçlu kumaş parçası buruşuk bir peçete gibi dibine tıkılmıştı. Kayık kancasını yanına soktum, kapıyı çarptım ve sese aldırmadan kilitlenene kadar tekmeledim. Kilit, halkanın içinden geri kayarken sıyrıldı ve hiç tereddüt etmeden kelepçeyi yerine ittim. Sendeleyerek geri döndüm, bir an bakakaldım, sonra tekrar merdiven boşluğuna koştum, panik ayaklarımın tabanından başımın tepesine kadar sıcak, çılgın bir telaşla yükseldi.

İki sahne arkası koridorunda koştum, seyircilerin takırtıları ve mırıltıları duvarlardan sızıyordu. Geçitte, iki ikinci sınıf öğrencisi kanatlara ulaşmak için yanımdan aceleyle geçtiler, ben yanlarından geçerken işaret edip fısıldaştılar. Soyunma odasının kapısını açtım ve herkes aynı anda başını kaldırdı.

"Hangi *cehennemdeydin* sen?" Alexander talep etti.

"Özür dilerim!" Dedim ki. "Sonra açıklarım. Kostümüm nerede?"

"Timothy bunu takıyor çünkü nerede olduğunu bilmiyorduk!"

Döndüğümde Timothy'yi (genellikle Cornwall'ın isyankâr hizmetçisini oynayan ikinci sınıf öğrencisi) çoktan ayağa kalkmış, elinde bir senaryoyla yeşil yeşil bakarken buldum.

"Kahretsin, özür dilerim," dedim. "Tim, ver şunu bana."

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Oh, Tanrıya şükür, repliklerini öğrenmeye çalışıyordum-"

"Özür dilerim, bir şey oldu-"

O üzerimdekileri çıkarırken ben de botlarımla, kılıç kemerimle, ceketimle boğuştu. Tepedeki hoparlörden gelen seyirci konuşmaları çatırdadı ve kesildi. Salondan küçük bir soluk dalgası yükseldi ve Lear'ın boş gerçek sarayının ışıklarının yandığını anladım.

Kent: *"Kral'ın Albany Dükü'nü Cornwall'dan daha çok etkilediğini sanıyordum."*

Gloucester: *"Bize hep öyle görünürdü; ama şimdi, krallığın bölünmesinde, Düklerden hangisine daha çok değer verdiği anlaşılmıyor, çünkü eşitlikler o kadar tartılıyor ki, ikisinde de merak ikisinin de payını seçemiyor."*

Kent: *"Bu sizin oğlunuz değil mi, lordum?"*

Ben yeleğimin düğmelerini karıştırırken dizlerinin üzerinde botlarımı bağlamakta olan Alexander'a baktım. "James çoktan sahneye çıktı mı?" diye sordum.

"Belli ki." Bağcıklarına öyle sert vurdu ki neredeyse dengemi kaybediyordum. "Kıpırdama, lanet olası."

"Ya Meredith?" Kravatıma uzandım.

"Kanatlarda, sanırım."

"Demek burada," dedim.

Ayağa kalktı ve kemerimi ilmeklerden geçirmeye başladı. "Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum." Parmaklarım beceriksizdi, kararsızdı, tanıdık düğümü oluşturmıyordu. "Dün gece dışarıda kaldı."

"Bunu daha sonra düşün. Şimdi zamanı değil." Kemerimi çok sıkı bağladı ve tezgahı eldivenlerimi aldı. Aynaya baktım. Saçlarım çılgınca dağılmıştı, yanaklarımda ter parlıyordu. "Berbat görünüyorsun," dedi. "Hasta mısın?"

Kendimi durduramadan, *"Düşüncelerimi işlemekten hasta oldum,"* dedim.

"Oliver, ne-"

"Boş ver," dedim. "Gitmem gerekiyor." O tekrar konuşmadan geçide doğru süzıldüm. Kapı arkamdan ağır bir şekilde kapandı ve elim kapı kolunda bekledim, o anda sadece nefes almak için gereken muazzam konsantrasyon yüzünden hareketsiz durmaya zorlandım. Gözlerimi kapattım, nefes alıp vermek dışında zihnim boştu, ta ki Sahne 1'in son satırı beni hayata döndürene kadar. Meredith'in sesi, alçak ve kararlı: *"Bir şeyler yapmalıyız."*

Kanatları doğru ilerledim.

Sahne arkasının acımasız karanlığında, gözlerim hızlı köşedeki çalışma lambasının serin ışığına alışana kadar sıra setleri boyunca tökezledim. ASM beni fark etti ve kulaklığına tısladı, "Booth? Canlı bir Edgar'ımız var. Hayır, orijinali. Biraz yıpranmış görünüyor ama giyinmiş ve gitmeye hazır." Elini mikrofonun üzerine kapatıp, "Gwendolyn taşaklarını koparacak dostum," diye mırıldandı ve dikkatini tekrar sahneye çevirdi. Ona Gwendolyn'in endişelerimin en küçüğü olduğunu söylersem ne diyeceğini merak ettim.

James sahnede, babasına hürmeten başı öne eğik duruyordu. Gloucester:

"Zamanımızın en iyisini gördük. Entrikalar, kofluk, ihanet ve tüm yıkıcı bozukluklar bizi mezarlarımıza kadar tedirginlikle takip eder. Bu caniyi bul, Edmund-"

James'in ağzı seğirdi ve önceki geceki tedirgin edici tekrarlarını hatırladım. Gloucester konuşmasını bitirdi ve yıldızlarla kaplı zeminde karşı kanada doğru ilerledi.

"Bu," dedi James, o gözden kaybolduğunda. *"Bu, dünyanın mükemmel bir züppeliğidir, servetimiz hastalandığında -genellikle kendi davranışlarımızdan dolayı- felaketlerimizden dolayı güneşi, ayı ve*

Yıldızlar... sanki zorunluluktan kötülermişiz; göksel zorlamayla aptallarmışız; küresel baskınlıkla düzenbazlar, hırsızlar ve hainlermişiz; gezegensel etkinin zorunlu itaatiyle ayyaşlar, yalancılar ve zina yapanlarmışız; ve ilahi bir zorlamayla kötü olduğumuz her şeymişiz gibi!" Gökyüzüne baktı, bir yumruk yaptı ve yıldızlara doğru salladı. Dudaklarından bir kahkaha döküldü ve kulaklarımda çınladı, cesur ve arsız. "Fahişe efendisi adamın, keçi gibi huyunu bir yıldızla yüklemesi takdire şayan bir kaçamak!" Bir parmağını kaldırdı, yüzlerce takımyıldız arasından tek bir tanesini işaret etti ve daha düşünceli konuştu. "Babam annemle Ejderha Kuyruğu'nun altında birleşti ve benim doğumum Büyük Ayı'nın altındaydı, bu yüzden kaba ve şehvet düşkünü olduğum anlaşılıyor." Tekrar güldü ama bu seferki gülüşü acıydı. Ayaklarımı olduğum yerde kaydardım, ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. "Eğer gökkubbedeki en güzel yıldız benim piçleşmemde parıldasaydı, ben de öyle olmalıydım. Edgar-"

Tereddüt etti, ortaya çıkacağımdan kuşku duyduğundan mı yoksa daha büyük bir tedirginlikten mi, bilemedim. Temkinli bir adımla yıldız dünyamıza çıktım. "Şimdi nasıl, Edmund kardeş?" On sekiz yıl içinde ikinci kez sordum.

saatler. "Ne kadar ciddi bir düşüncenin içindesin?"

Bir önceki gece yaptığımız konuşmanın aynısını kırık dökük bir şekilde, parça parça ilerlettik. James'in yüzü bir maske olabilirdi. Ona her baktığımda beni ikiye bölmekle tehdit eden inançsızlık, korku ve öfkeden habersiz, repliklerini her zamanki gibi soğukkanlılıkla söylüyordu. "Bazı kötü adamlar bana yanlış yaptı!" derken kelimelerim sert ve katıydı.

"Benim korkum da bu," dedi yavaşça, ama devam ederken aynı ipeksi tonuna geri döndü. Engellememi unuttum, hareketsiz durdum, tepkilerim düz ve mekanikti.

Sözlerini tekrar bitirdiğinde sert bir şekilde, "Senden bir daha haber alacak mıyım?" diye sordum.

"Bu işte size hizmet ediyorum" dedi. Gitme zamanım gelmişti ama gitmedim. Çok uzun süre bekledim, Edgar'a bakmak ve onun yerine beni görmek zorunda kalacağı kadar uzun süre. Gözlerinde bir tanıma titreşimi belirdi ve bununla birlikte

korku kıvılcımı. Gitmek için döndüm ve kanatlara doğru yürürken onun yine belli belirsiz konuştuğunu duydum.

James: "... *Asil bir kardeş,*
 Kimin doğası zarar vermekten çok uzak
 Kimseden şüphelenmiyor; aptal dürüstlüğüne
 güvenerek Uygulamalarım kolay!"

Kabadayılığı aniden sahte gelmişti. Benim bildiğimi o da biliyordu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Oyun devam edecekti.

SAHNE 5

Soyunma odasında James'in görünmesini bekleyerek on sahne kadar zaman harcadım. Hiç gelmedi ama onu kuliste aramaktan daha iyisini biliyordum. Yapmaya mahkûm olduğumuz türden bir yüzleşme sahne arkasındaki ara sokaklara ve yürüyüş yollarına hapsedilemezdi. O kaçmadan önce onu yakalamak için en iyi şansım oyun arası olacaktı. Üçüncü Perde'nin son sahnesi şiddetli doruk noktasına yaklaşırken sandalyemden kalktım ve çıplak göğsümün üzerine bir ceket geçirdim. Delinin paçavraları beni çıplak ve savunmasız hissettiriyordu.

Geçit boştu, ışıklar donuk sonbahar sarısı parlıyordu. Meredith salonun diğer ucunda belirdiğinde kulis kapısına doğru uzanıyordum. Bütün gece onu gerçekten görmemiştim ve bir an için olduğum yerde donup kaldım. Soluk mavi şifon ve vualle örtünmüş, alnında altın bir bant olan, bukleleri sırtından aşağı gevşekçe dökülen bir Grek prensesine benziyordu. Döndüm ve onu bir daha ne zaman yalnız bulacağımdan ya da gecenin geri kalanının neler getirebileceğinden emin olmadan ona doğru yürüdüm. Adımlarımın sesi başını kaldırmasına neden oldu ve onu yakalayıp cesaret edebildiğim kadar derinden öpmeden önce yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

Arkama yaslandığımda "Bu ne içindi?" diye sordu.

Güzel olduğunu biliyordu. Bunu ona söylememe gerek yoktu.

"Biliyor musun, beni çok korkutuyorsun," dedim, onu yakın tutmak için elbisesinin kumaşını tutarak.

"Ne?"

"Bilmiyorum, sanki sana bakıyorum ve birden soneler anlam kazanıyor. En azından iyi olanları."

İkimiz de ne söylememi bekliyorduysak, öyle olmadı. Kızardı, ve
a küçük Heyecan . NEŞE gitti mümkün değil,

Akşamın diğer tüm koşulları göz önüne alındığında açıklanamazdı. Ama sonra bir mum alevi gibi söndü, şüphe tarafından varlığından uzaklaştırıldı.

"Dün gece neredeydin?" Ben sordum.

Gözlerini kaçırdı. "Sadece bir yere gitmem gerekiyordu." "Anlamıyorum."

"Sana söyleyeceğim," dedi, bir parmağının ucuyla köprücük kemiğimin çentiğini dalgınca izleyerek. "Bu gece. Daha sonra."

"Pekâlâ." Daha sonra zaman olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum. "Sonra" ne anlama geliyordu ki? Yine de "Sonra," diye kabul ettim.

"Gitmem gerekiyor." Saçlarımı alnımdan geriye doğru taradı - o zamandan beri aşına olduğum ve sürekli umut ettiğim tatlı, sevecen bir jesti. Ama endişelerim ve kuşkularım dizlerimin bağını çözdü.

"Meredith," dedim, kızların soyunma odasına doğru ilerlerken. Kapıda durakladı. "Geçen gün, sınıfta-" Söylemek istemedim ama kendimi durduramadım. "James'i bir daha öyle öpme."

Bir an boş boş baktı; sonra ifadesi sertleşti ve sordu: "Kimi kıskanıyorsun? Onu mu, beni mi?" Yumuşak bir tiksinti sesi çıkardı ve ben cevap veremeden kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Boğazım düğümlendi. Ne yapmak istemiştin ki? Onu korumak mı, uyarmak mı, ne? Açık olan elimi duvara vurdum ve darbe canımı yaktı.

Beklemek zorunda kalacaktı. Üçüncü Perde sona ermek üzereydi; Colin'in soluk soluğa kaldığını hoparlörlerden duyabiliyordum.

Colin: *"Bir yara aldım. Beni takip edin, bayan."*

Çıkarın şu gözü dönmüş caniyi! Atın bu köleyi zindana. Regan, hızla kanıyorum.

Bu acı zamansız geldi. Kolunu ver bana."

Sahnenin solundaki kapının yanında, sırtımı duvara yaslayarak bekledim. Işıklar söndü ve seyirciler önce cılızca, sonra da Gloucester'ın gözlerinin dehşet verici bir şekilde yırtılmasının şokuyla daha büyük bir coşkuyla alkışladılar. İkinci sınıflar kanatlardan döküldüler ve beni görmeden aceleyle geçip gittiler. Sonra Colin, sonra Filippa. Sonra James.

Onu dirseğinden tuttum ve soyunma odalarından uzaklaştırdım.

"Oliver! Ne yapıyorsun?"

"Konuşmamız gerek."

"Şimdi mi?" dedi. "Bırak beni, canımı yakıyorsun."

"Öyle miyim?" Kolunu acımasızca kavradım, ondan daha iriydim ve ilk kez ikimizin de bunun farkında olmasını istiyordum.

Koridor kapısını iterek açtım ve onu da peşimden içeri çektim. İlk aklıma gelen yükleme rampasıydı ama Alexander ile ikinci ve üçüncü sınıflardan bazıları sigara içmek için dışarı çıkmış olabilirdi. Bodrum katını düşündüm ama orada kapana kısılmak istemedim. James iki ya da üç soru daha sordu - hepsi aynı temanın varyasyonları; nereye gidiyorduk? - ama onları görmezden geldim ve sessizleşti, nabızı parmaklarımın altında hızlandı.

Salonun arkasındaki çim alan geniş ve düzdü; zemin ağaçlara doğru eğilmeden önceki son açık alandı. Gerçek gökyüzü tepemizde muazzamdı, aynalarımızı ve parıldayan sahne ışıklarımızı gülünç hale getiriyordu - İnsanoğlunun Tanrı'yı taklit etmeye yönelik nafile çabası. FAB'den yeterince uzaklaştığımızda, karanlıkta görülmeyeceğimizi, hatta duyulmayacağımızı biliyordum, James'in kolunu bıraktım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Tökezledi, ayağını yere bastı, sonra omzunun üzerinden arkasındaki tepenin dik düşüşüne endişeyle baktı.

"Oliver, bir gösterinin ortasındayız," dedi. "Bu ne hakkında?"

"Teknenin kancasını buldum." Birden, önceki gecenin vahşi uğultulu rüzgârını diledim. Gökyüzünün karanlık kubbesinin altındaki dünyanın durgunluğu boğucu, büyük, dayanılmazdı. "Yatağının içine sokulmuş bir tekne kancası buldum."

Yüzü çiğ ay ışığında kemik gibi solgundu. "Açıklayabilirim."

"Yapabilir misin?" diye sordum. "Çünkü dördüncü perdeyi açmam gerekiyor, yani bunun düşündüğüm şey olmadığına beni ikna etmek için on beş dakikan var."

"Oliver-" dedi ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Bana bunu yapmadığını söyle." Sesimi fısıltının üzerine çıkarmaya korkarak bir adım daha yaklaştım. "*Bana* Richard'ı öldürmediğini söyle."

Gözlerini kapadı, yutkundu ve "İsteyerek yapmadım" dedi.

Çelik bir yumruk göğsümü sıkarak içimdeki havayı ezdi. Kanım soğumuştı, morfin gibi damarlarımda dolaşıyordu. "Oh, Tanrım, James, *hayır*." Sesim çatladı. İkiye bölündü. Hiç ses kalmadı.

"Yemin ederim öyle demek istemedim, anlamalısın," dedi umutsuzca bana doğru gelirken. Ulaşamayacağı bir yerde, üç adım geriye sendeledim. "Bu bir kazaydı, tıpkı söylediğimiz gibi, bir kazaydı Oliver, *lütfe*!"

"Hayır! Çok yaklaşma," dedim, kelimeler için hava yokken onları zorlayarak. "Mesafeni koru. Bana ne olduğunu anlat."

Dünya kendi ekseninde durmuş gibiydi, tıpkı bir topaç gibi tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Yıldızlar tepemde acımasızca parlıyordu, cam kırıkları gökyüzüne saçılmıştı. Vücudumdaki her sinir, Mart ayının soğuk havasının dokunuşundan kaçan canlı bir tel gibiydi. James daha soğuktu, buzdan oyulmuştu, arkadaşım değildi, insan bile değildi.

"Sen Meredith'le yukarı çıktıktan sonra Richard'a bir şey oldu," dedi. "Cadılar Bayramı gibiydi ama daha kötüsü. *Kontrol edilemez bir* öfkeyle Şato'dan çıkıp gitti. Onu görmeliydiniz. Bir yıldızın patlamasını izlemek gibiydi." Başını yavaşça salladı, yüz ifadesindeki dehşet ve korku ayırt edilemezdi. "Wren ve ben masada oturuyorduk. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu ama sonra birden ortaya çıktı, yüzünde yoluna çıkan her şeyi ezip geçecekmiş gibi bir ifade vardı. Ormana doğru gidiyordu -ne yapmak için, hiçbir fikrim yok- ve Wren onu durdurmaya çalıştı." Bocaladı, gözlerini sıkarak kapattı, sanki anı çok yakın, çok acı verici, dayanılmazdı. "Tanrım, Oliver. Onu yakaladı ve yemin ederim onu ikiye böleceğini sandım ama onu bahçenin ortasındaki çimlerin üzerine fırlattı. Hışımla ağaçlara doğru gitti ve onu orada *hıçkıra hıçkıra* ağlarken bıraktı. Korkunçtu. Elimden geldiğince onu tekrar bir araya getirdim ve Pip'le onu yatağına yatırdık. Ama ağlamayı kesmiyordu ve sürekli 'Peşinden git, kendine zarar verecek' diyordu. Ben de gittim."

Şaşkınlıkla ağızımı açtım ama bana tek kelime edecek zaman bırakmadı.

"Bana bunun ne kadar aptalca olduğunu söylemene gerek yok," dedi. "Biliyorum. O zaman da biliyordum. Ama gittim."

"Ve sen onu buldun." Olayların gelişimini şimdiden görebiliyordum. Bir kavga. Bir tehdit. Bir itiş kakış. Çok fazla.

"İlk başta değil," dedi. "Karanlıkta aptal gibi dolaşıp onu aradım. Sonra aklıma rıhtıma inmiş olabileceği fikri geldi." Omuz silkti ve bu hareket o kadar güçsüz ve acınasıydı ki göğsümdeki düğümün zar zor da olsa gevşediğini hissettim. "Tepeden aşağı indim ama onu göremedim. Suya atlamak gibi aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için kayıkhaneye kadar gittim ve yukarı çıkmak için arkamı döndüğümde oradaydı. Bunca zamandır ormanda beni takip ediyordu, sanki hastalıklı bir oyun oynuyormuşum gibi." O sırada daha hızlı konuşmaya başlamıştı, aylardır içinde tuttuğu tüm kelimeler bir anda ağzından dökülüyormuştu. "Ve dedim ki, 'İşte buradasın. "Hadi yukarı çıkalım, kuzenin enkaza dönmüş. Ne dediğini tahmin edebilirsiniz, 'Kuzenim için endişelenme' dedi. Ben de dedim ki, 'İyi. Herkes üzgün. Geri gel, hallederiz.' dedim. Ve bana yine o *bakışı attı* -Tanrım, Oliver, haftalardır bunun hayalini kuruyorum- sanki dünyadaki tüm nefret bir anda ortaya çıkmıştı. Hiç kimse sana böyle baktı mı?" Bir an için aynı sersemletici korku onu ele geçirir gibi oldu, ama sonra başını salladı ve devam etti. "Ve işte o zaman başladı. İtmeler. Taciz." Sesi yüksek, gergin bir perdeye tırmandı ve kollarını ovuşturdu, vücudunu yeterince sıcak tutamıyormuş gibi bir ayağını yere vurdu. "Ve hiç *durmadı*. Yine Cadılar Bayramı'ydı- Hadi, bir oyun oynayalım. Yemi yutmadım ve daha da kötüleşti. Neden karşılık vermiyorsun? Neden ellerini kirlletmiyorsun? Hadi bir oyun oynayalım, küçük prens, hadi bir *oyun* oynayalım. Onun için hepsi buydu, ama çok korkmuştum ve *denedim*, bir kez daha dedim ki, neden Şato'ya geri dönmüyorsun ve Wren'le konuşmuyoruz? Meredith'le konuşuruz, bunu düzeltiriz. Ve sonra o- dedi ki-" Durdu, yüzü çirkin bir şekilde kızardı, sanki kelimeler o kadar iğrençti ki onları tekrarlayamadı.

"James, ne dedi?"

Bana sertçe baktı, başı geriye eğikti, ağzı acımasız, düz bir çizgi, gözleri karanlık ve anlamsızdı. Richard'a benziyordu; konuşurken sesi bile onun gibi çıkıyordu. "Neden sen ve Oliver birbiriniz için ibne olduğunuzu kabul edip kızlarımı rahat bırakmıyorsunuz?"

Ona baktım, boğazım düğümlendi, korkunun soğuk ter hissi yavaşça uzuvlarıma yayıldı.

"Ben de dedim ki," diye devam etti James, yine kendi sesiyle, "Sana aksini kim söyledi bilmiyorum ama Meredith'in sahibi değilsin ve kesinlikle Wren'in de sahibi değilsin. İstersen ölene kadar iç. Ben gidiyorum. Ve bana izin vermedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kavga istiyordu. Kavga etmeden gitmeme izin vermedi. Yanından geçmeye çalıştım ama beni yakaladı ve kayıkhanenin kapısına doğru fırlattı. Sağlam değillerdi, çok eskiydi ve içeride yığılı eşyalara çarparak düştüm. Tekrar üzerime geldi ve ben de en yakın şeye uzandım, o da tekne kancasıydı."

Durdu, elini gözlerinin üzerine bastırdı, sanki anıları silmek ister gibiydi. Dudağı titriyordu. Bütün vücudu titriyordu.

"Sonra ne olacak?" Sormak istemedim, bilmek istemedim, başka bir kelime duymak istemedim.

"Ve sonra *güldü*," dedi James zayıf bir sesle, elinin arkasından. Sesi neredeyse duyabiliyordum, Richard'ın derin, tehlikeli kahkahası karanlıkta çınılıyordu. "Güldü ve dedi ki, yap şunu güzel çocuk, küçük prens, sana meydan okuyorum. Ve beni tekrar itti. Beni iskelenin sonuna kadar itti, 'Sana meydan okuyorum, sana meydan okuyorum, yapmayacaksın' dedi. Arkama baktım ve su tam oradaydı ve tek düşünebildiğim Cadılar Bayramı'ydı ve bu sefer beni boğmasına kim engel olacaktı? Ve susmuyordu, sürekli bunu söylüyordu, yapmayacaksın, sana meydan okuyorum, sana meydan okuyorum, sana meydan okuyorum, ve ben

-" Eli aşağı kayarak ağzını kapattı, gözleri dehşetle açılmıştı, sanki o anda ne yaptığını fark etmiş gibiydi. "Bunu yapmak istememiştim," dedi, elinin arkasından yumuşak bir inilti yükseldi. "*İsteyerek* yapmadım. Ama çok korkmuştum ve çok öfkeliydim."

Olması gerektiği gibi görebiliyordum. Vahşi, plansız bir darbe. Çarpmanın acı veren sarsıntısı. Yüzüne sıçrayan sıcak kan karşısında şaşkınlık. Richard'ın ağır çekimde suya doğru düşüşü. Mide bulandırıcı bir sıçrama ve daha da mide bulandırıcı bir sessizlik.

"Oliver, öldüğünü sanıyordum," dedi, o kadar belli belirsizdi ki neredeyse onu duymuyordum. "Yemin ederim, çoktan öldüğünü sandım. Ne yapacağımı bilemedim ve kaçtım. Sanırım bir an için aklımı kaybettim. Ağaçların arasına doğru koştum ve Filippa'ya çarpmasaydım bütün gece koşmaya devam edebilirdim."

Kendimi uyuşmuş, donmuş, sersemlemiş hissettim. "Sen ne?"

Başını salladı, dikkati dağılmıştı, sanki geri kalanının nasıl olduğunu tam olarak hatırlayamıyormuş gibiydi. "Sanırım geri dönmediğim için endişelendi ve beni aramak için dışarı çıktı ve ben de ona doğru koştum. Ona zarar vermemiş olmam bir mucize, lanet olası kanca hâlâ elimdeydi, neden aldım bilmiyorum."

"Biliyordu," dedim, bu tek gerçek beynimde atlıyor ve tekrarlanıyordu. "Biliyor muydu?"

"O kadar sakindi ki, sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Soru bile sormadı, gerçekten, sadece beni içeri soktu ve bir şekilde merdivenlerden yukarı çıkardı. O kadar çok titriyordum ki kıyafetlerimi çıkarmama yardım etmek zorunda kaldı, ama beni banyoya bırakır bırakmaz, üzerinde kan olan her şeyi yakmaya gitti, kusmaya başladım ve duramadım ta ki-" Aniden sustu, bana doğru garip bir hareket yaptı, sanki cümleyi benim bitirmem gerekiyordu.

"Aman Tanrım," dedim. "Ben." Yarı uykulu, yarı giyinik. O. Kalbi küt küt atıyor, yere çömelmiş. "Bana söylemedin." Ağzımdan çıkana kadar bunun tek başına geri kalan her şeyden daha kötü olduğunu fark etmemiştim. "Neden bana söylemedin?"

"Bilmeni istemedim," dedi. Bana doğru bir adım daha attı ve bu sefer geri çekilmedim. "Filippa belki delidir, bilmiyorum, onu hiçbir şey korkutamaz ama sen? Oliver, sen-" Sesi kesildi ve sesinin yokluğunda yine bana eliyle işaret etti, ama bu onun yerine tamamlayamayacağım bir düşünceydi.

"Ben ne, James? Anlamıyorum."

Elini tekrar yanına bıraktı ve bana aynı çaresiz, umutsuz omuz silkme hareketini yaptı. "Bana şu anda baktığın gibi bakmanı hiç istemedim."

Belki de yüz ifademde bir tür dehşet vardı, ama onun düşündüğü nedenle değil. Soğuk ay ışığında ona baktım, çelimsiz, küçük ve korkmuştu ve Noel'den beri ona her baktığımda etrafıma üşüşen binlerce soru birleşti, kaynaştı ve gerçekten sadece bir tane kalana kadar küçüldü.

"Oliver?"

"Evet," dedim, bu tek kelime her şeyi aynı anda kabul ediyordu. Ne zaman ağlamaya başladığını hatırlayamıyordum ama gözyaşları yanaklarında parlıyordu. Bana baktı, güvensiz ve şaşkıncı.

"Sorun değil," dedim, ona olduğu kadar kendime de. Tekrar FAB'a doğru baktım, kafamın içinde Hamlet'i tekrar duyduğumda bir şekilde sakinleştim: *Hazırlık her şeydir*. "Her şey yoluna girecek," dedim, gerçi hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Halledeceğiz ama şimdi geri dönmemiz gerekiyor." "O "nun ne anlama geldiği ya da ne anlama gelmesi gerektiğini düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Geri dönüp hiçbir sorun yokmuş gibi davranmalıyız. Bu geceyi atlatmalıyız, sonra bunun hakkında endişeleniriz. Tamam mı?"

Rahatlama-umut-bir şey- nihayet yüzünü ısıttı. "Sen-"

"Evet, öyleyim," dedim, bilmek istediği şeye verilebilecek tek olası yanıt buydu. "Hadi gidelim." FAB'a doğru döndüm. Kolumdan tuttu.

"Oliver," dedi, isminin sonuna yapışmış bir soruyla.

"Sorun değil," dedim tekrar. "Daha sonra. Bir yolunu buluruz." Başını salladı, gözleri aşağı bakıyordu ama parmaklarının kolumda sıkılaştığını hissettim. "Hadi gel."

Tiyatroya koşarken o da arkamdan geldi. Yan kapıdan içeri girdik ve ben kanatlara doğru giderken, o da yüzündeki tüm sıkıntı izlerini silmek için diğer tarafa, banyoya doğru giderken ayrıldık. O kısacık anda, "iyi" ya da buna benzer bir şeyin hala mümkün olup olmadığını gerçekten merak ettim. Ama bizimki ya da *King'inki* gibi bir trajedi

Lear, son dakikaya kadar sizi sonun hala mutlu olabileceğine inandırarak kalbinizi kırar.

SAHNE 6

Gösterinin ikinci yarısı hızla, pervasızca ilerledi. Tom o' Bedlam'ın olması gerektiği kadar deli ve dikkatim dağınıktı, ama Frederick ve Gloucester bir değişiklik fark etmiş olmalı ki, dördüncü perdenin sonunda ikisi de bana şüpheyle bakıyordu. V. Perde James'in ordusunun hareketlerini yönetmesiyle açıldı. İnkâr edilemez bir aciliyetle konuşuyordu - belki de benim gösteriyi kapatmak, Kule'ye kapanmak ve bundan sonra ne yapacağımıza karar vermek istediğim kadar çaresizdi. Wren'le kısa bir süre konuştu, onu görmemiş gibiydi ve Frederick'e de aynı soğuk ilgisizlikle davrandı. Camilo yaklaştı, yanında Filippa ve Meredith vardı - Meredith birini zehirlemiş olabileceğine inanmamı sağlayacak kadar suçlu görünüyordu. Sahnenin yukarısındaki gölgelerde pusuya yatmış, girişimi ve sonu bekliyordum.

Filippa hızla fenalaştı ve kendini sabitlemek için Camilo'nun koluna uzandı. Filippa: *"Hasta, O, hasta!"*

Meredith (kenara): *"Eğer değilse, tıbbı asla güvenmeyeceğim."*

James (Camilo'ya eldivenini fırlatarak):

*"İşte benim takasım. Bana hain diyen bu herif
de kim oluyor, alçakça yalan söylüyor."*

Sesi beni saklandığım yerden çağırmak için yükseldi. Müjdeciler çağrıldı, trompetler çaldı; Filippa yere yığıldı ve bir grup ikinci sınıf öğrencisi tarafından sahnenin dışına taşındı.

Herald (okuyor): *"Ordu listelerinde yer alan kaliteli ya da dereceli herhangi bir adam, Gloucester Kontu olduğu varsayılan Edmund'un çok yönlü bir hain olduğunu iddia edecekse, ortaya çıksın. Savunmasında cesurdur."*

Beni gizlemek için ağzıma ve burnuma bağladığım eşarptan nefes aldım, sonra bir elim kılıcımın üzerinde sahneye girdim.

Ben: *"Adımın kayıp olduğunu bilin;*

*İhanetin dişleri çıplak ve çürük. Yine de düşman
kadar asilim*

Baş etmeye geldim."

Camilo: *"Bu düşman hangisi?"*

Ben: *"Edmund Earl of Gloucester adına konuşan kim?"*

James: *"Kendisi. Ona ne diyorsun?"*

Ona günahlarını sıraladım, o da büyük bir dikkat ve samimiyetle dinledi. Cevap verdiğinde, her zamanki kötülüğü, her zamanki kibri yoktu. Sözleri düşünceliydi, alçakgönüllülükle kendi yanlışlıklarının farkındaydı.

James: *"O ihanetleri kafana fırlatıyorum;*

*Cehennemden nefret eden yalanla kalbini
eziyorum,*

*Ki onlar henüz göz ucuyla bakıp geçiyorlar- Bu
kılıcım onlara hemen yol verecek*

Orada sonsuza dek dinlenecekler."

Kılıçlarımızı çektik, birbirimizi selamladık ve son düellomuz başladı. Neredeyse uyum içinde hareket ediyorduk, kılıçlar yapay yıldızların altında parıldıyor ve ışıldıyordu. Üstünlüğü ele geçirmeye başladım, aldığımdan daha fazla darbe indirerek James'i köprü'nün dar ağzına doğru manevra yaptırdım. Alnında ve boğazının çukurunda ter parlıyordu, ayak hareketleri giderek hantallaşıyordu. Daha ileri gidemeyinceye kadar onu evin düşmanca karanlığının derinliklerine doğru zorladım. Çeliğin çelik üzerindeki son çınlaması kulaklarımda yankılanırken, rapierimi kolunun altına soktum. Omzumu tuttu, nefesi kesildi, kendi kılıcı Köprü'nün aynalı zeminine çarparak düştü. Kılıcımın da düşmesine izin verdim, ağırlığını almak için bir kolumu sırtına doladım ve aşağıya baktığımda onu yanımdan geçip sahnenin sol kanadının karanlığına bakarken buldum. Gwendolyn ışığın kenarında duruyordu, yüz ifadesi şoktan bomboştu. Holinshed onun yanında duruyordu ve Dedektif Colborne da onun yanında duruyordu, kalçasındaki rozet fiber optik yıldız ışığında parlıyordu.

James'in parmak uçları kollarıma battı. Dişlerimi sıktım ve onu yavaşça yere indirdi. Arkamızda Meredith aprondan kanatlara doğru götürülüyordu. Camilo onun gidişini izledi, yüzü sorularla kararmıştı.

Meredith: *"Ne bildiğimi bana sorma."*

Camilo: *"Peşinden git. Çaresiz durumda; onu yönetin."*

Son ikinci sınıflar sahneyi terk etti. James'in üzerine çömeldim. Kan için kullandığımız mor kuşak gömleğinin açık yakasından çıkmıştı ve o konuşurken yavaşça çıkardım.

"Bana ne verdiysen, onu yaptım," dedi. "Ve daha fazlasını, çok daha fazlasını. Zaman bunu ortaya çıkaracak." Altımda titredi ve onu sabit tutmak için bir elimi göğsüne koydum. *"Geçmişte kaldı, ben de öyle."* Ağzında yorgun bir gülümseme oluştu. *"Ama sen nesin / Bana bu şans vereni? Eğer soyluysan, / Seni affediyorum."*

"Hadi sadakalarımızı değişelim." Eşarbı yüzümden çektim. Onu rahatlatmak için yapabileceğim başka bir şey yoktu. *"Benim adım Edgar ve babanın oğluyum."*

Kanatlara doğru baktım. Meredith Colborne'un yanında durmuş, kulağına yaklaşarak konuşuyordu. Onu izlediğimi fark edince dudaklarını kapattı ve yavaşça başını salladı. Tekrar James'e döndüm. *"Tanrılar adildir,"* dedim, *"ve bizim hoş zaaflarımızdan / Bizi azarlamak için araçlar yaratırlar."*

James kırık bir kahkaha attı ve ciğerlerimin derinliklerinde bir şeyin ikiye ayrıldığını hissettim. *"Doğru söyledin; bu doğru,"* dedi. *"Çark dönmeye başladı; ben buradayım."*

Camilo arkamızdan konuştu ama onu zar zor duydum. Bir sonraki cümlem onun içindi ama onun yerine James'e söyledim. *"Değerli prens, bilmiyorum."*

Bir an bana baktı, sonra başını kaldırdı ve beni yanına çekti. Neredeyse kardeşçe bir öpücüktü ama tam olarak değil. Çok kırılgan, çok acı vericiydi. Seyirciler arasında şaşkınlık ve kafa karışıklığına dair yumuşak fısıltılar yayıldı. Kalbim zonkladı ve o kadar çok acıdı ki dudağını ısırdım. Nefesinin kesildiğini hissettim ve onu bıraktım, tekrar yere indirdim. Sessizlik uzun süre devam etti. Camilo'nun repliği her neyse, onu unutmuştu ve ben de sıram gelmeden konuştum. *"Kısa bir öykü sırala; / Ve anlatıldığında, ah kalbim yerinden fırlayacak!"*

Gerisini hatırlayamadım. Umurumda da değildi. Camilo konuşmamı kesti, belki de önceki hatasını telafi etmek için, sesi tökezledi ve

belirsiz. James, sanki Edmund'un hayatı onu terk etmiş ve kendi hayatından geriye kalanlar hareket etmeye yetmiyormuş gibi, yerde gevşek bir şekilde yatıyordu.

Camilo: *"Daha fazlası, daha acıklısı varsa, içinde tut; Çünkü neredeyse çözülmeye hazırım."*

Bir daha konuşmadım. Sesim kesilmişti. Ne James'in ne de benim tek kelime daha etmeyeceğimizi anlayan ikinci sınıflardan biri hızla içeri girdi ve sahnenin üzerine çöken sessizlik büyüsünü bozdu. *"Yardım edin! O, yardım edin!"*

Camilo'nun onunla konuşmasına izin verdim. Ölümler sayıldı ve hesaplandı. James'in götürülme vakti gelmişti ama ikimiz de kıpırdamadık, perdenin diğer tarafında bizi neyin beklediğini çok iyi biliyorduk. Hizmetçiler ve müjdeciler utangaç, kararsız seslerle repliklerimizi söylediler. Frederick içeri girdi, Wren kollarında ölmüştü. O da yere yığıldı ve kim ne yapabilirse yapsın, kederinin ağırlığı altında ezilerek öldü. Camilo -çökmekte olan dünyamızın son kalesi- oyunu elinden geldiğince, bana ait olması gereken bir konuşmayla bitirdi.

Camilo: *"Bu üzücü zamanın ağırlığına itaat etmeliyiz, Ne söylememiz gerektiğini değil, ne hissettiğimizi konuşmalıyız. En yaşlılar en çok doğurdu; biz gençler asla bu kadar çok şey görmeyecek, bu kadar uzun yaşamayacağız."*

Yıldızların hepsi bir anda söndü. Karanlık çöktü. Seyirciler yavaşça, belirsiz bir şekilde alkışlamaya başladı. Işıklar tekrar yanana kadar James'e sarıldım, sonra ayağa kalkmasına yardım ettim. Wren ve Frederick yaşayan ölümler gibi yeniden canlandılar. Filippa, Meredith ve Alexander gözlerini ayaklarından kaldırmadan kanatlardan çıktılar. Belden aşağıya doğru sertçe eğildik ve ışıkların tekrar sönmesini bekledik. Söndüklerinde tek sıra halinde kanatlara doğru yürüdük. Perde arkamızdan kapandı, kadifeden ağır bir süpürme, seyircinin yumuşak insan sesini kapattı - ayağa kalkıyor, toparlanıyordu.

Çalışma lambaları tepede yeniden yanmaya başladı. Birinci ve ikinci Colborne'un tanıdık olmayan yüzünden yıllarca uzaklaştı. Çizgi setlerinin yanındaki yerinden yavaşça öne çıktı ve James'i sanki bir şey varmış gibi izledi.

Dünyada başka kimse yok. "Şey," dedi. "Sonsuza kadar hayalcilik oynayamazdık. Bana gerçeği söylemeye hazır mısın?"

James yanımda bocaladı, konuşmak için ağzını açtı. O daha sesini çıkaramadan ben ilerledim, kararımı çoktan vermiştim, hem de aynı anda.

"Evet," dedim. Colborne şaşkınlıkla bana doğru döndü. "Evet," dedim tekrar. "Evet," dedim.

SAHNE 7

Işıklar ve sirenler. Dışarıdaki belirsiz havada, en iyi kıyafetlerini giymiş seyirciler, siyahlar içindeki teknisyenler ve kostümlü oyuncular Walton'ın beni *Broadwater Polis Departmanı* yazılı bir arabanın arkasına götürmesini izliyordu. Herkes fısıldıyor, bakıyor, işaret ediyordu ama ben sadece sınıf arkadaşlarımı görebiliyordum, tıpkı o gün rıhtımda olduğu gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Alexander'ın yüzü o kadar hüznü doluydu ki, şaşkınlığa yer kalmamıştı. Filippa'nın yüz ifadesinde sadece çaresiz bir kafa karışıklığı vardı. Wren'inkinde boşluk. Meredith'in yüzünde ise tarif edecek bir kelime bulamadığım şiddetli bir şey. James'in yüzünde ise çaresizlik. Richard yanlarında duruyordu, o kadar sağlamdı ki başka kimsenin onu görememesi bir mucize gibiydi, gözleri simsiyah yanıyordu, bir şekilde hala tatmin olmamıştı. Bileklerimde parlayan kelepçelere baktım ve arabanın çatlak deri koltuğuna çöktüm. Colborne kapıyı kapattı ve küçük, sessiz karanlıkta nefes almak için mücadele ettim.

Sonraki kırk sekiz saati penceresiz sorgu odalarında geçirdim, Küçük ılık su bardaklarını parmaklıyor ve Colborne, Walton ve isimlerini duyar duymaz unuttuğum diğer iki subayın sorularını yanıtlıyordum. Hikâyeyi James'in bana anlattığı gibi, sadece gerekli değişiklikleri yaparak anlattım. Richard, benim ve Meredith'in ihanetine öfkelenmişti. Ben, kıskanç bir korkuyla tekne kancasını onun kafasına doğru salladım. Ertesi sabahı sormadılar.

Lear'ın diğer gösterileri iptal edildi. Walton'un defterinin arkasına çizdiğim haritayı takip eden Colborne, el fenerleriyle beş polisi alt kata götürdü ve orada levye ve keserle dolabımı kırdılar. Parmak izlerimle kaplı lanet olası kanıtlar. "Şimdi," dedi Colborne bana soğuk bir şekilde, "avukatını aramanın tam zamanı olabilir."

Elbette benim yoktu, bu yüzden bana o sağlandı. Cinayet olup olmadığına dair bir soru yoktu, sadece ne derecede olduğuna dair bir soru vardı. En iyi şansımızın, ikinci cinayet yerine kusurlu nefsi müdafaa olduğunu iddia etmek olduğunu açıkladı. Başımı salladım ve hiçbir şey söylemedim. Aileme telefon etmeyi reddettim. Konuşmak istediğim kişiler onlar değildi. Pazartesi sabahı tutuklu olarak yeni durumum hakkında bilgilendirildim, ancak hemen ilçeye gönderilmedim. Broadwater'da kaldım, çünkü (Colborne'a göre) beni daha büyük, daha kalabalık bir tesise götürmek duruşmaya hiç çıkamayacağım anlamına gelebilirdi. Beni oyalıyor olması daha muhtemel görünüyordu. Yazılı itirafımı teslim ettikten sonra bile, buna tam olarak inanmadığını söyleyebilirdim. Ne de olsa FAB'a James'i tutuklamayı umarak gelmişti ve "isimsiz bir kaynağın" verdiği bilgiye göre hareket ediyordu. Meredith olduğunu varsaymışım.

Belki de bu kadar çok ziyaretçi kabul etmeme izin vermesinin nedeni bu süregelen şüpheydi. Filippa ve Alexander ilk gelenlerdi. Parmaklıkların diğer tarafındaki bir bankta yan yana oturuyorlardı.

Alexander beni gördüğünde "Tanrım, Oliver," dedi. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Sadece...

bekliyorum."

"Kastettiğim bu değildi."

Filippa, "Avukatınızla konuştuk," dedi. "Benden karakter tanığı olmamı istedi."

Alexander üzgün bir gülümsemeyle, "Ben değilim ama," diye ekledi. "Uyuşturucu sorunu."

"Ah." Filippa'ya baktım. "Yapacak mısın?"

Kollarını sıkıca kavuşturdu. "Bilmiyorum. Bunun için seni henüz affetmedim."

Parmağıımı aramızdaki parmaklıklardan birinde gezdirdim. "Özür dilerim."

"Hiçbir fikrin yok, değil mi? Ne yaptığın hakkında." Başını salladı, gözleri sert ve öfkeliydi. Tekrar konuştuğunda sesi aynıydı. "Babam ben on üç yaşımdan beri hapiste. Seni canlı canlı yiyecekler."

Ona bakamadım.

"Neden?" Alexander sordu. "Bunu neden yaptın?"

Richard'ı neden öldürdüğümü sormadığını biliyordum. Karyolamda oturduğum yerde kıpırdandım, soruyla boğuştum.

"*Romeo ve Juliet* gibi," dedim sonunda.

Filippa sabırsız bir ses çıkardı ve "Neden bahsediyorsun?" dedi.

"*Romeo ve Juliet*," dedim tekrar ve risk alarak ikisine baktım. Alexander duvara yaslanmıştı. Filippa ters ters bakıyordu. "Yapabilseydiniz sonunu değiştirir miydiniz? Ya Benvolio ortaya çıkıp, 'Tybalt'ı ben öldürdüm. O bendim."

Filippa başını eğdi, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Seni aptal Oliver," dedi. Buna itiraz edemezdim.

Zaman zaman geri geldiler. Sadece konuşmak için. Dellecher'da neler olduğunu anlatmak için. Ailem öğrendiğinde bana söylemek için. Annemle telefonda konuşacak kadar cesur olan tek kişi Filippa'ydı. Onunla kendim konuşacak kadar cesur değildim. Babamdan ya da Caroline'dan hiç haber almadım ama almayı da beklemiyordum. Colborne bir sabah Leah'yı karakolun dışında hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ve binanın kenarına taş atarken buldu. (Bir zamanlar benim de yaptığım gibi gecenin köründe Ohio'dan kaçmıştı.) Onu beni görmeye getirdi ama konuşmadı. Sadece bankta oturup bana baktı ve alt dudağını ısırды. Bütün günü boş yere özür dileyerek geçirdim ve o gece Colborne onu otobüse bindirip eve geri gönderdi. Walton, nerede olduğunu söylemek için ailemi aradığını söyledi.

Meredith'i duruşmamdan önce görmedim ve ondan sadece Alexander, Filippa ve avukatım aracılığıyla haberdar oldum. Kendimi açıklamak için umutsuzca bir şans istemeliydim ama ne diyecektim ki? O zamana kadar bana sorduğu son sorunun cevabını almıştı. Ama onu sık sık düşündüm. Frederick'i, Gwendolyn'i, Colin'i ya da Dekan Holinshed'i düşündüğümünden daha sık. Wren'i düşünmeye hiç dayanamıyordum. Elbette, gerçekten görmek istediğim tek kişi James'ti.

Cezamın ilk haftasının yarısında geldi. Daha erken gelmesini beklerdim ama Alexander'a göre günlerdir ilk kez kendini yerden kaldırmayı başarmıştı.

O geldiğinde uyuyordum, dar karyolamda sırtüstü yatıyordum, *Lear*'ın ara vermesinden beri devam eden kalıcı sersemlik içindeydim. Hücrenin dışında birinin olduğunu hissettim ve yavaşça doğruldum. James parmaklıkların önünde yerde oturuyordu, solgun ve bir şekilde cansızdı, sanki yamalı bir bebek gibi ışıık, hafıza ve yanılsama parçalarından bir araya getirilmişti.

Aniden, beklenmedik bir şekilde güçsüz hissederek karyoladan aşağı kaydım ve yüzümü ona dönerek oturdum.

"Bunu yapmana izin veremem," dedi. "Daha önce gelmedim çünkü ne yapacağımı bilmiyordum."

"Hayır," dedim çabucak. Rolümü oynamıştım, değil mi? Richard öğrendiğinde neler olabileceğini düşünmeden Meredith'i üst kata kadar takip etmiştim. Kimse yapamazken James'i Richard'ı suda bırakmaya ikna etmiştim. Trajik hatalardan payıma düşeni yapmıştım ve temize çıkmak istemiyordum. "Lütfen James," dedim. "Yaptığım şeyi geri alma."

Sesi boğazından cızırtılı ve çığ çıktı. "Oliver, anlamıyorum," dedi. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Başka türlü davranmayı bırakmıştım.

(Beni affettiğini hiç sanmıyorum. Hapse girdikten sonra ilk başlarda sık sık ziyaretime geldi. Her gelişinde benden işleri düzeltmesine izin vermemi istedi. Her seferinde reddettim. O zamana kadar hapishanede geçirdiğim süre boyunca hayatta kalacağımı, tüm günahlarımın kefareti ödenene kadar sessizce günleri sayacağımı biliyordum. Ama onunki daha yumuşak bir ruhtu, iliklerine kadar günaha batmıştı ve bunu yapabileceğinden emin değildim. Her seferinde reddimi biraz daha sertleştirdi. Son gelişi mahkûmiyetimden altı yıl sonraydı, onu görmeyeli altı ay olmuştu. Yaşlı, hasta ve bitkin görünüyordu. "Oliver, sana yalvarıyorum," dedi. "Bunu daha fazla yapamam." Tekrar reddettiğimde, elimi masanın üzerinden çekti, öptü ve gitmek için döndü. Nereye gittiğini sordum, "Cehenneme" dedi. Del Norte. Hiçbir yere. Bilmiyorum.")

Duruşmam merhametli bir şekilde kısa sürdü. Filippa, James ve Alexander ifade vermek için sürüklendiler ama Meredith beni savunmak için tek kelime etmeyi reddetti ve her soruya aynı işe yaramaz cevabı verdi: "Ben

hatırla." Ona her baktığımda kararlılığım biraz daha kırılıyordu. Kaçındığım diğer tanıdık yüzler. Wren'in ve Richard'ın ailelerinin. Leah'nın ve annemin yüzleri lekeli, gözyaşları içinde ve mesafeliydi. Kendi adıma konuşma sırası bana geldiğinde, ezberlediğim başka bir monologmuş gibi, yazılı itirafımı duygusuz ve süssüz bir şekilde okudum. Sonunda herkes bir özür bekliyor gibiydi ama benim onlara söyleyecek bir özrüm yoktu. Ne diyebilirdim ki? *Bu karanlık şeyin benim olduğunu kabul ediyorum.*

Jüri bir karara varmadan önce ikinci derece cinayete (artı adaleti engellemekten ceza) karar verdik. Bir otobüs beni birkaç mil öteye götürdü. Giysilerimi ve kişisel eşyalarımı teslim ettim ve Dellecher okul yılının sona erdiği gün on yıllık kefaretime başladım.

Colborne'un yüzü gördüğüm son tanıdık yüzdü. "Biliyorsun, çok geç değil," dedi. "Gerçeğin bana söylemek istediğin başka bir versiyonu varsa."

Garip bir şekilde, bana inanmayı reddettiği için ona teşekkür etmek istedim. "Ben de kayıtsız dürüst biriyim," diye itiraf ettim. "Ama yine de kendimi suçlayabilirim

Annem beni doğurmasaydı daha iyiydi. Benim gibi adamlar yerle gök arasında sürünerek ne yapsın? Hepimiz aptalız. Hiçbirimize inanmayın."

EPILOG

Hikâyemin sonunda, sanki son birkaç saattir konuşmak yerine özgürce kanıyormuşum gibi, hayattan kopmuş hissediyorum. Colborne'a, "*Benden hiçbir şey talep etme,*" diyorum. "*Ne biliyorsan, biliyorsun: / Şu andan itibaren asla tek kelime etmeyeceğim.*"

Kule penceresinden yüzümü çeviriyorum ve yanından geçip merdivenlere doğru yürürken gözlerimden kaçıyorum. Saygılı bir sessizlik içinde beni kütüphaneye kadar takip ediyor. Filippa orada, kanepede oturuyor, kucağında *Kış Masalı'nın* bir kopyası açık. Başını kaldırıyor ve solmakta olan akşam ışığı gözlüklerinin üzerinden geçiyor. Onu görünce kalbim biraz daha hafifliyor.

"*Neredeyse sabah oldu,*" der Colborne'a, "ama yine de *eminim tatmin olmamışsındır / Bu olayların tamamından.*"

"Oliver'dan daha fazlasını isteyemem," diyor. "Uzun zamandır süregelen bazı şüphelerimi doğruladı."

"Aklınızdan bir gizem eksilince daha rahat dinlenebilecek misiniz?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bazı kapanışların bunu daha katlanılabilir kılacağını düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değilim."

Odanın kenarına sürükleniyorum ve halının üzerindeki uzun siyah yanığa bakıyorum. Colborne'a her şeyi anlattığıma göre artık bağlarım kopmuş gibi hissediyorum. Artık kendime ait hiçbir şeyim yok, sırlarım bile.

Adımın sesi diğerlerine doğru dönmemi sağlıyor. "Oliver, son bir soruya tahammül edebilir misin?" Colborne soruyor.

"Sorabilirsin," diyorum. "Cevap vereceğime söz vermiyorum."

"Yeterince adil." Filippa'ya bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Senin için sırada ne var? Sadece merak ediyorum. Şimdi ne olacak?"

Cevap o kadar açık ki, onun aklına gelmemiş olmasına şaşırıyorum. Önce tereddüt ediyorum, korumacı bir tavırla. Ama sonra Filippa'nın gözleriyle karşılaştım ve anladım ki

o da merak ediyor.

"Kız kardeşimin yanına gitmem gerekiyor - Leah'yı hatırlarsın. Chicago'da doktora yapıyor," diyorum. "Ailemin geri kalanı beni görmek istemezse onları suçlamam. Ama her şeyden çok -bilmelisiniz ki- James'i görmeye ihtiyacım var."

Şimdi garip bir şey oluyor. Yüzlerinde beklediğim bıkkınlığı göremiyorum. Onun yerine Colborne Filippa'ya dönüyor, gözleri alarmla irileşmiş. Kanepede daha dik oturuyor ve konuşmasını engellemek için bir elini kaldırıyor.

"Pip?" Dedim. "Neyin var?"

Yavaşça ayağa kalkıyor, kot pantolonunun önündeki görünmez kırışıklıkları düzeltiyor. "Sana söylemediğim bir şey var." Yutkunuyorum, odadan kaçma ve bir daha ne demek istediğini asla öğrenememe dürtüsüyle savaşıyorum. Ama olduğum yerde kalıyorum, bilmemenin daha kötü olduğu korkusuyla olduğum yere yapışıyorum. "İçerideyken sana söylersem bir daha çıkmak istemeyeceğinden korktum," diyor. "Bu yüzden bekledim."

"Bana neyi anlatacaksın?" Söylüyorum. "*Neyi anlatayım?*"

"Ah, Oliver," diyor, sesi kendi sesinin uzak bir yankısı. "Çok özür dilerim.

James gitti."

Dünya altımdan kayıp gidiyor. Ellerim körü körüne yanımdaki kitaplığı yokluyor, tutunacak bir şey arıyorum. Halının üzerindeki yanığa bakıyorum, kendi kalp atışlarımı dinliyorum ve hiçbir şey duymuyorum. Tek söyleyebildiğim "Ne zaman?" oluyor.

"Dört yıl önce," diyor sessizce. "Dört yıl önce."

Colborne başını eğiyor. Neden? Hikayeyi benden zorla aldığı ve tüm bu süre boyunca o bildiği halde ben bilmediğim için utanıyor mu?

"Nasıl oldu bu?" Ben sordum.

"Yavaşça. Suçluluk duygusuydu Oliver," diyor. "Suçluluk duygusu onu öldürüyordu. Neden ziyaret etmeyi bıraktı sanıyorsun?" Sesinde bir çaresizlik notası var ama ona acımıyorum. Buna yer yok. Öfkeye de yer yok. Sadece feci bir kayıp duygusu. Filippa hâlâ konuşuyor, ama ben

kelimeleri zor duydum. "Onun nasıl olduğunu bilirsiniz. Biz her şeyi iki kez hissettiysek, o hepsini dört kez hissetti."

"O ne yaptı?" Talep ediyorum.

Kelimeleri çok küçük. Zar zor duyuluyor. "Boğuldu," diyor. "Kendini boğdu. Tanrım, Oliver, çok üzgünüm. Olay olduğunda sana söylemek istedim ama ne yapabileceğinden çok korktum." Artık daha az korkmadığını söyleyebilirim. "Özür dilerim."

Ben sefil biriyim. Yoksul.

Birdenbire odada dördüncü bir kişi varmış gibi geldi. On yıldır ilk kez, her zaman Richard'ın olan sandalyeye bakıyorum ve boş olmadığını görüyorum. Orada oturuyor, uzanmış, aslansı bir kibir içinde. Jilet gibi ince bir gülümsemeyle beni izliyor ve anlıyorum ki bu onun beklediği *dénouement*, karşı hamle, her şeyin sonu. Sadece yarı kapalı gözlerindeki zafer parıltısını görebileceğim kadar uzun kalıyor; sonra o da gidiyor.

"Yani," diyorum konuşmak için yeterli güce sahip olduğumda. "Artık biliyorum."

Salonda Colborne'a veda edene kadar bir daha konuşmadım. Gün artık sona erdi, ormandan geri dönerken gece çöküyor ve bizi karanlık bir dünyaya hapsediyor. Bu gece hiç yıldız yok.

Kendimizi yeniden salonun gölgesinde bulduğumuzda Colborne, "Oliver," diyor. "Bugün bu şekilde bittiği için üzgünüm."

"Pek çok şey için özür dilerim."

"Senin için yapabileceğim bir şey varsa... Beni nasıl bulacağını biliyorsun." Bana her zamankinden farklı bakıyor ve nihayet gerçeği bildiği için beni affettiğini anlıyorum. Bir elini uzatıyor, ben de kabul ediyorum. Tokalaştık. Sonra kendi yollarımıza gidiyoruz.

Filippa arabanın yanında beni bekliyor. "Seni istediğin yere götüreceğim," diyor, "eğer endişelenmeyeceğime söz verirsen."

"Hayır," dedim. "Bunu yapmayın. Bir ömür boyu yeterince endişelendik, sence de öyle değil mi?"

"On kişiye yetecek kadar."

Yanında arabaya yaslanıyorum ve uzun bir süre orada durup salona bakıyoruz. Dellecher arması tüm hayalperest ihtişamıyla bize bakıyor.

"Her şey unutuldu mu?" diye sordum. "Tüm okul arkadaşlıkları, çocukluk masumiyeti?"

Acaba Filippa çizgiyi tanıyacak mı? Bir zamanlar, üçüncü yılımızın kolay günlerinde, hepimizin kendimizi yenilmez sandığımız zamanlarda, bu söz ona aitti.

"Bunu asla unutmayacağız," diyor. "En kötü kısmı da bu."

Ayak parmaklarımı toprağa sürüyorum. "Yine de hala anlamadığım bir şey var."

"Ne?"

"Madem başından beri biliyordun, neden kimseye söylemedin?"

"Tanrım, Oliver, çok açık değil mi?" Ben cevap vermeyince omuz silkiyor. "Sahip olduğum tek aile sizdiniz. Geri kalanınızı güvende tutacağımı düşünseydim Richard'ı kendim öldürürdüm."

"Bunu anlıyorum," diyorum, içimden, eğer o olsaydı muhtemelen paçayı kurtarırdık diye geçiriyorum. Ve gerçekten, herhangi birimiz de olabilirdik. "Ama ben, Pip? Neden *bana* söyleyemedin?"

"Seni, senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyordum," diyor ve sesinde on yıllık hüznü duyabiliyorum. "Tam olarak yaptığın şeyi yapacağından korkuyordum."

Benim şehitliğim özverili bir şehitlik değil. Verdiğim tüm yaralardan utanç duyan Filippa'ya bakamıyorum, göğsüne bomba bağlanmış, yan hasarları düşünmeden kendini havaya uçurmaya hazır bir adam gibi.

"Frederick ve Gwendolyn nasıllar?" B i r şeylere tutunmaya çalışarak konuşması daha kolay. "Sormayı unuttum."

"Gwendolyn de aynı," diyor bana, görünür görünmez kaybolan bir sırtış gölgesiyle. "Ama sanırım artık öğrencilerle arasına biraz mesafe koyuyor."

Başımı sallıyorum, yorum yapmıyorum. "Ya Frederick?"

"Hâlâ öğretmenlik yapıyor ama yavaşlıyor," diyor. "Bu ondan çok şey götürdü. Hepimizden çok şey aldı. Ama benim yönetmenliğime ihtiyaçları yok."

O yüzden sanırım her şey o kadar da kötü değil."

"Sanırım hayır," diyorum, içi boş bir yankıyla. "Peki ya Camilo?" Nasıl başladığını bilmiyorum ama dördüncü yılımızın Şükran Günü'ne dair şüphelerim var. Dikkatimiz ne kadar dağınıktı, fark etmemiştik.

Bana küçük, suçlu bir gülümseme veriyor. "Hiç değişmedi. İki haftada bir eve geldiğimde seni soruyor."

Bunu takip eden kısa duraksamada onu neredeyse affediyorum. Her iki haftada bir. "Onunla evlenecek misin?" diye soruyorum.

"Yeterince uzun zaman oldu."

"O da aynı şeyi söylüyor. Bunun için geri gelirdin, değil mi? Beni teslim edecek birine ihtiyacım var."

"Sadece Holinshed yönetirse."

Bu onun istediği kadar kesin bir söz değil. Ama bunu alamayacak. James gitti ve ben artık hiçbir şeyden emin değilim.

Bir süre daha konuşmadan yan yana duruyoruz. Sonra dedi ki, "Geç oluyor. Sizi nereye götürebilirim? Bizimle kalabileceğini biliyorsun."

"Hayır," dedim. "Teşekkürler. Otobüs terminali iyi olur." Arabaya bindik ve sessizce yolumuza devam ettik.

Chicago'ya on yıldır gitmemiştim ve Filippa'nın gönülsüzce yazdığı adresi bulmam gerekenden çok daha uzun sürdü. Para, başarı ve rahatsız edilmeme arzusunu mırıldanan mütevazı ama zarif bir şehir evi. Kapıyı çalmadan önce uzun bir süre kaldırımda durup yumuşak beyaz bir ışığın parladığı yatak odası penceresine bakıyorum. Onu en son gördüğümde bu yana yedi yıl geçti, sadece bana kimseyi kandırmadığımı söylemek için ziyaret etmişti. En azından onu. "Dolaptaki o gömlek" dedi. "Senin değildi, o gecedan kalma değildi. Bilmem gerekirdi."

Alabildiğim kadar derin nefes alıyorum (ciğerlerim hala çok küçük hissediyor) ve kapıyı çalıyorum. Sıcak yaz gölgelerinde verandada beklerken, Filippa'nın onu uyarmış olup olmadığını merak ediyorum.

Kapıyı açtığında gözleri çoktan ıslanmıştı. Yüzüme sert bir tokat atıyor ve ben itiraz etmeden kabul ediyorum. Daha fazlasını hak ediyorum.

Daha da kötüsü. Yaralı bir memnuniyetle küçük bir ses çıkarıyor, sonra kapıyı beni içeri alacak kadar açıyor.

Meredith hatırladığım kadarıyla mükemmel. Saçları artık daha kısa ama çok değil. Kıyafetlerini de biraz daha bol giyiyor ama yine de çok değil. Şarap koyuyoruz ama içmiyoruz. O oturma odasında bir sandalyeye oturuyor, ben de yanındaki kanepeye oturuyorum ve konuşuyoruz. Saatlerce konuşuyoruz. Söylemediğimiz on şey var.

"Özür dilerim," diyorum, cesaretimi toplayabilmem için yeterince uzun bir duraklama olduğunda. "Biliyorum sormaya hakkım yok ama... Gwendolyn'in sınıfında James'le aranızda ne oldu, hiç sahne dışında oldu mu?"

Bana bakmadan başını sallıyor. "Bir keresinde, hemen sonrasında. Yollarımızı ayıracağımızı düşünüyorduk, ama sonra müzik odasına girdim ve o oradaydı. Tekrar dışarı çıkmak istedim ama o beni tuttu ve öylece-"

O bana söylemeden neler olduğunu biliyorum.

"Bize bunu yaptıran neydi bilmiyorum. Seni, onu ve seni parmağında nasıl bu kadar sıkı oynattığını anlamam gerekiyordu. Başka bir yol düşünemiyordum" diyor. "Ama başlar başlamaz bitti. Birinin geldiğini duyduk -Filippa, tabii ki, bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı- ve kendimize geldik. Sonra orada öylece durduk. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ben de "Senin düşündüğün şeyi" dedim. Adını söylememize bile gerek kalmadı." Şarabının kırmızı havuzuna doğru kaşlarını çatıyor. "Sadece bir öpücüktü, ama Tanrım, çok acıttı."

"Biliyorum," diyorum, kızgınlık duymadan. Hangimiz günah işlemekten çok günaha girdiğimizi söyleyebilir? O kadar kolay manipüle edilebiliyorduk ki... Kafa karışıklığı bizi bir başyapıt haline getirmişti.

"O zaman her şeyin bittiğini düşünmüştüm" diyor, sesi gergin ve kararsız. "Ama *Lear* partisinin olduğu gece banyodaydım, makyajımı düzeltiyordum ve belimde bir el hissettim. Önce sen olduğunu sandım ama oydu, sarhoştı ve deli gibi konuşuyordu. Onu ittim ve "James, neyin var senin?" dedim. O da dedi ki, 'Sen

"Sana söylesem inanır mısın? Beni tekrar yakaladı, ama bu şiddetliydi. Acı vericiydi. 'Belki de bunu yapacak tek kişi sensin ama neden itiraz ediyorsun? Olan oldu ve ikimiz için de adalet yerini buldu. Ve bu yeterliydi, biliyordum. Zar zor kaçtım. Şato'dan çıktım ve doğruca Colborne'a gittim. Ona anlatabildiğim her şeyi anlattım. Rıhtım hakkında değil, o sabah hakkında değil, ama diğer her şeyi. Ve sana da söylemek istedim, tam orada, geçitte, ama aptalca bir şey yapmandan korktum, mesela aranın ortasında kaçmasına yardım etmenden. *Hiç düşünmemiştim...*"

Sesi kayboluyor.

"Meredith, özür dilerim," diyorum. "Düşünmedim. Bana ne olacağı umurumda değildi ama sana ne olacağını düşünmeliydim."

Bana bakmıyor ama "Şimdi bilmem gereken bir şey var" diyor.

"Tabii ki." Ona bu kadarını borçluyum.

"Biz. Onca zaman. Bunların herhangi biri gerçek miydi, yoksa başından beri biliyordun da biz James için sadece bir hapisten kurtulma kartıydık?" O koyu yeşil gözleriyle bana bakıyor ve midem bulanıyor.

"Tanrım, Meredith, hayır. Hiçbir fikrim yoktu," diyorum ona. "Sen benim için gerçektin."

Bazen tek gerçek şeyin sen olduğunu düşünürdüm."

Bana inanmak ister gibi başını sallıyor ama arada başka bir şey var. "Ona aşık mıydın?" diye soruyor.

"Evet," diyorum basitçe. James ve ben birbirimize Gwendolyn'in bir zamanlar bahsettiği türden pervasız tutkular yaşatmıştık; neşe ve öfke, arzu ve umutsuzluk. Tüm bunlardan sonra, bu gerçekten çok mu garipti? Artık şaşırmış, hayrete düşmüş ya da utanmış değilim. "Evet, öyleydin." Gerçeğin tamamı bu değil. Tüm gerçek şu ki, ona hala aşığım.

"Biliyorum." Sesi bitkin geliyor. "O zaman biliyordum, sadece bilmiyormuş gibi davrandım." "Ben de biliyordum. O da biliyordu. Özür dilerim."

Başını sallıyor, bir süre karanlık pencereden dışarı bakıyor. "Ben de üzgünüm, biliyorsun. Onun için."

Konuşamayacak kadar çok acıyor. Dişlerim başımın içinde ağrıyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama onun yerine bir nefes, bir hıçkırık ve keder çıkıyor

Şokun uzak tuttuğu şey bir sel gibi içime akıyor. Öne doğru atılıyorum, on yıldır boğazımda düğümlenen o tuhaf, çarpık kahkaha sonunda patlıyor. Meredith sandalyesinden fırlıyor ve şarap kadehini yere düşürüyor ama kadehin kırılma sesini duymazdan geliyor. Adımı ve zar zor duyabildiğim bir düzine şey daha söylüyor.

Hiçbir şey ıstırap kadar yorucu olamaz. Çeyrek saat sonra tamamen tükenmiş durumdayım, boğazım düğüm düğüm ve ağrıyor, yüzüm sıcak ve gözyaşlarıyla yapış yapış. Oraya nasıl geldiğimi hatırlamadan yere uzanıyorum ve Meredith sanki her an kırılabilircek kırılğan, değerli bir şeymiş gibi başımı kucaklayarak oturuyor. Yarım saat daha sessiz kaldıktan sonra ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni yatağıma götürüyor.

Karanlığın içinde yan yana yatıyoruz. Tek düşünebildiğim Macbeth - hayalimde James'in yüzü var - bağılıyor, "*Artık uyumak yok! Macbeth uykuda cinayet işliyor, artık uyumak yok!* Ah, yaralı zihinlerin merhemi. Umutsuzca uyumak istiyorum, ama uyumayı ummuyorum.

Ama sabah uyandığımda güneş doğup pencereden içeri süzülürken şişmiş gözkapaklarımı kırıpıştırıyorum. Gecenin bir vaktinde Meredith yuvarlandı ve şimdi saçları arkasında dağılmış, yanağı omzuma yaslanmış bir şekilde uyuyor.

Bu konuda hiç konuşmasak da, bir şekilde Meredith'le süresiz olarak kalmama karar verildi. Profesyonel hayatı insanlarla dolup taşarken, özel hayatı çoğunlukla tek başına geçiyor; uzun saatler kitaplar, kelimeler ve şarapla geçiyor. Bir hafta boyunca New York'ta Noel'i yeniden canlandırıyoruz, ama daha temkinli bir şekilde. Dirseğimde bir fincan çay ve dizimde bir kitapla kanepede oturuyorum, bazen okuyorum, bazen sayfalara bakıyorum. İlk başta o karşıma oturdu. Sonra yanıma. Sonra başını kucağıma koyuyor ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Tüm bunları Leah'ya açıkladığımda hayal kırıklığına mı uğradı yoksa rahatladı mı bilemiyorum.

Alexander arıyor ve bir dahaki sefere şehre geldiğinde bir şeyler içmek için buluşmaya karar veriyoruz. Wren'den haber almayı ummuyorum-Meredith bana Londra'da olduğunu, dramaturg olarak çalıştığını ve dışarıdan korkan bir münzevi gibi yaşadığını söylüyor.

Dünya. James hakkında bir daha konuşmayacağız. Başka ne olursa olsun, asla konuşmayacağımızı biliyorum.

Filippa arayıp beni sordu. Postada bir şey olduğunu söyledi. İki gün sonra, içinde daha küçük beyaz bir zarf olan düz kahverengi bir zarf geldi. İkinci zarfın üzerinde James'in el yazısını görünce bir an için kalbim duracak gibi oluyor. Bir koltuk minderinin altına saklıyorum ve Meredith gittiğinde açmaya karar veriyorum.

Ertesi hafta Los Angeles'ta film çekiyor. Komodinin üzerine yeni bir anahtar koyar, beni öper ve beni uyurken bırakır.

-belki de "bizim" yatağımız olarak. Tekrar uyandığımda James'in mektubunu aldım.

Olanlar hakkında artık daha fazla şey biliyorum. Berkeley'in dışında oturduğu küçük daireden kuzeye doğru yola çıkmış ve San Juan Adaları'nın buz gibi kış sularında boğulmuştu. Feribot iskelesinde terk edilmiş arabasında anahtarlarını, boş bir Xanax şişesini ve neredeyse birbirinin aynısı olan bir çift zarfı bırakmıştı. İlki işaretlenmemiş ve mühürlenmemişti; içinde el yazısıyla yazılmış kısa bir veda vardı ama açıklama ya da itiraf yoktu. (En azından ondan yaptığım son ricaya saygı göstermişti.) İkincisine ise sadece tek bir kelime yazmıştı:

OLIVER

Beceriksiz parmaklarımla açtım. Sayfanın ortasına on satırlık bir şiir karalanmış. Hâlâ James'in yazısı, ama daha pürüzlü, sanki aceleyle, mürekkebi az kalmış bir kalemle yazılmış gibi. Metni tanıyorum - *Perikles*'in ilk sahnelerinden birinden bir araya getirilmiş, kopuk, mozaik bir monolog:

*Eyvah, deniz beni kayanın üstüne attı,
Beni kıyıdan kıyıya yıkadı, ve bana nefes bıraktı
Ölümden başka düşünecek bir şey yok.
Ne olduğumu bilmeyi unuttum;
Ama ne olduğum, bana düşünmeyi öğretiyor:*

*Soğuktan boğulmuş bir adam: Damarlarım üşüyor,
Ve yaşamdan daha fazlası yok
Yardımlını istemek için dilime o harareti
vermek için; Eğer reddedersen, ben
öldüğümde,
Bir erkek olduğum için, dua edin de beni gömün.*

Bana bırakmak için neden böyle garip, anlaşılmaz bir pasaj seçtiğini merak ederek üç kez okudum - ta ki bu sözleri bana söylediğinden beri duymadığımı hatırlayana kadar, Del Norte'de bir plajda kumların üzerinde sarhoş yatarken, sanki gelgit tarafından yanıma yıkanmış gibi. Bu delilikte bir mesaj bulmaya yönelik çaresiz ihtiyacımın fazlasıyla farkındayım ve mesaj şekillendikçe şüpheleniyor, umut etmekten korkuyorum. Ancak metnin imaları ve hikâyemizdeki küçük rolü görmezden gelinemeyecek kadar önemli, James gibi titiz bir akademisyenin göz ardı edemeyeceği kadar kritik.

Bir an daha hareketsiz kalmaya dayanamadığımda, kafam Perikles'in son sözleri olabilecek şeylerle doluyken -eğer *yardım* istememiş olsaydı-merdivenlerden ofise koşuyorum.

Fareye dokunduğumda masanın üzerindeki bilgisayar çatırdayarak canlanıyor ve bitmek bilmeyen bir dakikanın ardından internete girip James Farrow'un 2004 yılının kasvetli kış ortasındaki ölümüyle ilgili bulabildiğim her kaydı araştırıyorum. Hepsi aynı şeyi söyleyen beş, altı, on eski makaleyi yutuyorum. Aralık ayının son gününde kendini boğmuş ve yerel yetkililer dondurucu suda günlerce ve kilometrelerce sürüklenmelerine rağmen cesedi asla bulunamamış.

Exeunt omnes.

Yazarın Notu

Bu kitabı yazarken, eserlerin tamamının ve tek tek oyunların o kadar çok farklı baskısına başvurdum ki, kaynakça hikayenin kendisinden daha uzun olmadan hepsini listelemek imkansız olurdu. Bununla birlikte, birkaç cilt anılmaya (ve sonsuz minnettarlığımı) değer olarak öne çıkmaktadır. *The Riverside Shakespeare* (2. baskı) sadece bu kitabın yazımında değil, 2010 yılında elime geçtiğinden beri giriştiğim her Shakespeare çabasında neredeyse değişmez bir yoldaş oldu. Daha yakın zamanlarda ve özellikle revizyonun karmaşık sürecinde, Stephen Greenblatt'ın Ekim 2015'teki lansman partisinde tanımladığı gibi, hem "merakı hem de rezonansı" korumaya yönelik çığır açan taahhüdüyle *Norton Shakespeare'e* (3. baskı) güvenmeye başladım. *Riverside* gibi, özellikle *Kral Lear*'ın metinsel labirentinde gezinirken vazgeçilmez hale geldi. Gwendolyn'in tiyatro felsefesi üzerinde önemli bir etkisi olan Patsy Rodenberg'in *Speaking Shakespeare'i* ve Oliver'in daha önce okumuş olması halinde dördüncü sınıflar için yanlış giden şeylerin çoğunu önleyebilecek olan René Girard'ın *Theatre of Envy'sinden* bahsetmemek haksızlık olur.

Burada Shakespeare'in tüm eserlerini hoppa bir şekilde karıştırdığımı da itiraf etmeliyim. Dördüncü sınıf tiyatrocular, Shakespeare'den kelimeler, alıntılar ve deyimlerle öylesine dolu bir tür Pidgin İngilizcesi konuşuyorlar ki, neredeyse yeni (ve inkar edilemez bir şekilde son derece iddialı) bir lehçe olarak sınıflandırılabilir. Çünkü bu doğal ve

düzenlenmemiş bir fenomen, bazı durumlarda Bard'dan alıntılar
-İster manzum ister düzyazı olsun, anlaşılır olması için italik olarak yazılan bu metinler kelimesi kelimesine ödünç alınmamıştır. Bu, dilin yaratıcı özgürlüğüdür. Bu özel hikayenin amaçları doğrultusunda, Shakespeare ve işbirlikçilerinin (her kim olurlarsa olsunlar) metinleri her zaman karakterlerin ağzından ve/veya Oliver'ın beyninden süzülmüştür ve bu nedenle küçük dönüşümlere tabidir. Erken modern imlanın değişkenlikleri çağdaş okuyucu için düzenli hale getirilmiştir ve metni konuşmacıya ya da sahneye en iyi hizmet edecek şekilde noktaladım. James'in V. Perde'de belirttiği gibi, "Virgüller kompozitörlere aittir." Ancak ne kadar küçük farklılıklar olursa olsun, *If We Were Villains*'in her satırı William Shakespeare'e saygı göstermek niyetiyle yazılmıştır - ki Shakespeare'i karalayanlar, kötüleyenler ve inkar edenler fazlasıyla olmuştur. (*Tanrım, bu ölümlüler ne aptallar.*)

Teşekkür

Çok genç bir yazara çok büyük bir şans veren, onu çeşitli çıkmazlardan kurtaran ve yayınlanma sürecinde bitmek bilmeyen bir sabır ve tükenmeyen bir hevesle ona yol gösteren Arielle Datz'a borçluyum. En berbat şakalarımın gülen ve hikaye anlatma sanatı hakkında olağanüstü bir içgüdü ve kavrayışla berbat bir taslak üzerinde sihirli bir şekilde çalışan Christine Kopprasch'a. Flatiron Books'taki herkese, adanmışlıkları, yaratıcılıkları ve iyi kitaplara olan sevgileri ilham verici. Chris Parris-Lamb'e, onun rehberliği olmadan bu kitap asla sorgu aşamasını geçemezdi. King's College'daki yüksek lisans öğrenci arkadaşlarıma, evet, bazı insanların gerçekten de Shakespeare'den alıntılarla konuşacak kadar takıntılı olduğuna dair inancımı haklı çıkardıkları için. Margaret'e, her şikayetime kulak verdiği için. İlk okuyucularıma (Madison, Crissy ve Sophie), hepsine şarap rüşveti verdim ve karşılığında çok değerli katkılar sundular. Chapel Hill'deki arkadaşlarıma (Bailey, Cary ve Simpson ailesi), sakatlayıcı sanatsal kaygılarım karşısında bile iyi niyetlerini hiç kaybetmediler. Shakespeare'e olan tutkumu teşvik eden ve mümkün kılan öğretmenlere, yönetmenlere ve profesörlere (Natalie Dekle, Brooke Linefsky, Greg Kable, Ray Dooley, Jeff Cornell ve Farah Karim-Cooper). Küçük yaşlardan itibaren edebiyat sevgimi besleyen ve kütüphanesinin bir köşesinde taslağım üzerinde çalışırken tüm çayını ve likörünün çoğunu içmeme izin veren büyükanneme. Ve beni sayısız provaya götürüp getiren, bir dizi gerçekten iğrenç oyuna katlanan aileme

oyunlar oynadım, benzer şekilde iğrenç bir yığın ilk taslak okudum ve bir kez bile pratik olmayan tutkularımı kınamadım. *Hepsi için aynı anda teşekkür etmeme izin verin.*

Bir sonraki kitap kulübünüz için *If We Were Villains*'i önerin!
Okuma Grubu Rehberi www.readinggroupgold.com
adresinde mevcuttur.

Yazar Hakkında

© Eli Zwiebach-Cohen and
Rebecca Watson

M. L. Rio yıllarca kitapçılarda ve tiyatrolarda çalışmıştır ve King's College London'da Shakespeare çalışmaları üzerine yüksek lisans yapmıştır. *Eğer Kötü Olsaydık* onun ilk romanıdır. MLRio.com adresini ziyaret edebilir veya e-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

